

☆☆☆
*Сюзън
Елизабет
Филипс*

ВАКАНЦИЯ
В ТОСКАНА

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ВАКАНЦИЯ В ТОСКАНА

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

Тя е доктор Изабел Фейвър, американската дива на самопомощта.

Той е Лоренцо Гейдж, любимото лошо момче на Холивуд.

Понякога съдбата има наистина странно чувство за хумор.

Доктор Изабел Фейвър, авторка на „Четири крайъгълни камъка на подредения живот“, е пожертвала всичко, за да изгради империята си за самопомощ. И тогава, само за няколко седмици, всичко се разпада. Тя изгубва парите си, станали плячка на безскрупулния ѝ счетоводител. Годеникът ѝ се влюбва в неугледна по-възрастна жена, а репутацията ѝ е стъпкана в калта, когато водещите заглавия на най-популярните таблоиди я заклеймяват като измамница. Много скоро Изабел открива, че може да внесе ред в живота на всички други, но не и в своя собствен. Разорена, с разбито сърце, с изтерзана и уморена душа, тя заминава за Италия в търсене на малко покой и усамотение.

Лоренцо Гейдж печели насъщния си като убива хора... на големия екран. Той е порочно красив и безкрайно талантлив. Но когато заминава на почивка в Италия, се чувства неудовлетворен от живота. Да бъдеш злодей с лице, по което всички примират, си има своите предимства, ала в душата му е започнало да се промъква ненавистното усещане, че всичко, на което досега е гледал с насмешка, започва да го застига с отмъстителна настойчивост. И тогава зърва Изабел, докато тя отпива от чашата си с вино в едно улично кафене. Един порядъчен мъж не би помислил да съблазни една толкова сериозна и строга на вид жена... Но Лоренцо никога не е изпитвал удоволствие да играе добрия герой.

Понякога са нужни едно специално място... една специална любов... и една малка ваканция... за да ни поднесе животът всичките си прекрасни обещания.

На Майкъл Спратлин и Брайън Гроган

Всеки автор ще е щастлив, ако може да разчита на вас двамата. Пиша това само за всеки случай, ако не знаете колко високо ви ценя.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искрено съм благодарна на Алесандро Пини и Елена Сардели, защото ми показаха красотите на Тоскана. Невъзможно бе да намеря по-добър спътник от теб, Бил, за тези незабравими пътешествия, макар че ти се затрудняваше да наместваши широките си рамене в тесните италиански кабинни, за да си вземеш един душ. Особено съм благодарна на Мария Брумел, която се появи съвсем навреме в живота ми, за да ми помага с превода на италиански. (Благодаря ти, Анди, за разумния ти избор да се ожениш за такава чудесна млада жена.) Изказвам моите благодарности и на Мишел Джонсън и Кристин Негри за неоченимата им помощ, от която толкова се нуждаех.

Отново ми се притекоха на помощ дружелюбно настроените писателки с техните познания и прозрения, особено Дженифър Крузи, Дженифър Грийн, Кати Линз, Линдзи Лонгфорд и Сюзет Ван. Скъпи Джил Барнет, Кристин Хана, Джейн Ан Кренц и Мерил Сойър, не мога да си представя как щях да се справя без приятелството ви и телефонните ви обаждания. Барбара Джепсън, ти се оказа най-добрият подарък, с който съм била удостоявана. Без многото ваши съвети, които ми предоставихте толкова навреме и така охотно, аз нямаше да смогна с писането.

Благодаря ти, Зак Филипс, че споделяше с мен за метафизиката и човешкото поведение. Лидия, ти не само че си най-добрата сестра на света, но и най-добрата слушателка. Ние завинаги ще останем влюбени в Париж! Стивън Акселрод, вечно ще съм ти благодарна за начина, по който ни поддържаше. Тай и Даяна, вие ми доставихте такава радост през изминалата година, като споделяхте с мен вашето щастие. На авторите на моя уебсайт признавам, че са най-добрите в целия свят. Киси Хартли и Сара Рейс свършиха невероятна работа по създаването и поддържането на този сайт. А на всичките ми читатели, които ми пишат такива прекрасни писма и ми изпращат окуражителни имейли, трябва да призная, че съм им безкрайно благодарна. Четенето им е прекрасен начин да започнеш деня.

Отдавна съм признала колко талантиливи и ентузиазирани са хората от издателствата „Уилям Мороу“ и „Ейвън Букс“, които продължават да се грижат така всеотдайно за мен. Кери Ферън, моята толкова надарена редакторка, моят ангел пазител, също е чудесна приятелка. Много съм задължена на всичките тези хора, които организират разпространението и продажбите на моите книги, които оформят красивите им корици и непрекъснато ме насърчават: Ричард Акуейн, Нанси Андерсън, Лийза Белт, Джордж Бик, Шанън Сеси, Джоф Колкуит, Ралф д’Ариенцо, Карън Дейви, Дарлин Делило, Гейл Дубов, Том Егнър, Сет Флайшман, Джош Франк, Джейн Фрийдман, Лиза Галахър, Кати Хеминг, Анджела Лей, Ким Люис, Брайн Макшери, Джуди Мадония, Майкъл Морисън, Джена Пиърсън, Жан Париш, Чад Рийс, Ронда Роуз, Пит Соупър, Деби Стиър, Андреа Свентора, Брус Унк и Дона Вайткъс. Вие сте най-добрите!

1

Доктор Изабел Фейвър ценеше реда. През седмицата, когато бе на работа, носеше изискани черни костюми, елегантни кожени обувки и изящен перлен наниз около шията. В почивните дни предпочиташе семпъл комплект от блуза и жилетка или копринени туники в пастелни тонове. Стилната ѝ прическа и широката гама скъпи козметични продукти обикновено успяваха да укротят непокорната ѝ руса коса, имаща склонността да се вие на малки къдрици. Ако и това не помагаше, прибягваше до помощта на кадифени ленти за глава.

Не беше писана красавица, но симетричните ѝ очи бяха разположени точно там, където трябваше да бъдат, а челото ѝ бе идеално пропорционално на останалата част от лицето. Устните ѝ бяха една идея по-пълни, затова Изабел ги тушираше с бледорозово червило и старателно покриваше с тонален крем луничките, които природата щедро бе ръснала в горната част на носа. Здравословното хранене поддържаше кожата на лицето ѝ порцеланово гладка, а фигурата ѝ бе стройна и стегната, макар че Изабел би предпочела малко по-слаби бедра. В почти всички отношения тя бе подредена жена, като се изключи един съвсем малък недостатък — нокътя на десния палец. Въпреки че вече не го изгризваше до живеца, той бе доста по-къс от останалите нокти, а лошият навик от време на време да го гризва по краищата, бе единственото свидетелство за хаотичното ѝ детство, чиито последици все още не бе успяла напълно да преодолее.

Когато зад прозореца на офиса ѝ засияха светлините на Емпайър Стейт Билдинг, Изабел тикна палеца в юмрука си, за да не се поддаде на изкушението, за което имаше пълно оправдание. Върху бюрото ѝ в стил арт деко лежеше сутрешното издание на най-популярния таблоид в Манхатън. Водещата статия през целия ден тровеше душата ѝ, но тя бе твърде заета, за да потъне в мрачно настроение. Но сега най-сетне имаше време да се отдаде на тежките размисли.

АМЕРИКАНСКАТА ДИВА НА САМОПОМОЩТА Е ПРЕТЕНЦИОЗНА ВЛАСТНА
МАНИАЧКА С ТРУДЕН ХАРАКТЕР

Бившата административна помощничка на известната лекторка и авторка доктор Изабел Фейвър споделя, че нейната работодателка е шеф от преизподнята.

„Тя е напълно побъркана на тема контрол“ — заявява Тери Мичъл, която миналата седмица напусна поста си...

— Тя не е напуснала — изтъкна Изабел. — Аз я уволних, след като открих купища читателски писма от последните два месеца, които тя не си бе направила труда да отвори. — Нокътят застрашително се прокрадна към зъбите ѝ. — И аз не съм побъркана на тема контрол.

— Как ли пък не! — Чистачката Карлота Мендоса изпразни металното кошче за боклук в контейнера върху количката с почистващи препарати, четки и бърсалки. — Освен това сте... как точно бяха всички онези неща, които тя е изредила? Властна маниачка, претенциозна и с труден характер? Si^[1], точно такава сте.

— Не съм. Ще минеш ли с парцала отгоре онази стенна лампа?

— Да виждате наблизко стълба? И престанете да си гризете ноктите.

Изабел засрамено скри палеца си.

— Просто имам стандарти, това е всичко. Грубостта е недостатък. Скъперничеството, завистта, лакомията — всичко това са недостатъци. Нима аз съм такава?

— В долното чекмедже, на дъното, е завряно пликче със сникърси, но английският ми не е много добър, така че сигурно не разбирам онази част с лакомията.

— Много смешно. — Изабел не вярваше, че храната помага за преодоляването на стреса, но днешният ден беше отвратителен, затова тя отвори чекмеджето с неприкосновените запаси за спешни случаи, извади два сникърса и подхвърли единия на Карлота. Просто утре по-дълго щеше да се занимава с йога.

Карлота ловко улови лакомството, облегна се на количката и разкъса опаковката.

— Питам само от любопитство... Някога носите ли джинси?

— Джинси? — Изабел бавно разтопи шоколада по небцето си, наслаждавайки се на вкуса, преди да отговори. — Е, някога носех. — Остави шоколадовото блокче върху бюрото и стана. — Дай ми това. — Грабна парцала за прах от ръцете на Карлота, изрита обувките си, запретна полата на костюма си „Армани“ и се качи на дивана, за да достигне стенната лампа.

Карлота въздъхна.

— Пак ли ще ми разкажете как сте се издържали в колежа, като сте чистили хорските къщи?

— И офиси, ресторанти и фабрики. — Изабел пъхна показалец, за да избърше извитите места. — В гимназията работех като сервитьорка, мила съм чинии... О, как мразех тази работа! Докато пишех дисертацията си, пазарувах за богати лентяи.

— Каквато сте сега и самата вие, като се изключи частта с лентяйството.

Изабел се усмихна и се протегна към рамката на картината.

— Опитвам се да докажа тезата си, че с усилен труд, дисциплина и молитви човек може да осъществи мечтите си.

— Ако исках да чуя всичко това, щях да си купя билет за една от лекциите ви.

— Ето, виждаш ли, аз ти предоставям своята мъдрост съвсем безплатно.

— Голяма съм късметлийка. Свършихте ли? Защото тази вечер ме чакат и други офиси.

Изабел слезе от дивана, подаде ѝ парцала за прах, после подреди шишетата с препарати върху количката на Карлота, за да ѝ е по-удобно да достига най-нужните.

— Защо ме попита за джинсите?

— Просто се опитах да си ви представя. — Карлота пъхна в устата си остатъка от сникърса. — Вие изглеждате толкова стилна и елегантна, сякаш не знаете какво е тоалетна, камо ли да я чистите.

— Налага се да поддържам имиджа си. Написах „Четирите крайъгълни камъка на подредения живот“, когато бях само на двайсет и осем. Ако не се обличах консервативно, никой нямаше да ме приеме на сериозно.

— А сега сте на колко? Шейсет и две? Трябва да носите джинси.

— Наскоро навърших трийсет и четири и ти отлично го знаеш.

— Джинси и секси червени блузки, от онези по-тесните, за да подчертаят циците ви. И готини обувки с много високи токчета.

— Като заговорихме за проститутки, казах ли ти, че онези две жени, които вечно висят отзад на алеята, дойдоха вчера, за да се запишат в новата програма за трудова заетост?

— Онези курви ще се върнат на улицата още следващата седмица. Не проумявам защо си губите времето с тях.

— Защото ги харесвам. Те наистина здравата работят. — Изабел се отпусна отново в стола си, насилвайки се да се съсредоточи върху положителното в този живот, вместо върху унизителния вестникарски парцал. — Четирите крайъгълни камъка действат за всички — от проститутки до светици — и аз имам хиляди свидетелства, за да го докажа.

Карлота изсумтя презрително и включи прахосмукачката, слагайки край на разговора. Изабел пъкна вестника в боклука, сетне се втренчи в осветената ниша в стената отдясно. Там се кипреше великолепна кристална ваза на „Рене Лалик“, върху която бяха гравирани четири пресичащи се квадрата — отличителното лого на „Изабел Фейвър Ентърпрайз“. Всеки квадрат символизираше един от четирите крайъгълни камъка на подредения живот:

Стабилна връзка.

Професионална гордост.

Финансова отговорност.

Духовна чистота.

Нейните критици не спираха да атакуват четирите крайъгълни камъка, твърдейки, че са прекалено опростенчески, а Изабел неведнъж бе обвинявана, че е самодоволна и лицемерна, но тя никога не бе приемала постигнатото — при това напълно заслужено — за даденост, така че не се смяташе за самодоволна. Колкото до лицемерието, тя не беше шарлатанка. Бе изградила компанията и живота си, осланяйки се на тези принципи, и се гордееше с това, че работата ѝ бе променила живота на мнозина. Беше издала четири книги, а петата щеше да излезе след няколко седмици; зад гърба си имаше дузина аудиокасети; за следващата година бяха организирани лекционни турнета; разполагаше със солидна банкова сметка. Никак не бе зле за плахото и незабележимо малко момиче, отраснало сред емоционален хаос.

Изабел насочи поглед към подредените купчини върху бюрото ѝ. Освен всичко останало тя имаше годеник, предстоеше ѝ сватба, която през последната година все не успяваше да планира поради недостиг на време, и куп задачи, които трябваше да отметне, преди днес да се прибере у дома.

Махна за довиждане на Карлота, която подкара количката към вратата, после взе от бюрото дебелия плик от данъчната служба. Трябваше да бъде изпратен на Том Ренълдс, неин счетоводител и бизнес мениджър, но той се бе обадил вчера, че е болен, а тя не обичаше недовършените работи.

Което не означаваше, че е властна маниячка, претенциозна или с труден характер.

Изабел разряза плика със специалния нож с монограм. Репортерите звъняха през целия ден, за да чуят коментара ѝ по повод статията във вестника, но тя бе предпочела безопасния, макар и не толкова популярен вариант: отказваше да отговаря. Въпреки това недоброжелателната публикация я бе изнервила и притеснила. Бизнесът ѝ се основаваше на уважението и обичта на почитателите ѝ и именно заради това тя с всички сили се старееше да води безукорно морален живот. Имиджът бе нещо крехко и уязвимо и тази злостна статия можеше да навреди на нейния. Въпросът беше — колко зле?

Младата жена извади писмото и го зачете. Ала едва стигнала до половината, веждите ѝ отхвъркнаха нагоре и тя тутакси протегна ръка към телефона. Тъкмо когато си мислеше, че днешният ден няма накъде да се влоши повече, сега излизаше, че се бе насадила на пачи яйца пред данъчните — при това внушителни, имайки предвид, че според документа им дължеше един милион и двеста хиляди долара от неплатени данъци.

Изабел беше педантично стриктна с данъците, затова не се съмняваше, че това е една от поредните им влудяващи компютърни грешки, което обаче не означаваше, че ще е лесно да се поправи. Никак не ѝ се искаше да безпокои Том, докато е болен, но той трябваше още утре сутринта да се заеме с проблема.

— Мерилин, Изабел се обажда. Налага се да говоря с Том.

— Том? — произнесе съпругата на мениджъра ѝ, плетейки език, сякаш беше пияна. Родителите на Изабел постоянно заваляха така. — Том не е тук.

— Радвам се, че вече се чувства по-добре. Кога очакваш да се върне? Боя се, че работата е спешна.

Мерилин подсмръкна.

— Аз... аз трябваше да ти се обадя по-рано, но... — запелтечи тя и избухна в сълзи. — Но... не можах...

— Какво се е случило? Кажи ми.

— Става дума за Т-Том. Той... той е... — Риданията заседнаха в гърлото ѝ като пневматичен чука в асфалтова настилка. — Т-той избяга в Южна Америка със сестра ми!

И с всичките пари на Изабел, както самата тя установи след по-малко от двамайсет и четири часа.

Майкъл Шеридан остана с Изабел, докато тя се разправяше с полицията и по време на безкрайната поредица от неприятни и мъчителни срещи с данъчните. Той не беше само адвокат на Изабел, но и човекът, когото тя обичаше. Никога досега не е била така благодарна, задето беше част от живота ѝ. Ала дори и неговото присъствие не бе достатъчно да предотврати катастрофата и в края на май, два месеца след като бе получила онова проклето писмо, най-лошите ѝ страхове се сбъднаха.

— Ще изгубя всичко. — Тя разтри очите си и пусна чантата си в креслото в стил „Кралица Ана“, красящо дневната на къщата ѝ от червеникавокафяв пясъчник в Горен Ийст Сайд. Топлият цвят на ламперията от черешово дърво и ориенталските килими се къпеха в мекото сияние на лампите ѝ на „Фредерик Купър“. Тя отлично знаеше, че земните блага са преходни, но не очакваше да са чак *толкова* мимолетни. — Ще се наложи да продам къщата, мебелите, бижутата, антиките. — И като капак на всичко трябваше да ликвидира благотворителната си фондация, която бе постигнала толкова много в бедните райони. Всичко бе рухнало.

Не казваше на Майкъл нищо ново, просто изричайки го на глас, го превръщаше в реалност, с която трябваше да се справи. Когато той не отговори, тя го стрелна извинително с поглед.

— През цялата вечер си мълчалив. Изтощих те с оплакванията си, нали?

Той се извърна от прозореца с изглед към парка.

— Ти не се оплакваш, Изабел. Просто се опитваш да се ориентираш в новата ситуация.

— Тактичен, както винаги. — Тя му се усмихна печално и оправи везаната възглавничка на дивана.

Двамата с Майкъл не живееха заедно — Изабел не вярваше в свободното съжителство — но понякога съжаляваше за това. Да живеят отделно, означаваше да се виждат по-рядко. Напоследък едва успяваха да спазят традиционната си вечеря в събота вечер. Колкото до секса... Тя не си спомняше кога за последен път някой от двамата бе изпитвал желание.

От първия миг на срещата им Изабел знаеше, че е намерила своята сродна душа. И двамата бяха израснали в дисфункционални семейства и бяха работили усърдно, за да получат добро образование. Той беше умен и амбициозен, обичаше реда не по-малко от нея, и бе също толкова предан на кариерата си. Майкъл бе отличен слушател и съветник, докато тя изглаждаше лекциите си за популяризирането на четирите крайъгълни камъка, а когато преди две години Изабел издаде книгата си за стабилните връзки, той бе дал своя принос, написвайки глава, предлагаща мъжката гледна точка. Феновете ѝ знаеха за техните отношения и винаги се интересуваха кога ще се оженят.

Освен това приятната му непретенциозна външност винаги ѝ действаше успокояващо. Той имаше тясно, слабо лице и грижливо подстригана кестенява коса. На ръст беше около метър и седемдесет и пет, така че не се извисяваше над нея и не я караше да се чувства неловко. По характер Майкъл беше спокоен и благоразумен. И най-вече беше сдържан. Никакви пристъпи на лошо настроение или неочаквани изблици. Беше ѝ до болка познат, мил и добър, може би малко старомоден, но във възможно най-добрия смисъл, и идеален за нея. Трябваше да се оженят преди година, но и двамата бяха твърде заети, а и толкова добре се разбираха, че нямаше за къде да бързат. Сватбата, дори и отлично планирана и организирана, неминуемо щеше да внесе известен хаос в добре подредения им живот.

— Днес получих отчетите за продажбите на новата ми книга — каза Изабел, опитвайки се да не се поддава на огорчението и разочарованието, стремящи се да изригнат на повърхността.

— Просто моментът не е подходящ.

— Станах за смях в шоуто на Летърман. Докато аз философствам за финансовата отговорност, моят бизнес мениджър духва с парите ми. — Тя изрита обувките си, сетне ги избута под креслото, за да не се спъне в тях. Ако издателят ѝ бе успял да спре пускането на книгата в продажба, щеше да ѝ бъде спестено поне това последно публично унижение. Предишната ѝ книга шестнайсет седмици заемаше достойно място в класацията на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“, но тази събираше прах по рафтовете на книжарниците. — Продала съм, колко, стотина бройки?

— Не е толкова зле.

Само че беше. Издателят ѝ бе спрял да отговаря на обажданията ѝ, а продажбите на билетите за летния ѝ лекционен тур толкова се сринаха, че Изабел бе принудена да го отмени. Губеше не само цялото си имущество заради неплатените данъци, но и репутацията, която с толкова труд бе изградила.

Младата жена пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее паниката, заплашваща да я залее. Трябваше да се стегне и да се съсредоточи върху положителните страни. Много скоро щеше да разполага с цялото време на света, за да организира сватбата им. Но как можеше да се омъжи за Майкъл, след като знаеше, че ще му се наложи да ги издържа, докато тя отново си стъпи на краката? Ако изобщо си стъпеше на краката...

Ала Изабел бе твърде предана на принципите на четирите крайъгълни камъка, за да позволи на негативните мисли да я парализират.

— Майкъл, зная, че става късно, и ти каза, че си уморен, но трябва да поговорим за сватбата.

Годеникът ѝ изглеждаше погълнат от настройката на звука на аудиоуредбата. Той бе подложен на голям стрес в работата си, а сега тя бе стоварила на главата му и своите проблеми. Изабел протегна ръка, за да го докосне, но той се отдръпна.

— Не сега, Изабел.

Тя си напомни, че двамата никога не са си падали по външното изразяване на чувствата, и се опита да не си слага на сърце това отхвърляне, особено след като напоследък му се бе наложило да преживее толкова много заради нея.

— Искам да облекча живота ти, а не да го усложня — подхвана Изабел. — В последно време не си споменаващ нищо за сватбата, но зная, че малко си разстроен, задето още не съм определила датата. Сега съм разорена и истината е, че ми е доста трудно да приема факта, че някой друг ще ме издържа. Дори този някой да си ти.

— Изабел, моля те...

— Зная, че сега ще заявиш, че това няма никакво значение, че твоите пари са и мои пари, но за мен има голямо значение. Издържам се сама, откакто навърших осемнайсет, и...

— Изабел, престани!

Майкъл изключително рядко повишаваше тон, но тя го бе нападнала като булдозер, затова не се обиди. Самоуверената ѝ агресивност беше едновременно нейната сила и слабост.

Той се извърна към прозорците.

— Срецнах някого.

— Наистина ли? Кого? — Повечето от приятелите на Майкъл бяха адвокати, прекрасни хора, но малко скучни. Не би било зле да добавят някое ново, свежо лице към техния кръг.

— Казва се Ерин.

— Аз познавам ли я?

— Не. Тя е по-голяма от мен, приближава четиридесетте. — Майкъл се обърна към нея. — И господ ми е свидетел, но тя е истинско бедствие. С леко наднормено тегло и жилището ѝ е наистина откачено. Не я е грижа за гримове и дрехи, нахлузва каквото ѝ попадне. Дори не е завършила колеж.

— И какво от това? Ние не сме сноби. — Изабел взе винената чаша, която Майкъл бе оставил върху масичката за кафе, и я отнесе в кухнята. — И нека си го признаем, двамата с теб понякога сме малко консервативни и сковани.

Той я последва, говореше прекалено бързо и екзалтирано, Изабел никога не го бе виждала такъв.

— Тя е най-импулсивният човек, когото съм срещал в живота си. Ругае като моряк и харесва най-долнопробните филми. Обича цинични вицове, пие бира и... но не се притеснява, естествена е и се чувства комфортно със себе си. Тя... — Той си пое дълбоко дъх. — Тя ме кара и аз да се чувствам удобно и спокойно и... аз я обичам.

— В такъв случай съм сигурна, че и аз също ще я обикна — усмихна се Изабел. Широко. Не спираше да се усмихва, докато челюстта ѝ се скова. Защото, докато се усмихваше, всичко щеше да бъде наред.

— Тя е бременна, Изабел. С Ерин ще имаме дете. Следващата седмица ще се оженим в общината.

Винената чаша падна в умивалника и се счупи.

— Зная, че моментът не е подходящ, но...

Стомахът ѝ се сви на топка. Искаше да го спре. Да спре себе си. Да върне стрелките на часовника, така че нищо от това да не се бе случвало.

Той изглеждаше блед и нещастен.

— И двамата знаем, че между нас не се получаваше.

Сякаш някой бе изсмукал всичкия въздух от дробовете ѝ.

— Това не е вярно. Беше... беше... — поде тя, но не можеше да диша.

— Освен по работа, ние почти не се виждаме.

Тя си пое хрипкаво въздух. Пръстите ѝ отчаяно стиснаха златната гривна около китката ѝ.

— Ние просто бяхме... заети, това е всичко.

— Не сме правили секс от шест месеца!

— Това е просто... Това е само временно. — Тя с ужас чу истеричните нотки в гласа си, които толкова често звучаха в този на майка ѝ, и с все сили се опита да се овладее, да запази самообладание. — Нашата връзка беше... никога не се е основавала само на секса. Говорили сме за това. Това е... временно — повтори тя.

Той пристъпи припряно към нея.

— Осъзнай се, Изабел! Не се самозалъгвай! Сексуалният ни живот не е включен в списъка ти със задачи в шибания ти палмтоп, така че изобщо не съществува.

— Я не ми говори за палмтопи! Та ти дори си лягаш със своя!

— Той поне се стопля в ръката ми!

Изабел потрепна, сякаш я бе зашлевил.

Той тутакси омекна.

— Съжалявам. Това беше излишно. И невярно. През повечето време всичко беше наред. Просто... — Майкъл безпомощно разпери ръце. — Аз искам *страст*.

Тя се вкопчи в ръба на кухненския плот.

— Страст? Та ние сме зрели хора. — Опити се да се задържи здраво на краката си, да диша. — Ако не си удовлетворен от сексуалния ни живот, можем да... можем да отидем при брачен консултант.

Но нямаше да има никакъв брачен консултант. Тази жена носеше бебето на Майкъл. Бебето, което Изабел планираше някой ден да роди.

— Не ми трябва никакъв брачен консултант — заяви Майкъл тихо. — Проблемът не е в мен, Изабел. Проблемът е в теб.

— Това не е вярно.

— Просто... Когато се отнася за секса, ти ставаш шизофреничка. Понякога се отдаваш изцяло. Друг път се чувствам, сякаш ми правиш услуга и нямаш търпение всичко да свърши час по-скоро. Дори още по-лошо, някой път ми се струва, че си някъде другаде, но не и в леглото с мен.

— Повечето мъже биха оценили малко разнообразие.

— Ти изпитваш необходимостта да контролираш всичко. Може би тъкмо заради това не харесваш много секса.

Изабел не можеше да понесе съжалението, с което я погледна. Тя трябваше да го съжالياва. Той я зарязваше заради някаква опърпана старица, която харесваше долнопробни филми и пиеше бира. А и тя не беше шизофреничка относно секса...

Имаше чувството, че се разпада.

— Грещиш. Аз обожавам секса! Живея заради секса! Сексът е всичко, за което мисля!

— Аз я обичам, Изабел.

— Това не е истинска любов. Това е...

— Не смей да ми казваш какво чувствам, по дяволите! Винаги го правиш. Мислиш, че знаеш всичко, но не е така.

Думите му никак не ѝ се понравиха. Та тя искаше само да помага на хората!

— Не можеш да контролираш това, Изабел. Аз имам нужда от нормален живот. Нуждая се от Ерин. И се нуждая от бебето.

Изабел искаше единствено да се свие на топка и да завие от болка.

— Тогава я вземи. Не желая да те виждам никога повече.

— Опитай се да разбереш. Тя ме кара да се чувствам... не зная... в безопасност. Нормален. Ти ми идваш твърде *много!* Ти си ми твърде много във всяко отношение. И ме подлудяваш!

— Добре. А сега се махай от тук.

— Надявах се да се разделим като цивилизовани хора. Да останем приятели.

— Не можем. Махай се от тук.

И той го направи. Без да каже нито дума. Просто се обърна и изчезна от живота ѝ.

Изабел започна да се дави. Преплитайки крака, стигна до умивалника и пусна водата, ала не можеше да диша. С огромно усилие на волята се добра до кухненския прозорец, с треперещи пръсти успя да вдигне резето и подаде глава навън. Валеше. Не ѝ пукаше. Пое жадно глътка въздух и се опита да намери думи за молитва, но те не идваха. И в този миг го осъзна.

Стабилна връзка.

Професионална гордост.

Финансова отговорност.

Духовна чистота.

Четирите крайъгълни камъка на подредения живот с все сила се бяха сгромолясали отгоре ѝ.

---

[1] Да (исп.). — Б.пр. ↑

2

Лоренцо Гейдж беше порочно красив. С коса, гъста и черна като нощна тъма, и сребристосини очи, студени и пронизващи като на сибирски вълк. Тънките черни вежди се извиваха в страховита чупка, а високото чело свидетелстваше за древно аристократично наследство с привкус на поквара.

Гейдж си изкарваше прехраната, убивайки хора. Неговата специалност бяха жените. Красивите жени. Той ги пребиваше, изтезаваше, изнасилваше и убиваше. Понякога с куршум в сърцето. Понякога ги кълцаше на парчета. Както в случая.

Червенокосата красавица лежеше на леглото му, облечена само по сутиен и бикини. Кожата ѝ проблясваше като слонова кост на фона на черните атлазени чаршафи, докато Лоренцо се взираше в нея.

— Ти ме предаде — процеди той. — Не обичам, когато жените ме предават.

Ужас изпълни зелените ѝ очи. Още по-добре.

Той се наведе и с върха на ножа отметна чаршафа. Жестът сякаш я наелектризира. Тя запищя, претърколи се и се стрелна в другия край на стаята.

Харесваше му, когато се съпротивляваха, и той я остави да стигне до вратата, преди да я хване. Тя се заизвива в ръцете му. Когато се умори от борбата, Лоренцо я шамароса с опакото на ръката. Силният удар я запрати през стаята. Тя падна върху леглото, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, а прекрасните ѝ крака се разтвориха. Лицето му не издаваше никакви емоции, ако не се смяташе едва доловимата искра на очакване в очите му. После перфектно изваяните му устни се извиха в жестока усмивка и ръката му разкопча сребърната катарамна на колана.

Гейдж потръпна. Стомахът му бе непредсказуем при гледката на всякакви зверства и за разлика от посетителите в киносалона, той знаеше какво предстои. Беше се надявал, че италианският дублаж ще го отвлече от касапницата на екрана, за да може да изгледа последния

си филм, но последствията от ужасния махмурлук в комбинация с часовата разлика след презокеанския полет се бяха съюзили срещу него. Каква гадна работа — да си любимият холивудски психопат!

В доброто старо време тази чест принадлежеше на Джон Малкович, но от момента, в който публиката видя Рен Гейдж, всички се надпреварваха да пълнят киносалоните, за да се насладят на този злодей с прекрасно лице. До тази вечер Лоренцо не бе удостоил с вниманието си „Убийствена близост“, но след като критиката го бе оплюла доста вяло, той бе решил да се жертва и да го изгледа. Огромна грешка.

Изнасилвач, сериен убиец психопат, наемен убиец. Дяволски начин да си вадиш хляба. Освен жените, над които издевателстваше, той бе измъчвал Мел Гибсън, бе строшил с железен прът капачката на коляното на Бен Афлек, бе ранил почти смъртоносно Пиърс Броснан и бе преследвал Дензъл Уошингтън с хеликоптер с ядрен двигател. Дори бе убил Шон Конъри. Заради него щеше да гори в ада. Никой не се осмеляваше да посегне на Шон Конъри.

Въпреки това звездите му го връщаха тъпкано още преди края на филма. Бил е удушаван с гарота, изгарян жив и кастриран — твърде болезнено преживяване за всеки мъж. А сега публично го разпъваха на кръст, задето бе довел до самоубийство любимата кинозвезда на Америка. Само че — чакайте малко — това беше истинският му живот, нали? Неговият собствен, съвсем реален, прецакан живот.

От писъците в киносалона в главата му забумтяха десетки чукове. Погледна към екрана точно навреме, за да види как бликна кървава струя, когато червенкосата предаде богу дух. *Лош късмет, сладурче. Така ти се пада, когато се прехласваш по красиво лице.*

Нито главата, нито стомахът му можеха да издържат повече и Лоренцо се измъкна от тъмния киносалон. Филмите му се радваха на голям международен успех и затова, когато се смеси с тълпата, наслаждаваща се на топлата флорентинска нощ, той се озърна наоколо, за да се увери, че никой не го е разпознал. Но туристите и местните обитатели на красивия град бяха твърде погълнати от оживения уличен живот, за да му обръщат внимание.

Последното, което искаше, бе да попадне на мушката на безбройните си фенове, затова той се бе погрижил да измени външността си, преди да напусне хотелската стая, въпреки че бе успял

да поспи само два часа. Беше си сложил кафяви контактни лещи, за да скрие сребристосините очи, негова запазена марка, и бе оставил пусната тъмната си коса, все още дълга и лъскава след последния му филм, чиито снимки бяха приключили в Австралия само преди два дни. Освен това не си бе дал труд да се обръсне с надеждата, че наболата брада ще тушира донякъде изсечената брадичка — наследство от предците му Медичи. Макар че предпочиташе джинсите, се бе издокарал в елегантните одежди на богат италианец: черна копринена риза, тъмен панталон, изискани мокасини, едната от които бе одраскана отпред, тъй като той беше небрежен с дрехите, както и с хората. Да избягва публичността, беше ново преживяване за него. Обикновено, ако наблизко имаше прожектор, Лоренцо неизменно се стараяше да е насочен към него. Но не и сега.

Трябваше да се върне в хотела и да спи до обяд, но се чувстваше твърде неспокоен. Ако приятелите му бяха наоколо, сигурно щяха да се запътят към някой нощен клуб, а може би не. Клубният живот бе изгубил своята привлекателност. За нещастие, той беше „нощна птица“ и още не бе решил какво да прави.

Мина покрай витрината на месарски магазин. Насреща му се бе облещила пълнена глиганска глава и Лоренцо побърза да отвърне поглед. Последните няколко дни бяха истински ад. Карли Суенсон, бившето му гадже и една от любимите холивудски актриси, се бе самоубила миналата седмица пред къщата си на плажа в Малибу. Карли отдавна се друсаше с кокаин, затова той подозираше, че самоубийството ѝ е свързано с наркотиците, което толкова го вбесяваше, че дори още не можеше истински да скърби за нея. Ала едно нещо знаеше със сигурност — тя не се бе самоубила заради него.

Дори когато все още бяха заедно, Карли се интересуваше повече от това, какво смърка носят ѝ, отколкото от него. Но публиката я обожаваше и таблоидите точеха зъби за разтърсваща любовна история, а не за някакви скучни наркотици. Не беше изненада, че бяха избрали него — холивудското лошо момче, чието безсърдечно отношение към жените бе вкарало Карли в гроба.

И тъй като подобни истории за лошото момче му бяха помогнали да изгради кариерата си, Лоренцо не можеше да вини медиите, но в същото време никак не му се нравеше чувството да бъде разголен пред

хората. Тъкмо заради това бе решил да се покрие през следващите шест седмици, докато не започнат снимките на следващия му филм.

Отначало възнамеряваше да се обади на своя стара приятелка и двамата да заминат на Карибите, където да се заеме сериозно с възраждането на сексуалния си живот, безобразно занемарен от няколко месеца, още преди да започнат снимките на последния му филм. Но шумотевицата около смъртта на Карли го принуди да увеличи възможно повече разстоянието между себе си и Щатите и Лоренцо реши да замине за Италия. Не само че това беше страната на предците му, но и мястото, където щяха да започнат снимките на следващия му филм. Тъкмо щеше да се потопи в атмосферата, да влезе в кожата на своя нов герой. Нямахме смисъл да води със себе си жадни за публичност бивши гаджета, които само щяха да му се пречат.

Какво пък, дявол да го вземе! Можеше да се задоволи със собствената си компания за няколко седмици, докато се уталожеше скандалът, предизвикан от самоубийството на Карли, и животът му се върнеше в обичайното русло. Засега необичайната идея да се мотае инкогнито дори го забавляваше.

Лоренцо се огледа и установи, че се е озовал в центъра на Флоренция, наред многолюдния площад „Синьория“. Не си спомняше кога за последен път е бил сам. Пресече неравния калдъръм, приближи кафене „Ривоире“ и се настани на една масичка под тентата. Тутакси се материализира сервитьор, за да му вземе поръчката. Имайки предвид преследващия го махмурлук, би трябвало да се придържа към сода с лимон, но той рядко правеше това, което се полагаше, и затова поръча бутилка от най-доброто им „Брунело ди Монталчино“^[1]. Сервитьорът явно не бързаше да изпълни поръчката и когато най-сетне благоволи да се появи, Рен го изгледа злостно. Отвратителното му настроение се дължеше на липсата на сън, алкохола и безкрайната умора, пропила се чак в костите. И още повече се вкисваше от смъртта на сладката Карли и фундаменталното усещане, че всичките пари и слава не са достатъчни, че нито един прожектор не е способен да сияе достатъчно ярко. Лоренцо се чувстваше преситен, напрегнат и неспокоен и искаше повече. Повече слава. Повече пари. Повече... изобщо нещо повече.

Напомни си, че следващият филм ще му даде всичко това. Всеки актьор мечтаеше да изиграе злодея Каспар Стрийт, но само Рен бе

удостоен с тази чест. Такава роля се падаше веднъж в живота, това бе шансът името му да бъде изписано най-отгоре на рекламния афиш и преди заглавието на филма.

Мускулите му бавно се отпускаха. Участието в „Среднощно убийство“ щеше да означава месеци усилен труд. И до началото на снимките Лоренцо възнамеряваше да се наслади на Италия. Ще почива, ще си хапва до насита от вкусната храна и ще прави това, което умееше най-добре. Облегна се на облегалката на стола, отпи от виното и зачака животът да му поднесе поредното развлечение.

Докато се взираше в купола на прочутата катедрала „Санта Мария дел Фиоре“, проектиран от Филипо Брунелески, къпещ се в розово-зеленото сияние на фона на нощното небе, Изабел стигна до заключението, че най-голямата забележителност на Флоренция изглежда по-скоро крещяща, отколкото величествена. Градът като цяло никак не ѝ се понрави. Дори нощем бе многолюден и оживен. Италия може традиционно да се смяташе за мястото, където жените с разбити сърца и наранени души намират изцеление, но за нея напускането на Ню Йорк се бе оказало ужасна грешка.

Напомни си, че трябва да бъде търпелива. В крайна сметка бе пристигнала едва вчера и Флоренция не беше крайната цел на пътуването ѝ. Всичко бе по вина на съдбата и на приятелката ѝ Дениз, решила най-неочаквано да се откаже от пътуването до Италия. От години Дениз мечтаеше за Италия. Най-накрая се бе осмелила да си вземе отпуск от уолстрийтската фирма, в която работеше, и нае къща в тосканската провинция за септември и октомври. Възнамеряваше да започне работа над книга за инвеститорски стратегии за самотни жени. *Италия е идеалното място за творческо вдъхновение* — бе заявила Дениз, докато похапваха салата от цикория с карамелизирани круши в „Джо Джо“, тяхното любимо заведение за обяд. — *Ще пиша по цял ден, а вечер ще ям вълшебна храна и ще пия великолепно вино.*

Но много скоро след като Дениз подписа договора за наем на провинциалната къща в Тоскана, тя срещна мъжа на мечтите си и обяви, че в момента едва ли ще може да замине от Ню Йорк. Ето как Изабел получи на свое разположение за два месеца изгодно наета селска къща сред пущинаците на Тоскана.

Този неочакван дар не би могъл да ѝ се предложи в по-подходящ момент. Животът в Ню Йорк бе станал непоносим. „Изабел Фейвър Ентърпрайз“ вече не съществуваше. Офисът ѝ бе затворен; служителите освободени. Тя нямаше нито договор за книга, нито лекционно турне, а колкото до парите — бяха останали съвсем малко. Домът ѝ, ведно с цялото ѝ останало имущество, бе продаден на търг, за да изплати дължимите данъци. Дори кристалната ваза на „Лалик“ с гравираното лого на фирмата бе заминала. Останаха ѝ единствено дрехите, съсипаният живот и два месеца в Италия, за да реши как да започне отново.

Някой се блъсна в нея и младата жена подскочи. Тълпата бе оредяла и нийоркчанката в нея вече не се чувстваше безопасно, затова се отправи надолу по елегантната Виа деи Калцаиуоли към площад „Синьория“. Докато вървеше, си повтаряше, че е взела правилното решение. Само пълното откъсване от познатата обстановка можеше да проясни достатъчно съзнанието ѝ и да ѝ помогне да се избави от постоянното желание да плаче. И най-сетне да събере сили, за да продължи напред.

Вече имаше конкретен и точен план как да започне процеса на възраждане на живота и кариерата си. *Усамотение. Почивка. Размисъл. Действие.* Четири стъпки, също като четирите крайъгълни камъка.

Не може ли поне веднъж да действаш спонтанно? — беше я попитал един ден Майкъл. — *Нужно ли е да планираш всичко?*

Бяха изминали малко повече от три месеца, откакто Майкъл я бе напуснал заради друга жена, но гласът му толкова често звучеше в съзнанието ѝ, че вече почти не можеше да мисли. Миналия месец го зърна отдалеч, прегърнал през раменете лошо облечена бременна жена, и дори от повече от десет метра Изабел чу смеха им — малко лекомислен, почти глуповато безгрижен. През цялото време, докато бяха заедно, двамата с Изабел нито веднъж не се бяха чувствали глупави и безгрижни. Тя се страхуваше, че вече е забравила какво означава това.

Площад „Синьория“ беше също толкова оживен, както и останалата Флоренция. Туристи се тълпяха около статуите, а двама музиканти подрънкваха на китарите си край фонтана на Нептун. Страховитият Палацо Векио с централната си зъбчата кула с часовник

и средновековните знамена вече седем века се извисяваше над среднощната суетня.

Кожените обувки, за които миналата година бе платила триста долара, ужасно я убиваха, но мисълта да се върне в хотела ѝ се струваше твърде потискаща. Зърна тентата на бежови и кафяви райета на кафене „Ривоире“ — заведение, което бе споменато в пътеводителя ѝ — и се промуши през групата немски туристи, за да потърси масичка отвън на тротоара.

— *Вuona sera, signora*^[2]... — Сервитърът беше над шейсетте, ала това не му попречи да флиртува с нея, докато вземаше поръчката ѝ за чаша вино. С удоволствие би хапнала ризото, но цените бяха повисоки и от броя на калориите. Колко ли години бяха минали, откакто не се бе притеснявала за цените в менюто?

След като сервитърът се оттегли, Изабел подреди мелничките за солта и пипера в средата на масата, сетне премести пепелника в края ѝ. Майкъл изглеждаше толкова щастлив с новата си жена.

Ти ми идваш твърде много! — бе казал той. — *Ти си ми твърде много във всяко отношение.*

Защо тогава сега се чувстваше, сякаш е твърде малко?

Изабел изпи първата чаша вино по-бързо, отколкото би трябвало, и поръча втора. Безкрайната любов на родителите ѝ към всякакъв род ексцесии я бе накарала да бъде твърде предпазлива към алкохола, но сега се намираще в чужда страна и пустотата, нарастваща от месеци в душата ѝ, бе станала непоносима.

Проблемът не е в мен, Изабел. Проблемът е в теб...

Беше си обещала, че тази вечер няма да позволи неканените мисли отново да я измъчват, но изглежда, не можеше да ги пропъди.

Ти изпитваш необходимостта да контролираш всичко. Може би тъкмо заради това не харесваш много секса.

Не беше честно! Тя обичаше секса. Дори бе започнала да се заиграва с идеята да си намери любовник, за да го докаже, но представата за секс без сериозна и стабилна връзка ѝ се струваше отблъскваща. Още едно наследство от грешките на родителите ѝ.

Тя изтри следите от червилото си от ръба на чашата. Сексът беше партньорство, но изглежда, Майкъл го бе забравил. Ако не се е чувствал удовлетворен, трябвало е да го обсъди с нея.

Горните заключения я накараха да се почувства още по-нещастна, отколкото преди да дойде на площада, затова допи набързо чашата с вино и поръча трета. Една нощ на ексцесии нямаше да я направи алкохоличка.

На съседната маса две жени пушеха, оживено жестикулираха и въртяха очи, дивейки се на абсурдността на живота. Точно зад тях група американски студенти се тъпчеха лакомо с пица и джелато, а малко встрани по-възрастна двойка си разменяха любовни погледи над чашите с аперитивите.

Аз искам страст, бе заявил Майкъл.

Намекът бе прекалено болезнен, за да го анализира, затова се зае да разглежда статуите в другия край на площада: копие на „Похищението на сабинянките“, „Персей“ на Челини и „Давид“ на Микеланджело. После погледът ѝ се спря на най-изумителния мъж, когото някога бе виждала...

Той седеше през три маси и бе истинско въплъщение на италианския декаданс с измачканата черна копринена риза, наболата тъмна брада, дългата коса и очи а ла „долче вита“. Два елегантно издължени пръста се бяха увили около столчето на винена чаша, увиснала лениво в ръката му. Изглеждаше богат, разглезен, отегчен — Марчело Мастоляни, но вместо неговото клоунско лице този мъж притежаваше съвършено изваяни черти, образец на мъжката красота през това ново сребролюбиво хилядолетие.

У него имаше нещо смътно познато, макар Изабел да бе сигурна, че никога досега не се бяха срещали. Лицето му би могло да е излязло изпод четката на някой от великите майстори: Микеланджело, Ботичели, Рафаел. Навярно заради това имаше чувството, че го е виждала и преди.

Изабел се вгледа по-внимателно в него и изведнъж установи, че той я изучава не по-малко съсредоточено.

---

[1] Популярно сухо червено вино. — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер, госпожо (ит.). — Б.пр. ↑

3

Рен я наблюдаваше, откакто бе дошла. Тя отхвърли две масички, преди да избере тази, която ѝ хареса, после пренареди мелничките за солта и пипера веднага щом се настани. Вискателна жена. Лицето ѝ носеше отпечатъка на ум и интелект, видими като италианските ѝ обувки, и дори от разстояние излъчваше сериозност и решителност, които той намираще за също толкова сексапилни, както и пълните ѝ чувствени устни.

Навярно беше малко над трийсетте, с дискретен грим и семпли, но скъпи дрехи, каквито носеха изтънчените европейки. Лицето ѝ беше по-скоро интригуващо, отколкото красиво. Не беше по холивудски мършава, но Рен хареса тялото ѝ — гърдите, пропорционални на бедрата, тънък кръст и обещание за страхотни крака под черния панталон. В русата ѝ коса проблясваха изсветлени кичури, дело на умела фризьорска ръка, но това бе единственото фалшиво у нея. Никакви изкуствени нокти или мигли. А ако гърдите ѝ бяха напомпани със силикон, тя щеше да ги излага на показ, вместо да ги крие под благоприличния черен пуловер.

Рен я наблюдава как изпи чашата с вино и поръча втора. И гризна нокътя на палеца си. Жестът изглеждаше непривичен за толкова сериозна и елегантна жена, което го правеше необикновено еротичен.

Той бе огледал и останалите жени в кафенето, но погледът му постоянно се връщаше към нея. Отпи от виното и се замисли. Обикновено жените сами го намираха, той никога не ги преследваше. Но бе минало доста време, откакто бе с жена, а в тази имаше нещо особено.

Какво пък, по дяволите...

Рен се облегна назад и я дари с прочутия си изпепеляващ поглед.

Изабел усети пронизващия му взор. Мъжът направо излъчваше секс. Третата чаша вино малко бе повдигнала мрачната пелена на тъгата ѝ, а вниманието му почти я разсея. Ето един мъж, който разбираше от страст.

Той леко се размърда в стола си и повдигна тъмната си скосена вежда. Изабел не бе свикнала с толкова откровени покани. Великолепните мъже обикновено търсеха доктор Изабел Фейвър за съвет, не за секс. Тя вдъхваше прекалено голям респект.

Изабел премести сребърните прибори един сантиметър надясно. Той не приличаше на американец, а тя нямаше международна известност, така че едва ли я бе познал. Не, този мъж не се интересуваше от мъдростта на доктор Фейвър. Той искаше просто секс.

Проблемът не е в мен, Изабел. Проблемът е в теб.

Тя вдигна глава и устните му едва забележимо се извиха. Нараненото ѝ сърце, вцепенено от виното, се разтуптя от тази лека усмивка.

Този мъж не ме мисли за шизофреничка, Майкъл. Този мъж разпознава от пръв поглед страстната чувствена жена.

Мъжът преплете поглед с нейния и преднамерено докосна ъгълчето на устата си с кокалчето на пръста. Нещо топло избуя в нея, като бухнала торта в печката. Тя гледаше като омагьосана как кокалчето се плъзна по леката ямка на горната му устна. Жестът беше толкова безочливо сексуален, че Изабел би трябвало да се почувства обидена. Вместо това дивата на самопомощта отпи още една глътка от виното и зачака какво ще последва.

Мъжът се изправи, взе чашата си и бавно се отправи към нея. Двете италианки на съседната маса спряха наред разговора и го зяпнаха прехласнато. Едната разкръстоса крака. Другата се размърда неспокойно на стола. Двете бяха млади и красиви, ала този паднал ренесансов ангел се бе прицелил в нея.

— Signora? — Той посочи стола насреща ѝ. — Posso farti compagnia?^[1]

Тя усети, че кима, въпреки че мозъкът ѝ заповяда да му откаже. Той се плъзна на стола, изкусителен като черен атлазен чаршаф.

Отблизо беше не по-малко прекрасен и неустоим, но очите му бяха леко зачервени, наболата брада навярно бе по-скоро вследствие умора, а не модна прищявка. Но колкото и да бе странно, тези недостатъци само усилваха сексапила му.

Изабел леко се сепна, когато се чу да се обръща към него на френски:

— Je ne parle pas l'italien, monsieur.^[2]

Леле... Една част от разума ѝ заповядваше да стане и незабавно да си тръгне. Но другата я съветваше да не бърза. Изабел набързо се огледа, за да провери дали по нея има нещо, което би могло да издаде, че е американка, но Европа гъмжеше от блондинки, включително и такива като нея, които изсветляваха кичури от косата си, за да си повдигнат духа. Тя беше облечена в черно, както и той — тесен панталон и плетен памучен пуловер без ръкави, с паднала яка. Неудобните ѝ обувки бяха италиански. Единственото бижу, което носеше, беше тънка златна гривна, с девиза „ДИШАЙ“, гравирани отвътре, за да ѝ напомня да не губи концентрация. Не беше яла, затова той не би могъл да види типичния за американците маниер да прехвърлят вилицата от лявата в дясната ръка, когато режеха месото.

И какво значение има? Защо правиш това?

Защото нейният свят бе рухнал. Защото Майкъл не я обичаше, защото беше пила прекалено много вино и защото се бе уморила да се страхува. Защото искаше да се почувства жена, а не фалирала институция.

— E un peccato!^[3] — Той сви рамене с онзи неотразимо привлекателен италиански маниер. — Non parlo francesca?^[4]

— Parlez-vous anglais?^[5]

Красавецът поклати глава и докосна гърдите си.

— Mi chiamo Dante.^[6]

Той се казваше Данте. Колко подходящо за този град, който някога е бил домът на прочутия поет Данте Алигиери.

На свой ред тя се потупа по гърдите.

— Je suis... Annette.^[7]

— Annette. Molta bella.^[8] — Той вдигна чашата си в мълчалив, чувствен тост.

Данте... Името стопли корема ѝ като горещ сироп и нощният въздух се превърна в мускус.

Ръката му докосна нейната. Изабел погледна надолу, но не отдръпна ръката си. Вместо това отпи още една глътка от виното.

Той започна да си играе с пръстите ѝ, давайки ѝ да разбере, че това е нещо повече от лек флирт. Това беше съблазняване, но фактът, че беше целенасочено, я притесни само за миг. В момента се

чувстваше твърде покварена, за да се тревожи за подобни отживелици като благоприличие и деликатност.

Цени своето тяло — гласеше крайъгълният камък Духовна чистота. — *Ти си съкровище, най-великото Божие творение...* Изабел вярваше с цялото си сърце и душа в това, но Майкъл бе наранил душата ѝ, а този паднал ангел, на име Данте, обещаваще мрачно изкупление, затова тя му се усмихна и не отмести ръката си.

Той се облегна назад в стола с лекота, присъща на малцина мъже, и тя му завидя за тази небрежна арогантност.

Известно време двамата наблюдаваха американските студенти, които ставаха все по-шумни. Той ѝ поръча четвърта чаша вино. Съвсем неочаквано за себе си, Изабел завъртя кокетно очи. *Виждаш ли, Майкъл, наясно съм как се прави. И знаеш ли защо? Защото съм много по-сексуална, отколкото си мислиш.*

Беше доволна, че езиковата бариера правеше разговора невъзможен. Целият ѝ живот бе изпълнен с думи: лекции, книги, интервюта. По Пи Би Ес^[9] въртяха нейни видеозаписи, когато провеждаха кампании за набиране на средства. Тя говореше, говореше, говореше. И ето докъде я бе довело всичко това.

Пръстът му се промъкна под ръката ѝ и погали извивката на дланта с жест, който можеше да се нарече отявлено плътски. Савонарола^[10], този заклет враг на всичко чувствено през петнайсети век, е изгорял на клада на същия този площад. Дали и тя щеше да изгори?

Всъщност вече цялата беше в пламъци, а главата ѝ се въртеше. Въпреки това все още не беше толкова пияна да не забележи, че усмивката му никога не достигаше очите. Той бе правил това стотици пъти преди. Ставаше дума за секс, не за искреност.

И в този миг я осени прозрението. Той беше жиголо.

Изабел понечи да отдръпне ръка. Но защо? Това откритие просто поставяше всички карти на масата, нещо, което тя по принцип ценеше. Със свободната си ръка тя поднесе чашата си към устните. Беше дошла в Италия, за да събере парчетата от разбития си живот, ала как би могла да го стори, ако не изтрие отвратителната лента с обвиненията на Майкъл, която постоянно се въртеше в главата ѝ? Запис, който я караше да се чувства повехнала и нищожна. Сподави надигащото се отчаяние.

Може би именно Майкъл беше виновен за всичките им сексуални проблеми. Нима жиголото Данте не ѝ показа само за няколко минути що е чувствена наслада, при това много поубедително, отколкото Майкъл за четири години? Може би един професионалист ще съумее да постигне това, което не бе по силите на един дилетант. Поне на професионалиста можеше да се довериш, че ще натисне правилните бутони.

Самият факт, че изобщо ѝ минаваха подобни мисли, би трябвало да я шокира, но последните шест месеца я бяха направили неподатлива на всякакви изненади. Като психолог, тя отлично знаеше, че никой не може да започне нов живот, като пренебрегва старите проблеми. Те просто се връщаха, за да те измъчват отново и отново.

Изабел осъзнаваше, че не бива да взема толкова важно решение, когато не е съвсем трезва. От друга страна, ако беше трезва, никога нямаше дори да се замисли за нещо подобно, което изведнъж ѝ се стори най-лошата грешка, която би могла да направи. Какво по-добро от това да похарчи мизерните пари, които ѝ бяха останали, за да се отърси завинаги от миналото и да продължи напред? Точно това беше липсващото звено в нейния план за възраждането ѝ!

Усамотение. Почивка. Размисъл. Сексуално изцеление. Четири стъпала, които водят към петото. Действие. И повече или по-малко съвпадаха с четирите крайъгълни камъка.

Той допи бавно виното си, сетне погали дланта ѝ, плъзна пръст под златната гривна и го притисна върху китката, там, където туптеше пулсът ѝ. Изведнъж явно се отегчи от играта, защото хвърли шепа банкноти върху масата. Изправи се и бавно ѝ протегна ръка.

Сега бе моментът да реши. Всичко, което се искаше от нея, бе да остави ръката си върху масата и да поклати глава. Кафенето беше пълно с посетители и той не би си позволил да направи сцена.

Сексът няма да залепи счупените парчета в душата ти — поучаваше доктор Изабел по време на лекциите си. — Сексът без дълбока и трайна любов само ще ви накара да се почувствате тъжни и незначителни. Затова първо изцелете и пречистете душата си. Изцелете себе си! Чак след това можете да мислите за секс. Защото, ако не го направите, ако се опитате да използвате секса, за да прикриете пристрастията си, да нараните хората, които са ви оскърбили и унизили, да се избавите от комплексите и несигурността

си, за да се почувствате отново цялостен — нанесените рани ще болят още по-силно...

Но доктор Фейвър беше пълен провал и блондинката, седяща в това флорентинско кафене, нямаше никакво намерение да слуша проповедите ѝ. Изабел се надигна от стола и пое ръката му.

Коленете ѝ се огъваха от виното, докато той я водеше през площада, а после из тесните улички. Тя се зачуди каква ли е таксата на жиголата и се надяваше, че парите ще ѝ стигнат. Ако ли не, щеше да използва кредитната си карта, чийто лимит вече бе надвишен. Дватама вървяха към реката и тя отново изпита онова дразнещо чувство за нещо познато. Кой ли от старите майстори бе запечатал лицето му? Ала беше твърде замаяна и в главата ѝ цареше смут, за да си спомни.

Спътникът ѝ посочи към щита с герба на Медичите, изсечен върху страничната стена на една сграда, сетне кимна към малко дворче с фонтан, около който растяха бели цветя. Екскурзовод и жиголо в един еротичен пакет. Вселената понякога правеше щедри подаръци. И тази вечер ѝ бе осигурила липсващото звено в плана ѝ да създаде нов живот.

Тя не обичаше мъже, които се извисяваха над нея, а той беше с една глава по-висок, но много скоро щеше да бъде в хоризонтално положение, така че това нямаше да е проблем. Младата жена потисна паниката, надигнала се в гърдите ѝ. Той можеше да е женен, но не ѝ се струваше много опитомен, още по-малко домошар. Нищо чудно да се извдеше някой сериен убиец, но независимо от мафията, италианските престъпници повече предпочитаха кражбите, отколкото убийствата.

Ухаеше на нещо скъпо — чисто, екзотично и възбуждащо — но ароматът по-скоро лъхаше от порите му, а не от шишенце с парфюм. И си представи как я притиска към една от древните сгради, вдига полата ѝ и прониква в нея, но така всичко щеше да приключи прекалено скоро, а целта не беше всичко да свърши колкото се може по-бързо. Целта беше да се заглуши завинаги гласът на Майкъл, за да може Изабел да продължи напред по своя нов път.

Виното я бе направило тровава и непохватна и тя се спъваше сякаш от въздуха. О, биваше си я, няма що! Той я подхвана под лакътя и посочи вратата на малък скъп хотел.

— Vuoi venire con me al'albergo?^[11]

Тя не разбра нито дума, но поканата бе достатъчно красноречива. *Аз искам страст!*, бе заявил Майкъл.

Е, знаеш ли какво, Майкъл Шеридан? Аз също.

Изабел се шмугна покрай Данте и влезе в малкото фоайе. Изисканата обстановка вдъхваше спокойствие — кадифени завеси, позлатени кресла, мраморен под. Поне щеше да прави мръсен секс на чисти чаршафи. А и това не беше от местата, които би избрал един лунатик, за да убие наивна и зажадняла за секс туристка.

Служителят на рецепцията му подаде ключа, значи вече се бе регистрирал. Жиголо от висока класа. В тесния асансьор раменете им се докоснаха и Изабел осъзна, че огънят, лумнал в стомаха ѝ, не се дължеше само на виното и разяждащото я нещастие.

Двамата пристъпиха в слабо осветен коридор. Тя вдигна поглед към него и в съзнанието ѝ се мярна странна картина на мъж, облечен в черно, да стреля с автомат.

Откъде се бе взела? Въпреки че не се чувстваше в пълна безопасност с него, нямаше усещането, че я грози физическа заплаха. Ако искаше да я убие, щеше да го стори на някоя от тесните и тъмни улички, по които минаха, а нямаше да започне да стреля с автомат в петзвезден хотел.

Той я поведе към дъното на коридора. Ръката му я стискаше здраво под лакътя — навярно мълчалив знак, че сега той командва парада.

О, боже... какви ги вършеше?

Добрият секс, великолепият секс касае не само физическото сливане, но и ума.

Доктор Изабел беше права. Но в случая не ставаше дума за великолепен секс, а за мръсен, див, забранен и опасен секс, в чужд град, с непознат мъж, когото нямаше да види никога повече. Секс, който щеше да проясни ума ѝ и да отмие страха ѝ. Секс, който щеше да ѝ вдъхне увереност, че все още е жена. Секс, който трябваше да залепи счупените парчета, за да може тя да продължи напред.

Той отвори вратата и включи лампата. Жените явно бяха много щедри с него. Това не беше обикновена хотелска стая, а елегантен апартамент, макар и малко разхвърлян — от отворения куфар се бяха разсипали дрехи, а обувките му се мъдреха по средата на пода.

— *Vuoi un poco di vino?*^[12]

Тя разпозна думата „вино“ и искаше да каже „да“, но се сконфузи и вместо това поклати отрицателно глава. Движението беше прекалено рязко и Изабел едва не падна.

— *Va bene.*^[13] — Леко, любезно кимване и после той мина покрай нея и влезе в спалнята. Движеше се като създание на мрака — красиво и прокълнато. Или може би тя беше прокълнатата, защото не си тръгна. Вместо това го последва забързано до прага. Наблюдаваше го как се отправя към прозорците.

Той се наведе, за да отвори кепенците, и лекият ветрец разроши дългите копринени кичури на косата му, посребрени от лунната светлина. Посочи навън.

— *Vieni vedere. Il giardino e bellissimo di notte.*^[14]

Докато оставяше чантата си върху скрина и пристъпваше, препъвайки се към прозореца, Изабел имаше чувството, че краката ѝ са все едно пропити с алкохол парцали. Застана до него и погледна надолу. В засадения с цветя двор бяха разположени няколко маси, чадърите им бяха свити за през нощта. Зад оградата се чуваше уличният шум и на Изабел ѝ се стори, че долавя леката миризма на гнило откъм река Арно.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Той бе направил първия ход.

Все още не беше късно да си тръгне. Можеше да му даде да разбере, че всичко това е една голяма грешка, колосална грешка, кралицата на грешките. Колко ли пари трябваше да остави на жиголо, което не си бе свършило работата докрай? И какъв бакшиш се полагаше? Дали трябваше да...

Но той само я държеше. И усещането не беше неприятно. Беше минало много време, откакто мъж я бе докосвал. Той беше толкова различен от Майкъл. Разбира се, беше неприятно висок, но затова пък приятно мускулест.

Той сведе глава и тя започна да отстъпва заднешком, защото още не беше готова за целувки. После си напомни, че това беше част от пречистването.

Устните му докоснаха нейните под точния ъгъл. Плъзгането на езика му бе съвършено — нито прекалено свенливо, нито твърде задушавашо. Беше великолепна целувка, елегантно изпълнена, без мляскащи звуци. Почти безупречна. Прекалено безупречна. Дори замаяна от алкохола, Изабел съзнаваше, че той не влага нищо от себе

си — просто прекрасна демонстрация на професионален опит. Което беше добре. Именно това би трябвало да очаква, ако изобщо разполагаше с достатъчно време да очаква каквото и да било.

Какво правеше тук?

Млъквай и остави човека да си свърши работата. Мисли за него като за секс заместител. Уважаваните терапевти ги използват, нали?

Той определено не беше от припрените и кръвта ѝ започна да се движи по-бързо във вените. Изабел оцени по достойнство нежността му.

Ръката му се пъкна под пуловера ѝ, преди да е готова, но тя не се опита да я избута. Майкъл грешеше. Тя не се стремеше да държи всичко под контрол. Освен това докосването на Данте ѝ беше приятно, така не беше толкова дисфункционална, нали? Той ловко разкопча закопчалката на сутиена и тя застина. *Отпусни се и остави човека да работи. Това е напълно естествено, дори и той да е напълно непознат.*

Той дръпна чашките настрана и я погали по гърба. Ще му позволи да го направи. Ще му позволи да погали с пръст зърното ѝ. Да, просто така. Той беше много умел... Действаше бавно, сякаш разполагаше с цялото време на света. Може би двамата с Майкъл прекалено бързаха да стигнат до финала, но какво можеше да се очаква от целеустремени работохолици?

На Данте явно му харесваше да милва гърдите ѝ, което беше много приятно. Майкъл също обичаше да ги гали, но Данте изглеждаше много по-голям ценител.

Той я дръпна от прозореца и я поведе към леглото. Вдигна пуловера ѝ. Досега само докосваше гърдите ѝ. Сега ги виждаше, което ѝ се стори малко смущаващо, но ако дръпнеше надолу пуловера, навярно щеше да докаже обвиненията на Майкъл, затова ръцете ѝ останаха покорно отпуснати покрай тялото.

Той обгърна гърдите ѝ с шепи. Повдигна ги, стисна ги, сетне сведе глава и засмука едното зърно. Тялото ѝ тутакси живна и като кораб с издути платна се откъсна от котвата.

Тя почувства как панталонът ѝ се смъква надолу по бедрата. И тъй като беше отборен играч, събу обувките. Той отстъпи назад, за да свали пуловера и сутиена ѝ. Беше истински магьосник с дамските

дрехи. Никакво непохватно туткане, всичко беше идеално чак до безсмислените италиански нежности, които шепнеше в ухото ѝ.

Тя стоеше пред него в бежови дантелени гащички и златна гривна с девиза „ДИШАЙ“, гравирани върху вътрешната страна. Той бе събул обувките и чорапите си — без никаква неловкост — и бе разкопчал черната копринена риза с ленивата грация на стриптийзър, разкривайки един по един идеално оформени мускули. Веднага се виждаше, че усърдно се труди, за да поддържа работните си инструменти в отлична форма.

Палците му стиснаха зърната ѝ, все още влажни от устата му. Данте ги разтри между палеца и показалеца и тя сякаш се отдели от телесната си обвивка и се устреми към някакво прекрасно място — колкото по-далеч, толкова по-добре.

— Bella^[15] — измърка той като доволен звяр.

Ръката му се спусна по бежовата дантела между краката ѝ, но тя още не беше готова за това. Май Данте трябваше да се яви на поправителен в училището за жиголо.

Едва си го помисли и върхът на пръста му започна бавно да описва кръгове около дантелата. Краката ѝ внезапно отмаляха и Изабел се вкопчи в ръката му, за да не падне. Защо винаги мислеше, че знае по-добре от другите как да си вършат работата? Това беше поредното напомняне, че не е експерт във всичко или в каквото и да било — не че се нуждаеше от допълнителни напомняния.

Той отметна завивките с елегантно извиване на китката, притегли я върху леглото и се изтегна до нея с изискано и точно движение, сякаш следваше специална хореография. Би трябвало да напише книга на тема: „Сексуалните тайни на най-добрия италиански жиголо“. Или най-добре двамата да напишат книги. Нейната ще бъде със заглавието: „Как доказах, че съм истинска жена, и възродих живота си“. Издателят ѝ можеше да ги продава в комплект.

Щом като плащаше за това и той я докосваше, беше крайно време и тя да му отвърне със същото, макар че едва се познаваха и ѝ се струваше доста преждевременно.

Престани!

Изабел подхвана своето плахо проучване от гърдите му, сетне мина към гърба. Майкъл също тренираше и поддържаше добра

физическа форма, но далеч не можеше да се мери с този секс професионалист.

Ръцете ѝ се прокраднаха към корема му, който бе плосък и стегнат като на спортист. Панталонът му беше изчезнал — кога бе успял да го свали? — и тя имаше възможност да се запознае с черните му копринени боксерки.

Просто го направи!

Изабел го докосна през тънкия плат и чу как той остро пое дъх. Не знаеше дали реакцията му бе искрена, или престорена. Ала едно нещо определено не беше илюзия. Този мъж притежаваше вроден талант на жиголо.

Тя усети как гащичките ѝ се свлякоха надолу по бедрата. *Да не очакваше да останеш с тях?* Той се подпря на лакти и започна да целува вътрешната страна на бедрата ѝ. В главата ѝ зазвъня предупредителен звънец. Напрежението ѝ растеше, колкото по-нагоре напредваше устата му. Изабел сграбчи раменете му и го отблъсна. Някои неща бяха недопустими, дори и за да изтрие миналото.

Той вдигна глава към нея. В полумрака тя видя въпроса в очите му. И безмълвно поклати глава. Той сви рамене и се протегна към нощното шкафче.

Изабел изобщо бе забравила за презервативите. Очевидно, освен останалите ѝ емоционални и психологически задръжки, сега проявяваше и склонност към саморазрушение. Той надяна презерватива със същата ловкост, с която правеше всичко останало, после започна да я придърпва по-близо, но тя успя да извика последните останки на здравия си разум и вдигна два пръста.

— Due?^[16]

— Deux, s'il vous plait.^[17]

С красноречиво изражение, очевидно означаващо „откачена чужденка“, той се пресегна за още един презерватив. Този път движенията му не бяха толкова умели. Доста се озори, докато нагласи едната гума върху другата, и Изабел извърна поглед, защото тази непохватност го правеше по-човечен, а тя не искаше това.

Ръката му погали бедрото ѝ и разтвори краката ѝ, явно с намерението да продължи с изтънчените си ласки, но тази близост ѝ дойде повече. Една сълза се търкулна от ъгълчето на окоето ѝ, Изабел извърна глава и я изтри във възглавницата, преди той да я е забелязал.

Тя искаше оргазъм, по дяволите, а не някакви пиянски сълзи на самосъжаление. Възхитителен оргазъм, който щеше да проясни ума ѝ, за да може да съсредоточи цялото си внимание върху обновяването на живота си.

Тя го притегли към себе си. Когато той се поколеба, Изабел го дръпна още по-настойчиво и накрая той се подчини на повика ѝ. Косата му докосна бузата ѝ и тя чу накъсаното му дишане, когато пръстът му проникна в нея. Беше приятно, но той беше прекалено близо и изпитото вино се разбълника обезпокоително в стомаха ѝ. Трябваше да го накара той да легне по гръб, а тя да го възседне.

Докосванията му станаха по-бавни, по-възбуждащи, но тя искаше час по-скоро да достигнат заветната цел, затова повдигна бедра, подканвайки го да действа. Най-накрая той се раздвижи и намести краката си.

Изабел мигом осъзна, че няма да е толкова лесно, както с Майкъл. Стисна зъби и се заизвива под него, докато той изгуби контрол и я прониза докрай.

Дори и сега той не започна да се движи, затова тя изви бедра, призовавайки го да побърза, да я доведе дотам, където имаше нужда да се озове, да приключи, за да свърши и тя по-скоро, преди отрезвяващият шепот, завладял замъгления ѝ от виното мозък, да се превърне в оглушителни викове. Тогава ще ѝ се наложи да признае горчивата истина, че потъпкваше всичко, в което е вярвала досега, и че всичко *това е грешно!*

Данте се наклони, отдръпна се назад и се втренчи в нея с потъмнели от желание очи. Изабел затвори своите, за да не го гледа, колкото и да бе прекрасен. Той провря ръце между телата им и я потърка, но търпението му само влоши нещата. Виното се пресече в стомаха ѝ и бучките се надигнаха към гърлото ѝ. Тя отблъсна ръката му и раздвижи бедра. Най-накрая той разбра намека и отвърна с бавни тласъци. Изабел прехапа устни и започна да брои от десет до едно, после обратно, отново избута ръката му, докато се бореше със студения, отрезвяващ мрак на предателството към самата себе си.

Мина цяла вечност, преди тялото му да потрепери в конвулсии. Тя търпеливо понесе гърчовете му на освобождение и зачака мига, в който той ще се претърколи настрани. Когато най-после се плъзна от нея настрани, тя скочи от леглото.

— Анет?

Тя не му обърна внимание и трескаво започна да навлича дрехите си.

— Анет? Che problema с'е?^[18]

Изабел пъкна ръка в чантата си, хвърли на леглото шепа банкноти и изхвърча през вратата.

---

[1] Госпожо? Желаете ли компания? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Не говоря италиански, господине (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Жалко! — Б.пр. ↑

[4] Не говоря френски (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Говорите ли английски? (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Моето име е Данте (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Аз съм Анет (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Анет. Много красива (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Американска обществена телевизионна мрежа. — Б.пр. ↑

[10] Италиански свещеник фанатик от Ордена на доминиканците (1452 — 1498). Издига т.нар. Клада на суетата, на която са изгорени много прекрасни произведения на ренесансовото изкуство. — Б.пр. ↑

[11] Искаш ли да дойдеш с мен в хотела? (ит.). — Б.пр. ↑

[12] Искаш ли малко вино? (ит.). — Б.пр. ↑

[13] Добре (ит.). — Б.пр. ↑

[14] Елате да видите. Градината е красива през нощта (ит.). — Б.пр. ↑

[15] Красива, хубава (ит.). — Б.пр. ↑

[16] Два? (ит.). — Б.пр. ↑

[17] Два, моля (фр.). — Б.пр. ↑

[18] Какъв е проблемът? (ит.). — Б.пр. ↑

4

Осемнайсет часа по-късно пронизващата болка в главата ѝ не бе намаляла. Изабел се намираще някъде на югозапад от Флоренция, опитвайки се да шофира фиат панда с ръчни скорости, в безлунна нощ, на непознато шосе, с пътни знаци на език, който не разбираше. Плетената ѝ рокля се бе насъбрала под предпазния колан, а тя бе толкова изтощена, че нямаше сили да се вчеше. Ненавиждаше се в този вид — раздърпана, объркана и потисната. Чудеше се колко ли катастрофални грешки може да допусне една умна жена и пак да продължи да държи главата си изправена. Имайки предвид настоящото състояние на главата ѝ, тази конкретна жена бе сътворила твърде много.

Една табела се мярна отстрани на шосето, преди да успее да я прочете. Тя намали, отби и даде на заден. Нямаше защо да се притеснява, че ще се вреже в някого, тъй като от километри не бе зървала кола.

Тосканският пейзаж се славеше с изключителната си красота, но Изабел бе потеглила на това пътешествие на смрачаване и нищо не бе видяла. Би трябвало да тръгне по-рано, но чак в късния следобед едва намери сили да се измъкне от леглото. А след това дълго седя край прозореца, взряна неவிждащо в далечината, опитвайки се да се моли, ала думите така и не идваха.

Фаровете на фиата осветиха табелата. Касалеоне. Изабел включи лампата в купето, извади картата и установи, че по някакъв чудодееен начин бе успяла да се озове на правилния път. Господ пазеше глупците.

Тогава къде беше миналата нощ, Господи?

Със сигурност на някое друго място. Но не можеше да обвинява за случилото се Бог, нито дори цялото изпито вино. Недостатъците на собствения ѝ характер я бяха тласнали към огромна глупост. Тя бе потъпкала всичко, в което бе вярвала, само за да открие, че доктор Фейвър, както обикновено, е била права. Сексът не можеше да изцели наранената душа.

Изабел излезе отново на пътя. Като при толкова много други хора, нейните рани бяха нанесени още в детството, но колко дълго можеш да продължиш да обвиняваш родителите за собствените си провали? Родителите ѝ бяха колежански преподаватели, които процъфтяваха сред хаос и емоционални ексцесии. Майка ѝ беше алкохоличка, с брилянтен ум и невероятно сексуална. Баща ѝ — пияница, с брилянтен ум и грубиян. Въпреки безспорния авторитет в своите области, нито един от двамата не можеше да се задържи дълго на работа в нито един колеж. Майка ѝ имаше склонността да се забърква в любовни афери със студентите си, а баща ѝ обичаше да влиза в скандални спорове с колегите си. Изабел бе прекарала детството си, влачена от един колежански град в друг, ставайки неволен свидетел на безхаберния живот на родителите си.

Докато другите деца мечтаеха да се измъкнат от строгия родителски надзор, Изабел копнееше за разбирателство и ред, които така и не дочака. Вместо това родителите ѝ я използваха като пионка в безкрайните си скандали. В отчаян опит да се самозащити, тя напусна дома си, когато навърши осемнайсет. И оттогава беше напълно самостоятелна. Преди шест години баща ѝ почина от цироза, а не след дълго го последва и майка ѝ. Изабел изпълни своя синовен дълг, но оплаква не толкова смъртта им, колкото пропиляния им живот.

Фаровете осветиха тясна, извита уличка с живописни каменни сгради, разположени близо до пътя. Малко по-нататък видя редица от малки магазинчета, затворени за през нощта. Всичко в градчето носеше отпечатъка на отминали древни времена, с изключение на огромния плакат на Мел Гибсън, разлепен върху едната стена на една от сградите. С по-малки букви под заглавието на филма бе изписано името Лоренцо Гейдж.

И тук сякаш нещо я цапардоса по главата. Данте не ѝ напомняше на ренесансов портрет. Той беше същински двойник на Лоренцо Гейдж, актьора, който съвсем наскоро бе довел до самоубийство любимата ѝ актриса.

Стомахът ѝ отново се разбълника. Колко филми с Гейдж бе гледала? Четири? Пет? Твърде много, защото Майкъл обичаше екшъни и колкото по-кървави, толкова по-добре. Сега вече нямаше да ѝ се налага повече да ѝ прилошава от касапниците на екрана.

Запита се дали Гейдж изпитва поне малко угризение на съвестта заради смъртта на Карли Суенсон. Трагедията навярно щеше да изстреля филмите му на върха в класациите по приходи. Защо хубавите и порядъчни жени толкова се прехласваха по лошите момчета? Навярно това беше синдромът на спасението — необходимостта да вярват, че само те са единствените жени, достатъчно силни, за да превърнат тези неудачници в достойни съпрузи и бащи. Жалко, че не беше толкова лесно.

Изабел излезе от града, включи отново лампата в купето и заби нос в картата за по-нататъшни указания. *След Касалеоне карайте още около два километра, после при ръждясалата маймуна завийте надясно.*

Ръждясала маймуна? Тя си представяше Кинг Конг, нескопосано боядисан. Два километра по-нататък светлините на фаровете уловиха отстрани на пътя безформен силует. Изабел намали и видя, че ръждясалата маймуна не беше разновидност на горила, а останки от ейп — любимото превозно средство на европейските фермери. Конкретно тази купчина старо желязо някога е била прочутият пикап на три колела, макар че и трите му колела отдавна бяха изчезнали.

Когато зави, шасито на колата задра по камънаците. В указанията се посочваше входът на Villa dei Angeli, „Вилата на ангелите“, и тя пое с колата по серия извити горски пътеки нагоре по хълма, докато най-накрая видя отворена желязна порта, очевидно бележеща главния вход на вилата. Отвъд него се извиваше чакълестият път, който тя търсеше. Приличаше по-скоро на горска пътека и фиатът заподскача надолу по склона, после направи остър завой.

Пред нея се издигна тъмна постройка. Изабел удари спирачките. Няколко минути остана да зяпа, потресена. Накрая изключи захранването, угаси фаровете и отпусна безсилно глава на седалката. Отчаянието заклокочи в гърдите ѝ. Тази полуразрушена, изоставена купчина камъни беше фермерската къща, която бе наела. Не красиво реставрирана постройка, както я бе описала агентката по недвижими имоти, а порутена колиба, навярно още обитавана от крави.

Усамотение. Почивка. Размисъл. Действие. Сексуалното изцеление вече не беше част от плана. Дори не желаше да мисли за това.

Усамотение, с лопата да го ринеш, но как щеше да отдъхва, камо ли да открие атмосфера, подканваща към размисъл, когато ще бъде затворена в тази руина? А размисълът бе от въпиешщо значение, ако искаше да начертае план за действие, който да възроди живота ѝ. Грамадата от грешките ѝ ставаше все по-висока. Вече дори не си спомняше какво означава да действаш разумно и компетентно.

Младата жена разтри очи. Поне загадката за ниския наем бе разрешена.

Едва успя да събере сили да излезе от колата и да повлече куфарите си към вратата. Наоколо беше толкова тихо, че чуваше дишането си. Би дала всичко за приятелския вой на полицейска сирена или нежния рев на самолет, излитащ от „Ла Гуардия“, но тишината се нарушаваше единствено от свирнята на щурците.

Грубата дървена врата не беше заключена, както бе обещала агентката по недвижими имоти, и изскърца като в пошъл филм на ужасите. Изабел се приготви да се защитава от ято прилепи, но не я посрещна нищо по-зловещо от плесенясалия мирис на стари камъни.

Самосъжалението ще те парализира, приятелю. Както и манталитетът на жертва. Ти не си жертва. Ти си изпълнен с могъща сила. Ти си...

О, млъквай!, скастри се Изабел.

Зашари опипом по стената, докато не откри електрически ключ, който включи подова лампа с крушка с мощността на лампичка за коледна украса. На мъждивата светлина злочестата гостенка успя да види студен гол под, облицован с плочки, няколко древни мебели и негостоприемна каменна стълба. Поне нямаше крави.

Тази вечер нямаше сили да понесе повече, затова Изабел грабна най-малкия куфар и се потътри нагоре по стълбата. На горния етаж откри действаща баня и — благодаря ти, Майко Божия! — малка, гола спалня, която приличаше повече на монашеска килия. След подвизите ѝ миналата нощ, това ѝ се стори твърде горчива ирония.

Рен стоеше на Понте ала Карайя и се взираше във водите на Арно и нейните мостове, построени на мястото на взривените от изтребителите на Луфтвафе по време на Втората световна война. Хитлер бе пощадил Понте Векио, построен през четиринайсети век.

Веднъж Рен се бе опитал да взриви лондонския мост „Тауър“, но Джордж Клуни го бе ликвидирал, преди да успее.

Вятърът издуха късите кичури върху челото му. Този следобед се бе подстригал. Освен това се бе обръснал и — след като възнамеряваше тази вечер да избягва осветените места — бе махнал кафявите лещи. И сега се чувстваше разголен. Понякога му се искаше да излезе от собствената си кожа.

Французойката от миналата нощ го бе изплашила. Не обичаше да се лъже в преценките си за хората. Макар че бе получил желаниа анонимен секс, нещо никак не беше наред. Той успяваше да се забърква в неприятности дори и когато не ги търсеше.

Двама улични бандити се насочиха към него от другия край на моста и когато приближиха, го огледаха изпитателно, явно опитвайки се да решат дали ще окаже съпротива, ако се опитат да отмъкнат портфейла му. Нахаканата им походка му напомни за собствената му младост, въпреки че неговите престъпления по-скоро се ограничаваха до саморазрушение. Той беше хулиган, роден със сребърна лъжичка в задника, разглезено хлапе, твърде рано осъзнало, че маскарлъците му са най-добрият начин да привлече внимание. Времената се меняха, но някои неща оставаха все същите. Никой не получаваше повече внимание от едно лошо момче.

Той бръкна в джоба за цигарите, макар че ги бе отказал преди шест месеца. В смачкания пакет имаше само една цигара — напоследък само толкова си позволяваше да носи със себе си. Това беше неприкосновеният му запас за спешни случаи.

Рен запали цигарата и хвърли клечката през моста, докато наблюдаваше приближаващите момчета. Те го разочароваха, като се спогледаха притеснено и го отминаха.

Той пое дълбоко дима в дробовете си и си заповяда да забрави за миналата нощ. Но не успя. Светлокафявите очи на онази жена излъчваха ум, а цялата онази съдържана изисканост го бе възбудила и тъкмо заради това не бе забелязал, че е пълна откачалка. Накрая бе останал с твърде неприятното усещане, че я е обладал против волята ѝ. На екрана може и да изнасилваше жените, но в реалния живот не можеше дори да си представи подобна низост.

Рен прекоси моста и закрачи по пуста улица. Лошото настроение го следваше като прилепчива миризма, макар че би трябвало да се

намира на седмото небе. Всичко, за което толкова упорито бе работил, беше на път да се осъществи. Благодарение на филма на Хауард Дженкс щеше да се сдобие с надеждната репутация на истински професионалист, нещо, което досега все му убягваше. При все че имаше достатъчно пари, за да живее през остатъка от живота си без пръста си да помръдне, той обичаше работата си, а това бе ролята, която толкова дълго бе чакал — злодей, който щеше да се запомни от зрителите, също като Ханибал Лектър^[1]. Но до началото на снимките на „Среднощно убийство“ оставаха още шест седмици, а този град сякаш го задушаваше.

Карли... Жената от миналата нощ... Усещането, че всичко постигнато досега не означава нищо... Господи, колко му бе омръзнало да се чувства потиснат и неудовлетворен. Премести цигарата в ъгъла на устата, пъхна ръце в джобовете, приведе рамене и продължи да крачи. Шибаният Джеймс Дийн по Булеварда на разбитите мечти.

По дяволите! Утре напускаше Флоренция и заминаваше за мястото, което го бе довело в тази страна.

---

[1] Главният герой от култовия филм „Мълчанието на агнетата“, изигран от Антъни Хопкинс, по романа на Томас Харис. — Б.пр. ↑

5

Изабел се завъртя в леглото. Пътническият ѝ часовник показваше девет и половина, така че трябваше да е сутрин, но стаята беше тъмна и мрачна. Объркана, младата жена се извърна към прозорците и видя, че кепенците са затворени.

Тя се претърколи по гръб и огледа съчетанието от плоски червени покривни плочи и груби греди над главата си. Отвън се чуваше приглушеното боботене на трактор. Това беше всичко. Никакво ободряващо дрънчене на контейнерите за смет или ругатните, които си разменяха шофьорите на таксите на езиците на страните от Третия свят, които сега ѝ се струаха истинска музика за ушите. Тя беше в Италия и лежеше в стая, която изглеждаше така, сякаш последният ѝ обитател е бил някой свети мъченик.

Изабел наклони глава, за да разгледа по-добре разпятието, окачено на стената с хоросанова мазилка. Сълзите, които ненавиждаше, започнаха да напират в очите ѝ. Сълзи за загубата на досегашния ѝ живот, за мъжа, когото мислеше, че обича. Защо не беше достатъчно умна, достатъчно трудолюбива, с достатъчно късмет, за да задържи всичко, което имаше? И още по-лошо — защо се оскверни, отдавайки тялото си на италиански жиголо, който приличаше на кинозвезда психопат? Опита се да се пребори със сълзите с утринна молитва, но Божията Майка се оказа глуха за съгрешилата си дъщеря.

Изкушението да се завие през глава и завинаги да остане в леглото, беше толкова силно, че тя се изплаши, надигна се и провеси крака през ръба му. Студени плочи посрещнаха ходилата ѝ. Тя прекоси тъмната стая и излезе в тесния коридор. В дъното имаше баня. Макар и малко, помещението бе модерно оборудвано, така че това място може би не беше чак такава развалина, както си представяше.

Изабел се изкъпа, уви се с пухкава кърпа и се върна в аскетичната си килия, където се преоблече в сив панталон и горнище без ръкави в същия тон. Чак тогава отиде до прозореца, вдигна резето на кепенците и ги отвори.

В стаята нахлу порой от лимоненожълта светлина. Струеше през прозореца, сякаш невидима ръка я изливаше от ведро. Лъчите удариха очите ѝ с такава сила, че тя замижа за миг. Когато ги отвори, пред нея се разстилаха безбрежните тоскански хълмове.

— О, боже... — Младата жена опря ръце на каменния перваз и се потопи в невероятната мозайка от жълтеникавокафяви, меднозлатисти и сребристосиви поля, нашарени тук-там с редици тъмни кипариси, устремени като разперени пръсти към небето. Нямаше огради. Границите между засетите житни поля, горичките и ширналите се лозя се очертаваха от някой път, долина или вълнистите хълмове.

Пред нея се простираше Витлеем. Това беше Обетованата земя на майсторите на Ренесанса. Те бяха нарисували познатия пейзаж като фон за своите мадони, ангели, ясли и овчари. Обетованата земя... точно под прозореца ѝ.

Тя зарея поглед в далечината, сетне го насочи към земята около къщата. Вляво се виждаха терасовидни лозя, а зад градината растеше горичка от чворести маслинови дръвчета. Прииска ѝ се да види повече, извърна се от прозореца и замря. Слънчевата светлина бе преобразила стаята до неузнаваемост. Сега снежнобелите стени и тъмните дървени греди изглеждаха красиви със своята строгост и усещане за простор, а семплите мебели говореха за миналото много по-красноречиво от всякакви дебели исторически книги. Това изобщо не беше развалина!

Изабел изхвъркна в коридора и се спусна по каменните стъпала на долния етаж. Дневната, която едва бе погледнала вчера, беше с грубо измазани стени и сводест тухлен таван като на стара европейска конюшня, каквато навярно някога наистина е била. Тя си спомни, че бе чела някъде, че арендаторите на тосканските ферми са живеели над обора с животните. Помещението беше умело превърнато в малка уютна стая, без да се изгуби грубата селска автентичност.

Каменните арки, достатъчно широки, за да минават животните, сега служеха за прозорци и врати. Тънкият слой боя сепия върху стените беше изключително удачен вариант на модерния „селски стил“, за чието постигане най-добрите нюйоркски интериорни дизайнери искаха хиляди долари. Старият теракотен под бе излъскан с восък, полиран или изгладен през вековете от безбройните човешки крака. Покрай стените бяха подредени прости маси от тъмно дърво и

един скрин. Кресло, с избеляла от времето памучна дамаска на цветя, бе поставено срещу дивана, застлан с покривка в земни тонове.

Кепенците, които снощи бяха затворени, сега бяха широко разтворени. Изпълнена с любопитство кой го бе направил, младата жена мина през каменната арка и пристъпи в просторната слънчева кухня.

Тук имаше дълга правоъгълна селска маса, нащърбена и издраскана от употреба през вековете. Над старомодната каменна мивка пъстрееха червени, сини и жълти керамични плочки. Под нея завеска на сини и бели квадрати скриваше водопроводните тръби. Върху откритите лавици бяха подредени разноцветни керамични съдове, панерчета и медна посуда. Отстрани бе поставена старомодна газова печка, а до нея се извисяваха бюфет и дървени шкафове. Грубоватите френски прозорци, от които се излизаше в градината, бяха боядисани с тъмнозелена боя. Точно така си представяше Изабел италианската селска кухня.

Вратата се отвори и в стаята влезе около шейсетгодишна пълничка жена с провиснали бузи, боядисана черна коса и малки тъмни очи. Изабел тутакси продемонстрира „забележителните“ си познания по италиански.

— Buon giorno.^[1]

Макар че тосканците бяха известни с дружелюбния си нрав, жената не изглеждаше особено приветлива. От джоба на избелялата ѝ черна рокля надничаше градинарска ръкавица, а краката ѝ бяха обути в дебели найлонови чорапи и черни пластмасови чехли. Без да каже нито дума, тя извади от бюфета кълбо канап и излезе навън.

Изабел я последва в градината, сетне се спря, за да огледа къщата отзад. Беше свършено. Абсолютно свършено. *Усамотение. Почивка. Размисъл. Действие.* Това бе идеалното място, за да се възроди човек.

Старата каменна къща се къпеше в кремавобежовото сияние на ярката утринна светлина. По хоросановите стени пълзеше лоза и се виеше около зелените кепенци на прозорците, а по водосточната тръба се катереше тъмнозелен бръшлян. Малкият гълбарник, кацнал на покрива, и сребристият лишей омекотяваха заоблените теракотени плочи.

Основната част на постройката представляваше непретенциозен правоъгълник в типичния стил *fattoria*, или италианска фермерска къща, за която бе чела. От едната страна, лепната малко не на място, стърчеше едноетажна пристройка, явно по-късно допълнение.

Дори присъствието на намусената жена, копаеща с градинарската лопатка, не можеше да накърни сенчестото очарование на градината и напрегнатите възли в душата на Изабел започнаха да се разхлабват. Ниска стена, изградена от същите златисти камъни както и къщата, отбелязваше границите на имота. По-нататък по склона растеше маслиновата горичка, а отвъд се простираше пейзажът, който Изабел бе видяла от прозореца на спалнята. В сянката на магнолията се бе приютила дървена маса с мраморен плот — идеално място да похапнеш кротък обяд или просто да се любиш на гледката. Ала това не беше единственият пристан, който предлагаше градината. Близко до къщата се гушеше кокетна пергола^[2], покрита с нежните цветове на глицинията, под която имаше две пейки. Изабел тутакси си представи как се разполага удобно тук с писалка и листове.

Посипани с чакъл пътечки лъкатушеха из лехите, избуяли с цветя, зеленчуци и билки. Лъскави туфи босилек се смесваха със снежнобелия флокс; домати храсти и жизнерадостни рози растяха край глинени делви, преливащи от червения и розовия здравец. Яркоранжевите латинки съжителстваха с деликатните сини цветове на розмарина, а сребристите листа на градинския чай бяха великолепен фон на стъблата, отрупани с червени чушки. По тоскански обичай от две големи теракотени гърнета, поставени като стража от двете страни на кухненската врата, се издигаха лимонови дръвчета. В други две делви се кипреха храсти хортензия, натежали от пищни розови цветове.

Изабел отмести поглед от цветята към пейката под перголата, а сетне го насочи към масата, под която се бяха излегнали две котки. Докато вдъхваше топлия мирис на земя и зеленина, гласът на Майкъл в главата ѝ замлъкна, а в сърцето ѝ се зароди молитва.

Сърдитото мърморене на жената в черно наруши умиротворяващия покой и молитвата отлетя. Въпреки това Изабел усети искрица надежда. Бог ѝ бе поднесъл Обетованата земя. Само глупак можеше да обърне гръб на подобен дар.

С олекнало сърце младата жена подкара към града. Най-после се бе случило нещо, което бе повдигнало покрова на отчаянието, легнал върху душата ѝ. Тя си купи продукти в малката negozio di alimentary^[3]. Когато се върна, завари жената в черната рокля да шета в кухнята — миеше чинии, които Изабел не бе оставила. Непознатата ѝ метна сърдит поглед и излезе през задната врата — змия в Райската градина. Изабел въздъхна и разопакова покупките, като ги подреди грижливо в бюфета и в малкия хладилник.

— Signora? Permesso?^[4]

Изабел се обърна и видя симпатична млада жена, приближаваща трийсетте, със слънчеви очила, кацнали на главата ѝ, да стои под свода между кухнята и къта за хранене. Беше дребничка, а гладката ѝ смугла кожа необичайно контрастираше със светлата ѝ коса. Носеше блузка в прасковен цвят и тясна кремава пола, а краката ѝ бяха обути в остри неудобни обувки, толкова любими на италианките. Докато приближаваше, изящно извитите високи токчета потракваха по плочките.

— Buon giorno, синьора Фейвър, аз съм Джулия Киара.

Изабел кимна в отговор, като се питаше дали всички в Тоскана влизат непоканени в чуждите домове.

— Аз съм agente immobiliare. — Жената се поколеба, очевидно търсеше английските думи. — Агентката по недвижими имоти за тази къща.

— Радвам се да се запознаем. Къщата много ми хареса.

— О, но... къщата не е добра. — Тя разпери ръце. — Миналата седмица се опитах много пъти да се свържа с вас по телефона, но не успях.

Защото Изабел бе изключила телефона си.

— Има ли някакъв проблем?

— Sì.^[5] Има проблем. — Посетителката облиза устни и затъкна кичур коса зад ухото си, откривайки малка перлена обеца. — Съжалявам, че се налага да го кажа, но не можете да останете тук. — Ръкомахаше грациозно с ръце, както правеха всички италианци при най-обикновен разговор. — Не е възможно. Затова се опитах да ви се обадя. За да обясня този проблем и да ви кажа, че ви намерих друга къща, където да отседнете. Ако бъдете така любезна да дойдете с мен, ще ви я покажа.

Едва вчера на Изабел нямаше да ѝ пука къде ще отседне, но сега ѝ пукаше, при това много. Тази обикновена каменна къща с тихата си градина бе прекрасно място за медитация и духовно възраждане. И тя нямаше да се откаже от този неочакван дар на съдбата.

— Кажете ми какъв е проблемът.

— Ами има... — Малък замах с ръка. — Трябва да се извърши допълнителен ремонт. И през това време е невъзможно да се живее тук.

— Какъв ремонт?

— Голям ремонт. Налага се да се копае. Проблемът е в канализацията.

— Сигурна съм, че ще намерим разрешение.

— Не, не. Impossibile.^[6]

— Синьора Киара, аз съм платила наем за два месеца и възнамерявам да остана.

— Но тук няма да ви хареса. А синьора Весто много ще се разстрои, ако разбере, че сте нещастна в тази къща.

— Синьора Весто?

— Ана Весто. Тя ще бъде много недоволна, ако сте почувствали дори малко неудобство. Аз ви намерих много приятна къща в града, става ли? Много ще ви хареса.

— Не желая къща в града. Искам тази.

— Много съжалявам. Но е невъзможно.

— Това ли е синьора Весто? — Изабел посочи към градината.

— Не, това е Марта. Синьора Весто е във вилата. — Младата жена направи неопределен жест към билото на хълма.

— Марта икономката ли е?

— Не, не. Тук няма икономка, но в града има много добри икономки.

Изабел подмина без внимание това твърдение.

— Градинарка ли е?

— Не, Марта се грижи за градината, но не е градинарка. Тук няма градинар. В града навярно ще можете да наемете и градинар.

— Тогава тя какво прави в тази къща?

— Марта живее тук.

— Увериха ме, че ще живея сама в къщата.

— Не, тук няма да можете да живеете сама. — Агентката отиде до вратата на кухнята и посочи към едноетажната пристройка в задната част на къщата. — Марта живее там. Много близо.

— А в града, сред всички онези хора, ще бъда сама? — подметна Изабел с отсянка на сарказъм.

— Si! — засия Джулия с толкова очарователна усмивка, че на Изабел никак не ѝ се искаше да попарва радостта ѝ.

— Смятам, че ще е по-добре да поговоря със синьора Весто. Тя в момента във вилата ли е?

Джулия изглеждаше явно облекчена да прехвърли топката другиму.

— Si, si, така ще е най-добре. Тя ще ви обясни защо не можете да останете, а след това аз ще се върна, за да ви заведа в къщата, която ви намерих в града.

Изабел искрено я съжали, но предпочете да не спори. Щеше да запази силите си за синьора Весто.

Изабел пое по пътеката, водеща от фермерската къща към дълга алея с кипариси от двете страни. „Вилата на ангелите“ бе разположена в самия край на алеята и щом я зърна, Изабел мигом се почувства като в сцена от филма „Стая с изглед“.

Оранжево-розовата хоросанова мазилка и страничните крила на къщата, типични за големите тоскански домове, впечатляваха с великолепието си. Прозорците на първия етаж бяха покрити с изящни като дантела черни решетки от ковано желязо, а високите кепенци на втория етаж вече бяха затворени, за да не пропускат жегата. Близо до къщата кипарисите отстъпваха място на грижливо подрязания в идеални правоъгълници жив плет, класически статуи и осмоъгълен фонтан. Двойна каменна стълба с масивни балюстради водеше към високи полирани дървени врати.

Изабел се изкачи по стълбите, вдигна медното чукче във форма на лъвска глава и почука. Докато чакаше, огледа спортното черно мазерати, спряно близо до фонтана. Синьора Весто явно имаше скъпи предпочитания.

Никой не отвори и тя отново почука.

Пищна жена на средна възраст, с дискретно боядисана червена коса и дръпнатите нагоре очи на София Лорен се усмихна дружелюбно на Изабел.

— Si?

— Buon giorno, signora.^[7] Аз съм Изабел Фейвър. Търся синьора Весто.

Усмивката на жената помръкна.

— Аз съм синьора Весто. — Скромната тъмносиня рокля и удобните обувки ѝ придаваха вид по-скоро на икономка, отколкото на собственица на спортно мазерати.

— Наела съм фермерската къща — подхвана Изабел, — но изглежда, има проблем.

— Няма проблем — припряно отвърна синьора Весто. — Джулия ви е намерила къща в града. Тя ще се погрижи за всичко.

Жената държеше ръка върху дръжката на вратата, явно в очакване неканената гостенка да си тръгне. На пода в преддверието зад нея бяха захвърлени комплект скъпи куфари. Изабел беше готова да се обзаложи, че собственикът на вилата или току-що бе пристигнал, или се канеше да замине.

— Аз съм подписала договор за наем — заговори тя любезно, но твърдо. — И ще остана.

— Не, signora, ще трябва да се преместите. Този следобед някой ще дойде да ви помогне с багажа.

— Няма да си тръгна.

— Много съжалявам, signora, но нищо не мога да направя.

Изабел осъзна, че случаят изисква крути мерки — налагаше се да стигне до висшата инстанция.

— Бих желала да говоря със собственика.

— Собственикът не е тук.

— Ами онези куфари?

Жената се озърна притеснено.

— Сега трябва да си вървите, signora.

Четирите крайъгълни камъка бяха създадени тъкмо за такива моменти. *Дръжте се любезно, но решително.*

— Боя се, че не мога да си тръгна, преди да съм разговаряла със собственика. — Изабел се шмугна покрай икономката в преддверието

и зърна за миг високи тавани, полилей в позлата и бронз и величествено стълбище, преди жената да препречи пътя ѝ.

— Fermi!^[8] Не можете да влизате тук!

Хората, които се опитват да се скрият зад дадените им пълномощия, го правят от страх и се нуждаят от вашето съчувствие. В същото време не бива да позволяваме техните стракове да стават наши.

— Съжалявам, ако ви разстройвам, signora — поде тя с възможно най-учтив и съчувствен тон, — но се налага да говоря със собственика.

— И кой ви е казал, че той е тук? Никой не го знае.

Значи собственикът беше мъж.

— Аз няма да се разприказвам.

— Трябва веднага да си тръгнете.

Изабел чу откъм дъното на къщата звуците на италиански рокендрол и се запъти решително към резбованата арка с инкрустации от зелен и червен мрамор.

— Signora!

Изабел се бе уморила от хора, които я смятаха за малоумна идиотка, мамеха я и всячески я унижаваха — счетоводител мошеник, неверен годеник, нелоялен издател и ненадеждни почитатели, които ѝ обръщаха гръб в трудни моменти. Заради тези почитатели тя живееше по летищата, водеше лекции дори когато беше болна от пневмония. Държеше ръцете им, когато децата им се друсаха, прегръщаше ги и ги подкрепяше, когато се бореха с депресията, и се молеше за тях, когато бяха безнадеждно болни. Но в мига, в който няколко тъмни облака засенчиха хоризонта на живота ѝ, те се разбягаха като подплашени зайци.

Тя нахлу в къщата, прекоси с бързи крачки тясна галерия, по чиито стени висяха семейни портрети в тежки рамки и барокови пейзажи, профуча през елегантен салон, облепен с тапети на кафяви и златисти ивици. Отмина като огнен вихър мрачните фрески, изобразяващи ловни сцени, и унилите портрети на свети мъченици. Подметките на сандалите ѝ оставяха черни следи върху мраморните подове и сякаш прогаряха ресните на дебелите килими. Един римски бюст се заклати върху пиедестала си, когато прелетя покрай него. *Достатъчно, стига толкова!*

Най-накрая се закова насред по-непретенциозен салон в задната част на къщата. Подът бе облицован с полиран паркет от орехово дърво, а фреските изобразяваха жътварски сцени, вместо ловни. Италианският рок сякаш акомпанираше на игривите слънчеви лъчи, струящи през прозорците.

В дъното на помещението се виждаше сводест вход, много по-величествен от този във фермерската къща, който отвеждаше към лоджия, откъдето гърмеше музиката. Един мъж стоеше под арката, подпрял рамо на стената, зареял поглед към слънцето. Тя примижа срещу ярката светлина и видя, че беше облечен в джинси и измачкана тениска.

Тениска с дупка на ръкава. Класически очертаният му профил можеше с лекота да съперничи на някоя от статуите в стаята. Но нещо в бунтарската му осанка, бутилката алкохол, поднесен към устата, и пистолета, висящ от ръката му, ѝ подсказваше, че навярно този римски бог беше кривнал от правия път.

Без да откъсва напрегнат поглед от пистолета, Изабел се прокашля.

— Тъ... scusi? Извинете?

Той се обърна.

Тя примигна срещу слънцето. Примигна отново. Каза си, че това е само игра на светлината. Просто игра и нищо друго. Това не можеше да бъде. Не можеше...

---

[1] Добро утро (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Арка с рамка, покрита с пълзящи растения, състои се от странични колони и напречни греди и за разлика от беседката няма стени или покрив. — Б.пр. ↑

[3] Бакалия (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Госпожо? Може ли? (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Да (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Невъзможно (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Добър ден, госпожо (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Стоп! (ит.). — Б.пр. ↑

6

Но можеше. Мъжът, който се бе нарекъл Данте, стоеше привел рамене под арката. Данте със замъгления от страст поглед и изкусните ласки. Само че косата на този мъж беше по-къса, а очите му бяха сребристосиви вместо кафяви.

— Дявол да го вземе!

Прозвуча американски английски — английският на кинозвезда — изречен с дълбокия познат глас на италианския жиголо, когото бе срещнала по-миналата нощ на площад „Синьория“. Дори и сега й бе нужно малко време, за да осъзнае истината. Лоренцо Гейдж и Данте жиголото бяха един и същи човек.

— Ти... — Тя преглътна с усилие. — Ти не си...

Той я пронизваше със студените си очи на убиец.

— Мамка му. Само аз съм способен да се натреса на копой в женски образ.

— Кой си ти? — Но тя бе гледала филмите му и вече знаеше отговора.

— Синьор Гейдж! — Ана Весто нахлу в стаята. — Тази жена! Не пожела да си тръгне, когато й казах. Тя е... тя е... — Явно английският й не бе достатъчно красноречив, за да изрази негодуванието й, затова тя изригна в порой от италиански думи.

Лоренцо Гейдж, кинозвезда и прочут донжуан, довел Карли Суенсон до самоубийство, се оказа също и Данте, флорентинският жиголо, мъжът, на когото тя бе позволила да омърси едно малко ъгълче от душата й. Изабел се свлече върху един от столовете покрай стената и се опита да диша дълбоко.

Той изръмжа на икономката нещо на италиански.

Тя отвърна с трескаво ръкомахане.

Още едно изръмжаване.

Жената изсумтя обидено и се изнесе от салона.

Той изскочи на лоджията и изключи музиката. Когато се върна, един мастиленочерен кичур бе паднал върху челото му. Беше оставил

бутилката, но пистолетът продължаваше да виси от ръката му.

— Нахлула си в чужда собственост, скъпа. — Устните му едва се мърдаха, а провлаченият му говор на живо звучеше още по-заплашително, отколкото от стерео озвучаването в киносалона. — Наистина първо трябваше да се обадиш.

Тя бе правила секс с Лоренцо Гейдж, мъжа, който неотдавна се хвалеше в интервюто си в едно списание, че е „чукал петстотин жени“. И тя бе паднала дотам, че да стане петстотин и първата.

Стомахът ѝ се присви болезнено. Нещастницата зарови лице в шепи и прошепна думите, които никога досега не бе казвала на друго човешко същество, никога дори не бе помисляла да ги изрече.

— Мразя те.

— Именно с това си изкарвам хляба.

Тя го усети, че приближава, отпусна ръце и се втренчи глупаво в пистолета.

Е, не беше директно насочен към нея, но и не можеше да се каже, че *не* се целеше в нея. Държеше го нехайно опрян на бедрото. Сега Изабел видя, че е антика, навярно на няколко века, но това не го правеше по-малко смъртоносен. Не бе забравила какво едва не бе причинил на Джулия Робъртс с един самурайски меч.

— И то точно когато вече си мислех, че папараците не могат да паднат по-ниско. И какво се случи с превзетото *non parler anglais*, францужойке?

— Същото, което и с твоя италиански — тросна се Изабел и се изправи в стола, най-сетне проумяла смисъла на думите му. — Папараци? Ти мислиш, че съм жълт репортер?

— Ако искаше интервю, трябваше само да помолиш.

Тя скочи от стола.

— Да не би да си въобразяваш, че преживях всичко *онова* заради някаква *статия*?

— Може би.

Лъхнаха я леки алкохолни пари. Той безцеремонно постави крак върху стола, който току-що бе овакантила. Тя се вторачи в пистолета, опитвайки се да реши дали я заплашва, или просто бе забравил, че държи оръжие.

— Как ме откри и какво искаш?

— Искам си къщата. — Младата жена отстъпи назад, после се вбеси на себе си заради проявената слабост. — Така ли се развличаш? Дегизираш се, за да сваляш жени?

— Вярваш или не, Фифи, но мога да го правя без всякаква дегизировка. Освен това струвам много повече от онези жалки петдесет евро, които остави.

— Въпрос на вкус. Между другото, този пистолет зареден ли е?

— Нямам представа.

— Е, най-добре го остави някъде — заяви Изабел и стисна ръце.

— Нямам такова намерение.

— Да не би да искаш да повярвам, че възнамеряваш да ме застреляш?

— Вярвай в каквото искаш — прозина се нахалникът.

Тя се зачуди колко алкохол е успял да погълне. Искаше ѝ се да не усеща краката си като гумени.

— Не понасям близостта на оръжия.

— Тогава изчезвай от тук.

Той се разположи в едно кресло, изпъна крака, отпусна рамене и остави пистолета върху коляното си. Пълно олицетворение на упадъка във „Вилата на ангелите“.

Нямаше сила на земята, която да я накара да си тръгне, докато не разбере какво се бе случило. Тя стисна още по-силно ръце, за да спре треперенето им, и съумя да се настани на стола насреща му, без да го прекатури. Най-сетне знаеше какво означава да мразиш някого.

Той я изучава известно време, преди да посочи с дулото на пистолета към гоблена, заемащ цялата стена и изобразяващ мъж на кон.

— Моят прародител Лоренцо де Медичи.

— Голяма работа.

— Той е бил покровител на Микеланджело. Също и на Ботичели, ако се вярва на историците. Лоренцо е бил един от най-великите и благородни представители на Ренесанса. Ако не се смята... — Той приглади с палец дръжката на пистолета и присви злобно очи насреща ѝ. — Позволил е на генералите си да разграбят град Волтера през 1472 година. Опасно е да дразниш Медичите.

Този тип не беше нищо повече от егоцентрична филмова звезда, играещ поредната си роля, и тя нямаше да му позволи да я изплаши. Е,

поне не много.

— Запази заплахите за феновете на филмите си.

Злобата изчезна, изместена от досада.

— Добре, Фифи, щом не си репортер, какво искаш?

Сега, след като вече бе усетила по-твърда почва под краката си, Изабел осъзна, че не би могла да обсъжда по-предишната нощ — не в момента, нито когато и да било. Къщата. Тъкмо заради това бе дошла тук.

— Тук съм, за да уредим недоразумението относно къщата, която наех. — Опита се да говори уверено и делово, нещо, което обикновено ѝ се удаваше с лекота, но сега като че ли езикът ѝ се преплиташе. — Платила съм наема за два месеца и няма да напусна.

— И какво общо има всичко това с мен?

— Къщата е твоя.

— Наела си тази къща? Съмнявам се.

— Не тази. Фермерската къща. Но твоите служители се опитват да ме изхвърлят.

— Каква фермерска къща?

— Онази, в подножието на хълма.

Устните му се извиха насмешливо.

— И сигурно трябва да повярвам, че жената, която *случайно* срещнах във Флоренция преди две вечери, незнайно как се е изхитрила да наеме къща, която притежавам. Опитай се да измислиш по-достоверна история.

Дори на нея ѝ беше трудно да го приеме, макар че туристическата част на Флоренция не беше голяма и самата тя два пъти за един ден се натъкна на една млада двойка, която преди това бе видяла в галерия „Уфици“.

— Рано или късно, всеки турист във Флоренция се озовава на площад „Синьория“. Просто се е случило да попаднем там по едно и също време.

— Големи сме късметлии. Ти ми се струваш позната. Снощи се опитвах да си спомня къде съм те виждал.

— Нима? — Изабел предпочиташе да не задълбава в тази тема. — Наех фермерската ти къща на доверие, но още щом пристигнах, ми заявиха, че трябва да напусна.

— Да не говориш за онова място, където живееше старият Паоло, близо до маслиновата горичка?

— Не зная кой е старият Паоло. Изглежда, сега там живее жена, на име Марта, което не ми се нрави, но съм съгласна да се примиря.

— Марта... сестрата на Паоло — промърмори Лоренцо, като че ли възкресяваше отдавнашен спомен. — Да, доколкото си спомням, тя е част от собствеността.

— Не ме е грижа каква е. Платила съм наема и няма да си тръгна.

— И защо искат да те изгонят?

— Някакъв проблем с канализацията.

— Изненадан съм, че настояваш да останеш, имайки предвид случилото се между нас. Или може би само се преструваш на вбесена?

Кощунственото обвинение я върна към действителността. Разбира се, че не би могла да остане. С този човек бе осквернила собствената си същност и би било непоносимо постоянно да го среща.

Съкрушително разочарование се смеси с останалите, не по-малко болезнени емоции. В градината на къщата за пръв път от месеци бе изпитала блажено умиротворение, а сега ѝ го отнемаха. Все още ѝ бе останала малко гордост. Ако се налагаше да замине, поне щеше да го направи така, че той да не си въобрази, че е спечелил.

— Вие сте актьор, господин Гейдж — заяви Изабел надменно, минавайки на „вие“. — Не аз.

— Е, предполагам, че това тепърва ще се установи. — Откъм градината се разнесе предупредителното грачене на врана. — Ако искаш да останеш, се постарай да стоиш по-далеч от вилата. — Той потри в бедрото си дулото на пистолета. — И се моли да не разбере, че лъжеш. Последствията никак няма да ти се понравят.

— Прозвуча като реплика от отвратителните ви филми.

— Радвам се да чуя, че имам такава фанатична фенка.

— Гледала съм ги заради бившия си годеник. Дълбоко съжалявам, че не съумях навреме да направя връзка между лошия му вкус за филми и сексуалната му разюзданост. — Боже, защо изтърси това?

Той подпря лакът върху страничната облегалка на креслото.

— Ясно, значи, нашата сексавантюра е била начин да му го върнеш.

Тя понечи да отрече, но той бе попаднал твърде близо до целта.

— Да видим... — Лоренцо остави пистолета на масичката. — И кой се оказа потърпевшата страна преди две нощи? Дали ти, една отмъстителна жена, или аз — невинната пионка в кръвожадната ти игра за отмъщение?

Безсрамникът съвсем открито се забавляваше. Тя стана, за да го измери с унищожителен поглед от горе до долу, но мигом съжали, защото краката ѝ продължаваха да се огъват.

— Да не би да сте пиан, господин Гейдж?

— Здравата съм отцепен.

— Още няма и един часът.

— Доста справедлива забележка, но тъй като още не съм си лягал, може да се сметне за среднощно пианство.

— Както желаете. — Или трябваше да седне отново, или да се махне от тук. Изабел предпочете второто и се отпрати към вратата.

— Хей, Фифи.

Тя се извърна и тутакси съжали.

— Работата е там... — Той вдигна полираната мраморна топка, поставена върху каменен фундамент, и прокара палец по гладката повърхност. — Освен ако не желаяш феновете ми да се стълпят около онази малка фермерска къща, предлагам да държиш устата си затворена относно присъствието ми тук.

— Ако щете вярвайте, но имам по-добри занимания, отколкото да клюкарствам.

— Е, постарай се да остане така и занапред. — Той стисна мраморната топка в юмрук, в случай че не е разбрала посланието.

— Не преигравате ли малко, господин Гейдж?

Цялата му заплашителност се стопи и той се засмя.

— Беше ми приятно да се видим, Фифи.

Изабел успя да стигне до вратата, без да се блъсне в нищо, но накрая не издържа и се обърна.

Той прехвърляше мраморната топка от едната в другата ръка — великият Нерон, наслаждаващ се на гледката на горящия Рим.

Болката в хълбока я принуди да забави ход, преди да стигне до фермерската къща. Камъчета чакъл постоянно влизаха в сандалите ѝ

на „Кейд Спейд“, навярно последният чифт, който някога щеше да може да си позволи. Изабел беше доволна, че не се срина пред него, но горчивата действителност беше една — трябваше да замине. Ако събереше багажа и тръгнеше веднага, около четири часа щеше да е във Флоренция.

И после какво?

Къщата се показва пред нея. Окъпана в златиста светлина, тя изглеждаше надеждна и уютна и някак си вълшебна, като излязла от приказките. Място, където можеше да се зароди вдъхновение за нов живот.

Изабел се обърна и свърна по страничната пътека към лозята. Наситено пурпурните гроздове, налети със сок, висяха от лозите. Тя откъсна едно зърно и го лапна. То сякаш избухна върху езика ѝ, сепна я със своята сладост. Семчиците бяха толкова малки, че тя не си даде труд да ги изплюе.

Откъсна един малък грозд и навлезе сред лозята. Трябваша ѝ маратонки. Твърдата глинеста почва се впиваше като остри камъни през тънките подметки на сандалите. Но сега нямаше да мисли от какво имаше нужда, а само за това, което имаше — жаркото тосканско слънце над главата ѝ, топлия зрял грозд в ръката ѝ, Лоренцо Гейдж във вилата на върха на хълма...

Беше му се отдала твърде лесно. Как изобщо някога щеше да превъзмогне този срам?

Във всеки случай не и с бягство.

Упоритостта ѝ надигна глава. Беше се уморила да тъгува и страда. Никога не е била страхливка. Нима щеше да позволи на някакъв разюздан актьор, пък бил той и звезда, да я прогони от нещо толкова ценно? Още повече че срещата им нямаше никакво значение за него. Очевидно той не я харесваше и едва ли щеше да дойде да търси компанията ѝ. А тя изпитваше необходимост да бъде тук. Всичките ѝ инстинкти крещяха, че трябва да остане. Само тук можеше да намери едновременно усамотение и вдъхновение, които да ѝ помогнат да начертае новия път, по който да поеме животът ѝ.

И в този миг Изабел взе решение. Нямаше да се страхува от Лоренцо Гейдж и нямаше да позволи никому да я принуди да си тръгне от тук, докато тя сама не реши да го направи.

Рен остави настрана пистолета от седемнайсети век, който бе извадил от остъкления шкаф, за да го разгледа по-добре, малко преди Фифи да нахлуе в салона. В ушите му още отекваше деловото потракване на малките ѝ токчета, докато неканената гостенка излизаше от стаята. Предполагаше се, че той е дяволът, но освен ако не грешеше, след отдалечаващата се госпожица Фифи определено се носеше мирис на сѳра.

Той се засмя и затвори вратичката на шкафа. Пистолетът беше истински шедьовър на оръжейното изкуство, едно от безбройните безценни съкровища, събрани във вилата. Беше наследил имота преди две години, но чак сега му се удаде възможност да дойде след смъртта на леля си Филомена. Първоначално възнамеряваше да продаде имението, но пазеше топли спомени от трите си посещения, когато бе идвал тук като дете. Не му се струваше правилно да го продаде, без да го види отново. Остана впечатлен от разговора по телефона с икономката и съпруга ѝ и реши да изчака.

Излезе на лоджията, за да вземе бутилката с уиски. Напористата госпожица Фифи му бе попречила да си пийне както подобаваше. Беше му доставило удоволствие да се заяжда с нея. Тя бе толкова напрегната, че направо вибрираше, като пренатегнатата струна, но посещението ѝ му бе подействало успокояващо. Доста странно.

Той пристъпи през една от трите арки на лоджията, излезе в градината и се запъти покрай идеално подстриганите храсти към басейна, където се отпусна на един шезлонг. Докато попиваше тишината, се замисли за всички хора, които обикновено го заобикаляха: доверения му отряд от помощници, бизнес мениджъри, всичките бодигардове, които от студията понякога настояваха да го съпровождат. Голяма част от знаменитостите се обграждаха с помощници, защото се нуждаеха от потвърждение на звездния си статус. Други, като него, го правеха, за да облекчат живота си. Помощниците държаха на разстояние прекалено фанатизираните почитатели, което беше много полезно, но това си имаше своята цена. Малцина се осмеляваха да кажат истината на някой, който им плащаше заплата, а раболепието и угодничеството му бяха дошли до гуша.

От друга страна, госпожица Фифи явно нямаше понятие от раболепие и угодничество и това беше странно умиротворяващо.

Лоренцо отмести бутилката, без да я отвори, и се нагласи по-удобно на шезлонга. Очите му бавно се затвориха. Много умиротворяващо...

Изабел отрязва резен от твърдото пекорино, любимото овче сирене на тосканците, което бе купила в града. Докато броеше парите за покупката си, продавачката ѝ бе подала малко бурканче с мед.

— Тук, в Тоскана, го ядем с мед — бе обяснила жената.

Изабел не можеше да си представи подобна комбинация, но нима не се опитваше да разчупи навиците си, да пробва нещо ново? Подреди сиренето и бурканчето с мед върху керамична чиния и добави една ябълка. Единствената ѝ храна днес бяха няколкото гроздови зърна, които бе откъснала на път за фермерската къща преди три часа. Срещата с Гейдж я бе лишила от апетит. Може би ако хапне малко, ще се почувства по-добре.

В чекмеджето на бюфета откри половин дузина ленени салфетки, взе една, а останалите подреди в спретната купчина. Вече бе разопаковала куфарите и подредила тоалетните си принадлежности в банята. Въпреки че едва минаваше четири часът, Изабел отвори бутилка „Кианти класик“, която бе купила в града. Продавачът ѝ бе обяснил, че виното „Кианти“ можеше да носи етикета „класик“ само ако е направено от гроздето в лозята от района на Кианти, който се намираше на няколко километра на изток от тук.

Намери в бюфета ниски чаши. Изтри едно водно петно от едната, напълни я с вино и отнесе всичко в градината.

Откъм чакълена пътека се носеше деликатно ухание на розмарин и сладък босилек, докато младата жена вървеше към старата маса, разположена под сянката на магнолията. Две от трите градински котки приближиха, за да я поздравят. Тя се настани край масата и зарея поглед към древните хълмове. Изораните полета, които изглеждаха сиво-кафяви на сутринния здрач, сега, на следобедното слънце, преливаха в лилави оттенъци. Каква красота!

Утре ще започне да живее по дневния режим, който бе съставила за следващите два месеца. Нямахше нужда да проверява бележките си, беше запомнила наизуст всички точки.

Ставане в 6:30.

Молитва, медитация, благодарност на Господ и ежедневни уверения.

Йога или бърза разходка.

Лека закуска.

Сутрешни задачи.

Работа над новата книга.

Обяд.

Обикаляне из околността, разглеждане на магазините и други приятни занимания (бъди импулсивна).

Редактиране на написаното преди обяд.

Вечеря.

Вдъхновяващо четиво и вечерен тоалет.

Лягане в 10:30.

Не забравяй да дишаш!

Нямаше да се тревожи за темата на книгата, която смяташе да напише. Точно заради това трябваше да остане тук, за да разблокира умствените и емоционалните си канали.

Виното беше плътно, с плодov привкус и галеше езика ѝ, но когато се облегна назад, за да се наслади на този еликсир, забеляза слой прах върху мраморната масичка. Скочи и влезе вътре, за да вземе парцал. Избърса масичката и отново седна.

Вдъхна с наслада аромата на виното и розмарина, любувайки се на шосето, извиващо се като бледа опушена лента на фона на хълмовете в далечината. Това красиво място... И като си помисли, че едва вчера не искаше да остане тук.

Върху билото на хълма вдясно Изабел забеляза някакви руини, които навярно някога са били част от село, но сега приличаха на полусрутена стена и останки от стражева кула. Понечи да се надигне, за да вземе театралния бинокъл, но си напомни, че в момента е време за отдих и покой.

Пое дълбоко пречистващ въздух, настани се удобно на стола и се опита да се вгълби, за да почерпи от кладенеца на вътрешното задоволство.

Но кладенецът се оказа празен.

— Signora!

Жизнерадостният глас принадлежеше на млад мъж, който идваше към нея през градината. Наближаваше трийсетте, висок и

строен. Още един красив италианец. Когато приближи, тя забеляза влажни кафяви очи, копринена черна коса, вързана на опашка ниско на врата, и дълъг, красиво изваян нос.

— Синьора Фейвър, аз съм Виторио — представи се възторжено той, сякаш само името му би трябвало да ѝ достави удоволствие.

Тя се усмихна и отвърна сърдечно на поздрава му.

— Може ли да се присъединя към вас? — Акцентът му подсказваше, че е усвоил изискания си английски от британски учители, а не от американски.

— Разбира се. Искате ли чаша вино?

— А, с удоволствие.

Тя понечи да стане, но той я спря.

— Бил съм тук много пъти — заяви, — ще си донеса чаша. А вие останете и се наслаждавайте на гледката.

Върна се след по-малко от минута с бутилката и чаша.

— Прекрасен ден. — Една от котките се потри около крака му, докато се настаняваше на масата срещу нея. — Впрочем всички тоскански дни са такива, нали?

— Така изглежда.

— Харесва ли ви тук?

— Много. Но това не е кратко посещение. Ще остана няколко месеца.

За разлика от Джулия Киара, Ана Весто и намусената Марта, той, изглежда, искрено се зарадва на новината.

— Толкова много американци идват тук с туристически автобуси само за един ден и бързат да заминат. Нима е възможно да опознаеш Тоскана за един ден?

Беше трудно да остане равнодушна към такъв ентузиазъм и Изабел се усмихна.

— Не е възможно.

— Виждам, че още не сте опитали нашето пекорино. — Той потопи лъжичката в бурканчето с мед и капна няколко капки върху резена сирене. — Сега вече ще станете истинска тосканка.

Мъжът изглеждалше толкова въодушевен, че не ѝ даде сърце да го разочарова, макар да подозираше, че е бил изпратен тук, за да я накара по някакъв начин да си тръгне. Тя отхапа малка хапка и установи, че острият вкус на сиренето и сладостта на меда си пасват идеално.

— Възхитително.

— Тосканската кухня е най-добрата в света. Риболита^[1], панцанела^[2], наденица от глиганско месо, фаджиоли^[3] със салвия, шкембе по флорентински...

— Мисля да прескоча шкембето.

— Да прескочите?

— Ще мина и без него...

— А, да. Навярно тук ядем повече части от животното, отколкото вие в Щатите.

Тя се усмихна. Двамата започнаха да си бърбят за тосканската кухня и местните забележителности. Вече ходила ли е в Пиза? А във Волтера? Непременно трябвало да посети Бинарните в региона Кианти. Колкото до Сиена... тамошният площад Пиаца дел Кампо^[4] бил най-красивият в Италия. А чувала ли е за Палио, за конските надбягвания, които всяко лято се устройват в Кампо? Ами за града със средновековните кули Сан Джиминяно? В никакъв случай не бивало да го пропуска. Нима още не го е посетила?

Не беше.

— Аз ще ви покажа всичко.

— О, не.

— Но аз съм професионален екскурзовод. Развеждам туристите из цяла Тоскана и Умбрия. Групово и частно. Разглеждане на забележителности, кулинарни обиколки, дегустации на вина. Нима никой не ви е предложил услугите ми?

— Бяха прекалено заети с опитите си да ме изгонят.

— А, да. Канализацията. Вярно е, че не сте дошли в най-подходящия момент, но наоколо има много какво да се види и аз ще ви развеждам през деня, за да избягате от прахоляка и шума.

— Оценявам предложението, но се боя, че не мога да си позволя личен екскурзовод.

— Не, не. — Младият италианец махна елегантно с ръка, отхвърляйки възражението ѝ. — Ще обикаляме само когато нямам други клиенти, като израз на приятелство. Ще ви покажа всички места, които сама никога не бихте могли да откриете. Няма да се притеснявате да пътувате по непознати пътища, а аз ще ви превеждам. Много добра сделка, сама ще се уверите.

Изключителна сделка. Която по случайност щеше да я държи подалеч от къщата.

— Не бих могла да ви се натрапвам по този начин.

— Но това изобщо не е натрапване. Вие ще плащате бензина, нали?

В този момент Марта се появи от стаята отзад. Откъсна няколко стръкчета босилек и ги отнесе в кухнята.

Новоизпеченият ѝ екскурзовод отпи от киантито.

— Утре съм свободен. Искате ли първо да отскочим до Сиена? Или може би до Монтериджони? Изключително живописен малък град. Данте го е описал в своя „Ад“.

Изабел настръхна само при споменаването на името. Но жиголото Данте не съществуваше, само Лоренцо Гейдж, плейбой и кинозвезда, неин партньор в позора. Сега, след като вече го познаваше, никак не ѝ бе трудно да повярва, че бе тласнал Карли Суенсон към самоубийство. Изабел щеше да направи всичко по силите ѝ, за да не го види никога повече.

— Всъщност аз дойдох тук, за да работя, и трябва да започна от утре.

— Да работите? Много лошо. Все пак всички трябва да изпълняваме задълженията си. — Той ѝ се усмихна добродушно, допи виното си, сетне надраска телефонния си номер на едно листче, което измъкна от джоба си. — Ако се нуждаете от нещо, обадете ми се.

— Благодаря ви.

Красавецът я дари с ослепителната си усмивка, помахаша ѝ на раздяла и се отдалечи. Поне се опита да я разкара от тук с чар, а може би тя бе прекалено подозрителна. Изабел бе взела „Автобиография на един йогин“ от Йогананда^[5], но вместо това се задълбочи в туристическия си справочник. Утре щеше да се заеме с възраждането на кариерата си.

Когато се прибра в къщата, вече се бе стъмнило и от кухнята се носеха съблазнителни ухания. Тя влезе точно когато Марта поставяше купа, пълна с апетитна, вдигаща пара супа върху поднос, застлан със снежнобяла ленена салфетка. Върху подноса се мъдреше чаша с киантито, купено от Изабел, съдейки по бутилката редом с нея, както и чиния с нарязани домати, гарнирани с тъмни сбръчкани маслини и дебел резен хляб с твърда кора. Всички надежди на Изабел, че храната

е предназначена за нея, тукатси бяха попарени, когато Марта се отпрати с бойка крачка към вратата с подноса на ръце. Крайно време беше Изабел да се научи да готви.

През нощта спа непробудно и на следващата сутрин се събуди в осем, вместо в шест, както възнамеряваше. Скочи от леглото и забърза към банята. Сега се налагаше да съкрати времето за молитва и медитация, иначе щеше сериозно да наруши графика. Завъртя крана, за да измие лицето си, но водата остана студена. Слезе долу и провери умивалника в кухнята. Същият резултат. Излезе навън, за да потърси Марта, но градината беше пуста. Най-послед намери визитната картичка, която бе оставила Джулия Киара.

— Да, да — заговори Джулия, когато Изабел се свърза с нея. — Много е трудно да останете там, след като има да се свърши още много работа. В къщата в града няма да ви се наложи да се тревожите за подобни неуредици.

— Няма да се преместя в града — заяви Изабел твърдо. — Вчера говорих със... собственика. Ако обичате, ще се погрижите ли колкото се може по-бързо да отстранят повреда и да пуснат топлата вода?

— Ще видя какво мога да направя — промърмори Джулия с очевидна неохота.

В Касалеоне имаше стара римска стена, камбаната на църквата биеше на всеки половин час и навсякъде щъкаха деца. Те си подвикваха едно на друго на детските площадки или подскачаха палаво около майките си из тесните улички, виещи се като лабиринт. Изабел извади визитката на Джулия и свери адреса с този на табелата. Въпреки че името на улицата беше подобно, не беше точно същото.

Беше минал един ден, откакто говори с агентката по недвижими имоти, а във фермерската къща все още нямаше топла вода. Тя позвъни на Ана Весто, но икономката се престори, че не разбира английски, и затвори. Марта, изглежда, не се вълнуваше от проблема. Съгласно дневния режим на Изабел по това време трябваше да пише, но историята с водата ѝ пречеше да се съсредоточи. Освен това нямаше за какво да пише. Макар че обикновено се гордеше със самодисциплината си, тази сутрин отново бе станала късно, не беше

медитирала и единствените думи, които бе написала за два дни, бяха кратки бележки до приятелите ѝ.

Изабел се приближи към една млада жена, която пресичаше малкия площад, хванала за ръката малко дете.

— Scusi, signora. — Подаде ѝ визитката на Джулия. — Можете ли да ми кажете къде се намира Виа Сан Лино. — Жената вдигна детето на ръце и побърза да се отдалечи.

— Ами извинете. — Изабел се намръщи и се насочи към мъж на средна възраст в овехтяло спортно сако с кръпки на лактите. — Scusi, signore. Търся Виа Сан Лино.

Той взе визитката на Джулия, огледа я за миг, после вдигна поглед към Изабел. Промърмори нещо, което приличаше на ругатня, пъкна визитката в джоба си и почти побягна.

— Хей! — викна след него Изабел, но мъжът вече бе изчезнал.

Следващият минувач, я удостои с едно non parlo inglese^[6], когато попита за местонахождението на Виа Сан Лино, но едър млад мъж в жълта тениска прояви достатъчно любезност, за да я упъти. За нещастие, обясненията му бяха толкова сложни, че в резултат тя се оказа пред изоставен склад на задънена улица.

Накрая Изабел реши да намери бакалията с дружелюбната продавачка, където вчера бе пазарувала. На път за площада, тя мина покрай магазин за обувки и profumeri, където продаваха козметика. На прозорците на къщите от двете страни на улицата висяха дантелени пердета, а над балконите се вееше пране. В пътеводителя наричаха въжетата „италиански сушилни“. Тъй като електричеството беше прекалено скъпо, семействата не можеха да си позволят електрически сушилни.

Уханието на топъл хляб я доведе до малка пекарна, откъдето си купи парче плодова пита със смокини от някаква грубиянка с тъмновиолетова коса. Когато излезе на улицата, Изабел погледна към небето. Белите пухкави облачета бяха като изрисувани върху синя памучна пижама. Беше прекрасен ден и тя нямаше да позволи дори на стотина вкиснати италианци да го развалят.

Младата жена крачеше по каменистия път нагоре по хълма към бакалията, когато зърна вестникарски павилион със стойка, окичена с разноцветни картички с тучни лозя, великолепни полета със слънчогледи и очарователни тоскански градчета. Спря да си избере

няколко и забеляза, че някои от картичките изобразяваха Давид на Микеланджело, или поне една негова много важна част. Мраморният penis на статуята се виждаше точно срещу нея, в анфас и в профил. Тя взе една картичка, за да го разгледа по-отблизо. Стори й се, че мъжкото му достойнство не бе чак толкова впечатляващо.

— Да не би вече да си забравила как изглежда на живо, дете мое?

Тя се извъртя рязко и се озова срещу чифт древни очила в телени рамки. Бяха кацнали върху носа на висок свещеник в черно расо, с пищни тъмни мустаци. Беше изключително грозен представител на мъжкия пол не само заради мустаците, макар че бяха достатъчно противни, но най-вече заради зигзагообразния червен белег, който пресичаше скулата и опъваше толкова силно кожата, че едното му сребристосиво око беше почти притворено.

Едно много познато сребристосиво око.

---

[1] Гъста, засищаща супа, приготвена от каквито зеленчуци ти хрумнат, бял боб и хляб, зехтин, може да се добави и месо. — Б.пр. ↑

[2] Известна още като „салата от остатъци“, появява се през шестнайсети век, когато на поета Бринзино му хрумнало да обели глава лук и една краставица, които полял със зехтин и оцет и възпял полученото ястие; днес се приготвя от домати, краставици, червен лук, моцарела, пресен босилек, зехтин, оцет, стар хляб. — Б.пр. ↑

[3] Салата с червен боб, нахут, риба тон, червен лук, чери домати, магданоз, може да се приготви и като супа. — Б.пр. ↑

[4] Емблематичен площад в центъра на Сиена, наподобява обърната раковина; градът е известен с архитектурните творения на Микеланджело. — Б.пр. ↑

[5] Парамаханса Йогананда (1893–1952), индийски гуру и поет, заселил се в САЩ, запознава западната общественост с индуистката философия и практиката на йогистката медитация. — Б.пр. ↑

[6] Не говоря английски (ит.). — Б.пр. ↑

Изабел устоя на желанието да бутне картичката обратно на стойката.

— Просто го сравнявах с нещо подобно, което наскоро видях. Този на статуята е значително по-впечатляващ.

Е, това си беше нагла лъжа.

Слънцето се отразяваше в стъклата на очилата му и тя не можеше да види очите му, когато устните му се извиха в усмивка.

— На задната стойка има порнографски календари, в случай че се интересуваш.

— Не се интересувам — срязва го Изабел, остави картичката и се отправя към хълма.

Той я настигна и закрачи редом. Движеше се грациозно, сякаш дългото расо бе ежедневното му облекло, но Лоренцо Гейдж бе свикнал да носи всякакви костюми.

— Ако искаш да изповядаш греховете си, целият съм в слух — осведоми я той.

— Вървете да задиряте ученици.

— Тази сутрин езикът ти реже като бръснач, Фифи. Ще трябва сто пъти да кажеш „Аве Мария“^[1] за обида на Божи служител.

— Ще ви докладвам на властите, господин Гейдж. Лъжесвещениците в Италия се преследват от закона. — Тя зърна една забързана млада майка да излиза от близкия магазин, повела близнаци, и ѝ извика: — Signora! Този мъж не е свещеник! Той е Лоренцо Гейдж, американска кинозвезда.

Жената я изгледа, сякаш е луда, подбра децата и побърза да се отдалечи.

— Браво. Навярно си травмирала нещастните деца до края на живота им.

— Дори и да не се преследват от закона, подобни изпълнения би трябвало да са забранени. А мустаците ви мязат на умряла тарантула. И не смятате ли, че белегът ви идва малко повече?

— След като ми позволява да се движа свободно и необезпокояван, не ме е грижа.

— Ако желаете анонимност, защо не си стоите у дома?

— Защото по душа съм скитник.

Изабел се втренчи подозрително в него.

— При последната ни среща бяхте въоръжен. Да не би и сега да криете някакво оръжие под това расо?

— Не и ако не се смятат експлозивите, прикрепени към гърдите ми.

— Гледала съм този филм. Беше ужасно. Цялата сцена беше възхвала на насилието и безвкусна демонстрация на мускулите ви.

— Въпреки това имаше сто и петдесет милиона приходи.

— Което за сетен път доказва теорията ми за вкуса на американската публика.

— Хората, които живеят в стъклени къщи, доктор Фейвър...

Значи бе разбрал коя е.

Лоренцо побутна нагоре върху патрицианския си нос очилата с телени рамки.

— Не съм запознат особено с движението за самопомощ, но дори и аз съм чувал за вас. Между другото, докторатът ви истински ли е, или шарлатанство?

— Докторската ми степен по психология е съвсем истинска и притежавам нужната квалификация да поставям съвсем точни диагнози: вие сте кретен и мерзавец. А сега ме оставете на мира.

— Добре, вече ме ядоса. — Той ускори крачка. — Онази нощ не съм те насилвал, така че няма за какво да се извинявам.

— Но ти се престори на жиголо! — Искрено възмутената Изабел зарязва учтивата форма на обръщение.

— Само в невероятно живото ти въображение.

— Говореше на *италиански*.

— Ти пък говореше на *френски*.

— Изчезвай! Не, почакай. — Тя рязко се извърна към него. — Ти си мой хазаин и аз искам да се погрижиш да имам топла вода.

Той се поклонил на две старици, ситнеци рамо до рамо, сетне ги прекръсти и благослови, което я изпълни с непоколебима увереност, че не му мърдат поне хиляда години в чистилището. Изведнъж Изабел осъзна, че стои и безучастно наблюдава това безобразие, което я

правеше неволна съучастничка, и отново закри. За съжаление, той също.

— Защо нямаш топла вода? — поинтересува се той.

— Нямам представа. А твоите служители не си мърдат пръста по въпроса.

— Това е Италия. Тук нещата стават бавно.

— Просто се погрижи да я пуснат.

— Ще видя какво мога да направя. — Той разтри фалшивия белег на бузата си. — Доктор Изабел Фейвър... Трудно ми е да повярвам, че съм споделял едно легло с американския ню ейдж пазител на добродетелта.

— Не съм ню ейдж. Аз съм старомодна моралистка, ето защо намирам постъпката си толкова противна. Но вместо да се задълбавам, ще причисля случилото си към графата „травми“ и ще се опитам да си простя.

— Годеникът ти те е зарязал, а кариерата ти се търкаля с бясна скорост по нанадолнището. Това наистина заслужава прошка. Но не е трябвало да мамиш данъчните.

— Счетоводителят ми е измамникът.

— Човек би си помислил, че някой с докторска степен по психология ще прояви повече мъдрост, когато назначава служителите си.

— Би си помислил наистина. Но както сигурно вече си забелязал, аз съм пълна скръб, когато става дума за мъдра преценка на хората.

В смеха му определено прозвучаха дяволски нотки.

— На много мъже ли позволяваш да те забърсват на улицата?

— Разкарай се.

— Разбираш ли, не те съдя. Просто съм любопитен. — Той примижа с нормалното си око, когато излязоха от сенчестата улица на обляния в слънце площад.

— Никога не съм позволявала на мъж „да ме забърсва на улицата“! Никога! Просто... просто през онази нощ не бях на себе си. Ако на всичкото отгоре си ме заразил с някаква болест...

— Преди две седмици бях настинал, но с изключение на това...

— Я не ме поднасяй. Видях онзи твой цитат. Според собственото ти признание ти си... Чакай да си спомня как точно го беше казал? „Чукал съм около петстотин жени“, така ли беше? Дори да

предположим, че е преувеличено, пак си оставах много рисков сексуален партньор.

— Този цитат изобщо не отговаря на истината.

— Не си го казвал?

— Е, сега вече ме хвана натясно.

Тя го стрелна с, както се надяваше, унищожителен поглед, но тъй като не беше много веща в това изкуство, навярно се бе провалила.

Той благослови минаващия наблизо котарак.

— Когато давах онова интервю, бях млад актьор и се опитвах да добия малко известност. Хей, човек все трябва някак да печели хляба си!

Езикът я сърбеше да попита с колко жени наистина е бил и единственият начин да се съдържи беше да ускори крачка.

— Максимум сто.

— Не съм питала — тросна се тя. — И това е отвратително.

— Шегувам се. Дори аз не съм такъв развратник. Вие, гурутата, нямате никакво чувство за хумор.

— Аз не съм гуру и имам прекрасно чувство за хумор. Защо иначе ще продължавам да разговарям с теб?

— Ако не искаш да те съдят по това, което се случи през онази нощ, не би трябвало да съдиш и мен. — Грабна плика ѝ и надникна вътре. — Какво е това?

— Плодова пита. И е моя. Хей! — възкликна изумено младата жена, когато за неин потрес той отхапа голяма хапка.

— Вкусно — смотолени нахалникът с пълна уста. — Прилича на пръхвава „Фиг Нютон“^[2]. Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря. Изяж я цялата, да ти е сладко.

— Ти губиш. — Той излапа сладкиша и се облиза. — Храната в Щатите никога не е толкова вкусна като тук. Забелязала ли си?

Беше го забелязала, но вече бяха стигнали до бакалията и Изабел подмина въпроса му.

Той не я последва вътре. Тя видя през прозореца как коленичи да погали едно престаряло куче, което слезе бавно по стъпалата, за да го поздрави. Дружелюбната продавачка, която ѝ бе предложила бурканчето с мед, никъде не се виждаше. Нейното място зад щанда бе заел по-възрастен мъж, надянал касапска престилка. Той я изгледа кръвнишки, когато му подаде списък с покупки, който бе съставила с

помощта на италиански речник. Изведнъж Изабел осъзна, че единственият, настроен приятелски към нея през този ден, беше Лоренцо Гейдж. Доста плашеща мисъл.

Когато излезе от магазина, той се бе облегал на стената на сградата и четеше вестник. Щом я видя, го пъкна под мишница и посегна да вземе пликовете с покупките.

— В никакъв случай. Ще изядеш всичко — отсече Изабел и се запъти към страничната уличка, където бе оставила колата си.

— Май трябва да те изгоня от къщата.

— И на какво основание?

— Защото си — как беше думата? — о, да, опърничава и злобна.

— Само с теб. — Тя извиси глас към един мъж, лениво припичащ се на една пейка. — Signore! Този мъж не е свещеник. Той е...

Гейдж грабна пликовете и каза нещо на италиански на мъжа, който цъкна укорително с език към нея.

— Какво му каза?

— Че си или пироманка, или параноичка. Винаги бъркам тези две думи.

— Никак не си забавен. — Всъщност беше и ако на негово място беше някой друг, тя щеше да се засмее. — Защо ме преследваш? Сигурна съм, че в града има десетки жени, които биха дали мило и драго да ги удостоиш с вниманието си. — Наконтеният мъж, застанал на прага на фотографско студио, я зяпаше не особено дружелюбно.

— Не те преследвам. Просто ми е скучно. А ти си най-доброто развлечение в града. В случай че не си забелязала, хората тук, изглежда, не те харесват.

— Забелязах.

— Защото си надута снобарка.

— Изобщо не съм надута снобарка. Те просто се съюзяват, за да защитят своето.

— На мен ми изглеждаш малко надута.

— Ако бях на твое място, щях да помоля да ми покажат документите за отдаване под наем на фермерската къща.

— Точно с това искам да се занимавам по време на ваканцията си.

— Тук става нещо подмолно и аз мисля, че зная какво е.

— Е, вече се чувствам по-добре.

— Искаш ли да го чуеш, или не?

— Не.

— Фермерската къща се дава под наем, нали?

— Предполагам.

— Е, ако проведеш щателно разследване, мисля, че ще откриеш, че това не е истина.

— И ти умираш от желание да ми кажеш защо.

— Защото Марта смята къщата за своя собственост и не желае да я дели с никого.

— Сестрата на починалия Паоло?

Изабел кимна.

— Хората в малките градчета сплотяват редиците си срещу чужденците. Те знаят какво изпитва тя и я защитават. Ще се изненадам, ако тя ти дава дори стотинка от наема, не че ти се нуждаеш от парите.

— Има една голяма пробойна в теорията ти. Ако Марта пречи да се дава къщата под наем, тогава как така ти...

— Явно е станала някаква издънка.

— Добре, ще отида на място и ще я изгоня. Или по-добре да я убия?

— Не смей да я гониш, въпреки че не ми е особено симпатична. И най-добре да не ѝ искаш наема. Всъщност *ти* би трябвало да ѝ плащаш. Градината е невероятна. — Изабел се намръщи, когато той взе да рови в единия плик с покупките ѝ. — Това, което се опитвам да обясня...

— Има ли още сладкиши?

Тя грабна плика от ръцете му.

— Това, което искам да обясня, е, че в случая аз, както се казва, съм без вина виновна. Наех фермерската къща и очаквам да имам всички удобства, в това число и топла вода.

— Казах ти, че ще се погрижа за това.

— И *не съм* надута снобарка. Те щяха да се отнасят враждебно към всеки, който е наел къщата.

— Може ли по-късно да те осведомя за резултата от разследването си?

Никак не ѝ харесваше самодоволното му изражение. Тя имаше репутацията на хладнокръвна жена, която не губи лесно самообладание, но с него се чувстваше неуверена и притеснена. Затова реши да мине в атака.

— Доста интересен белег имаш на лицето.

— Май сега заговори психарката, а?

— Чудя се дали не е символичен.

— Което ще рече?

— Външен израз на белезите, които носиш в душата си. Белези, причинени от... о, не зная... разгул, поквара, разюзданост? Или може би от угризения на съвестта?

Тя имаше предвид нахалното му държание към нея, но когато усмивката му помръкна, осъзна, че го е улучила по болното място. Подозираше, че това болно място се казва Карли Суенсон. Всъщност Изабел напълно бе забравила за самоубийството на актрисата. Ала Гейдж очевидно не беше, защото ъгълчето на устата му потрепна.

— Просто поредният трик от торбата ми с актьорски номера.

Тя усети как той се затвори в себе си и при все че целеше точно това, болката, мярнала се върху лицето му, я обезпокои. Изабел имаше много недостатъци, но преднамерената жестокост не беше сред тях.

— Нямах намерение да...

Той погледна часовника си.

— Стана време да изслушвам изповедите. Сiao, Фифи.

Той се обърна, за да си тръгне, и Изабел си напомни, че я бе обидил поне десетина пъти, затова нямаше причина да му се извинява. Ала това беше удар под пояса и явно го бе засегнала много дълбоко, а тя по природа бе лечител, а не палач. Въпреки това се слиса, когато чу собствения си глас да вика след него:

— Утре смятам да отида да разгледам Волтера.

Той се извърна през рамо и повдигна насмешливо вежда.

— Това покана ли е?

Не! Но съвестта ѝ надделя над самолюбието.

— По-скоро подкуп, за да се погрижиш да пуснат топлата вода.

— Добре, приемам.

— Чудесно. — Изабел се прокле мислено. Сигурно имаше и по-добри начини да заглуши гузната си съвест. — Аз ще шофирам — додаде войнствено. — Ще те взема в десет.

— Сутринта?

— Има ли проблем? — По-скоро тя имаше проблем. Съгласно графика в десет часа би трябвало да пише.

— Шегуваш се, нали? Та това е преди зазоряване.

— Жалко, че не можеш. В такъв случай ще го отложим за някой друг път.

— Добре, ще бъда готов. — Той понечи да продължи, но отново погледна назад. — Предполагам, че няма пак да ми платиш, за да правя секс с теб, нали?

— Ще се постарая с всички сили да устоя на изкушението.

— Това се казва добро момиче, Фифи! Ще се видим на зазоряване.

Изабел се качи в колата и затръшна вратата. Докато се взираше мрачно през предното стъкло, си напомни, че има докторска степен по психология, сиреч бе достатъчно квалифицирана, за да поставя правилни диагнози: тя беше пълна идиотка.

Рен си поръча кафе еспreso на бара в кафенето на площада. Отнесе миниатюрната чашка до една мраморна масичка и седна, наслаждавайки се на разкоша да остане незабелязан на обществено място. След като почака няколко минути кафето да се охлади, го пресуши на един дъх, както правеше неговата попна^[3]. Беше силно и горчиво, точно както го обичаше.

Не му се нравеше, че бе позволил на решителната и властна доктор Фейвър накрая да пробие бронята му. Толкова дълго бе живял сред подлизурковци, че съвсем бе забравил да обръща внимание на околните, но ако възнамеряваше да се движи в нейната компания, по-добре да си припомни позабравените навици. Тя определено не беше впечатлена от славата му. По дяволите, тази опърничава жена дори не харесваше филмите му. А този морален компас, завързан на гърба ѝ, беше толкова тежък, че едва съумяваше да стои права под тежестта му. И така, действително ли имаше намерение да прекара утрешния ден с нея?

Да, действително имаше. Как иначе щеше отново да я убеди да се съблече?

Той се усмихна, докато въртеше в ръка чашата. Идеята му бе хрумнала, когато я видя с онази картичка. Челото ѝ бе съсредоточено смръщено и тя дъвчеше пълните си пухкави устни, които се опитваше да обезобрази с онова тъпо червило. Русата ѝ коса със светли кичури бе изрядно вчесана, с изключение на непокорната къдрица, паднала върху бузата. Нито скъпата жилетка, пристегнала раменете ѝ, нито закопчаната догоре рокля в убито кафяво успяваха да скрият това тяло, прекалено съблазнително и чувствено, за да принадлежи на наивна идеалистка, решена да спаси света.

Лоренцо се намести по-удобно на стола и се зае да обмисля стратегията си. Нещо се бе объркало първия път, когато двамата с докторката правиха любов, но той щеше да се постарее занаяпред всичко да е както трябва, което означаваше, че се налага да го дава по-бавно, отколкото му се искаше.

Противно на общоприетото мнение, той имаше съвест и сега набързо се допита до нея. Нищо. Не изпитваше ни най-малко угризение. Доктор Фифи беше зряла жена и ако не ѝ бе харесал, нямаше онази нощ да тръгне с него. При все това сега се дърпаше и той се запита наистина ли си струваше усилията да сломи съпротивата ѝ?

Да, защо не? Тя го интригуваше. Въпреки острия ѝ език, тя излъчваше благопристойност, която по някакъв странен начин го привличаше, и той бе готов да заложи фермата, че тя наистина вярваше в това, което проповядваше. Което означаваше — за разлика от последния път — че очакваше първо помежду им да се установят по-специални отношения.

Боже, как мразеше тези думи! Той бягаше като дявол от тамян при всеки намек за отношения, в които имаше дори частица искреност. Но ако бъде достатъчно честен, без да си позволи нито за секунда да свали гарда — това се подразбираше от само себе си — и прояви нужните съобразителност и хитрост, може би ще съумее ловко да премине през етапа на отношенията.

Отдавна не му се бе случвало да е с жена, която да го интересува, да не говорим, че компанията ѝ искрено го забавляваше. Миналата нощ за пръв път от месеци бе спал спокойно, а днес нито веднъж не бе изпитал необходимост да прибегне до цигарата за екстрени случаи.

Освен това и слепец можеше да види, че доктор Фифи само щеше да спечели от малко поквара. А той беше идеалният мъж за тази работа.

На следващата сутрин струя гореща вода приветства Изабел. Тя се наслади на топлата вана, изми, без да бърза, косата си и отдели полагащото се време да обръсне краката си. Но благодарността ѝ към хазаина ѝ тутакси се изпари, когато сешоарът не заработи и тя откри, че в къщата няма ток.

Младата жена се втренчи в огледалото в косата си, подсушена надве-натри с кърпа. Около ушите ѝ вече бяха започнали да се вият руси къдрици. Без сешоара и четката — косата ѝ щеше да се накъдри като на овца и никакви гелове и балсами нямаше да могат да я укротят. След двацет минути щеше да прилича в главата на разплетена дамаджана, също като майка ѝ, когато се прибираше у дома след поредното извънучебно занятие с поредния студент жребец.

Психологическите причини за необходимостта ѝ от порядък очевидно не се кореняха много надълбоко. Вманиачаването ѝ на тема изрядност във всичко беше напълно предсказуемо за някой, израснал сред хаос. Тя се замисли дали да не се обади във вилата и да отмени разходката, но Гейдж щеше да реши, че се страхува от него. Освен това не беше чак толкова побъркана на тема права коса. Просто не можеше да търпи да се чувства размъкната и небрежна.

За да компенсира живописната си прическа, тя облече семпла черна лятна рокля тип полуполо. В допълнение с изящните сандали, златната гривна с девиза „ДИШАЙ“ и широкополата сламена шапка, нахлупена ниско на челото, за да скрие къдриците, беше напълно готова за излизане. Жалко, че не успя да медитира сутринта, за да достигне душевна хармония, но явно мозъкът ѝ отказваше да се успокои.

Въпреки че бе планирала да закъснее с петнайсет минути само заради удоволствието да накара господин Кинозвезда да я чака, привичната ѝ точност надделя и в 10:05 започна да се задъхва от вълнение и хукна към колата. Когато спря пред входа на вилата, погледна в огледалото за задно виждане. Буйните къдрици, подаващи се изпод шапката, едва не я накараха да обърне колата и тутакси да се върне във фермата, за да се приведе в порядъчен вид.

Изведнъж забеляза някакъв мъж да клечи в храстите — съдейки по вида му, много зле облечен турист. Изабел изпита неволен изблик на симпатия към Гейдж. Въпреки вчерашната му дегизировка, явно не бе успял да запази това място в тайна от феновете си.

Въпросният фен беше издокаран в грозна карирана спортна риза, торбести бермуди, свлечени почти до коленете, а краката му бяха обути със сандали с дебела гумена подметка, съчетани с бели чорапи. Бейзболна шапка на „Лейкърс“ скриваше лицето му, а от врата му висеше фотоапарат. Около кръста му беше препасана пурпурна чантичка, която приличаше на размазан бъбрек. Като видя колата, туристът се заклатушка тромаво към нея като преял гъсок.

Изабел настръхна и се приготви за сблъсък, после се взря внимателно. Издаде дълбока въздишка и удари чело о волана.

Туристът пхна глава през вратата и се ухили.

— Добро утро, Фифи.

---

[1] Католическа молитва към Богородица. — Б.пр. ↑

[2] Суха паста със смокинов пълнеж. — Б.пр. ↑

[3] Баба (ит.). — Б.пр. ↑

8

— Отказвам да се появя на публично място с теб!

Коленете му се удариха в предното табло, докато се намъкваше в пандата.

— Уверявам те, че в този ми вид ще се насладиш много повече на днешния ден. Разбирам, че ти е трудно да повярваш, но италианците харесват филмите ми.

Тя огледа критично клоунското му одеяние.

— Ще се наложи да се лишиш от чантичката.

— Не мога да повярвам, че съм на крака в ранни зори, когато не съм на работа. — Той се свлече на седалката и затвори очи.

— Говоря сериозно. Чантичката изчезва. Мога да се примиря с белите чорапи и тези сандали, но не и с чантичката. — Изабел отново го измери с поглед. — Не, не мога да понеса белите чорапи. И те трябва да се махнат.

Спътникът ѝ се прозина.

— Добре, да видим... как ли ще прозвучи историята във вечерното издание на „Ентъртейнмънт Тунайт“. — Той снижи глас, подражавайки на интонацията на телевизионния водещ: — „Покритата напоследък с позорна слава доктор Изабел Фейвър, която очевидно далеч не е толкова мъдра, за каквато ѝ се иска да я мислят милионите ѝ почитатели, е била видяна във Волтера, Италия, в компанията на Лоренцо Гейдж, безпътния холивудския принц на порока и разврата. Двамата са били забелязани...“

— Прекрасна чантичка — прекъсна го Изабел и завъртя стартера на пандата.

— Ами сандалите и белите чорапи?

— Последният писък на ретро модата.

— Прекрасно. — Той присви очи, докато се пипкаше непохватно с ципа на чантичката.

Изабел се зачуди как някой толкова висок човек може да се напъха в едно мазерати.

— Какво правеше в храстите?

Той измъкна слънчеви очила с големи старомодни рамки.

— Там има пейка. Подремвах си. — Въпреки оплакванията, нахалникът изглеждаше бодър и отпочинал. — Страхотна прическа. Откъде се взеха тези къдрици?

— Внезапно и мистериозно спиране на тока парализира сешоара ми. Благодаря за топлата вода. А сега може би ще се погрижиш да пуснат и тока?

— Нямах ток?

— Пълна мистерия.

— Може да е случайност. Ана каза, че през цялото лято в къщата е имало проблем с канализацията, и затова се налага да копаят.

— И заради това ти е казала, че трябва да се преместя в града.

— Стори ми се, че го спомена. Ще свалиш ли шапката?

— За нищо на света.

— Тя привлича прекалено много внимание. Освен това тези къдрици много ми харесват.

— Направо ме разтапяш.

— Не харесваш ли къдрици?

— Не харесвам безпорядък. — Тя многозначително огледа дрехите му.

— Аха.

— Какво?

— Нищо. Просто „аха“.

— Запази тези „аха“ за себе си, за да се насладя спокойно на пейзажа.

— С удоволствие.

Денят беше прекрасен. От двете страни на пътя, до самия хоризонт се простираха хълмове. На едно поле се виждаха правоъгълни снопи ожънато жито. По друго се движеше трактор. Минаха покрай декари слънчогледи, почти изсушени от палещите лъчи на слънцето, но още неприбрани. Изабел съжали, че не може да ги види разцъфнали, но за нищо на света не би искала да пропусне налетите със сок гроздове, висящи от лозите.

— Моите приятели ме наричат Рен — заяви той, — но днес ще съм ти благодарен, ако ми казваш Бъди.

— Става.

— Или Ралф. Ралф Смитс от Аштъбюла, Охайо. Звучи добре. Ако се налага да носиш шапка, когато стигнем във Волтера, ще ти купя нещо по-малко претенциозно.

— Не, благодаря.

— Ти си една много тесногръда и закостеняла дама, доктор Фейвър. Това ли е градивният елемент на твоята философия: „Трябва да бъдеш най-тесногръдата и закостеняла дама на планетата“?

— Аз съм принципна, а не тесногръда и закостеняла. — Още докато го изричаше, се почувства закостеняла и тесногръда, а тя не беше такава, поне не и по душа. — И какво знаеш ти за моята философия?

— Нищо, докато снощи не влязох в уебсайта ти. Прелюбопитно. Съдейки по биографията ти, си изградила империята си с много труд. Признавам, че ти се възхищавам за това. Изглежда нищо не си получила даром.

— О, получила съм много неща даром. — Тя си помисли за всички хора, които през годините я бяха вдъхновявали. Всеки път, когато ѝ беше тежко, Вселената винаги ѝ изпращаше ангел спасител под една или друга форма.

Кракът ѝ се изплъзна от педала на газта.

— Хей.

— Съжалявам.

— Или внимавай в пътя, или ми дай аз да шофирам — изръмжа той. — Което и трябваше да направиш още отначало, тъй като аз съм мъжът.

— Забелязах. — Изабел хвана по-здраво волана. — Сигурна съм, че историята на моя живот е доста скучна в сравнение с твоята. Не четох ли някъде, че майка ти е била с кралски произход?

— Графиня. Една от онези нищо неозначаващи италиански титли. Всъщност тя беше безотговорна и вятърничава безделница с прекалено много пари. Вече е покойница.

— Винаги дълбоко ме е интересувало влиянието на детството върху изграждането на личността. Може ли да ти задам един по-личен въпрос?

— Искаш да знаеш какво е да израснеш с майка, притежаваща зрелостта на дванайсетгодишна наркоманка? Трогнат съм от интереса ти.

Изабел си беше представяла, че днес ще се държи хладно и отчуждено, вместо да бърбри дружески. И все пак какво толкова още можеше да ѝ причини той?

— Професионално любопитство, така че не изпадай в излишна сантименталност.

— Да видим, майчино влияние... Не си спомням кога за пръв път се напих, но навярно е било по времето, когато съм бил достатъчно висок, за да взема чаша с алкохол, оставена от някой от гостите ѝ на масата. — Тя не долови горчивина в гласа му, но със сигурност бе стаена някъде в дълбините на душата му. — Изпуших първия си джойнт, когато бях на десет, а след това вече им изгубих бройката. Изгледал съм десетки порнофилми, преди да навърша дванайсет, и това навярно е прецакало сексуалните очаквания на юношеството. Изхвърляли са ме от всички училища с пансион по Източното крайбрежие. Потрошил съм повече коли, отколкото мога да преброя. Два пъти съм арестуван за кражба в магазини, което е пълна ирония, защото имах тлъст попечителски фонд и прекалено големи джобни за един арогантен пънкар. Ех, бях готов на всичко, за да привлека внимание. О... изсмърках първата линия кокаин, когато бях на петнайсет. Ах, добрите стари времена!

Зад безгрижния смях се прокрадваше много болка, но той нямаше да ѝ позволи да долови уязвимостта му.

— Ами баща ти? — попита Изабел.

— Уолстрийт. Много порядъчен и уважаван. Все още ходи всеки ден на работа. Вторият му брак беше доста по-благоразумен — за дама от висшите кръгове, която се постара да ме държи възможно по-далеч от трите си деца. Едно от тях стана свестен тип. Понякога се виждаме.

— В детството ти нямаше ли никакви ангели?

— Ангели?

— Някой добър и любящ човек?

— Моята поппа, майката на майка ми. От време на време живееше с нас. Ако не беше тя, сега навярно щях да съм в затвора.

Вместо това, изглежда, си бе изградил собствен затвор, като подсъзнателно избираше да играе ролите на злодеи, навярно за да пресъздаде възприятието, което имаше за себе си. Или може би не. Психолозите имаха лошия навик прекалено да опростяват мотивациите на другите хора.

— Ами ти? — смени той посоката на разговора. — В биографията ти пише, че живееш самостоятелно от осемнайсетгодишна. Явно ти е било доста трудно.

— Трудностите закаляват характера.

— Изминала си дълъг път.

— Очевидно не достатъчно. В момента съм разорена. — Тя протегна ръка, за да вземе слънчевите очила, с надеждата да сложи край на темата.

— Има и по-лоши неща от това, да си разорен — отбеляза Лоренцо.

— Предполагам, че не говориш от личен опит.

— Хей, когато бях на осемнайсет, чекът с лихвите от попечителския ми фонд се изгуби по пощата. Беше ми доста нанагорно.

Тя винаги бе ценила самоиронията и неволно се усмихна.

Половин час по-късно стигнаха до предградията на Волтера. На хълма пред тях се извисяваше страховит замък от сив камък. Най-сетне възможност за безопасна тема на разговор.

— Това навярно е било *fortezza*^[1] — подхвана Изабел. — Флорентинците са я построили в края на петнайсети век край останки от етруско селище, което датира от около осми век преди Христа.

— Май сме чели пътеводителя?

— При това няколко. — Минаха покрай бензиностанция „Есо“ и малка спретната къщичка със сателитна антена и покрив от червени керемиди. — Не зная защо, но си представях етруските като пещерни хора с тояги, но излиза, че са били много развита цивилизация. Имат много общо с гърците. Били са търговци, мореплаватели, фермери, занаятчии. Добивали са мед и желязна руда, която са преработвали в метал. А жените им са били изненадващо разкрепостени за епохата си.

— Слава на Бога за това.

Нямаше нищо по-добро от лекция по история за поддържането на учтив и безличен разговор.

— Когато по тези места са дошли римляните, етруската култура постепенно е била асимилирана, макар хората да смятат, че начинът на живот на тосканците има по-скоро етруски, отколкото римски корени.

— Или с други думи, винаги намират предлог да устроят купон.

— Нещо такова. — Следвайки указателните знаци за паркинга, Изабел мина покрай красива алея с множество пейки от двете страни и намери свободно място в края на паркинга. — В града колите са забранени, така че трябва да спрем тук.

— Във Волтера има музей, който се слави с изключително богатата си колекция от експонати на етруската култура — изрече между две прозевки Лоренцо. — Сигурно ще ти хареса.

— Идвал ли си тук?

— Преди години, но още си спомням. Етруските са една от причините, поради които записах да уча история, преди да зарежа колежа.

Изабел го стрелна подозрително с поглед.

— Всички неща, за които говорех, ти бяха известни, нали?

— В общи линии, но образователната ти лекция ми даде възможност малко да подремна. Между другото, някогашното етруско селище е било основано около девети век преди Христа, а не през осми. Но, хей, какво са някакви си стотина години?

Дотук с намерението ѝ да блесне с познанията си. Те слязоха от колата и тя забеляза, че едната дръжка на очилата му е залепена с тиксо.

— Не се ли беше дегизирал така в онзи филм, в който се опитваше да изнасилиш Камерън Диас?

— Доколкото си спомням, се опитвах да я убия, не да я изнасиля.

— Нямам намерение да прозвуча твърде критично, но целият този садизъм не се ли отразява след време върху психиката ти?

— Благодаря, че не си твърде критична. А и тъкмо садизмът ме е направил известен.

Двамата прекосиха паркинга и тя го последва по тротоара. Той се движеше с походката на по-тежък мъж — поредната демонстрация на актьорското му майсторство. Явно се получаваше, защото никой не му обръщаше внимание. Изабел си заповяда да си държи устата затворена и да не го закача, но старите навици умират трудно.

— Това все още е важно за теб, нали? — не издържа тя. — Въпреки всички неудобства. Имам предвид славата.

— Ако наблизко има прожектори, аз обикновено съм доволен да са насочени към мен. И не се преструвай, че не разбираш за какво говоря.

— Ти смяташ, че вниманието ме стимулира?

— А не е ли така?

— Само доколкото помага на посланията ми да достигнат до хората.

— Вярвам ти.

Беше съвсем очевидно, че не ѝ вярва. Младата жена го погледна, знаеше, че не бива да продължава.

— Това ли е смисълът на твоя живот? Да си облян от светлината на прожекторите?

— Спести ми лекциите за самоусъвършенстване. Не проявявам интерес.

— Нямах намерение да изнасям лекция.

— Фифи, ти живееш с лекциите. Те са твоят кислород.

— И това е заплахата за теб? — продължаваше да дълбае Изабел, докато подтичваше след него по калдъръма.

— Ти цялата си заплахата.

— Благодаря — изсумтя тя.

— Не беше комплимент.

— Смяташ ме за самодоволна, нали?

— Наблюдава се подобна тенденция.

— Само когато съм с теб, при това е нарочно — заяви Изабел, опитвайки се да не показва, че словесната им престрелка ѝ доставя удоволствие.

Двамата завиха по тясна уличка, която изглеждаше още по-старинна и причудлива от тези, по които вече бяха минали.

— И така, четирите крайъгълни камъка на твоята теория са просветление свише — подхвана той — или ги прочете върху някоя поздравителна картичка?

— Те са Божие послание, благодаря за въпроса. — Изабел се отказа от опитите да се държи хладно и невъзмутимо. — Но не беше просветление свише. Когато бях дете, постоянно се местехме от едно място на друго. Поради това не успявах да завържа приятелства, но пък имах много време да наблюдавам хората. Когато пораснах, се хващах на различна работа, за да плащам за образованието си. Много четях и продължих да наблюдавам. Виждах хора да постигат успех и да се провалят — в професията и в личните отношения. Четирите крайъгълни камъка са следствие от тези наблюдения.

— Едва ли веднага си станала известна.

— Започнах да описвам наблюденията си, докато учех магистратура.

— Научни публикации?

— Първоначално. Но се чувствах ограничена, затова изложих по-сбито идеите си и изпратих статиите си в някои женски списания. Ето така се родиха четирите крайъгълни камъка. — Изабел осъзнаваше, че се е разбърбила, но беше толкова приятно да говори за работата си. — Започнах да прилагам уроците в моя живот и останах доволна от резултатите. Станах по-подредена, по-целеустремена. Организирах няколко дискуссионни групи в кампуса. Изглежда, наистина имаше полза, защото групите се разшириха. На една от сбирките дойде редактор от едно издателство и така започна всичко.

— Твоята работа ти харесва, нали?

— Обожавам я.

— В такъв случай имаме нещо общо.

— На теб наистина ли ти харесват ролите, които играеш?

— Ето, пак станахме надутти снобари.

— Просто ми е трудно да си представя да обичаш работа, която прославя насилието.

— Май забравяш, че обикновено накрая ме убиват, така че в моите филми моралните принципи тържествуват. А това е точно по твоята част.

Когато излязоха на площада, тълпата ги раздели. Изабел се смая от преливащото разнообразие от стоки: от кошници с плодове и зеленчуци, до яркоцветни играчки. Във въздуха се носеха уханията на различни билки, надничачи от глинени гърнета, смесваха се с мириса на плитките чесън и гирляндите червен пипер, окачени по тентите на сергиите. Улични търговци продаваха копринени шалове и кожени чанти. Разноцветни пакети със спагети се редуваха с шишета със зехтин, преливащи като скъпоценности. Изабел мина покрай ръчна количка, върху която бяха подредени кафеникаво-жълтеникави сапуни, посипани с лавандула, маково семе и лимонена кора. Спря се, за да помирише един лавандулов сапун, и зърна Рен, застанал до една телена клетка за птици. Замисли се за другите актьори, които познаваше. Те често говореха как, за да влязат в някой образ, често се налага да търсят чертите му в собствената си душа. Изабел се запита

какво вижда Рен в душата си, позволяващо му толкова убедително да се превъплъщава в образа на злодей. Закърнели чувства от странното му анормално детство?

Когато тя приближи, той посочи към канарчетата.

— Не обмислям мъчителната им смърт, не се тревожи.

— Предполагам, че две малки птички не са достатъчно предизвикателство за теб. — Тя докосна резето на клетката. — Не си вирвай носа, но ако трябва да говоря обективно, ти си удивителен актьор. Обзалагам се, че ако решиш, можеш да изиграеш някой голям герой.

— Пак ли се връщаме на това?

— Няма ли да е хубаво за разнообразие поне веднъж да спасиш героинята, вместо да я изтезаваш?

— Хей, не са само жени. Изтезавал съм и не по-малко мъже. А и веднъж се опитах да спася една девойка, но не се получи. Гледала ли си филма „Ноемврийска история“?

— Не.

— Нито пък някой друг. В него играех наивен, но благороден лекар, който се натъква на някаква медицинска измама, докато се бори да спаси живота на героинята. Филмът беше пълен провал.

— Може би сценарият е бил слаб.

— А може би не. — Рен погледна надолу към нея. — Затова пък научих един много ценен житейски урок, Фифи: някои хора са родени да играят герои, а други — злодеи. Ако се противиш на съдбата, само ще направиш живота си по-труден. Освен това хората помнят злодеите дълго след като са забравили героя.

Ако не беше зърнала вчера болката, мярнала се върху лицето му, може би щеше да се съгласи, но да се рови в душите на хората, беше нейна втора природа.

— Има голяма разлика между това, да играеш лошо момче на екрана и в реалния живот или поне да се чувстваш като такова.

— Не беше много деликатно. Ако искаш да знаеш за Карли, просто ме попитай.

Изабел не бе имала предвид само Карли, но нямаше намерение да се предава.

— Може би имаш нужда да поговориш за това, което се е случило. Мракът губи част от силата си, когато го озари светлината.

— Ще ме почакаш ли тук? Трябва да повърна.

Тя не се обиди, а само снижи глас и заговори по-меко:

— Имаш ли нещо общо със смъртта на Карли, Рен?

— Няма да млъкнеш, нали?

— Ти току-що ми каза, че трябва само да попитам. Е, питам те.

Той ѝ метна унищожителен поглед, но не понечи да се отдалечи.

— Двата не сме разговаряли повече от година. А и докато излизахме заедно, помежду ни нямаше велика страст. Тя не се е самоубила заради мен. Умря, защото беше наркоманка. За нещастие, най-противните представители на медиите искаха по-пикантна история, затова си я измислиха. И след като на всички е известно, че аз самият доста свободно тълкувам истината, когато става дума за публикации във вестниците, едва ли имам право да изобличавам когото и да било, нали?

— Разбира се, че имаш право. — Изабел отправи набързо мислена молитва за душата на Карли Суенсон, само няколко думи, но имайки предвид черната дупка, зейнала напоследък в душата ѝ, беше благодарна, че изобщо е способна да се моли. — Съжалявам за всичко, което се е наложило да преживееш.

Пролуката върху защитните му доспехи беше съвсем малка и злодейската му насмешливост тутакси се завърна.

— Спести ми съчувствието си. Скандалите в жълтата преса само ме правят още по-привлекателен касово.

— Разбрах. Цялото ми съчувствие пресъхна.

— Повече не го прави. — Лоренцо я улови за ръката и я поведе през тълпата.

— Ако съм научила нещо в този живот, то е да не се конфронтирам с човек с чантичка, препасана около кръста.

— Много смешно.

Изабел се усмихна вътрешно.

— Виж как ни зяпат онези хора. Явно не могат да проумеят как сладурана като мен се движи със загубеняк като теб.

— Те мислят, че съм богат, а ти си едно малко лакомство, което съм купил за собствено развлечение.

— Малко лакомство? Наистина ли? — Това ѝ хареса.

— Не бъди толкова самодоволна. Аз вече огладнях.

Лоренцо я подхвана решително под ръка и я поведе към малка gelateria^[2], чиято витрина мамеше с кръглите си контейнери с апетитен италиански сладолед. Рен се обърна към тийнейджърката зад щанда на развален италиански, примесен с фалшив акцент на жител на дълбокия американски Юг и Изабел не успя да сподави кикота си.

Той ѝ метна смразяващ поглед и след няколко минути двамата излязоха от сладкарницата, въоръжени с двойни фунийки със сладолед. Тя близна с върха на езика манговата топка, сетне малиновата.

— Трябваше да ме попиташ какъв сладолед искам.

— Защо? Щеше да поръчаш ванилов.

Щеше да поръча шоколадов.

— Няма откъде да го знаеш.

— Ти си жена, която обича да играе на сигурно.

— Как можа да го кажеш след всичко, което се случи?

— Пак ли се връщаме към онази нощ на греха?

— Не желая да говоря за това.

— Това още веднъж потвърждава думите ми. Ако не обичаше да играеш на сигурно, нямаше още да си обсебена от една толкова незначителна и незапомняща се случка.

Не ѝ стана приятно, че го нарече така.

— Ако сексът беше страхотен — е, тогава щеше да си заслужава да си обсебена. — Той забави крачка, смъкна очилата надолу по носа си и се втренчи в нея. — Знаеш какво имам предвид, нали, Фифи? Такъв секс, който толкова ще те подлуди, че ще искаш да останеш в леглото до края на живота си. Секс, при който няма да можеш да се наситиш на тялото на партньора си, когато всяко докосване ще те гали като коприна, когато толкова ще се разгорещиш, че...

— Достатъчно, разбрах те! — Изабел си каза, че това е просто Рен Гейдж, който ѝ демонстрира обичайните си номера, опитвайки се да я извади от равновесие с тези пламтящи очи и този дрезгав, чувствен глас. Тя пое дълбоко въздух, за да охлади сетивата си.

Покрай тях прелетя един тийнейджър на скейтборд, а топлият полъх от окъпаните в слънчеви лъчи златисти камъни сгръ голите ѝ рамене. Тя вдъхна уханието на билки, примесено с аромата на прясно опечен хляб. Плъзна език по сладоледените топки и се отдаде на стипчивия вкус на мангото и сочната сладост на малините. Сякаш всичките ѝ сетива се бяха изострили.

— Опитваш се да ме съблазниш? — Той отново бутна нагоре очилата.

— За какво говориш?

— За това нещо, което правиш с езика си.

— Ям сладоледа.

— Ти си играеш с него.

— Не си играя... — Тя спря и го зяпна слисано. — Това възбужда ли те?

— Може би.

— Ето, това е! — В гърдите ѝ избухнаха искри на щастие. — Ти се възбуждаш, докато наблюдаваш как ям сладоледа.

Той се смръщи раздранено.

— Напоследък малко съм лишен от секс, така че не ми трябва много.

— Да бе. Колко време мина? Пет дни?

— Дори не си прави труда да броиш онова жалко изпълнение.

— Не виждам защо не. Ти беше доволен.

— Нима?

Щастливите искри угаснаха.

— А не беше ли?

— Да не би да нараних чувствата ти?

Изабел забеляза, че той не беше особено обезпокоен. Опита се да реши дали да бъде откровена, или не. *Не.*

— Ти ме съсипа — заяви тя. — А сега, да отиваме в този музей, преди окончателно да съм се разпаднала.

— Надута и саркастична.

В сравнение с нийоркските великолепни паметници от миналото, музеят на етруската култура „Гуарначи“ не беше толкова впечатляващ. Малкото фоайе беше запуснато и мрачно, но когато започнаха да разглеждат експонатите в стъклените витрини на първия етаж, Изабел не можа да откъсне поглед от прекрасните артефакти: оръжия, бижута, керамични съдове, амулети и религиозни обредни предмети. Най-впечатляваща беше невероятната колекция от алабастрови погребални урни.

Тя си спомни малкото урни, изложени в други музеи, но тук зад старомодните витрини бяха наблъскани поне стотици. Предназначени да съхраняват пепелта на починалите, правоъгълните реликви

варираха от урни с големината на провинциални пощенски кутии до такива с размерите на сандъчета за инструменти. Голяма част бяха украсени отгоре с излегнали се мъжки и женски фигури, а отстрани се виждаха барелефи на митични божества, сцени от бита, пиршества и битки.

— Етруските не са оставили писмени паметници — обясни Рен, когато най-после се изкачиха по стълбите на втория етаж, където откриха още урни, изпълващи стъклените витрини. — Всичко, което знаем за живота им, е почерпано от тези барелефи.

— Те определено са по-интересни от съвременните надгробни паметници. — Изабел спря пред голяма урна, върху чийто капак се виждаше полегнала възрастна двойка.

— *Urna degli sposi* — каза Рен. — Една от най-известните урни в света.

Изабел дълго се визира в старите сбръчкани лица.

— Приличат на живи. Ако дрехите им бяха различни, по нищо нямаше да се отличават от възрастната двойка, покрай която минахме днес на улицата. — Съдейки по датата, старците бяха умрели през 90 г. преди Христа. — По изражението ѝ се вижда, че го е обичала. Сигурно са имали щастлив брак.

— Чувал съм, че съществуват подобни неща — сви рамене Рен.

— Но не и за теб? — Изабел се опита да си спомни какво бе чела в пресата за него, дали някога се е женил.

— Определено не и за мен.

— А някога опитвал ли си?

— Когато бях на двацет. Едно момиче, с което бях отраснал. Бракът продължи година и беше катастрофа още от самото начало. Ами ти?

Тя поклати глава.

— Аз вярвам в брака, но не е за мен.

Раздялата ѝ с Майкъл я бе накарала да признае истината. Не липсата на свободно време я бе възпрепятствала да планира сватбата; подсъзнанието ѝ я бе предупреждавало, че бракът не е за нея, дори и да беше с по-свестен и порядъчен мъж от Майкъл. Тя не вярваше, че всички бракове са хаотични и бурни, като този на родителите ѝ, но бракът по самата си природа бе разрушителен и животът ѝ щеше да е по-добър и подреден без съпруг и деца.

Влязоха в друга зала и Изабел спря толкова внезапно, че спътникът ѝ се блъсна в нея.

— Какво е това?

Той проследи погледа ѝ.

— Най-ценният експонат на музея.

В средата на помещението в специална стъклена витрина стоеше удивителна бронзова статуя на юноша. Голата фигура беше висока около шейсет и само няколко сантиметра широка.

— Това е най-прочутият етруски артефакт в света — каза Рен, когато приближиха. — Бях на осемнайсет, когато го видях за последен път, но още го помня.

— Красива скулптура.

— Нарича се „Вечерна сянка“. „Ombra della Sera“. Сама виждаш защо.

— О, да. — Неестествено издължената фигура на момчето напомняше на човешка сянка в края на деня. — Изглежда толкова съвременно, че може да мине за шедьовър на модернизма.

— От трети век е.

Като цяло скулптурата беше изчистена, което допринасяше за модернистичното ѝ излъчване. Бронзовата глава с късо подстригана коса и благо изражение можеше да бъде и женска, ако не беше малкият пенис. Дългите слаби ръце на момчето бяха отпуснати покрай тялото, а коленете му бяха леко изпъкнали. Изабел забеляза, че ходилата са несъразмерно големи в сравнение с главата.

— Фигурата е необикновена именно с голотата си — продължи Рен. — Няма нито едно украшение, за да подскаже положението му в обществото, което е било много важно за етруските. Навярно е оброчна статуя.

— Прекрасна е.

— През деветнайсети век е била открита от фермер, докато орял земята си, и дълго е била използвана като ръжен, преди някой да разбере какво всъщност представлява.

— Наистина невероятна страна, щом тук може да се изорат от земята подобни вещи.

— Във всички тоскански домове се пазят етруски и римски артефакти, скрити по шкафове. След няколко чаши грапа собствениците охотно ще ти ги покажат, ако помолиш.

— А ти пазиш ли такива съкровища във вилата?

— Доколкото зная, всички ценни реликвии от колекцията на моята леля са изложени във витрините. Ела на вечеря утре и ще ти ги покажа.

— Вечеря? Какво ще кажеш за обяд?

— Боиш се, че след като падне нощта, ще се превърна във вампир?

— Носят се слухове, че и това се е случвало.

Той се засмя.

— За днес се нагледах на погребални урни. Хайде да хапнем.

Изабел хвърли един последен поглед на „Вечерна сянка“. Историческите познания на Рен я смущаваха. Тя предпочиташе да запази първоначалното си впечатление за него като за сексуално разюздан, егоцентричен и не особено умен човек. Все пак в две от трите си оценки не бе сгрешила, което не беше зле.

Половин час по-късно двамата отпиваха от чашите с кианти в едно улично кафене. Да пие вино на обяд, ѝ се струваше хедонистично, но същото можеше да се каже и за компанията на Лоренцо Гейдж. Дори и тези идиотски дрехи и залепените слънчеви очила не можеха напълно да скрият упадъчната му елегантност.

Тя изрови една ньока^[3] от гъстия сос от зехтин, чесън и пресен градински чай.

— Ще кача най-малко пет килограма, докато съм тук.

— Имаш страхотно тяло. Не се тревожи за това.

Рен лапна с наслада една от мидите, които бе поръчал.

— Страхотно тяло? Едва ли.

— Виждам съм го, Фифи. Имам право на мнение.

— Ще престанеш ли да ми го напомняш?

— Ще се успокоиш ли най-сетне? Не е като да си убила някого.

— Може би съм убила едно кътче от душата си.

— Спести ми мелодрамите — изрече Рен с отегчен вид, което толкова я вбеси, че тя остави вилицата и се наведе напред.

— Това, което направих, омърси всичко, в което вярвах. За мен сексът е свещен, а аз не обичам да изглеждам лицемерна.

— Боже, трябва да е много трудно човек да е като теб.

— Възнамеряваш да кажеш нещо гадно, нали?

— Просто споделям наблюденията си за това, колко ли е трудно нито за миг да не се отклоняваш от тясната пътека на съвършенството.

— Подигравали са ми се и по-големи грубияни от теб, така че съм претръпнала. Животът е безценен. Не вярвам в жизнената философия просто да се носим по течението.

— Само че, доколкото виждам, май в момента жизнената философия да се втурнеш решително напред към целта също се е провалила, нали? Ти си опозорена, разорена и без работа.

— А ти докъде си стигнал със своята философия да живееш за мига? Какво си дал на света, с което да се гордееш?

— Дал съм на хората няколко часа развлечение. Това е достатъчно.

— Но какво наистина те *интересува*?

— В момента? Храната, виното, сексът. Същите неща, които и теб. И не се опитвай да отричаш секса. Ако не беше толкова важен, онази нощ ти нямаше да ми позволиш да те сваля.

— Бях пиана и онази нощ няма нищо общо със секса. Тогава не бях на себе си, бях объркана.

— Глупости. Не беше толкова пиана. И имаше много общо със секса. — Той замълча и повдигна насмешливо вежди. — Всичко между нас е секс.

Изабел преглътна с усилие.

— Между нас няма секс.

— Тогава какво правим тук сега?

— Просто поставяме началото на едно странно приятелство, това е всичко. Двама американци в чужда страна.

— Това не е никакво приятелство. Ние дори не се харесваме чак толкова. Просто между нас прехвърчат искри.

— Искри?

— Да, искри. — Той изрече думата, бавно, като милувка.

Изабел неволно потръпна, което още повече я вбеси.

— Не усещам никакви искри — изстреля възмутено.

— Забелязах.

Е, сама си го изпроси.

— Но ти се иска да усетиш. — Той внезапно ѝ заприлича на истински италианец. — И аз съм готов да помогна.

— Още малко и ще се разплача от благодарност.

— Казвам само, че нямам нищо против да повторим сеанса.

— Не се и съмнявам!

— Не желая черни точки в професионалното си досие, а трябва да призная, че не свърших работата, за която ме нае.

— Можеш да ми върнеш парите — сряза го Изабел.

— Противоречи на правилата на компанията. Възмездяваме щетите в натура — подсмихна се Рен. — Не проявяваш ли интерес?

— Ни най-малко.

— А аз мислех, че честността е основата на четирите крайъгълни камъка.

— Искаш честност? Добре. Признавам, че си красив мъж. Всъщност ослепително красив. Но само по онзи невъзможен, фантастичен начин, присъщ на кинозвездите. А аз още от тринайсетгодишна престанах да си фантазирам за кинозвезди.

— И оттогава ли имаш сексуални задръжки?

— Надявам се, че си приключил с обяда, защото аз се нахраних — процеди Изабел и захвърли салфетката си върху масата.

— А аз си мислех, че ти си прекалено над нещата, за да се сърдиш за подобни дреболии.

— Е, сгрешил си.

— Само предлагам малко да поразшириш хоризонтите си. В биографията ти пише, че си на трийсет и четири. Не смяташ ли, че си малко старичка все още да носиш подобен багаж?

— Нямам сексуални задръжки!

Многозначителното извиване на веждите му я изнерви още повече. Той потърка ъгълчето на устата си.

— Воден единствено от мисълта за добруването на друго човешко същество, философия, която ти би трябвало да оцениш подобаващо, аз съм готов да ти помогна да преодолееш всичките си сексуални задръжки.

— Я почакай. Опитвам се да си спомня дали някога са ми отправяли по-обидно предложение. Не. Това е първото.

— Това не е обида, Фифи — усмихна се той. — Ти ме възбуждаш. Има нещо неустойимо в това съчетание на великолепно тяло, остър като бръснач ум и високомерен характер.

— Отново ме напират да се разплача от благодарност.

— Когато вчера се срещнахме в града, аз си те представих отново гола и надявам се да не ти се стори прекалено откровено, с разтворени крака. — Устните му се извиха в бавна усмивка и Рен заприлича

повече на дяволит хлапак, отколкото на изкустителен дявол. Негодникът явно се забавляваше.

— Ахх... — Изабел се опита да си придаде изтънчен и обигран вид, а ла младата Фей Дънауей, но той определено ѝ лазеше по нервите. Този мъж беше въплъщение на секса дори когато се държеше възмутително. Тя винаги бе уважавала хората, които не крият целите си, затова ѝ се стори много по-мъдро да предостави поле на действие на разумната и овладяна доктор Фейвър.

— Ти ми предлагаш сексуална връзка.

Той отново потърка с палец ъгълчето на устата си.

— Предлагам през следващите няколко седмици да прекарваме заедно всяка нощ, увлечени в любовна игра преди, след или... по време на секс. — Той се забави малко, преди да изрече последната дума, сякаш я вкусваше с устни. — Това, което предлагам, е да говорим само за секс. Да мислим само за секс. Всичко, което правим, да е...

— Сега ли го измисли, или е част от някой сценарий?

— Секс, докато не можеш да ходиш, а аз не мога да стоя прав. — В гласа му се усещаше поне хиляда волта напрежение. — Секс, докато и двамата не закрепим. Секс, докато всичките ти сексуални задръжки не изчезнат и оргазмите станат единствената ти цел в живота.

— Е, днес явно е щастливият ми ден. — Изабел побутна понагоре очилата върху носа си. — Благодаря за поканата, но мисля да пропусна.

Показалецът му лениво обиколи ръба на чашата му с вино, а върху устните му заигра победоносна усмивка.

— Е, предполагам, че тепърва предстои да се уверим в това, нали?

---

[1] Крепост (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Сладоледаджийница (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Макаронено изделие. — Б.пр. ↑

9

Дори интензивната сутрешна тренировка не успя да изгори неуморната му енергия. Той отпи вода от бутилката и огледа купчината клони и изскубнати храсталаци, която Ана искаше да премести от градината. Тя смяташе да помоли съпруга си Масимо, който надзираваше лозята, или сина си Джанкарло, но Рен трескаво се нуждаеше от всякаква дейност и затова изяви желание да изчисти градината.

Денят беше горещ, на небето не се мяркаше нито едно облаче, но дори и когато се потопа в ритъма на работата, Рен не можеше да се отърси от мислите за Карли. Ако по-настоятелно се беше опитал да се свърже с нея, тя може би още щеше да е жива; но той винаги избираше по-лесния път. Беше нехаен с жените, с приятелите, с всичко, с изключение на работата.

— Не те искам наблизко около децата ми — му бе казал баща му, когато Рен беше на дванайсет.

За отмъщение Рен му отмъкна портфейла.

Разбира се, през последните десет години той многократно бе изкупил вината си, но старите навици умират трудно, а той винаги бе имал сърце на грешник. Може би тъкмо заради това му беше толкова спокойно с Изабел. Тя носеше добродетелта си като доспехи. В момента може и да се чувстваше уязвима, но тя беше твърда като желязо, толкова твърда, че дори той не можеше да я поквари и отбие от правия път.

Рен натовари отново ръчната количка и я подкара към другия край на лозето, където изсипа товара в празен метален контейнер, в който изгаряха падналите клони, шубраци и листа. Докато разпалваше огъня, от време на време стрелваше по някой и друг поглед към фермата. Къде беше тя? От пътуването до Волтера беше минал един ден, а тя все още нямаше ток, най-вече защото той не си бе направил труда да каже на Ана да отстранят повредата. Хей, не добрите дела му бяха помогнали да стигне до там, където се намираше сега, а и като

протакеше пускането на електричеството, щеше много по-лесно да примами госпожица Съвършенство на своя територия.

Интересно дали щеше да носи шапка, когато най-после хукне нагоре по хълма, за да му устрои скандал за липсата на ток, или ще остави онези къдрици, които тя толкова ненавиждаше, да се веят на воля? Глупав въпрос. Изабел Фейвър никога нямаше да позволи нещо да се вее на воля. Ще бъде спретната и стегната, закопчана догоре, делова и изискана, и навярно ще е въоръжена с купчина нотариално заверени документи, заплашващи го да свърши дните си в затвора заради неизпълнение на задълженията си като хазаин. Но къде още се мотаеше тази жена?

Рен се замисли за миг дали да не слезе до фермерската къща и да види какво става с нея, но това изцяло противоречеше на плана му. Не, той искаше госпожица Съвършенство да му се яви на крака. Злодеят винаги предпочиташе да подмами героинята в леговището си.

Докато ровеше в бюфета, Изабел откри малкия полилей, украсен с метални цветя, заврян в дъното. Бялата боя се бе олющила с годините, а оригиналните ярки цветове бяха избледнели, превръщайки се в прашни пастелни тонове. Тя отвинти старите изгорели крушки, постави на тяхно място свещи и закачи полилея на магнолията.

Когато свърши с тази работа, младата жена се огледа в търсене на нови занимания. Вече бе изпрала бельото си на ръка, бе подредила книгите по лавиците по автор и заглавие и се бе опитала да изкъпе котките. Дотук дневният ѝ режим беше пълен провал. Не можеше да се съсредоточи, за да пише, а медитацията се оказа напълно безполезно упражнение. В главата ѝ звучеше единствено ниският, чувствен глас, мамещ я към пропастта на разгула.

Секс, докато и двамата не закрепим. Секс, докато всичките ти сексуални задръжки не изчезнат...

Тя протегна ръка към кухненската кърпа, за да излъска чашите, и се замисли дали да не позвъни отново на Ана Весто, но подозираше, че сега Рен командва парада. Той искаше точно това — да я принуди да отиде във вилата и да се конфронтира очи в очи с него — или с други думи, да играе по свирката му. Но дори електричеството не си

струваше подобна жертва. Той може и да беше лукав и коварен манипулатор, но четирите крайъгълни камъка бяха на нейна страна.

Ами ако окончателно загуби разсъдък и се поддаде на порива да танцува с него в греховна тъма? Дори самата мисъл за това ѝ бе непоносима. Втори път нямаше да го направи.

Някакво движение привлече вниманието ѝ. Тя отиде до отворената врата на кухнята и видя двама работници да влизат в маслиновата горичка. Никога досега не се бе радвала толкова на възможността малко да се разсее и Изабел тутакси се запъти на разузнаване.

— Сигурно сте дошли да поправите електричеството, нали? — приветства ги тя жизнерадостно.

По-възрастният мъж имаше обветрено лице, набраздено от бръчки, и сивееща къдрава коса. По-младият беше нисък и набит, с тъмни очи и мургава кожа. Когато тя приближи, той остави на земята лопатата и мотиката и се изправи.

— Електричество? — попита и я огледа от глава до пети с типичния за италианците маниер. — Не, signora. Дойдохме да се погрижим за проблема с кладенеца.

— Аз мислех, че има проблем с канализацията.

— Si — включи се по-възрастният мъж. — Всичко е заради лошия английски на сина ми. Аз съм Масимо Весто и се грижа за тукашните земи. А това е Джанкарло. В момента оглеждаме, за да видим дали можем да копаем.

Тя погледна към мотиката и лопатата. Доста странно оборудване за оглед. Или може би английският на Масимо не беше по-добър от този на сина му.

— Ще има много шум — додаде Джанкарло и я дари със сияеща усмивка, разкриваща два реда ослепително бели зъби. — Много прахоляк.

— Нищо, ще го преживея.

Младата жена се върна в къщата. Няколко минути по-късно се появи Виторио. Този път дългата му черна коса не беше вързана, а се ветрееше на воля.

— Синьора Фейвър! Днес е щастливият ви ден!

Когато следобедният пек го прогони обратно във вилата, Рен беше в отвратително настроение. Според Ана, Изабел бе отпрашила нанякъде с червен фиат и мъж, на име Виторио. Кой, по дяволите, беше Виторио и защо Изабел бе тръгнала с него, когато Рен имаше лични планове за нея?

Той поплува в басейна и после върна обаяването на агента си. От „Ягуар“, някога дъщерна компания на концерна „Форд“, а понастоящем част от индийската компания „Тата Мотърс“, го искаха, за да озвучи реклама, а от „Бомонд“ обмисляха голямо интервю и възнамеряваха да поместят снимката му на корицата. А което беше най-важното, сценарият за филма на Хауард Дженкс най-после беше изпратен и скоро щеше да пристигне.

Рен бе говорил надълго и нашироко с Дженкс за ролята на Каспар Стрийт. Стрийт беше сериен убиец, с мрачен и сложен характер, чиито жертви са жените, в които се влюбва. Рен бе подписал договора, без да прочете окончателния вариант на сценария, тъй като Дженкс, който беше изключително потаен за работата си, още не го бе доизгледал. Актьорът не си спомняше някога да е бил по-развълнуван за филм, както за „Среднощно убийство“. Но не чак толкова, че да забрави за Изабел и мъжа в червения фиат.

Къде беше тя?

— Благодаря ти, Виторио, прекарах страхотен следобед.

— Удоволствието беше изцяло мое — озари я той с чаровната си усмивка. — Много скоро ще ви покажа и Сиена и тогава ще разберете какво означава да видите рая.

Тя му се усмихна, докато наблюдаваше как се отдалечава с фиата. Все още не можеше да разбере доколко надълбоко е замесен в заговора да я прогонят от фермата. Държанието му беше безупречно — чаровно и внимателно, с умерена доза флирт, така че да я поласкае, но без да изглежда нахален. Той й бе обяснил, че днешните му клиенти отменили екскурзията, и настоя да я заведе да разгледат малкото градче Монтериджони. Докато се разхождаха из очарователния малък площад, Виторио нито веднъж не се опита да я убеди да се премести в Касалеоне. Въпреки това бе успял да я изведе от фермерската къща за

целия следобед. Въпросът беше следният: какво ставаше там по време на отсъствието ѝ?

Вместо да влезе в къщата, Изабел се отправи на разузнаване в маслиновата горичка. Не може да види никакви следи от копане, но земята около хамбара с каменна фасада, построен на склона на хълма, бе утъпкана. Следите от подметки в прахта пред дървената врата подсказваха, че мъжете са били тук, но Изабел не може да разбере дали са проникнали вътре, или не. Когато опита да влезе, установи, че вратата е заключена.

Тя чу проскърцване на чакъла, вдигна глава и видя Марта, застанала в края на градината да я наблюдава. Почувства се виновна, сякаш я бяха спипали да шпионира. Марта не помръдваше и се взираше настойчиво в нея, докато накрая Изабел не се махна.

Същата вечер тя изчака възрастната жена да се прибере в стаята си, преди да се захване с търсенето на ключа за хамбара. Но без ток не можеше да види какво има в чекмеджетата или в шкафовете, затова реши на сутринта да опита още веднъж.

Докато се изкачваше по стълбата към спалнята си, се запита какво ли прави Рен. Навярно се люби с някоя красива signora от селото. Мисълта я потисна много повече, отколкото ѝ се искаше.

Наведе се през прозореца, за да отвори кепенците, които Марта настояваше да се затварят всяка вечер, и видя ярка светлина да се процежда през пролуките на жалюзите на прозорците на възрастната жена. Очевидно далеч не цялата къща бе лишена от електричество.

През нощта Изабел се въртя неспокойно в леглото, измъчвана от мисли за тока, Рен и красивите италиански жени. В резултат се събуди около девет, порядъчно изостанала от дневния си график. Взе набързо душ и неспособна повече да сдържа раздражението си, позвъни във вилата и помоли да я свържат с Рен.

— Синьор Гейдж в момента е зает — заяви Ана.

— Бихте ли ми казали кога ще отстранят повреда в електричеството?

— Ще се погрижа за това — изръмжа икономката и затвори.

Изабел изгаряше от желание да хукне към вилата и да се нахвърли отгоре му с люти упреци, но Лоренцо беше прекалено коварен и тя не можеше да се отърси от усещането, че негодникът се

опитва да я манипулира. Не бе забравила колко ловко бе подмамил Дженифър Лопес в гнусните си лапи!

Тя забърза към градината, напълни коритото със сапунена вода и с решителна стъпка се отправи да търси някоя от котките. Щеше напълно да откачи, ако час по-скоро не се заемеше с някаква работа.

Рен бръкна в джоба за цигарата си за спешни случаи, но тутакси си спомни, че вече я бе изпушил — лош знак, още повече че беше едва единайсет сутринта. Налагаше се да признае, че Изабел се бе оказала по-костелив орех, отколкото очакваше, и не се поддаваше толкова лесно на манипулации. Може би трябваше да вземе предвид факта, че е психолог. Но по дяволите, той искаше тя да дойде при него, а не обратното!

Можеше или да изчака, докато накрая тя се предаде, за което повече нямаше търпение, или да признае поражението си в този рунд. Крайно неприятно, но какво значение имаше в дългосрочен план? Така или иначе, рано или късно, двамата щяха да се покорят на сексуалната си съдба.

Той реши да се разходи до маслиновата горичка. Обикновена разходка. Нищо особено. Ако тя случайно се окажеше в градината, ще ѝ каже нещо от рода на: *Здрости, Фифи, погрижиха ли се за онзи проблем с електричеството? Още не? Е, по дяволите... Ето какво ти предлагам: защо не дойдеш с мен до вилата и двамата да поговорим с Ана?*

Но нямаше късмет. В градината не срещна никого, ако не се смятаха триото разгневени котки.

Може би чаша еспreso и вестник щяха да му помогнат да се успокои, макар че цялото му същество копнееше за още една цигара. Докато се качваше в мазератито, пред очите му упорито се мерзелееше червен фиат. Рен смръщи буреносно вежди, пъхна ключа в стартера и потегли надолу по алеята.

Тъкмо беше стигнал в края ѝ, когато я видя. Той наби рязко спирачки и изскочи от колата.

— *Какво, по дяволите, правиш?*

Тя вдигна глава и се втренчи в него изпод периферията на сламената си шапка. Въпреки гумените ръкавици, изглеждаше по-

царствено от кралица.

— Събирам боклука край пътя — осведоми го Нейно величество и пъкна празната бутилка от лимонада в найлоновата торба, която мъкнеше.

— И защо, за бога, го правиш?

— Моля те, не произнасяй напразно името Господне. Той не обича това. А боклукът замърсява околната среда, независимо в коя страна се намира.

Златната гривна на китката ѝ проблесна на слънчевата светлина, когато протегна ръка към туфата див копър, където се виждаше смачкана кутия от цигари. Белоснежната ѝ блуза бе напъкхана в спретнати жълтокафеникави шорти, разкриващи стройните ѝ крака. Като цяло изглеждаше доста елегантно за крайпътна боклукчийка.

Той скръсти ръце и се взря от висотата си в нея, искрено развеселен.

— Май не знаеш как да разпускаш, а?

— Разбира се, че зная. Това занимание е много разтоварващо. Съзерцателно.

— Съзерцателно, как ли пък не! Ти си толкова напрегната, та чак дрънчиш.

— Ами да, липсата на най-елементарни битови удобства може да напрегне всекиго.

Рен мигом демонстрира на какво е способен един отличник на школата по актьорско майсторство — неразбиращ поглед, последван от едва доловимо разширение на очите, и всичко това съпроводено с леко недоумяващо смръщено изражение.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че повредата в електричеството не е отстранена? Не мога да повярвам! По дяволите, наредих на Ана да се погрижи за това. Защо не ми каза, че все още има проблем?

Явно ненапразно му плащаха безбожни хонорари. Изабел го изгледа изучаващо за миг.

— Мислех, че знаеш — клъвна го язвително.

— Много ти благодаря. Предполагам, това ясно показва какво е мнението ти за мен.

Трябваше да се измъкне от играта, докато още водеше по точки, защото тя присви подозрително очи. Рен побърза да извади мобилния

си телефон и позвъни на икономката си, като нарочно заговори на английски:

— Ана, в момента говоря с Изабел Фейвър и тя твърди, че в къщата все още няма ток. Ако обичаш, погрижи се до края на деня повредата да е отстранена, става ли? Не ме интересува колко ще струва.

Затвори и се облегна на колата.

— Всичко е уредено. Хайде да се поразходим с колата, докато чакаш да пуснат тока. Като се върнем, лично ще проверя дали всичко е наред.

Изабел се поколеба, сетне пристъпи към мазератито.

— Добре, но аз ще шофирам.

— Забрави. Миналия път ти шофира.

— Обичам да шофирам.

— Аз също, а и това е моята кола.

— Сигурно ще караш с превишена скорост.

— Арестувай ме. За бога, ще се качваш ли най-сетне?

— Богохулството не е само светотатство — изтъкна тя със съвършено неуместно според него задоволство. — Това е признак, че даден човек е с твърде ограничен речников запас.

— Все едно. Ти искаш да шофираш само защото обичаш да контролираш всичко.

— Така светът е по-добър.

Преднамерено самодоволната ѝ усмивка го накара да извие присмехулно устни. А и тя навярно беше права. Ако доктор Фейвър управляваше света, поне щеше да е по-спретнато и чисто място.

— Но първо ще ми помогнеш да довършим разчистването на този боклук — отсече тя.

Той понечи да ѝ заяви да забрави за подобни нелепици, защото никоя жена на света не заслужаваше подобна саможертва, но в този миг тя се наведе, спретнатите ѝ шортички се изпънаха върху бедрата ѝ и преди да се усети, Рен вече държеше парче от автомобилна гума в едната ръка и счупена бутилка бира в другата.

Той избираше черни пътища, които се виеха покрай старомодни фермерски къщи и се спускаха в живописни долини с ширналите се лозя на областта Кианти. Щом наближиха Рада, Рен набързо нахлупи бейзболна шапка и надяна огромните слънчеви очила. Предостави

изцяло на Изабел да води разговора, когато спряха край малка винарна. Двата се настаниха на сянка под клонестия нар, а собственикът им поднесе две чаши вино, реколта 1999-а.

Отначало никой от малката група туристи, насядали край съседната маса, не им обърна внимание, но после една млада жена със сребърни обеци и тениска с логото на Масачузетския университет се заяпа в тях. Рен се стегна, когато тя стана от стола, но както се изясни след секунда, шапката и очилата бяха свършили страхотна работа — жената очевидно не се интересуваше от него.

— Извинете ме. Вие не сте ли доктор Изабел Фейвър?

Той изпита непривично желание да я защити, но Изабел само се усмихна и кимна.

— Не мога да повярвам, че сте вие! — възкликна непознатата. — Простете, че се натрапвам, но присъствах на ваша лекция в Масачузетския университет и имам всичките ви книги. Само исках да ви кажа, че вие наистина ми помогнахте, докато провеждах химиотерапията.

Чак сега Рен забеляза колко слаба и бледа е жената. Нещо в гърдите му се стегна, когато забеляза как се смекчи изражението на Изабел. Той си спомни думите, с които се обръщаха феновете му към него: *Пич, аз и приятелите ми се изкефихме яко, когато ти изкорми онзи тип.*

— Много се радвам — промълви Изабел.

— Наистина много ми е мъчно, че напоследък имате толкова проблеми. — Жената прехапа долната си устна. — Бихте ли... казвам се Джесика. Бихте ли се помолили за мен?

Изабел се изправи и я прегърна.

— Разбира се, ще се помоля.

Огромна буца заседна на гърлото му. Изабел Фейвър беше чиста и неопетнена като сълза. А той възнамеряваше да я поквари.

Жената се върна на масата си, а Изабел се отпусна на стола. Сведе глава и се втренчи в чашата с вино. С известен потрес Рен осъзна, че тя се моли. Право тук, пред всички, за бога!

Бръкна в джоба си, за да извади цигара, но си спомни, че вече бе изпушил дневната си дажба. Вместо това пресуши чашата с вино.

Тя вдигна глава и му се усмихна благо, но уверено.

— Всичко с нея ще бъде наред.

Със същия успех можеше да го цапардоса с крик по главата, защото точно в тази секунда той проумя, че не може да го направи. Не би могъл да съблазни жена, която се молеше за непознати, събираше боклука край пътя и желаше само доброто на хората. Какво си бе въобразил? Все едно да съблазни монахиня.

Много секси монахиня.

Това беше. Щеше да я върне обратно, да я остави във фермерската къща и да забрави за нея. А през остатъка от ваканцията ще се държи така, сякаш тя не съществува.

Решението неимоверно го вкисна. Той обичаше да бъде с нея не само защото тя го възбуждаше и размиваше, но и защото нейната порядъчност беше някак странно изкусителна, като прясно боядисана бяла стена, плачеща за пъстроцветни графити.

Изабел се опита да му се усмихне, но устните ѝ трепереха.

— Жените като нея ми помогнаха да преживея последните шест месеца, или по-скоро съзнанието, че моите книги и лекции означават нещо за тях. За съжаление, не са толкова много, че да запълнят една аудитория.

Думите ѝ го изтръгнаха от душевния смут.

— Ти навярно си се превърнала в нещо като забранено удоволствие — прокашля се Рен, отърсвайки се от мрачните размишления. — Те все още харесват идеите ти, но ти не си модният хит на месеца, а те не искат да изглеждат демоде.

— Благодаря за подкрепата, но мисля, че хората предпочитат да ги съветва някой, чийто живот не представлява купчина развалини.

— Добре де, това също.

На връщане тя беше мълчалива, което го накара да заподозре, че отново се моли. Не беше ли това шибано просветление? Дали Господ не му даваше знак, че трябва да опакова багажа си и да се метне на първия самолет до Ел Ей? Но Рен не искаше да напуска Италия.

Когато пристигнаха във фермерската къща, той загърби тягостните мисли и влезе вътре, за да провери дали има ток. Лампите светнаха, както се полагаше. Излезе навън, за да се увери, че всички външни лампи също работят.

— Много е красиво — промърмори Рен, зареял поглед към градината.

— Никога ли не си идвал тук?

— Идвал съм, но много отдавна. Когато бях дете, два пъти съм отседнал във вилата. Моята леля ме доведе веднъж, за да се запозная със стария Паоло. Опърничав кучи син, доколкото си го спомням.

Изведнъж пронизителни викове разцепиха въздуха. Той извърна глава и видя три деца да тичат надолу по хълма откъм вилата. Две шумни малки момичета и едно момче — всички се носеха към него и крещяха с цяло гърло:

— *Tate!*

10

Рен шашардисано отстъпи назад, когато момичетата се хвърлиха в краката му. Писъците им бяха толкова остри, че можеха да срежат стъкло. Само момчето стоеше настрана.

Изабел усети, че ѝ се завива свят. *Tate?* Рен не бе споменавал и думичка за деца. Беше признал, че е бил женен, когато бил много млад, и бракът му е продължил около година, но три деца едва ли можеха да се родят за една година!

Тя вдигна глава и видя на върха на хълма да се появява жена с малко дете на ръце. Поривът на вятъра залепи полите на роклята към издутия ѝ корем.

— Тате! Тате! Мъчно ли ти беше за нас? — изпищя по-голямото момиченце на американски английски, докато по-малкото примираше от смях.

Рен отскочи назад, сякаш децата бяха радиоактивни, и се втренчи в Изабел с почти панически ужас.

— Кълна се в бога, никога досега не съм ги виждал — смотолени сащисано.

Изабел наклони глава към хълма.

— Може би е по-добре да го кажеш на нея.

Рен вдигна глава.

Жената помахала, дългата ѝ коса се вееше на вятъра.

— Здравей, любими!

Той заслони очи.

— Трейси? Дявол да го вземе, Трейси, това ти ли си?

— Ти каза „дявол да го вземе“. — По-малкото момиченце, около четири или петгодишно, го цапна по крака.

— На него му е позволено, тъпачке — постанови момчето.

— Вече можете да го оставите на мира, деца! — викна жената. — Достатъчно го изплашихме.

— Той изглежда много ядосан, мамо — осведоми я по-малкото момиченце. — Сърдит ли сте, господине?

— Ти по-добре си дръж очите на четири — посъветва я момчето.
— Той убива хора. Дори момичета. Той избожда очите на хората, нали?

— Джереми Бригс! — извика жената, без да помръдва от мястото си. — Знаеш, че не ти е позволено да гледаш филми с насилие.

— Този беше разрешен за деца над тринайсет.

— Ти си на единайсет!

Изабел се извърна към Рен.

— Избол си очите на някого във филм, разрешен за деца на тринайсет? Браво!

Съдейки по кръвнишкия поглед, който той й метна, следващите извадени очи може би щяха да са нейните.

— И к'во правите с тях? — поинтересува се по-малкото момиченце. — Папките ли ги? Ударих си пишурката в самолета.

Двете по-големи деца се изкискаха, а Рен пребледня.

— Ударих я на страничната облегалка — продължи момиченцето невъзмутимо. — Искаш ли да видиш гащичките ми? С делфинчета са — уточни детето.

— *Не!*

Но момиченцето вече бе вдигнало полата на карираната си лятна рокличка.

— Има и китове — поясни доверително.

— Много са хубави — възхити се Изабел, на която ситуацията започваше да ѝ харесва. Да гледа как господин Непукист се пържи в собствен сос, беше най-забавното през днешния ден. — Предполагам, че и преди си виждал дамско бельо, Рен.

Тъмните му вежди се склочиха зловецко на челото в една от прочутите му гримаси.

Майката на децата премести детето на другия си хълбок.

— Единственият начин да се спусна по този хълм е по задник, затова е по-добре вие да се качите тук. Британи, веднага си обуи гащичките. Твоето тяло е лично и съкровено, забрави ли?

Явно тъмнокосото ангелче ги бе събуло с ловкостта на опитна стриптийзърка. Рен ѝ хвърли ужасен поглед, сетне се изстреля нагоре по хълма, сякаш Дензъл Уошингтън и Мел Гибсън го гонеха по петите. Момчето понечи да го последва, сетне явно размисли и се запъти към мазератито, паркирано близо до къщата.

— А ти имаш ли делфинчета? — полюбопитства ангелчето.

— Брит, това не е учтиво — сгълча я сестра ѝ.

Изабел се усмихна на двете момиченца и помогна на по-малкото да си обуе гащичките.

— Нямам делфинчета. Само бежова дантела.

— Може ли да я видя?

— Боя се, че не. Както каза майка ти, тялото е лично и съкровено. — Което беше още една основателна причина да не споделя нейното с Рен Гейдж, макар че днес през целия следобед той нито веднъж не бе споменал за секс. Може би беше решил, че тя изисква прекалено много усилия. Или като Майкъл просто бе стигнал до извода, че тя е „твърде много във всяко отношение“.

След като оправи дрехите на Британи, Изабел улови момиченцата за ръце и ги поведе нагоре по хълма, за да не пропусне беседата, подхваната там. Беше забелязала, че страховитата гримаса на Рен ни най-малко не загрозяваше неотразимата му външност.

— Сигурно съм пропуснал обаждането ти, с което ме уведомяваш, че пристигащ, Треиси.

Жената се повдигна на пръсти и залепи звучна целувка на бузата му.

— Е, здравей и на теб.

Копринената ѝ коса се стелеше на тъмни вълни по раменете. Кожата ѝ беше бяла като на Снежанка, а яркосините очи — леко скосени, с тъмни сенки под тях, сякаш не си бе доспала. Носеше смачкана, но модерна рокля за бременни и скъпи сандали с ниски токчета. Пръстите на краката ѝ не бяха лакирани, а петите ѝ леко излизаха от подметките. Нещо в небрежната елегантност, с която се държеше и носеше дрехите си, намекваше за наследствени пари.

— Тати! — изпищя малкото дете в ръцете ѝ и протегна ръчички към Рен, който отскочи толкова рязко, че се блъсна в Изабел.

— Не се шашкай — усмихна се Треиси. — Той нарича всеки мъж така.

— Е, накарай го да престане. И що за майка ще каже на децата си да направят нещо толкова извратено, като да тичат към един непознат и да му крещят... онази дума, която дори не желая да произнеса?

— Обичам да се забавлявам. Това ми струваше по петачка на всяко хлапе.

— Никак не беше забавно.

— А на мен ми хареса — заяви Трейси и огледа Изабел с интерес.

С този наедрял корем и екзотични очи тя приличаше на богиня на еротичността и плодовитостта. Изабел започна да се чувства малко повехнала. В същото време усети тъжни нотки да се прокрадват в привидно лекомисления и жизнерадостен тон на жената.

— Аз съм Трейси Бригс. — Тя протегна ръка. — Струвате ми се позната.

— Изабел Фейвър.

— Разбира се, че сте вие! Сега ви познах! — възкликна Трейси, докато ги оглеждаше с неприкрит интерес. — Какво правите с него?

— Наела съм фермерската къща. Рен е мой хазаин.

— Сериозно? — По изражението ѝ си личеше, че не вярва на нито една дума. — Чела съм само една от книгите ви, „Стабилни връзки в нестабилни времена“, но много ми хареса. Аз... — Тя прехапа долната си устна. — Опитвам се да се съвзема, след като напуснах Хари.

— Само не ми казвай, че си избягала от поредния си съпруг — подхвърли Рен.

— Имала съм само двама — срязва го Трейси и се обърна към Изабел. — Рен още ми е сърдит, задето го заряхах. Да си остане между нас, но той беше ужасен съпруг.

Значи това беше бившата жена на Рен. Поне едно нещо беше ясно. Каквито и искри да е имало някога помежду им, вече отдавна бяха угаснали. Изабел имаше чувството, че по-скоро наблюдава дружеска препирня между брат и сестра, отколкото караница между бивши любовници.

— Оженихме се, когато бяхме много млади и глупави — каза Рен. — Кой на двайсет години познава отговорностите на съпружеския живот?

— Аз ги познавах по-добре от теб. — Трейси кимна към сина си в подножието на хълма, който вече бе успял да се качи на предната седалка на мазератито. — Това е Джереми, най-големият. Стефи е следващата. Тя е на осем. — Стефи имаше късо подстригана коса и малко притеснен вид. Двете със сестра ѝ чертаеха с токовете на сандалите си окръжности върху чакъла. — Британи е на пет. А това е Конър. Той току-що навърши три, но още не може да ползва гърнето,

нали, голямо момче? — Тя тупна сина си по издутия памперс, сетне потупа собствения си не по-малко издут корем. — Очакваше се, че Конър ще е нашето изгърсаче. Но... изненада, изненада.

— Пет деца, Трейси? — Рен поклати невярващо глава.

— Какво ли не се случва в живота? — обобщи бившата му половинка и отново прехапа устна.

— Не бяха ли три само преди месец, когато разговаряхме по телефона?

— Беше преди два месеца и тогава бяха четири. Никога не слушаш, когато ти говоря за тях.

Осемгодишната Стефи изписка пронизително.

— *Паяк!* Тук има паяк!

— Т'ва не е паяк — обори я Британи и клекна на пътеката.

— Джереми! Слез веднага от тази...

Но Трейси беше закъсняла. Мазератито, със сина ѝ зад волана, вече бе потеглило.

Рен се втурна надолу по хълма. Стигна в подножието точно навреме, за да види как скъпата спортна кола се връза отстрани във фермерската къща и предната броня се огъна като птичка оригами.

Изабел не можа да не се трогне. Той измъкна Джереми от колата и трескаво провери дали единайсетгодишното момче не е пострадало, преди да огледа щетите върху колата. Междувременно Трейси се заклатушка като патица по склона на хълма с наедрелия корем и малкото дете на хълбока си. Изабел побърза да я подхване под ръка, преди да е паднала, и двете стигнаха без произшествия при Рен и Джереми.

— *Джереми Бригс!* Колко пъти трябва да ти казвам да не влизаш сам в чужди коли! Чакай само баща ти да узнае за това! — Трейси пое дълбоко въздух няколко пъти, после, изглежда, силите я напуснаха. Раменете ѝ увиснаха и очите ѝ се наляха със сълзи.

— *Паяк!* — крещеше Стефи от върха на хълма.

Най-малкото дете забеляза разстроената си майка и ревна с пълно гърло.

— *Паяк! Паяк!* — продължаваше да пищи Стефи.

С комично и безпомощно изражение Рен се втренчи в Изабел.

— Хей, господин Рен! — извика Британи от билото на хълма. — Погледнете ме! — Палавницата размахваше гащичките си като знаме.

— Имам и морски кончета!

Трейси шумно изхлипа и тупна Рен по гърдите.

— Сега разбираш ли защо дойдохме при теб?

— Тя не може да го направи! — Вилнеещият Рен спря и се извъртя възмутено към Изабел, сякаш тя беше виновна за всичко. Двамата се намираха в задния салон във вилата, френските прозорци бяха отворени към градината и навсякъде щъкаха деца. Само Ана изглеждаше щастлива. Тя се смя с децата, разтри цицината върху главата на Джереми, накрая грабна на ръце най-малкото дете и се запъти към кухнята, за да приготви вечеря за всички.

— Качи се горе и кажи на Трейси да си ходи!

— Струва ми се, че тя няма да ме послуша. — Изабел се чудеше кога точно той най-сетне щеше да проумее, че води изгубена битка. Навярно екранните му персонажи щяха да изхвърлят една бременна жена, без да им мигне окото, но в реалния живот Рен изглеждаше доста по-мек. Това обаче не означаваше, че възнамерява безропотно да свие знамена.

— Разведохме се преди четиринайсет години. Тя не може просто така да се натресе в дома ми с всичките тези деца!

— Според мен вече го е направила.

— Ти си свидетел, че се опитах да я настаня в хотел, но тя изтръгна слушалката от ръцете ми и затвори!

Изабел потупа Стефи по рамото.

— Мисля, че вече унищожи всички насекоми, скъпа. Дай ми този спрей, преди всички да сме се разболели от рак.

Стефи ѝ го връчи неохотно, после се огледа загрижено за още паяци.

Рен се втренчи намръщено в осемгодишното момиченце.

— Вече е септември — промърмори той. — Не трябва ли всички вие да сте на училище?

— Мама ще ни преподава, докато не се приберем у дома, в Кънектикът.

— Майка ти едва ли знае таблицата за умножение.

— Знае я отлично, но малко се затруднява с делението на двуцифрени числа, затова двамата с Джереми ѝ помагаме. — Стефи

отиде до дивана, предпазливо повдигна възглавницата и погледна отдолу, преди да седне. — Може ли да си получа обратно спрея против насекоми, моля?

Сърцето на Изабел се сви от жал към малкото момиченце. Подаде крадешком спрея на Рен, после седна до детето и го взе в прегръдките си.

— Знаеш ли, Стефи, нещата, от които си мислим, че се страхуваме, невинаги са това, което ни притеснява наистина. Като паяците. Повечето от тях са доста дружелюбни твари, но напоследък в твоето семейство са се случили доста неприятни неща и може би точно това всъщност те тревожи. Ние всички се страхуваме понякога. Всичко е наред.

Рен промърмори нещо неразбираемо, но съдейки по тона му, нищо не беше наред. Докато Изабел продължаваше да говори тихо на Стефи, тя зърна през френските прозорци Джереми мрачно да удря топка за тенис по стената на вилата. Беше въпрос на време да счупи прозореца.

— Вижте ме всички! — Британи нахлу в стаята и се впусна в серия от акробатични премятания, насочвайки се право към шкафа, пълен с майсенски порцелан.

— Внимавай! — Рен се спусна напред и я подхвана, преди да се е стоварила върху безценните реликви.

— Погледни го откъм добрата му страна — заключи Изабел философски. — Поне е обула гащичките си.

— Но е свалила всичко останало!

— Аз съм шампион! — Петгодишната немирница скочи на крака и ефектно вдигна ръце в знака на победата.

Изабел се усмихна и вдигна палец. Точно в този момент се разнесе непогрешимият звук от разбито стъкло, последван от писъка на Трейси от горния етаж:

— *Джереми Бригс!*

Рен насочи спрея против насекоми към главата си и го натисна с все сила.

Вечерта сякаш нямаше край. Рен заплаши, че ще ѝ отреже завинаги електричеството, ако Изабел го зареже, затова се наложи тя

да остане във вилата. Трейси се заключи в стаята си. Джереми се забавляваше да тормози Стефи с въображаеми паяци, Британи скри дрехите си, а Рен не спираше да си скубе косите и да се оплаква. Където и да отидеше, оставяше след себе си пълна неразбория — слънчеви очила, разхвърляни обувки и тениски — типичен безпорядък за мъж, свикнал след него да търчат цяла армия слуги.

С появата на децата Ана сякаш се превърна в друг човек и поведението ѝ претърпя пълна трансформация — не спираше да се смее и щедро угощаваше всички с храна, дори и Изабел. Дватамата с Масимо живееха в отделна къща, на около километър и половина от вилата, заедно с двамата си големи синове и една снаха. И тъй като след вечеря Ана щеше да се прибере у дома, тя помоли Марта да дойде и да остане във вилата. Марта също изглеждаше съвсем друг човек в присъствието на децата.

Ана много бързо обяви Конър за свой любимец и той не се отделяше от нея, освен когато с достойнство се оттегляше в ъгъла, за да напълни памперса. Изабел вече бе установила, че тригодишното момченце има изненадващо богат речник. Любимата му фраза беше: „Гърнето е много, много лошо“.

Макар че Рен не ги окуражаваше, момичетата постоянно просеяха вниманието му. Доколкото можеше, той ги пренебрегваше, но накрая капитулира пред молбите на Джереми да го научи на някои бойни хватки. Отдавна се бе смрачило, когато всички най-после бяха сложени по леглата.

Изабел успя да се измъкне от вилата, докато Рен говореше по телефона. Щом се прибра във фермерската къща, рухна върху леглото и мигом заспа, за да се събуди в един след полунощ от някакъв трясък, съпроводен със звучно проклетие. Тя рязко се изправи в леглото.

В коридора светна лампа и Рен промуши глава през вратата.

— Извинявай. Ударих сака си в раклата и съборих лампата.

Тя примигна и придърпа завивките до брадичката си.

— Какво правиш тук?

— Не вярваш сериозно, че ще остана там, нали? — настръхна той възмутено.

— Е, не можеш да се пренесеш тук.

— Само гледай. — Главата изчезна.

Тя скочи от леглото, а полите на копринената нощница се развяха подире ѝ като знаме, когато се спусна след него.

Той бе захвърлил сака върху леглото в съседната стая, която беше по-малка от нейната, но също толкова оскъдно обзаведена. Явно поколенията италианци не са смятали за нужно да харчат пари за обзавеждането на уединени места като спалните, когато са можели да ги вложат в кухнята и градините, където обикновено всички са се събирали. Когато Изабел нахлу в стаята, той спря с разопаковането на багажа, за да се полюбува на дантеления корсаж с цвят на слонова кост, обгръщаш плътно гърдите ѝ, и фината копринена пола, стигаща до глезените.

— Под това нещо има ли делфинчета?

— Не е твоя работа. Рен, вилата е огромна, а тази къща е съвсем малка. Ти не можеш...

— Не е достатъчно голяма. Ако си мислиш, че ще остана под един и същи покрив с бременна истеричка и четирите ѝ откачени деца, значи си по-луда и от тях.

— Тогава отиди някъде другаде.

— Точно това и правя. — Очите му отново се заеха с изследователската си мисия.

Тя очакваше да каже нещо предизвикателно, но той я изненада.

— Благодарен съм ти, задето остана с мен тази вечер, макар че можех да мина и без нарежданията, с които постоянно ме засипваше.

— Ти ме заплаши, че ако си тръгна, ще прекъснеш електричеството.

— Не можеш да ме заблудиш, док. Ти и без това щеше да останеш, защото си умираш да разчистваш хорските неразбории. — Той измъкна от сака купчина смачкани тениски. — Навярно точно заради това обичаш да се мотаеш около мен, но в случая благородната ти кауза е обречена на провал.

— *Не* обичам да се мотая около теб. Принудена съм да го правя. Е, добре де, може би ми харесва малко. — Пръстите я сърбяха да вдигне тениската, която току-що бе изпуснал на пода, но се сдържа. — Днес можеш да пренощуваш тук, но утре се връщаш обратно във вилата. Аз трябва да работя, а ти само ще ми се пречкаш.

Натрапникът подпря рамо на рамката на вратата, кръстоса глезени и погледът му я обходи от нозете до гърдите.

— Твърде много ще те разсейвам, нали?

Кожата ѝ пламна. Той беше самият дявол в плът и кръв. Точно по този начин примамваше и убиваше жените.

— Да кажем, че в момента трябва да се концентрирам върху духовното.

— Ами направи го. — Той я удостои с най-зловещата си усмивка. — И дори не си помисляй какво се случи с Дженифър Лопес, когато спа в съседна стая с моята.

Тя му хвърли поглед, който красноречиво подсказваше за колко инфантилен го смята, и се изнесе покрай него. Чак когато излезе в коридора, забеляза малката лампа върху раклата точно пред нея. И още преди да чуе злорадния му смях, разбра, че той е видял всичко през тънката нощница.

— Определено няма делфинчета. Направо ме убиваш, Фифи.

— Не се и съмнявам.

На следващата сутрин Изабел си направи чаша прясно изцеден портокалов сок и я отнесе до един от металните сини столове, разположени на слънце близо до къщата. Росните капки върху листата на маслиновите дръвчета блещукаха като ситни диаманти, а леката утринна мараня чезнеше над долината. Изабел промърмори кратка благодарствена молитва — най-малкото, което можеше да стори — и тъкмо отпиваше от сока, когато Рен изгря от къщата в цялото си разрошено великолепие.

— Трябваше да стана по-рано днес, за да потичам, преди да е станало прекалено горещо — обяви той и се прозя.

— Вече приближава девет.

— Точно това имам предвид.

Тя остави чашата с фреша и се зае да наблюдава как се повдига краят на тениската му, докато правеше упражнения. Твърдите мускули се очертаваха върху стегнатия корем, а тясната пътечка от тъмни косми чезнеше в черните спортни шорти. Тя попиваше с наслада всеки сантиметър от него — високите скули, наболата пиратска брада, широките атлетични гърди и всичко останало.

Той я залови да го зяпа и скръсти театрално ръце пред гърдите, за да ѝ покаже колко го забавлява нямото ѝ възхищение.

— Искаш ли да се обърна, за да се полюбуваш и на гледката отзад?

— Мислиш ли, че искам да се обърнеш? — попита тя, отмъщавайки му със самодоволния си глас на спец по мозъците.

— О, да.

— Сигурно е трудно да си толкова ослепителен. Никога не знаеш дали хората искат да са с теб заради характера ти, или заради външния ти вид.

— Разбира се, че е заради външния вид. Аз нямам характер.

Тя не можеше да подмине това с лека ръка.

— Ти имаш много силен характер. Вярно, че в по-голямата си част е сбъркан, но не изцяло.

— Много благодаря за психоанализата — процеди той саркастично.

Не е ли истинско чудо как един хубав сън може да увеличи женската способност да дразни? Тя доста добре изимитира мазната му усмивка от преди малко.

— Имаш ли нещо против да се обърнеш настрани, за да се полюбувам на профила ти?

— Престани да остроумничиш — скастри я той, плъсна се на стола до нея и най-безцеремонно пресуши чашата с портокалов сок, който Изабел бе изцеждала цели десет минути.

Тя се намръщи.

— Мислех, че ще отидеш да потичаш.

— Не ме припирай. По-добре ме успокой и ми кажи, че нито едно от малките чудовища на Трейси не се е пръкнало наоколо.

— Още не.

— Те са доста умни, малките дяволчета. Ще ни открият. А ти ще дойдеш с мен, след като си взема душ и се преоблека, за да присъстваш, когато се разправам с нея. Реших да ѝ кажа, че ти се възстановяваш от нервен срив и се нуждаеш от тишина и спокойствие. После ще натоваря всички в онова волво, което тя кара, и ще ги изпратя в някой страхотен хотел, разбира се, изцяло за моя сметка.

Незнайно защо, но Изабел не мислеше, че всичко ще се уреди толкова лесно.

— Как те е открила?

— Познава агента ми.

— Тя е интересна жена. Колко дълго каза, че сте били женени?

— Една нещастна година. Нашите майки бяха приятелки, ние отраснахме заедно, често се забърквахме заедно в неприятности и дори се изхитрихме да ни изритат от колежа по едно и също време. И тъй като не искахме да ни отрежат издръжката и да си изкарваме хляба с тежък труд, решихме да се оженим, за да отвлечем вниманието им. — Той остави празната чаша. — Имаш ли някаква представа какво се получава, когато две разглезени хлапета решат да се оженят?

— Уверена съм, че нищо добро.

— Тряскане на врати, истерични изблици, скубане на коси. Тя беше дори по-лоша и от мен.

Изабел се засмя.

— Трейси се омъжи отново две години след като се разведохме. Оттогава съм я виждал два-три пъти, когато е идвала в Ел Ей, но на всеки няколко месеца се чуваме по телефона.

— Доста необичайни отношения за разведена двойка.

— Няколко години след като се разделихме, изобщо не си говорехме, но нито един от нас няма братя или сестри. Баща ѝ почина, а майка ѝ е пълна откачалка. Предполагам, че ни свързва най-вече носталгията по проблемното ни и объркано детство.

— Никога ли не си виждал децата ѝ или съпруга ѝ?

— Виждал съм двете ѝ по-големи деца, когато бяха малки. Но никога не съм се срещал със съпруга ѝ. Един от онези корпоративни типове. Съдейки по всичко, е голям сухар. — Рен премести тежестта си на единия крак, измъкна сгънат лист хартия от джоба на шортите и го разгъна. — Намерих това в кухнята. Ще благоволиш ли да ми го обясниш?

Явно изпитваше подсъзнателно желание да бъде измъчвана, иначе за нищо на света нямаше да остави на видно място дневния си режим.

— Дай ми го.

Съвсем естествено, той мигновено дръпна листа.

— Ти се нуждаеш от мен повече, отколкото предполагаш. — Зае се да чете графика, която бе съставила през първия ден на пребиваването си тук. — „Ставане в 6:30“. Защо, по дяволите, доброволно ще се подлагаш на подобна инквизиция?

— Явно не се подлагам, след като не съм ставала по-рано от осем.

— „Молитва, медитация, благодарност на Господ и ежедневни уверения“ — продължи той. — Какво е това „ежедневни уверения“? Не, по-добре не ми казвай.

— Ежедневните уверения са позитивни твърдения. Доброжелателен мисловен контрол. Ето пример за едно такова: *Колкото и да ме дразни Лоренцо Гейдж, не бива да забравям, че и той е божие създание.* Е, навярно не е най-добрият образец на божие творение, но...

— А каква е тази тъпотия: „Не забравяй да дишаш!“?

— Не е тъпотия. Това е напомняне да не губя концентрация.

— Каквото и да означава това.

— Означава да останеш спокоен. Да не се огъваш пред първия повей на вятъра, да не му позволиш да те отклони от пътя ти.

— Звучи скучно.

— Понякога скучните неща са полезни.

— Ъхъ. — Рен потупа по листа. — „Вдъхновяващо четиво“. Например „Пийпъл“^[1]?

Тя пропусна ехидната забележка покрай ушите си. Нека се позабавлява.

— „Бъди импулсивна!“ — Той повдигна една от безупречните си вежди. — Ето върху това трябва да поработиш. Съгласно този график в момента би трябвало да пишеш.

— Тъкмо това възнамерявам да правя — смотолеви Изабел, докато си играеше с едно копче на блузата.

Той сгъна листа и се втренчи в нея с обезпокоително пронизателен поглед.

— Ти нямаш никаква представа за какво да пишеш, нали?

— Нахвърлям бележки за новата си книга.

— На тема?

— Как да овладеем личната криза. — Това бе първото, което й хрумна, и й се стори напълно логичен избор.

— Шегуваш се.

Недоверчивото му изражение я подразни.

— Зная доста неща по въпроса. В случай че не си забелязал, в момента овладявам лична криза.

— Сигурно съм пропуснал тази част.

— Проблемът си е твой. Ти изобщо пропусках доста неща.

По лицето му отново се изписа онова дразнещо съчувствено изражение.

— Престани да се пришпорваш, Изабел. Почини си малко и не се опитвай да насилваш нещата. Отпусни се и поне веднъж се забавлявай.

— И как да го постигна? О, почакай, сецам се. Като се озова в леглото ти, нали?

— Това би бил моят избор, но предполагам, че всеки има различна представа за забавление, така че ти можеш да предпочетеш нещо друго. Не, всъщност като размисля, и за двама ни ще е по-добре, ако оставиш избора на мен.

— Само си губиш времето. Нали щеше да тичаш?

Той се намести по-удобно на стола.

— През последните шест месеца си преживяла много неща. Не смяташ ли, че си заслужила малка ваканция?

— Данъчните ме обраха до шушка. Не мога да си позволя ваканция. Трябва да изправя кариерата си на крака, за да има с какво да живея, а единственият начин е да работя. — Още докато го изричаше, младата жена усети как малките нокти на паниката се впиват в нея.

— Има различни начини да работиш.

— И несъмнено един от тях е, като лежа по гръб, нали?

— Ако предпочиташ, може да си отгоре.

Изабел въздъхна.

Той стана от стола и се извърна към маслиновата горичка.

— Какво правят Масимо и Джанкарло там?

— Нещо свързано с нова канализация или кладенец, зависи от точността на превода.

Лоренцо отново се прозина.

— Отивам да потичам, а след това двамата ще говорим с Трейси. И не смей да спориш, ако не искаш на съвестта ти да тежи преждевременната смърт на една бременна жена и четирите ѝ ненавистни хлапета.

— О, не възнамерявам да споря. Не бих пропуснала подобно зрелище, как изгаряш сред пламъци в името на човечеството.

Той я изгледа свъсено и се отдалечи.

Час по-късно Изабел сменяше спалното бельо, когато го чу да се връща и да изчезва в банята. Тя се усмихна и се промъкна до вратата. Не се наложи да чака дълго. Пронизителен вик разцепи тишината.

— Забравих да ти кажа! — подвикна тя с меден глас. — Пак нямаме топла вода.

Трейси стоеше в средата на спалнята, в която се бе настанила. Подът пред нея бе осеян с куфари, дрехи и купища играчки. Рен се бе облегал на стената и се звереше намръщено срещу двете жени, а Изабел отделяше мръсните дрехи от чистите.

— Сега разбираш ли защо се разведох с него? — Трейси беше със зачервени очи и изглеждаше уморена, но все още излъчваше чувственост в банския в наситения морав цвят на зряла черница и плажен халат в същата тоналност.

Изабел неволно се питаше какво ли бе усещането да притежаваш такава непринудена красота. Трейси и Рен бяха създадени един за друг.

— Той е студен, безчувствен кучи син. Затова се разведох с него.

— Не съм безчувствен — произнесе Рен с най-безчувствения си тон. — Но вече ти казах, в настоящото деликатно състояние на Изабел, с нейните разстроени нерви...

— Нервите ти разстроени ли са, Изабел?

— Не и ако не броиш пълната житейска и професионална катастрофа. — Тя хвърли една тениска върху купа с мръсни дрехи и се зае да сгъва и подрежда чистото бельо в спретнатата купчинка. Децата бяха в кухнята с Ана и Марта, но също като Рен, бяха оставили навсякъде следи от присъствието си.

— Децата притесняват ли те? — попита Трейси.

— Те са прекрасни. Много ми е приятно с тях. — Изабел се зачуди дали Трейси осъзнава, че различните проблеми в поведението на децата почти сигурно са свързани с обтегнатите отношения между родителите им.

— Не става дума за това — намеси се Рен. — Работата е там, че ти нахлу тук без всякакво предупреждение и...

— Поне веднъж в живота си може ли да помислиш за някой друг, а не само за себе си? — прекъсна го Трейси и хвърли портативната електронна игра върху спретнатата купчинка с чистото бельо,

съсипвайки цялото досегашно постижение на Изабел. — Не мога да затворя четири пращящи от енергия деца в малка хотелска стая.

— Апартамент! Ще ти наема апартамент.

— И като си помисля, че ти си най-старият ми приятел. Ако най-старият ти приятел не ти помогне в беда, кой друг ще го направи?

— По-новите приятели. Родителите ти. Какво ще кажеш за братовчедка си Петрина?

— Ненавиждам Петрина, откакто бяхме дебютантки. Не помниш ли как се опитваше да те сваля? Освен това никой от гореизброените в момента не е в Европа.

— Което е още една причина да хванеш първия самолет за къщи. Аз не съм експерт по бременни, но предполагам, че се нуждаят от домашен уют в познато обкръжение.

— Навярно през осемнайсети век. — Трейси протегна безпомощно ръце към Изабел. — Може ли да ми препоръчаш някой добър терапевт? Два пъти се омъжвам за мъже, които имат камък вместо сърце. Явно се нуждая от помощ. Въпреки че трябва да призная, че Рен поне не ми е изневерявал.

Изабел премести сгънатите дрехи по-далеч от бойната линия.

— Твоят съпруг ти е изневерил?

— Той няма да го признае — изрече Трейси с треперещ глас.

— Но ти мислиш, че е имал любовна връзка.

— Слипях ги заедно. Малката секси швейцарка от офиса му. Той... ужасно се разсърди, когато отново забременях. — Тя примигна няколко пъти, за да възпре напиралците сълзи. — Това е отмъщението му.

Изабел почувства как започва да се изпълва с все по-нарастваща неприязън към господин Хари Бригс.

Трейси сведе глава и косата закри лицето ѝ.

— Бъди разумен, Рен. Няма да живея тук за постоянно. Просто се нуждая от няколко седмици, за да събера мислите си, преди да се изправя очи в очи с Хари.

— Няколко седмици?

— През повече време с децата ще сме край басейна. Дори няма да забележиш, че сме тук.

— *Маааами!* — В стаята се втурна Британи, напълно гола, ако не се брояха моравите чорапки. — Конър повърна! — оповести тя и се

изстреля обратно в коридора.

— Британи Бригс, веднага ела тук! — Трейси се втурна след нея, тежко поклащайки бедра. — Британи!

Рен поклати глава.

— Направо не мога да повярвам, че това е същото момиче, което вдигаше скандал, ако прислужницата я събудеше преди обяд.

— Тя е много по-слаба и уязвима, отколкото показва. Затова е дошла при теб. Надявам се, осъзнаваш, че трябва да ѝ позволиш да остане?

— Осъзнах, че трябва час по-скоро да се измета от тук. — Той улови ръката ѝ и Изабел едва успя да грабне сламената си шапка от леглото, преди да я избути през вратата. — Ще ти купя еспreso в града и един от онези порнографски календари, които толкова много харесваш.

— Изкушаващо предложение, но трябва да нахвърлям бележките за новата ми книга. Онази за овладяването на личната криза.

— Довери ми се. Човек, който се забавлява, събирайки крайпътния боклук, няма ни най-малка представа как да преодолее каквато и да било криза. — Рен се насочи към стълбите. — Един ден ще признаеш, че животът е твърде безпорядъчен, за да се вмести в границите на твоите спретнати малки крайгълни камъни.

— Вече съм виждала колко безпорядъчен може да бъде животът. — Изабел осъзнаваше, че звучи оправдателно, но нищо не можеше да направи. — Освен това съм виждала как крайгълните камъни са успявали да го направят по-добър и подреден. Не става въпрос само за мен, Рен. Имам немалко свидетелства. — Боже, колко ли жалко е прозвучала?

— Обзалагам се, че имаш. И съм сигурен, че крайгълните камъни помагат при много ситуации, но невинаги и не за всеки. Убеден съм, че в момента при теб определено не се получава.

— Не се получава, защото не ги прилагам правилно. — Тя задъвка долната си устна. — Освен това трябва да добавя няколко нови стъпки.

— Защо просто не се отпуснеш?

— Като теб?

— Не бързай да се отказваш, преди да си пробвала. Аз поне имам живот.

— Ти снимаш ужасни филми, в които правиш отвратителни неща. Налага ти се да се дегизираш, за да излезеш на улицата. Нямах съпруга, нито семейство. Това ли наричаш живот?

— Е, щом ще се заяждаш... — Той прекоси мраморния под и се отправи към вратата.

— Може и да водиш другите за носа с остроумията си, но при мен не се получава.

— Защото си забравила как да се смееш. — Той завъртя дръжката.

— Не е вярно. В момента ти ме караш да се смея. *Ха-ха!*

Вратата се разтвори. На прага от другата страна стоеше непознат мъж.

— Копеле! Крадец на съпруги! — изрева натрапникът. После вдигна ръка и замахна с все сила.

---

[1] Американско ежедневно списание за знаменитости. — Б.пр. ↑

11

Изабел прелетя през мраморния под, но мъжът само го бе ударил в рамото и Рен вече бе на крака, заел унищожителна бойна стойка, напрегнал всеки мускул, готов да срази неочаквания противник. Младата жена впери смаян поглед в нападателя му.

— Да не сте полудели?

Рен се нахвърли срещу него в момента, в който Изабел осъзна казаното от непознатия.

— Рен, спри! Не го удряй!

Но Рен вече бе стиснал мъжа за гърлото.

— Посочи ми една основателна причина.

— Това е Хари Бригс. Не можеш да го убиеш, освен ако Трейси не те помоли.

Хватката му се охлаби, но Рен не го пусна, а очите му продължаваха да мятат гневни мълнии.

— Кога предпочиташ да обясниш удара, който ми нанесе: преди или след като те размажа?

Нямаше как да не му го признае на Бригс — мъжът не потрепна и запази достойнство пред лицето на това, което се очертаваше като доста мъчителна смърт.

— Къде е тя, кучи сине?

— Там, където няма да я достигнеш.

— Веднъж вече я направи нещастна. Повече няма да можеш.

— *Tame!*

Рен бързо пусна жертвата си, когато Джереми връхлетя в преддверието. Момчето изтърва счупената керемида от покрива, която носеше, и се хвърли в прегръдките на баща си, чието мрачно изражение тутакси се проясни.

— Джереми. — Бригс го притисна към гърдите си, зарови ръце в косата на сина си и за миг затвори очи.

Рен разтри рамото си, докато наблюдаваше разиграващата се трогателна сцена.

Въпреки безразсъдното си нападение, Хари Бригс не изглеждаше много опасен. Беше няколко сантиметра по-нисък от Рен, слаб, с приятни и правилни черти на лицето. Докато го изучаваше, Изабел разпозна в него сродна душа по маниакален ред, но очевидно човекът бе попаднал под влиянието на зли сили. Правата му късо подстригана кестенява коса явно скоро не бе виждала гребен и брадата му плачеше за едно хубаво бръснене. Зад очилата с телени рамки очите му изглеждаха уморени, а смачканият панталон в цвят каки и кафеникавата риза с къс ръкав бяха виждали и по-добри времена. Не приличаше на женкар, но това едва ли можеше да се отгатне по лицето. Освен това по всичко личеше, че е най-малко подходящият съпруг на света за такава ослепителна, чувствена красавица като Трейси.

Докато мъжът разтриваше нежно раменете на сина си, Изабел забеляза обикновения му часовник и тясната златна венчална халка.

— Грижиш ли се за всички? — попита той Джереми.

— Предполагам, че да.

— Трябва да поговорим, приятел, но първо се налага да се видя с майка ти.

— Тя е край басейна с онези сополанки.

Хари кимна към входната врата.

— Ще отидеш ли да видиш дали не съм одраскал колата, докато пътувах насам? Изглежда, тук почти всички пътища са насипани с чакъл.

Лицето на Джереми тутакси посърна.

— Няма да си тръгнеш без мен, нали?

Хари отново помилва леко косата на сина си.

— Не се тревожи, приятел. Всичко ще бъде наред.

Когато момчето се отправи към вратата, Изабел забеляза, че Хари не бе отговорил на въпроса му. След като Джереми се отдалечи, Хари отново се извърна към Рен и цялата нежност и мекотата, с които говореше на сина си, мигом изчезнаха.

— Къде е басейнът?

Гневът на Рен, изглежда, бе угаснал, но Изабел подозираше, че може всеки момент да пламне с нова сила.

— Може би е по-добре първо малко да се успокоиш.

— Няма значение. Сам ще я намеря. — Хари мина покрай тях.

Рен вдигна парчето керемида, което Джереми бе изгървал, взира се известно време в него, сетне мъченически въздъхна.

— Не можем да я оставим насаме с него.

Изабел го потупа утешително по ръката.

— Какво да се прави, животът никога не е прост.

Трейси видя приближаващия се Хари и сърцето ѝ направи троен скок, преди да се свлече в петите. Знаеше, че рано или късно той ще дойде. Само дето не очакваше да е толкова скоро.

— *Tami!* — закрещяха в един глас момичетата и изскочиха от водата. Конър запищя от радост, когато го видя, и натежалият му памперс се килна настрани, когато затопурка към най-любимия си човек на този свят. Бедничкият, не подозираше, че същият този човек не бе искал да се ражда.

Хари някак си съумя да прегърне и тримата. Той беше особено грижлив с дрехите си, но когато ставаше въпрос за децата му, нямаше нищо против да се измокри. Момичетата го обсипаха с влажни целувки. Конър кривна очилата му. Сърцето на Трейси се сви, докато го наблюдаваше как отвърща на целувките им и ги дарява със същото безусловно внимание, с което някога даряваше нея, когато още се обичаха.

Появи се Рен. Докато го гледаше, Трейси не изпитваше същата болка, както когато видеше Хари. Този по-възрастен Рен беше по-корав и умен от момчето, което я бе научило да пуши джойнт, но и по-циничен. Тя не можеше да си представи как му се бе отразила историята с Карли.

Изабел приближи и застана до него. Изглеждаше спокойна и делова в блузата си без ръкави, кремавия панталон и сламената шапка. Безкрайната ѝ компетентност можеше да се стори потискаща, ако тя не беше толкова мила и добра. Децата я бяха обикнали от пръв поглед, а тяхното отношение беше най-доброто мерило за човешкия характер. Също като всяка друга жена, попаднала в орбитата на Рен, и тя беше запленена от него, но за разлика от останалите, се бореше с това увлечение. Трейси ѝ даваше висока оценка за усилията, при все че бедничката нямаше никакъв шанс при толкова очевидното желание от страна на Рен. Накрая нямаше да може да му устои, което беше много

тъжно и жалко, защото тя не бе създадена за краткотрайни забежки. Изабел беше от жените, които искаха всички онези неща, които Рен не беше в състояние да даде, и той щеше да я излапа цялата, още преди тя да се усети. И то не само по приятния начин.

Беше по-малко мъчително да изпитва съжаление към Изабел, отколкото към себе си, но сега Хари беше тук, а тя твърде дълго бе съдържала болката и огорчението. *Кой си ти? — искаше да попита. — Къде е милият и нежен мъж, в когото се влюбих?*

Тя се надигна с усилие от шезлонга. Приличаше на близо седемдесет и два килограмов кит, изхвърлен на брега. Още седем килограма и щеше да тежи повече от съпруга си.

— Момичета, вземете Конър и вървете да намерите синьора Ана. Тя каза, че ще прави курабийки.

Но момичетата се вкопчиха още по-здраво в баща си и й метнаха неприязнени погледи. Според тях тя беше злата вещица, отнела баща им. На гърлото ѝ заседна голяма буца.

— Вървете — подкани ги ласкаво той, все още без да я поглежда. — Скоро ще дойда при вас.

Те се подчиниха без никакви възражения и Трейси не се изненада, когато взеха Конър и се отправиха към къщата.

— Не биваше да идваш — рече тя, когато децата изчезнаха.

Той най-последно я погледна, но очите му бяха студени, като на непознат.

— Ти не ми остави избор.

Това беше мъжът, с когото бе споделяла живота си, чиято любов бе толкова силна и безрезервна, че тя бе вярвала, че ще продължи вечно. Двата често прекарваха уикендите в леглото, разговаряха и се любеха. Тя си припомни как се радваха, когато се родиха Джереми и момичетата. Спомни си семейните излети, ваканциите, веселите и спокойните моменти. После забременя с Конър и нещата помежду им започнаха да се променят. Но въпреки че Хари не искаше повече деца, се влюби в най-малкия си син в мига, в който се появи от утробата на майка си. Отначало Трейси бе сигурна, че ще обикне и новото бебе. Ала сега знаеше, че се е излъгала.

Ние говорихме за това и се съгласихме, че няма да имаме повече деца.

Аз не съм забременяла сама, Хари.

Да не си посмяла да ме обвиняваш. Аз исках да си направя вазектомия^[1], забрави ли? Но ти вдигна такава пушилка, че се отказах. Грешката е моя.

Тя сложи длан върху неговата грешка и потърка опънатата кожа на корема.

— Искаш ли да ти помогна да опаковаш багажа — подхвана той с равен тон, — или ще се справиш сама?

Беше дистанциран като далечна планета. Дори след всички тези месеци тя още не можеше да свикне със студенината му. Припомни си деня, когато той ѝ каза, че от компанията му го изпращат командировка в Швейцария, за да осъществи много важна сделка. Не само че това означаваше дългоочакваното повишение, за което Хари толкова упорито се бе трудил, но и възможност да се занимава с работа, която най-добре умееше.

За нещастие, нейната бременност стоеше на пътя му. Той щеше да отсъства от август до ноември, а бебето се очакваше да се роди в края на октомври. И тъй като Хари Бригс винаги постъпваше както смяташе, че е редно, той заяви, че ще се откаже от работата. Но Трейси не желаше да прави от съпруга си мъченик и му каза, че ще вземе децата и ще замине с него. Жените в Швейцария раждаха, нали? Тя също щеше да роди там.

Оказа се грешка от самото начало. Тя се бе надявала, че далеч от дома, двамата отново ще се сблизат и ще съумеят да изцелят взаимно нанесените рани, но отчуждението им само се задълбочи. Апартаментът, нает от компанията, беше прекалено малък за толкова голямо семейство. Децата нямаха с кого да играят и с течение на времето поведението им ставаше все по-непоносимо. Трейси се стараше да организира развлечения през уикендите — посещения на Евродисни, разходки с корабче по Рейн, изкачвания с планинския лифт — но в повечето случаи тя беше сама с децата, защото Хари постоянно беше зает. Работеше нощем, в събота, а понякога дори и в неделя. При все това Трейси стискаше зъби и търпеше допреди два дни, когато го залови в ресторант с друга жена.

— Искаш ли да ти помогна с багажа? — повтори той с онзи прекалено търпелив тон, който използваше, когато мърмеше някое от децата.

— Няма да заминавам никъде, Хари, така че не е нужно да опаковам багажа.

— Напротив, ще заминеш. Няма да останеш тук. — Лицето му оставаше все така безизразно.

Тя не долови в гласа му нито болка, нито загриженост — нямаше нищо, освен студено, равнодушно изявление на човек, принуден да изпълни дълга си.

— Така ли? Само гледай.

Рен, застанал точно зад гърба на Хари, се намръщи. Трейси знаеше, че той не я искаше тук, но ако проронеше и дума за това пред Хари, никога нямаше да му прости.

— Изненадан съм, че я искаш в дома си — заговори Хари на Рен, но без да отмества поглед от съпругата си. — Като оставим настрана факта, че е бременна в седмия месец, тя е също толкова разглезена и безразсъдна, както когато си бил женен за нея.

— За разлика от теб, който си едно властно, лъжливо копеле? — изстреля Трейси вбесено.

Върху челюстта му потрепна един мускул.

— Много добре. Сам ще събера багажа на децата. Ти можеш да останеш тук колкото пожелаеш. Ние с децата ще се справим чудесно и без теб.

Ушите ѝ зазвъняха, а въздухът излезе със свистене от гърдите ѝ.

— Ако и за една секунда си помислил, че ще си тръгнеш с моите деца... — изшиптя тя.

— Точно това си мисля.

— Само през трупа ми.

— Не разбирам защо възразяваш. Откакто пристигнахме в Цюрих, само се оплакваш от тях.

Трейси едва не се задави от тази безочлива несправедливост.

— Аз нямах нито минута почивка! Денонощно съм сама с тях. Както и през целия уикенд, докато ти се гушкаш с онази анорексичка, гаджето ти!

Хари дори не трепна от гневния ѝ изблик.

— Ти реши да дойдеш с мен, аз не съм го искал.

— Върви по дяволите!

— Ако това искаш, аз си тръгвам. И ще взема четирите деца. Ти можеш да задържиш петото.

Трейси се сви, все едно я бе зашлевил. *Това е* — помисли си. — *Това е най-ужасният момент в живота ми.*

Тя чу как Изабел ахна потресено.

Рен, старият ѝ приятел от детството, пристъпи напред.

— Никого няма да вземеш от тук, приятелче.

Челюстта на Хари се стегна, а устните му се свиха на тънка черта в познатото ѝ упорито изражение. Тя знаеше, че Рен може да го просне на земята с един удар, но той беше Хари и нямаше намерение да се предава. Той се обърна и закрачи към къщата.

Рен тръгна след него. Трейси понечи да извика, но Изабел я изпревари.

— Вие, двамата, веднага спрете! — заповяда тя.

Изабел прозвуча безапелационно като всички онези властни възрастни, срещу които Трейси се бе бунтувала в детството си, но в момента изпитваше безкрайна благодарност за намесата ѝ.

— Рен, моля те, дръпни се настрана. Хари, върни се тук, моля те. Трейси, най-добре да седнеш.

— Коя сте вие? — попита Хари със студен и враждебен глас.

— Аз съм Изабел Фейвър.

Трейси не разбра как Изабел го постигна, но Рен се отдръпна, а Хари се върна при басейна. Бременната жена се отпусна изнемоощяло върху един от шезлонгите.

Изабел пристъпи напред и заговори тихо, но твърдо:

— Вие, двамата, трябва да престанете да си разменяте обиди и трезво да си поговорите за важните неща.

— Не си спомням някой от нас да е поискал мнението ви — заяви Хари ехидно.

— Аз — чу се Трейси да казва. — Аз го искам.

— А аз не — тросна се съпругът ѝ.

— В такъв случай ще говоря заради доброто на децата ви. — Изабел излъчваше увереност, на която Трейси искрено завидя. — Макар да не съм специалист по детска психология, смятам, че спокойно мога да заявя, че поведението и на двама ви може сериозно да навреди на душевното равновесие на пет малки деца, включително и нероденото, и то по начин, по който дори не можете да си представите.

— Родителите постоянно се развеждат — сряза я Хари — и децата им отлично се справят.

Жестока болка прониза сърцето на Трейси. *Развод*. Каквито и разногласия да имаха, досега никой от тях не бе произнасял тази думата, поне досега. Но какво очакваше тя? Нали сама си бе тръгнала? Въпреки това не можеше да си представи подобен ужас. Тя само искаше да привлече вниманието на Хари, да проникне през ледената броня, обвила сърцето му, която не знаеше как да разтопи.

Хари вече не изглеждаше толкова отчужден и безстрастен, но беше трудно да се определят чувствата му. Контролираше емоциите си, докато избере подходящия за него момент да се справи с тях. От друга страна, Трейси даваше воля на своите, показваше ги пред целия свят.

— Да, хората се развеждат — кимна Изабел. — И понякога това е неизбежно. Но когато са замесени пет деца, не мислите ли, че родителите им трябва да преглътнат обидата и разочарованието и да направят всичко по силите си, за да останат заедно? Разбирам, че в момента може да ви се струва изкусително, но вие и двамата отдавна сте изгубили правото да дирите някъде другаде собствено щастие и нов живот.

— Не става дума за това — възрази Трейси.

Изабел ги изгледа съчувствено.

— Някога посягали ли сте един на друг?

— Разбира се, че не — отсече Хари.

— Не. Хари не може да постави дори капан за мишки.

— Някой от вас малтретирал ли е децата?

— Не! — възкликнаха и двамата едновременно.

— В такъв случай всичко останало може да се разреши.

Горчилката, насъбрала се в душата на Трейси, изригна на повърхността.

— Нашите проблеми са прекалено големи, за да бъдат разрешени. Предателство. Изневяра.

— Незрялост. Параноя — контрира Хари. — А и разрешаването на проблемите изисква логика. Което автоматично изключва Трейси.

— Освен това изисква известно познание на човешките емоции, а те от години са нещо чуждо за Хари.

— Вие слушате ли се взаимно? — Изабел унило поклати глава и Трейси изведнъж почувства лек срам. — И двамата сте възрастни хора и очевидно обичате децата си. Ако бракът ви не е такъв, какъвто го искате, постарайте се да го оправите. Не бягайте и не се отказвайте.

— Вече е твърде късно — рече Трейси.

Лицето на Изабел продължаваше да излъчва съчувствие.

— Точно сега не можете да се разделите. Вие имате свещени отговорности и никаква наранена гордост не може да оправдае пренебрегването им. Само най-егоистичните и незрели родители могат да използват прекрасните си деца като оръжие в битката за надмощие.

Никой досега не бе наричал Хари незрял и той имаше вид, сякаш бе глътнал цяла шепа попови лъжички. Трейси имаше повече опит, затова обвинението не ѝ причини толкова силна болка.

Но Изабел не се предаваше и продължаваше да дълбае.

— Време е да престанете да хабите енергията си в безсмислени спорове и да я насочите към нещо много по-важно: обсъждането как да продължите съвместния си живот.

— Като пренебрегнем факта, че никой не е искал съветите ви — подхвана Хари, — що за живот биха имали деца, чиито родители не се понасят?

При тези жестоки думи Трейси едва не се разплака. Той я изоставяше. Хари Бригс, най-трудолюбивият, упорит, порядъчен мъж от всички мъже, които някога бе познавала, я зарязваше.

— Вие *можете* да живеете заедно — заяви Изабел твърдо. — Просто трябва да решите как да го направите. — Извърна се към Хари. — Струва ми се, че първо трябва да уредите някои формалности. Обадете се на колегите си и ги предупредете, че се налага да отсъствате няколко дни.

— Губиш си времето — заговори Трейси с язвителни нотки в гласа. — Хари никога не отсъства от работа.

Изабел не ѝ обърна внимание.

— Във вилата има предостатъчно свободни стаи, господин Бригс. Изберете си една и разопаковайте багажа си.

Веждите на Рен се стрелнаха възмутено нагоре.

— Хей!

Изабел не удостои и него с внимание.

— Трейси, ти се нуждаеш от малко усамотение, за да се успокоиш. Защо не излезеш да се поразходиш наоколо с колата? Хари, децата сигурно са се затъжили за теб — мина на „ти“ Изабел. — Можеш да прекараш следобеда с тях.

— Я почакайте малко — възнегодува Хари. — Няма да направя нищо...

— О, напротив, ще го направиш. — Изабел може и да беше най-дребната от всички край басейна, но гневът я правеше застрашителна. — Ще го направиш, защото си порядъчен човек и заради децата, които се нуждаят от теб. А ако *това* не е достатъчно основателна причина — тя се втренчи в него — ще го направиш, защото аз ти казвам. — Не отмести погледа си сякаш цяла вечност, сетне се обърна и се отдалечи с решителна крачка.

Рен, който ненавиждаше проявата на емоции почти толкова силно, колкото и Хари, я последва.

Хари изруга под нос. Да остане с него, бе непоносимо за Трейси и тя хукна към къщата. Изабел беше права. Трябваше да остане малко сама.

Църковните камбани забиха в далечината, а сърцето на Трейси се сви толкова болезнено, че едва можеше да диша. *Какво се случи с нас, Хари? Нашата любов трябваше да трае вечно.*

Ала, изглежда, вечността току-що ги бе отминала.

Рен последва Изабел, която прекоси градината на вилата и се спусна по склона на хълма към лозята. Нежното полюшване на къдриците ѝ изпод сламената шапка контрастираше странно с енергичната ѝ целеустремена походка. По правило Рен не си падаше по войнствени богини, но още от самото начало в привличането му към тази жена нямаше нищо нормално.

Защо фермерската къща не бе наета от една обикновена жена? Жена, която обичаше да се забавлява, която разбираше, че сексът е само секс, а не беше фрашкана до козирката с разни ексцентрични идеи как всички на този свят трябва да живеят живота си. И най-вече жена, която нямаше да се *моли*, когато беше с него. Днес беше останал със съвсем отчетливото впечатление, че тя наистина се *моли* за него.

Що за безобразие бе това, да се налага да търпиш подобни дивотии от жена, която ти е нужна единствено и само за секс?

Все пак я настигна.

— Май току-що станах свидетел на четирите крайъгълни камъка в действие, а?

— В момента и двамата са наранени, но трябва да го превъзмогнат. Личната отговорност е сърцевината на добре изживяния живот.

— Напомни ми никога да не те ядосвам. О, почакай, аз вече го направих. — Едва се сдържаше да не унищожи тази глупава шапка. Жени като Изабел не биваше да носят шапки. Те трябваше да крачат по света гологлави, с меч в едната ръка и щит в другата, сподиряни от цял хор ангели, пеещи „Алилуя“. — Дали беше само плод на моето въображение, или ти наистина нарече онези малки дяволски изчадия „прекрасни деца“?

Вместо да се усмихне, тя доби толкова разстроен вид, че на Рен му се прииска да набучи на носа си червена клоунска топка и да грабне бутилка със сода.

— Ти смяташ, че не биваше да се намесвам, нали? Че се държах прекалено властно и безцеремонно. Че съм прекалено претенциозна, с труден характер?

— Взе ми думите от устата. — Всъщност той не мислеше така. Тя беше невероятна с тях. Обаче ако й подадеше пръст, тя щеше да му отхапе ръката. — Нима всички онези часове по психология не са те научили да не си пъхаш носа в хорските работи, освен ако те самите не те помолят за съвет?

Изабел забави крачка, но гневът ѝ отново избухна.

— Защо напоследък се е наложило мнението, че бракът е нещо краткотрайно, като някаква вещ, която щом се счупи, си купуваме нова? Нима хората още не са разбрали, че бракът не е игра? Че изисква много работа. Понякога жертви, преданост, компромиси. Двойките трябва да...

— Той ѝ е изневерил.

— Наистина ли? Аз ли съм единствената, която вижда, че Трейси не е най-достоверният източник на информация? А съдейки по това, на което днес станах свидетел, те нито веднъж не са се опитали да обсъдят проблемите си. Ти чу ли ги да споменат нещо за брачен

консултант? Защото аз не съм. Това, което видях днес, беше наранено самолюбие, обвито във враждебност и всевъзможни претенции.

— Което, поправи ме, ако греша, не е най-добрата основа за запазването на един брак.

— Не и ако враждебността е искрена. Аз съм отраснала в подобна атмосфера и повярвай ми, такива войни отравят всичко, до което се докоснат, особено децата. Но Треиси и Хари не са от отбора на родителите ми.

Не му се искаше да мисли, че тя е отраснала в атмосфера на враждебност и неприязън. Едно е като него да бъде възпитан от пълни кретени — той се бе научил да не обръща внимание на нищо и никого. Ала тя беше искрено загрижена за хората около нея и това я правеше по-уязвима.

Изражението ѝ помрачня още повече.

— Мразя, когато хората се опитват да зарежат всичко без борба. Това е проява на емоционален страх и е в разрез с всички житейски принципи. Те са се обичали достатъчно силно, за да заченат пет деца, но сега искат да си измият ръцете и да поемат по най-лека път. Нима никой в днешно време няма смелостта да признае грешките си и да се бори за любовта си?

— Хей, не си го изкарвай на мен. Аз съм само твоят секс партньор, забрави ли?

— Ти не си ми секс партньор.

— Е, не и в момента, но бъдещето ми се струва доста обещаващо. При условие че престанеш с тези молитви. Те убиват цялото ми желание. Ти обаче го разпалваш.

Тя вдигна лице към небето.

— Моля те, Господи, не поразявай с гръм този мъж, макар да го заслужава.

Рен се усмихна, доволен, че е успял да я развесели.

— Зарежи преструвките. Ти ме искаш. Признай го. Искаш ме толкова силно, че едва се сдържаш.

— Жените, които са те пожелали, са свършили в гроба.

— Силните оцеляват. Разкопчай си блузата.

Устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ станаха огромни като палачинки. Най-сетне я бе накарал, макар и за миг, да забрави за неволите на семейство Бригс.

— Какво каза?

— Не е разумно да спориш с мен. Просто я разкопчай.

За частица от секундата изражението ѝ от сащисано стана пресметливо. Тя го бе разгадала и ако не внимаваше, доктор Фейвър щеше да забие върха на един от малките си, безупречно лакирани нокти в слабото му място.

Той притвори клепачи, метна ѝ един от своите ехидни погледи, сетне разтегли устни в премерено злокобна гримаса, достатъчна, за да накара кръвта да кипне във вените ѝ.

Тя вирна упорито брадичка, което не вещаеше нищо добро.

Рен пристъпи по-близо и надвисна страховито над нея, нещо, което вече бе разбрал, че никак не ѝ се нрави. После вдигна ръка и с обигран, зловещ жест бавно прокара палец по югуларната ѝ вена.

Ноздрите ѝ се издуха.

Дявол да го вземе, отдавна не се бе забавлявал така. Освен... *Какви, по дяволите, ги вършиеше?* С всички сили се бе старал да не плаши жените в реалния живот, а сега съзнателно дразнеше тази по възможно най-агресивния начин. Но най-изумителното беше, че негодуващите искрици в тези меднокафяви очи подсказваха, че тя навярно оценява усилията му.

Рен пусна в ход поредния си номер — шепнещ, гробовен глас:

— Струва ми се, че ти заповядах нещо.

— Определено го направи.

Що за опърничава персона! Е, добре, сама си го изпроси.

— Наоколо няма никого. Направи каквото ти наредих.

— Да разкопчая блузата си?

— Не ме карай да повтарям.

— Чакай да помисля. — Негодницата дори не си направи труда.
— Не.

— Надявах се, че няма да се стигне до това. — Той плъзна пръст покрай разкопчаното копче на яката. Явно не беше толкова възмутена, за да се отдръпне. — Изглежда, се налага да ти напомня очевидното. — Рен не бързаше, за да засили напрежението. Боже, надяваше се, че я възбужда, защото той определено едва се сдържаше. — Изглежда, се налага да ти напомня колко много го желаеш. Какво ще изпиташ.

Миглите ѝ потрепнаха, а пухкавата ѝ долна устна се отдели от посестримата си. *О, да...*

Тя се приближи на сантиметър.

— Аз, ъ, спомних си.

Той потисна усмивката си. *Вече не сме толкова наперени, а, сладурче?*

— Нека се уверя.

Той се взря в тези пълни, чувствени устни, предвкусвайки сладостта им.

— Представи си слънчевите лъчи, струящи върху голата ти гръд. Почувствай погледа ми. Докосването ми. — Печеният съблазнител бе плувнал в пот, а слабините му набъбнаха и се втвърдиха. — Ще откъсна най-зрелия грозд и ще изстискам сока му върху зърната ти. А после ще оближа всяка капка.

Очите ѝ потъмняха като гъст сироп. Той повдигна брадичката ѝ, сведе глава под периферията на шапката ѝ и завладя устните ѝ със своите. Беше много по-хубаво, отколкото си спомняше. Вкуси слънце, гъстия сок на зряло грозде, който си представяше, и всичко това примесено с женска възбуда. Изпита дивашки порив да я направи своя тук, напред лозята. Да я положи върху древната земя на предците си, под сянката на старите лози. Да заоре дълбоко в нея, както някой от дедите му, славните Медичи, е обладал покорните селянки. Или непокорните, но той със сигурност нямаше нужда да се тревожи за това, тъй като тази жена се разтапяше в обятията му.

Той свали шапката ѝ, захвърли я на земята и зарови пръсти в буйните разрошени къдрици. Тя го убиваше и Рен я пусна само колкото да прошепне в ухото ѝ:

— Да вървим в къщата.

— По-добре... не. — Дори в ушите на Изабел думите прозвучаха като въздишка. Но тя никъде не искаше да ходи. Искаше целувка. И да разкопчае блузата, както ѝ бе заповядал той, да му позволи да направи всичко, което искаше с гърдите ѝ.

Уханията и усещанията я омайваха. Палещата жега на тосканското слънце, ароматът на зряло грозде, земя и най-вече на мъж. Изабел беше опиянена от него, от целувката му, от еротичната им словесна игра и привкуса на опасност, който не би трябвало да ѝ въздейства, но я вълнуваше, и... нямаше намерение да анализира всичко това. Езикът му се плъзна между зъбите и нахлу в устата ѝ.

Целувка на душите. Най-точното определение за целувка, която беше твърде интимна, за да се дарява всекиму.

Ръцете му обвиваха бедрата ѝ, притегляйки я към набъбналата мъжественост.

— Разкопчай се — прошепна той и тя не можа да устои.

Направи го бавно, започвайки от най-горното копче. Той се отдръпна леко, за да позволи на плата да се разтвори, разкривайки сутиена ѝ в телесен цвят. В очите му нямаше тържество, само чисто мъжко очакване. Тя разкопча закопчалката отпред, отмести дантелените чашки и изложи гърдите си на милувките на слънцето.

Той простена задавено, вдигна ръце и обхвана гърдите ѝ. Те се сгушиха в дланите му като нежни жертвени дарове от слонова кост. Палците му погалиха зърната и те тутакси се втвърдиха като камъчета. Рен се пресегна и откъсна един грозд.

Изабел не разбра какво е замислил, докато той не стисна зърната между пръстите си. Сокът пръсна, сетне потече като блестящо ручейче надолу по гърдите, към зърната. Тя потръпна. Опита се да поеме дъх. Ала той не бе свършил.

Бавно разтърка стоплената от слънцето лепкава пулпа върху зърното, чертаейки кръгчета, постепенно приближавайки към щръкналото връхче. Тя изсъска от удоволствие, когато той достигна целта си.

Рен плъзна смачкания плод — сладка пулпа и кожа — до края на връхчето и стисна. Зърно. Пулпа. Малки семчици. Той ги триеше между пръстите си, драскайки плътта, причинявайки ѝ най-сладката болка, която някога бе изпитала. Дишането ѝ се учести, режещите вълни на удоволствието се разляха в кръвта ѝ. Езикът му облиза кадифената мекота на устата ѝ, после се спусна надолу към гърдите. Той дълго си игра, смучеше и дразнеше, поглъщайки останките от плода, изтезаваше плътта ѝ, докато Изабел повече не можеше да издържа.

— Господи... — Той изрече думата като молитва, сетне вдигна глава, за да я погледне. Гроздовият сок бе изцапал бузата му. Очите му под натезалите клепащи бяха замъглени, а устните леко подути. — Искам да пъхна гроздето вътре в теб и да го изям от тялото ти.

Пулсът ѝ запрепуска. Изабел бе замаяна от желание и дива радост. Ето какво означаваше да живееш — тази безумна вакханалия

на чувства. Той я стисна през панталона и я потърка. Тя се изви под ръката му в бавен свещен танц. Гърдите ѝ бяха лепкави от сока, а тялото ѝ — натежало като гроздовете.

Изведнъж той рязко се отдръпна. Внезапното движение я остави зашеметена и объркана. С грубо ръмжене Рен грабна шапката ѝ от земята, тикна я в ръцете ѝ и се извъртя към къщата.

— Прекалено съм стар за това.

Той я *отхвърляше*?

— Синьоре Гейдж!

Изабел се обърна и видя Масимо да приближава към тях. Не беше отхвърляне, а отвратително ненавременно прекъсване. Тя се загърна с разтворените краища на блузата и забърза към фермерската къща, препъвайки се по пътеката. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно и искаше повече.

Стигна до къщата, хукна към банята и пусна студената вода. Наплиска лицето си, сетне опря длани върху умивалника, опитвайки се да си поеме дъх. Собственият ѝ глас подигравателно прозвуча в ушите ѝ.

Ако никога не се опитаме да разширим параметрите на своя живот, как ще израснем духовно, приятели мои? Господ ни се усмихва, когато се протягаме към звездите, дори и да не можем да ги докоснем. Нашето желание да се опитаме показва, че не приемаме живота за даденост. Това, че гребем от живота с пълни шепи, наслаждаваме се на всеки миг, вием към луната и почитаме светостта на този дар, който ни е даден...

Тя смъкна припряно смачканата, изцапана със сок блуза. Страстта ѝ към Лоренцо Гейдж не беше свята. От друга страна, желанието да завие към луната ставаше почти неустойимо.

След като се изми и преоблече, тя скочи в пандата и отпраши към града. Докато се размотаваше из пазара, разположен на площада, Изабел се опита да превърне обърканите си чувства в молитва, но думите не идваха. Можеше отново да се моли за другите, но не и за себе си.

Дишай... Младата жена се съсредоточи върху купчините свежи зеленчуци — лъскавите патладжани и рубинените глави на радикиото, сгушени сред къдравите зелени марули, надиплени като дантели. Купи със сбръчкани маслини бяха подредени край пирамиди от ябълки и

круши. От сламени кошнички надничаха гъби порчини с бучки пръст, полепнала по пънчетата. Постепенно Изабел почувства, че се успокоява.

Преди да дойде в Тоскана, тя не се бе замисляла особено за готварските си умения, или по-точно за пълното им отсъствие, но в тази страна, където храната бе издигната в култ, осъзна, че в живота ѝ не достига нещо важно и жизнеутвърждаващо. Може би не беше зле да пренасочи част от енергията си и да посещава някой готварски курс, когато не работеше над книгата си. Защото въпреки подигравките на Рен тя щеше да *пише*.

Приблужи до сергиите с цветя и избра букет полски цветя. Докато плащаше, забеляза Виторио да излиза от магазин от другата страна на площада под ръка с Джулия Киара, нейната недотам компетентна агентка по недвижими имоти. Докато ги наблюдаваше, той привлече Джулия към гърдите си и я целуна. Целувката бе израз на страст, а не на приятелство.

Двамата бяха млади и привлекателни и нямаше нищо странно в това, да са заедно, особено след като Касалеоне беше малък град. Но Изабел бе споменала името на Джулия във връзка с различните домашни проблеми, а Виторио не бе казал нито дума.

— Благодаря, задето ме изостави.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя се обърна и видя висок, лошо облечен работник с оръфана превръзка на едното око и каскет, ниско нахлупен над тъмната му коса. Искаше ѝ се да остане сама поне докато не успее да се ориентира в обърканите си чувства.

— Имам работа. Как дойде до тук? Мислех, че колата ти е на сервиз.

— Взех колата на Ана. — Той се държеше така, сякаш еротичната сцена помежду им не е била нищо повече от обикновено ръкостискане — още едно напомняне за емоционалната пропаст, която ги разделяше. А тя възнамеряваше да се люби с този мъж...

Мисълта дотолкова я потресе и отврати, че Изабел се дръпна рязко и удари лакът в металния стълб.

— Внимавай.

— Опитвам се! — Изрече го толкова високо, че неколцина души се обърнаха и се вторачиха в нея. Явно подсъзнателно се стремеше към самоунищожение. Това беше единственото обяснение. Но какъв

смисъл имаше да се преструва? Днешният инцидент доказваше, че е само въпрос на време, преди да се впусне в нещо, което със сигурност щеше да внесе още повече безпорядък в живота ѝ. Освен ако...

Освен ако не определи съвсем ясно целта си. Просто щеше да отдаде дължимото на тялото си. Единствено на тялото. Ще запази неприкосновени личността и сърцето си, а най-вече душата си. Не че щеше да е трудно, след като Рен не се интересуваше от тях. Той беше опасен мъж. Омотаваше жените в мрежите си, после ги разкъсваше на части. А тя доброволно му даваше място в живота си.

И тъй като все още се чувстваше беззащитна, младата жена смръщи вежди и го изгледа унищожително.

— Чудя се дали просто имаш богат запас от всякакви джунджурии, като превръзки за очи, или си отмъкнал тази от някой, който наистина се нуждае от нея?

— Хей, в мига, в който нещастникът падне на земята, аз му връчвам обратно белия бастун.

— Ненормалник! — изпухтя Изабел, но раздражението я напусна.

— Погледни цялото това великолепие от храна. — Той огледа отрупаните сергии. — Тази вечер няма да вечерям с нито един човек, носещ фамилията Бригс, затова ще ти позволя да ми стотвиш нещо вкусно.

— Бих искала. За нещастие, бях прекалено заета да градя империята си, за да се науча да готвя. — Изабел се озърна и видя, че Виторио и Джулия са изчезнали.

— Сигурно оглушавам. Наистина ли чух да казваш, че на този свят има нещо, което не умееш?

— Има много неща. Например нямам ни най-малката представа как да избода нечий очи.

— Добре, печелиш този рунд. — Той измъкна букета от ръката ѝ и го помириша. — Съжалявам, че преди малко ни прекъснаха. *Наистина* съжалявам. Масимо искаше да ме осведоми за зреенето на лозята и да поиска мнението ми кога да започне гроздоберът, като отлично знае, че нямам ни най-малко понятие за това. Попита дали ще се съгласиш да помогнеш с vendemmia.

— Какво е това?

— Гроздобер. Ще започне след две седмици, в зависимост от времето, фазите на луната, птичите песни и още няколко други неща, които не разбирам. Всички ще помагат.

— Звучи забавно.

— Звучи като тежък труд, нещо, което предпочитам да избегна. Ти, от друга страна, несъмнено ще пожелаеш да организираш цялото събитие, макар да не разбираш нищо от гроздобер.

— Да, но имам вроден талант.

Рен изпръхтя възмутено и се захвана да се пазари с една старица, която продаваше патладжани. След като най-после се договори за цената, започна да избира други продукти: зеленчуци, зрели круши, грубо отрязан къс пекорино и хрупкав хляб, с препечена коричка. Покупката на месо бе съпроводена от оживена дискусия с месаря и съпругата му за преимуществата и недостатъците на различните начини на приготвяне.

— Наистина ли умееш да готвиш, или само хвърляш прах в очите? — не се сдържа Изабел накрая.

— Аз съм италианец. Разбира се, че умея да готвя. — Той я хвана под ръка и я отдалечи от сергията с месо. — А довечера ще ти приготвя страхотна вечеря.

— Ти си само наполовина италианец. Останалата половина представлява богата разглезена кинозвезда, отраснала на Източния бряг, заобиколена от цяла армия слуги.

— И от една баба от Лука, която няма внучка, на която да предаде готварските си умения.

— Баба ти те е научила да готвиш?

— Тя искаше да ми създава работа, за да не надуя коремите на прислужничките.

— Не си чак толкова порочен, колкото искаш да ме накараш да повярвам.

Той я възнагради с неустоимата си усмивка.

— Бейби, досега си видяла само добрата ми страна.

— Престани.

— Онази целувка наистина те накара да изгубиш почва под краката си, нали?

— О, да. — Той се засмя, с което още повече я вбеси и тя изстреля думите на Майкъл: — Аз съм истинска шизофреничка, когато

става дума за секс. Понякога се увличам до забрава, а друг път нямам търпение да приключи час по-скоро.

— Супер.

— Не е смешно.

— Ще се отпуснеш ли? Няма да се случи нищо, което ти не желаеш.

Точно от това Изабел се страхуваше.

---

[1] Хирургическа операция за мъжка стерилизация. — Б.пр. ↑

12

Рен се качи горе, за да свали превръзката на окото и работническите дрехи. Изабел довърши разопаковането на продуктите и разчисти безпорядъка, който той бе оставил след себе си. После се приближи до вратата и погледна към градината. Работниците бяха изчезнали от маслиновата горичка, а Марта, изглежда, за известно време се бе установила във вилата. Сега беше най-подходящият момент да потърси ключа за хамбара.

Тя претърси кухненските чекмеджета и шкафовете и мина в дневната, където най-после откри телена кошничка с половин дузина старомодни ключове, завързани с малка връв.

— Какво става?

Изабел подскочи, когато Рен изникна зад нея. Той се бе преоблякъл в джинси и лек, светложълт памучен пуловер. Вече бе забелязала, че топлата вода се е появила отново като с магическа пръчка.

— Надявам се, че един от тези ключове ще стане за вратата на хамбара — обясни тя пътъом, докато се връщаше в кухнята, откъдето излезе в градината.

Той я следваше по петите.

— Защо това е толкова важно?

Две врани изграчиха възмутено, когато двамата се насочиха към маслиновата горичка.

— Мислех, че всички се опитват да се отърват от мен, за да може Марта да остане сама в къщата, но сега ми се струва, че нещата са доста по-сложни.

— Поне във въображението ти.

Двамата стигнаха до горичката и Изабел се озърна, търсейки следи от копане. Не след дълго забеляза, че земята около хамбара днес беше доста по-утъпкана, отколкото вчера.

Рен се втренчи в следите.

— Спомням си, че веднъж, когато бях малък, обиколих наоколо. Харесваше ми как е построен хамбарът от едната страна на хълма. Доколкото си спомням, тук държаха буретата с вино и зехтин.

Тя започна да пробва ключовете. Накрая един стана и Изабел го завъртя в старата желязна ключалка. Но когато се опита да отвори, пантите на дървената врата заядоха. Рен я избута настрани и натисна с рамо. Двата пристъпиха в прашния, задушен сумрак и видяха стари бъчви, дървени каси, пълни с празни бутилки, и останки от стари мебели, струпани на купчини. Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, Изабел забеляза следи върху прашния под.

Рен също ги видя и заобиколи една счупена маса, за да ги разгледа по-отблизо.

— Някой е отместил тези каси от стената. Ще се върнеш ли в къщата, за да потърсиш някакъв фенер? Искам да огледам по-добре.

— Ето. — Тя извади от джоба си малко фенерче и му го подаде.

— Имаш ли представа колко вбесяващо е това?

— Ще се опитам повече да не го правя.

Той зашари с лъча на фенерчето по стените, като го задържаше върху местата, където скалата беше укрепена с камъни и хоросанова мазилка.

— Погледни това.

Тя приближи и видя драскотини около камъните, сякаш някой се бе опитвал да ги откърти.

— Виж ти, виж ти... Какво мислиш сега за моето въображение?

Партньорът ѝ в разследването прокара пръсти по следите.

— Може би ще ми обясниш за какво е всичко това.

Тя огледа тъмното помещение.

— Не се ли опита да убиеш някого в подобно място?

— Брад Пит. Нямах късмет, той ме докопа пръв. Но в едно противоборство между теб и мен, аз несъмнено ще спечеля, така че, Фифи, започвай да говориш.

Тя отмахна една паяжина и отиде да огледа срещуположната стена.

— Масимо и Джанкарло би трябвало да копаят в маслиновата горичка, но на мен това тук никак не ми прилича на маслинова горичка.

— И определено е доста странно място за кладенец.

Двамата надзърнаха тук и там за други улики, но не откриха нищо подозрително. Нямаше какво повече да правят в хамбара и излязоха навън. Посрещна ги слънчевата светлина и Рен изключи фенерчето.

— Ще се наложи да поговоря с Ана — заяви той.

— Тя ще те преметне, ще отрече или ще те залъже с някакво правдоподобно обяснение.

— Това е моя собственост и ако нещо става, съм длъжен да зная.

— Не мисля, че пряката конфронтация е най-добрият начин да получиш информация.

— Имаш ли по-добър? Глупав въпрос. Разбира се, че имаш.

Тя вече всичко бе обмислила.

— Може да научим много повече, ако се преструваме, че не сме забелязали нищо странно. После ще се скрием и ще наблюдаваме какво правят Масимо и Джанкарло, когато пак се появят тук.

— Искаш да кажеш, да шпионираме. Е, според мен това разрушава всеки един от крайъгълните камъни, които си изградила, както и още няколко, за които дори не си се сетила.

— Не е съвсем вярно. Крайъгълният камък на личните отношения призовава настоятелно да преследваме целите си, а крайъгълният камък на професионалната отговорност поощрява нестандартното мислене. Освен това тук става нещо твърде непочтено, а крайъгълният камък на духовната самодисциплина изисква пълна честност.

— И шпионирането, естествено, е най-добрият начин да я постигнем.

— Което винаги е било проблем с четирите крайъгълни камъка. Те не предоставят широко поле за действие.

Той се засмя.

— Прекалено усложняваш всичко. Ще поговоря с Ана.

— Върви, но още отсега ти казвам, че доникъде няма да стигнеш.

— Нима? Е, вие забравяте нещо много важно, госпожице Всезнайка.

— И какво е то?

— Аз имам начини да накарам хората да говорят.

— В такъв случай, прав ти път.

За съжаление, начините му явно не бяха сработили с Ана Весто, защото Рен се завърна по-късно вечерта с увесен нос и без никаква информация.

— Нали ти казах — натякна му Изабел, за да му отмъсти, задето бе прекарала следобеда под перголата, бленувайки за целувката сред лозята, вместо да нахвърля плана на новата си книга за това как да овладеем личната криза.

Но Рен не се хвана на въдицата.

— Тя каза, че напоследък е имало малки свлачища и мъжете не могат да започнат да копаят, докато не укрепят хълма.

— Много странно, че са започнали укрепването от хамбара — безспорно най-стабилната част от онзи склон.

— Точно това си помислих и аз.

Двамата стояха в кухнята и Рен току-що се бе заел с приготвянията за вечерята. Той се бе нанесъл в нейната къща ведно с целия си безпорядък, а тя дори не се бе опитала да го спре.

Изабел отпи от виното, което ѝ бе налял, и се облегна на плота, наблюдавайки го как вади от малкия хладилник пилето, което бе купил на пазара. Преди това беше наточил ножа за разфасоване на точилото, което бе открил в едно от чекмеджетата.

— Когато споменах на Ана, че хамбарът не ми изглежда най-удачното място, откъдето да започне укрепването, тя само сви рамене и изрази предположение, че италианските работници разбират много повече от свлачища, отколкото една безполезна американска кинозвезда.

— Но по-любезно.

— Не особено. В този момент онази петгодишна ексхибиционистка нахлу в стаята и ми налетя. Кълна се, че кракът ми повече няма да стъпи там без бодигард. Визирам теб.

— Британи просто се опитва да привлече внимание. Ако всички игнорират лудориите ѝ и хвалят добрите ѝ постъпки, тя ще престане да се разхожда гола.

— Лесно ти е да го кажеш. Тя не преследва теб, а мен.

— Ти умееш да се оправяш с жените — подсмихна се тя и отпи от виното. — Как са Трейси и Хари?

— Тя не беше там, а Хари не ми обърна никакво внимание. — Той бутна настрани жълтата чиния с крушите, които бе купил от

пазара. — Както и да е, ето как ще разплетем тази мистерия, която става тук. Ще обявим пред всички, че заминаваме за един ден за Сиена. После ще се качим в колата, ще се отдалечим на достатъчно разстояние, ще се върнем обратно и ще намерим удобно място, откъдето ще наблюдаваме маслиновата горичка.

— Интересен план. Всъщност *моят* план.

— И точно това ще направя аз. — Той започна да реже пилето.
— Ти ще останеш в колата и ще продължиш до Сиена.

— Добре.

Прочутите му вежди на екранен идол отхвъркнаха нагоре.

— Във филмите точно в този момент свободомислещата главна героиня заявява на партньора си мачо, че той е луд, ако си въобразява, че ще потегли на опасна мисия без нея.

— И тъкмо заради това злодеите като теб винаги успяват да похитят онези безразсъдни жени.

— Едва ли има причина да се тревожиш, че Масимо или Джанкарло ще те похитят. Кажи на отец Лоренцо истината. Не желаш да нарушиш принципите си с подмолно шпиониране и оставяш на мен мръсната работа.

— Хубава теория, но погрешна. Когато става дума дали да избирам между възможността цял ден да се пържа на слънце, или да се разхождам из сенчестите улици на Сиена, познай какво ще избира? — Освен това броденето из улиците на Сиена не представляваше такова изкушение като прекарването на няколко часа насаме с Рен. Въпреки че почти бе решила да изкара една краткотрайна любовна авантюра с него, Изабел искаше да си даде още един шанс да възвърне здравия си разум.

— Ти си най-непредсказуемата жена, която някога съм срещал.

Тя взе една маслина от купата върху плота.

— Защо си толкова нетърпелив да ме отпратиш в Сиена?

Рен побутна настрани пилешкото бутче с върха на ножа.

— Да не си откачила? Само пет минути в засада и ще започнеш да скубеш околните плевели и да събираш на купчини опадалите листа. И след като приключиш с това занимание, ще започнеш да почистваш и мен и ще се наложи да те застрелям.

— Аз умея да разпускам. Особено ако съм съсредоточена.

Рен прихна.

— И така, решила си да се мотаеш наоколо и да ме развличаш или искаш да научиш нещо за готвенето?

Изабел неволно се усмихна.

— Всъщност действително обмислям идеята да се запиша на курс по готварство.

— За какво ти е курс, щом аз съм тук? — Той се зае да мие пилето в умивалника. — Започвай да чистиш онези зеленчуци, а после нарежи чушките.

Тя се втренчи в току-що разфасованото пиле.

— Не съм сигурна, че искам да участвам в каквато и да е съвместна дейност с теб, която включва ножове.

Рен отново се засмя, но докато се взираше надолу към нея, веселието му помръкна. За миг изглеждаше почти разтревожен, но сетне сведе глава и започна да я целува бавно и нежно. Тя усети върху устните му вкус на вино и на още нещо, което определено бе неразделна част от Лоренцо Гейдж — сила, лукавство и едва прикрита склонност към насилие. Или може би си бе измислила последното, за да изплаши себе си и да се откаже от това, което искаше да прави с него.

Той се отдръпна, без да бърза.

— Готова ли си да слушаш лекция по готварство, или възнамеряваш да продължаваш да ме разсейваш?

Тя грабна малката тетрадка с телчета, която бе оставила на масата.

— Давай.

— Какво е това?

— Тетрадка.

— Е, остави я, за бо... ако обичаш.

— Това са уроци, нали? Първо трябва да добия представа за основните принципи.

— О, обзалагам се, че трябва. Добре, ето и първия принцип: който не работи, няма да яде. Който драска глупости в тетрадката, ще гладува. А сега разкарай тази тъпотия и започвай да режеш онези зеленчуци.

— Моля те, не произнасяй думата „режи“, когато сме насаме. — Тя отвори най-близкото чекмедже. — Трябва ми престилка.

— Защо?

Рен въздъхна, грабна кърпата за чинии и я уви около кръста ѝ. Но когато я завързваше на възел, ръцете му се спряха върху бедрата ѝ и гласът му се снижи до дрезгав шепот.

— Свали обувките.

— Защо?

— Искаш ли да се научиш да готвиш, или не?

— Да, но не виждам... О, добре.

Ако започнеш да протестира, той само щеше да заяви, че е надута сухарка, затова изрита сандалите. Рен се усмихна, когато Изабел ги набута под масата, но лично тя не виждаше нищо забавно да оставиш обувките си наред стаята, където някой би могъл да се спъне в тях.

— А сега разкопчай горното копче.

— О, не. Ние няма...

— Тихо. — Вместо да спори, той се протегна и сам разкопча копчето. Платът се разтвори достатъчно, за да открие заобленото възвишение на гърдите ѝ, и нахалникът се ухили. — Ето, сега изглеждаш точно като жена, за която един мъж ще пожелае да готви.

Тя се поколеба дали да не закопчае копчето, но имаше нещо опияняващо да стои тук, в изпълнената с аромати тосканска сусіпа^[1], с чаша вино в ръка, разрошена коса, с разкопчана блуза, боса, заобиколена от прекрасни зеленчуци и в компанията на страхотен мъж.

Изабел се зае за работа. Докато миеше и режеше зеленчуци, усещаше приятния хлад на плочките под стъпалата, гъделичкането на вечерния въздух върху полуразголените си гърди. Може би не беше чак толкова лошо да е поразвлечена и малко порочна, защото не можеше да се насити на жадния му поглед. Изпитваше странно задоволство да ценят тялото ѝ, а не ума.

Те объркаха чашите си и когато той не я гледаше, тя тайничко обърна неговата така, че да пие от този край, който бяха докосвали устните му. Малката ѝ глупост ѝ хареса.

Припадащият здрач отвън бе обагрил хълмовете във виолетово.

— Подписа ли договора за следващия си филм?

Той кимна.

— Ще работя с Хауард Дженкс. Снимките ще започнат в Рим, а след това ще продължат в Ню Орлиънс и Лос Анджелис.

Изабел се зачуди кога ще започнат, но никак не ѝ хареса идеята невидим часовник да тиктака в главата ѝ, затова се въздържа да го попита.

— Дори аз съм чувала за Хауард Дженкс. Предполагам, че това няма да е обичайният филм с кървища и насилие.

— Правилно предполагаш. Отдавна чакам тази роля. Нова страница в моята кариера.

— Разкажи ми за нея.

— Няма да ти хареса.

— Вероятно не, но ми е интересно да разбере нещо повече.

— Този път няма да играя обикновен психопат. — Рен се зае да описва персонажа на Каспар Стрийт и когато свърши, тръпки на ужас пълзяха по кожата ѝ. При все това разбираше вълнението му. Това бе сложен характер, една от тези роли, за които актьорите се редяха на опашка.

— Но още не си видял окончателния сценарий?

— Всеки момент ще пристигне. Слабо е да се каже, че съм нетърпелив да видя какво е направил Дженкс.

Той пхна пилето във фурната и започна да подрежда зеленчуците в отделен тиган.

— Колкото и да е ужасен Стрийт, в него има нещо трогателно. Той искрено обича жените, които убива.

Това не беше точно нейната представа за трогателност, но като никога реши да държи устата си затворена. Или почти затворена.

— Не мисля, че е добре за теб винаги да играеш насилници и убийци.

— Вече го спомена. А сега нарежи на кубчета онези домати за брускетите. — Произнесе думата с твърдото „к“ като италианците, а не с мекото „ш“ като американците.

— Добре, но ако някога искаш да поговорим за това...

— Режи!

Докато Изабел изпълняваше нареждането му, той нарязва на тънки резени вчерашния хляб, напръска ги със зехтин, натърка ги със скилидка чесън и ѝ показа как да ги запече върху газовия котлон на печката. Когато придобиха златиста коричка, Рен добави парченца узрели маслини и няколко листенца пресен босилек към доматиите, нарязани от нея на кубчета. Накрая намаза със сместа препечените

филийки, които Изабел бе подредила върху красивата керамична чиния майолика.

Докато основното блюдо се печеше в печката, те отнесоха всичко в градината заедно с глинено гърне с букета полски цветя, който Изабел бе купила на пазара. Чакълът се забиваше в босите ѝ ходила, но тя не си направи труд да се върне за сандалите. Двамата се настаниха край каменната маса и котките тутакси се примъкнаха до тях.

Младата жена се облегна назад и въздъхна. Гаснещите слънчеви лъчи галеха хълмовете и дълги пурпурни сенки се протягаха върху лозята и маслиновата горичка. Тя изведнъж си спомни етруската статуя „Вечерна сянка“ в музея и се опита да си представи онова младо момче как блуждае слабо и голо из полетата.

Рен отхапа голяма хапка от брускетата, протегна крака и изрече с пълна уста:

— Боже, обичам Италия.

Тя притвори очи и прошепна благодарствена молитва.

Порив на вятъра донесе в градината апетитните ухания на приготвящата се храна. На пиле и див копър, лук, чесън и клонка розмарин, която Рен бе хвърлил върху печещите се зеленчуци.

— Когато съм у дома, не обръщам внимание на храната — призна той. — В Италия нищо не е по-важно.

Изабел разбираше какво има предвид. У дома животът ѝ беше прекалено строго програмиран, за да се наслаждава на подобни вечери. Ставаше в пет, занимаваше се с йога и преди шест и половина беше в офиса, за да напише на спокойствие няколко страници от поредната книга, преди служителите ѝ да пристигнат. Среци, интервюта, телефони обаждания, лекции, летища, безлични хотелски стаи, в които често заспиваше пред лаптопа в един сутринта, докато се опитваше да напише още няколко страници, преди да угаси лампата. Дори неделите не се различаваха от дните през седмицата. Онзи Божествен мързеливец може и да е имал време да почива на седмия ден, но Той не е бил затрупан с толкова много работа, която да свърши за определен срок, колкото Изабел Фейвър.

Тя бавно отпиваше от виното, за да се наслади на вкуса му с езика си. Толкова се бе старала да приближи живота от позицията на силата, ала всички тези усилия си имаха цена.

— Лесно е да се забравят простите удоволствия.

— Но ти здравата си се постарала, за да го постигнеш.

Тя долови нотка на симпатия в гласа му.

— Хей, нали трябва да управлявам света. — Изрече думите безгрижно, но те все пак се опитаха да заседнат на гърлото ѝ.

— Permesso?

Изабел се обърна и видя Виторио да прекосява градината. С черната си коса, вързаната на опашка, и изящния си етруски нос той приличаше на нежен ренесансов поет. А зад него ситнеше Джулия Киара.

— Buona sera, Изабел. — Той разпери дружески ръце.

Тя се усмихна машинално, дискретно закопча копчето и стана от стола за традиционните целувки по двете бузи. Въпреки че не вярваше на Виторио, у него имаше нещо, което я караше да очаква с нетърпение появата му. Силно се съмняваше, че тазвечерното му посещение с Джулия е случайно. Той знаеше, че Изабел ги е видяла заедно, и бе дошъл да ограничи щетите.

Рен не изглеждаше особено дружелюбен, но Виторио сякаш не забеляза.

— Синьор Гейдж, аз съм Виторио Киара. А това е моята красива съпруга Джулия.

Италианецът никога досега не бе споменавал, че е женен, а още по-малко за Джулия. Нещо повече — никога не бе казвал фамилията си на Изабел. Повечето мъже, които криеха съществуването на съпругите си, го правеха, за да свалят други жени, но флиртът на Виторио бе напълно безобиден, което означаваше, че причината е друга.

Джулия беше облечена в минипола с цвета на узряла слива и блузка на райета. Беше затъкнала светлокестенявата си коса зад ушите, от които видяха големи златни халки. Смръщената гримаса на Рен се преобрази в чаровна усмивка и Изабел тутакси възненавидя Джулия много по-силно, отколкото заради телефонните обаждания, на които агентката не беше благоволила да отговори.

— Удоволствието е изцяло мое — засия Рен, след което се извърна към Виторио. — Виждам, че в града вече се е разнесла новината за пристигането ми.

— Не особено. Ана е много дискретна, но все пак се нуждаеше от помощ, за да се подготви за посрещането ви. Ние сме роднини — тя е сестра на майка ми — и знае, че може да ми има доверие. Както и на

Джулия. — Озари съпругата си с усмивка. — Тя е най-добрата agente immobiliare в областта. Домовладелците от тук до Сиена ѝ поверяват грижите за наема на имотите им.

Джулия се усмихна сковано на Изабел.

— Разбрах, че сте се опитвали да се свържете с мен. Бях извън града и чак днес следобед видях съобщенията.

Изабел не ѝ повярва нито за миг.

Джулия кокетно наклони глава и я дари с обаятелна усмивка.

— Надявам се, че Ана се е погрижила за всичко, докато отсъствах.

Изабел измърмори уклончиво нещо, но Рен внезапно се превърна във въплъщение на гостоприемството.

— Искате ли да се присъедините към нас?

— Сигурни ли сте, че няма да ви притесняваме? — Виторио вече побутваше жена си към близкия стол.

— Ни най-малко. Сега ще донеса още вино.

Гостоприемният домакин изчезна в кухнята и след секунда се върна с още чаши, резен пекорино и нова партида брускети. Не след дълго всички седяха край масата и се смееха на премеждията на Виторио като екскурзовод. Джулия не остана по-назад и ги развесели с истории за богати чужденци, наели вилите в околността. Тя беше поддържана от съпруга си, но не по-малко остроумна и Изабел, забравила за по-раншната неприязън, искрено се наслаждаваше на компанията на младата жена.

Харесваше ѝ, че никой от гостите им не разпитваше Рен за Холивуд и когато Изабел даде ясно да се разбере, че не ѝ се говори за собствената ѝ работа, те не настояха.

Докато Рен задушаваше порчините, Джулия нарязва хляба, а Виторио отвори бутилка газирана минерална вода. Стъмваше се и Изабел намери няколко дебели свещи, подреди ги на масата и помоли Виторио да се качи на стола и да запали свещите в полилея, който бе окачила на клона на едно дърво. Не след дълго отблясъците от пламъците на свещите затанцуваха върху тъмните лъскави листа на магнолията.

Рен не беше преувеличил готварските си умения. Печеното пиле беше превъзходно — сочно и много вкусно, а в печените зеленчуци се долавяше ароматът на розмарин и майорана. Докато се хранеха,

полилеят се полюшваше леко над главите им, а пламъците весело блещукаха. Щурците свиреха в храстите, виното се лееше и историите ставаха все по-дръзки. Атмосферата бе топла, дружеска и много, много италианска.

— Истинско блаженство — въздъхна Изабел и лапна последното парченце от месестата бяла гъба.

— Нашите *funghi*^[2] са най-хубавите в света — увери я Джулия.
— Трябва да дойдеш с мен за гъби, Изабел. Аз знам някои тайни местенца.

Изабел се зачуди за миг дали поканата на Джулия бе искрена, или е поредната хитрина да я отдалечат от къщата, но в момента ѝ бе твърде приятно, за да се тревожи с подобни съмнения.

Виторио потупа лекичко Джулия под брадичката.

— Всички в Тоскана имат тайни местенца за порчини. Но това е вярно. Бабата на Джулия беше една от най-известните *fungarola* в областта, или гъбарка, както бихте казали вие, и тя е предала всичките си тайни на своята внучка.

— Всички ще отидем, нали? — попита Джулия ентузиазно.
— Много рано сутринта. Най-добре е, след като е валил дъжд. Ще обумем стари ботуши, ще вземем кошниците и ще наберем най-вкусните порчини в цяла Тоскана.

Рен донесе висока, тънка бутилка златисто винсанто, местно десертно вино, и плато с нарязано сирене и круши. Една от свещите запраця и угасна, а наблизко изкряка сова. Вечерята бе продължила доста дълго, но това беше Тоскана и никой не бързаше да стане от масата. Изабел отпи от винсантото и отново въздъхна.

— Храната надмина всякакви похвали.

— Рен готви много по-добре от Виторио — подкачи съпруга си Джулия.

— По-добре и от теб — върна ѝ го Виторио с игрива усмивка.

— Но не толкова добре, колкото майката на Виторио.

— Ах, *mamma*^[3]! — Виторио целуна върховете на пръстите си.

— Истинско чудо е, Изабел, че Виторио не е *mammoni* — отбеляза Джулия и като видя озадачената физиономия на Изабел, обясни: — Това са... Как се казва на английски?

— Мамини синчета — усмихна се Рен.

— Всички италиански мъже са мамини синчета! — засмя се Виторио.

— Вярно е — съгласи се Джулия. — По традиция италианските мъже живеят с родителите си, докато се оженят. Майките им готвят, перат ги, пазаруват за тях, отнасят се с тях като с малки крале. И после мъжете не искат да се женят, защото знаят, че младите жени като мен няма да им слугуват като техните маммас.

— Да, но пък правят други неща. — Виторио плъзна пръст по голото ѝ рамо.

По рамото на Изабел пробягаха сладки тръпки, а Рен ѝ се усмихна с ленива многозначителна усмивка, която накара кръвта ѝ да кипне. Тя бе виждала тази усмивка на екрана, обикновено малко преди нищо неподозиращата героиня да срещне смъртта. Все пак... не беше най-лошият начин да си отидеш от тази земя.

Джулия се сгуши до съпруга си.

— Напоследък все по-малко италиански мъже се женят. Затова в Италия раждаемостта е толкова ниска, една от най-ниските в света.

— Вярно ли е? — удиви се Изабел.

Рен кимна.

— Ако тенденцията не се промени, на всеки четиридесет години населението на Италия ще намалява наполовина.

— Но Италия е католическа страна. Това не означава ли автоматично, че тук се раждат много деца?

— Повечето италианци дори не стъпват в църква — отвърна Виторио. — Моите американски гости винаги се изумяват, когато узнаят, че в тази страна много малък процент от населението действително изповядва католицизма.

Светлините на автомобилни фарове прекъснаха разговора. Изабел погледна часовника си. Минаваше единайсет, малко късно за гости. Рен се надигна.

— Ще отида да видя кой е.

След няколко минути се появи в градината заедно с Трейси Бригс, която махна уморено на Изабел.

— Здравей.

— Седни, преди да си припаднала — изръмжа Рен. — Ще ти донеса да хапнеш нещо.

Когато Рен влезе в къщата, Изабел запозна бившата му жена с останалите гости. Трейси носеше друга рокля за бременни, очевидно скъпа, но доста омачкана, и същите протрити сандали, с които беше вчера. Въпреки това беше прекрасна.

— Как мина разглеждането на забележителностите? — попита я Изабел.

— Много приятно. Без деца, които постоянно се пречат.

Рен се появи с чиния с остатъците от вечерята. Тръсна я пред неканената гостенка, после ѝ наля чаша вода.

— Яж и се омитай у дома.

Виторио се слия.

— Някога бяхме женени — поясни Трейси, докато последната свещ примигна и угасна над главата ѝ. — Рен още таи неприязън към мен.

— Не бързай и хапни на спокойствие — обади се Изабел. — Рен, както обикновено, е безчувствен като пън. — Но май не беше чак толкова безчувствен, защото бе напълнил чинията на Трейси.

Трейси погледна с копнеж към къщата.

— Тук е толкова спокойно. Истински рай, само с възрастни.

— Забрави — сряза я Рен гостоприемно. — Аз вече се пренесох тук и няма никакво място за теб.

— Ти *не* си се пренесъл — уточни Изабел, макар отлично да знаеше, че го бе направил.

— Успокой се — посъветва го Трейси. — Колкото и да се наслаждавах на усамотението си, от часове ми е безумно мъчно за моите малки дяволчета.

— В такъв случай не ни позволявай да те задържаме и минута повече.

— По това време вече спят. Няма причина да бързам да се връщам.

Освен да се помириш със съпруга си, помисли си Изабел.

— Разкажете ни кои места сте посетили днес — помоли Виторио гостенката.

Разговорът се насочи към местните забележителности, но само Джулия не се включи. Изабел изведнъж осъзна, че откакто Трейси се бе появила, тя бе някак си притихнала и гледаше новодошлата почти с

ненавист. Тъй като Треиси се държеше приятелски, Изабел не разбираше поведението ѝ.

— Уморена съм, Виторио — рече Джулия рязко. — Трябва да се прибираме.

Изабел и Рен ги изпратиха до колата им. Джулия отново възвърна веселото си настроение и дори ги покани на гости в дома им през следващата седмица.

— А много скоро ще отидем за funghi, нали?

Изабел бе прекарала вечерта толкова добре, че напълно бе забравила, че Джулия и Виторио са част от коварните сили, опитващи се да я изгонят от къщата. И въпреки че сега си спомни, охотно се съгласи.

Докато двойката потегляше с колата, Треиси се насочи към своята, дъвчейки пътьом коричка хляб.

— Време е и аз да се прибирам.

— Ако искаш, утре ще взема децата — предложи Изабел. — Така двамата с Хари ще имате възможност да поговорите на спокойствие.

— Няма да можеш — намеси се Рен. — Имаме планове за утре. А и Изабел смята, че не бива да си пъха носа в делата на другите, нали?

— Тъкмо обратното, обичам да го пъхам.

Треиси ѝ се усмихна уморено.

— Утре до обяд Хари ще е изминал половината път до швейцарската граница, Изабел. Той няма да позволи на подобна дреболия като разговор с жена му да попречи на работата му.

— Може би го подценяваш.

— А може би не. — Треиси прегърна първо Изабел, после Рен, който я стисна окуражаващо за рамото и ѝ помогна да се качи в колата. — Ще дам на Ана голям бакшиш, задето се грижи днес за децата — каза Треиси. — Благодаря за вечерята.

— За нищо. Не прави повече глупости от обичайното.

— Ще се опитам.

Докато Треиси се отдалечаваше с колата, стомахът на Изабел сякаш се свлече в петите. Още не беше готова да остане с Рен насаме, не и докато не си даде още малко време, за да привикне с мисълта, че почти е решила да стане поредната отметка върху колоната на леглото му.

— Отново те хвана шубето, а? — подметна той, когато тя се отправи към кухнята.

— Просто смятам да разтребя, това е всичко.

— Утре ще платя на Марта да почисти. За бога, отпусни се, цялата си кълбо от нерви. Няма да ти се нахвърля.

— Мислиш, че се боя от теб? — Тя грабна кърпата за чинии. — Ето какво ще ти кажа, господин Неустоим — не се ласкай, защото аз решавам до колко далеч ще стигнат нашите отношения, а не ти.

— А аз нямам ли право на глас?

— Зная отлично как ще гласуваш.

Усмивката му отново ѝ изпрати чувствен сигнал.

— Аз също отлично зная как ти ще гласуваш. Макар че... — Усмивката му помръкна. — И двамата наистина трябва да сме наясно докъде ще стигнем.

Той искаше да я предупреди, сякаш тя беше твърде наивна и неспособна, за да разбере, че и дума не можеше да става за някакви дългосрочни отношения.

— Спести си усилията. Единственото нещо, което може би — и наблягам на „може би“, защото все още го обмислям — единственото, което може би ще пожелае от теб, е невероятното ти тяло. Така че ще е най-добре начаса да ме уведомиш дали ще разбия сърцето ти, когато те зарежа.

— Господи, ти наистина си изчадие адово.

Тя вдигна очи към тавана.

— Не си, Господи. И прости на Рен за богохулството.

— Това не беше молитва.

— Кажй го на Божията Майка.

Той навярно знаеше, че не са нужни големи усилия от негова страна, за да я накара да забрави, че още не е готова за последната крачка. Само още една от онези сладни целувки щеше да свърши работа. Изабел го наблюдаваше, докато Рен се опитваше да реши дали да я притисне. Не знаеше дали да се радва, или да съжالياва, когато той се насочи към стълбата.

Като се подпираше на перилото, Трейси се качи на горния етаж. Чувстваше се като крава, но в седмия месец винаги се чувстваше като

крава — голяма, напрацяла крава Елси^[4], с кръгли очи, лъцящ нос и наниз от маргаритки около шията. Обичаше да е бременна, макар че глезените ѝ се подуваха, главата ѝ постоянно бе завряна в тоалетната чиния, а краката ѝ се превръщаха в далечен спомен, защото не можеше да ги види от огромния корем. Доскоро никога не се бе тревожила особено за стриите, които се разпростираха като мълнии върху корема, нито за големите обилно течащи гърди, защото Хари бе обявил, че са най-красивото нещо на света. Твърдеше, че бременността я кара да мирише на секс. Очевидно в момента никак не я намираше за секси.

Тя бавно пое по дългия коридор към спалнята си. Тежките корнизи, високите тавани, покрити с фрески, и осветителните тела „Мурано“ не бяха по вкуса ѝ, но прилягаха идеално на мрачната елегантност на бившия ѝ съпруг. Имайки предвид нахалството, с което бе нахлула в дома му, той далеч не се държа толкова грубиянски, колкото тя очакваше, което само още веднъж доказваше колко непредвидими са хората, дори тези, които най-добре познаваш.

Трейси отвори вратата на спалнята си, сетне се закова на място, когато светлината от коридора падна върху леглото. Хари лежеше по гръб в средата на леглото, а хрипливите звуци, излизащи от устата му, не бяха съвсем хъркане, по-скоро нещо подобно.

Той все още беше тук. Тя не беше сигурна, че ще остане до края на деня. В гърдите ѝ пламна искрица надежда, но тутакси угасна. Единствено чувството за дълг му бе попречило веднага да замине. Навярно щеше да потегли утре сутринта.

В сравнение с Рен, Хари изглеждаше съвсем обикновен. Лицето му беше твърде дълго, брадичката — прекалено упорита, а светлокестенявата коса бе започнала да редее на темето. Преди дванайсет години на онзи купон, когато привидно случайно разля чашата с вино в скута му, малките бръчици в ъгълчетата на очите му още ги нямаше.

В момента, в който го бе зърнала, тя твърдо бе решила да го вкара в леглото, но той не се предаде лесно. Както по-късно ѝ обясни, мъже като него не били свикнали да ги свалят красиви жени. Но Трейси знаеше какво иска и искаше Хари Бригс. Ненатрапчивата му интелигентност и стабилността му бяха идеална противоотрова на безумния ѝ безцелен живот.

Сега Конър лежеше върху гърдите му, а малките му пухкави пръстчета се бяха вкопчили в тениската на баща му. От другата му страна се бе притиснала Британи, а дрипавите останки от одеялото ѝ бяха преметнати върху ръката му. Близко до краката му Стефи се бе свила на малко стегнато кълбо, навярно за да се предпази от въображаемите паяци. Само Джереми го нямаше и тя подозираше, че му е струвало гигантско усилие на волята да остане в спалнята си, вместо да се сгуши до баща си и „сополанките“.

Дванайсет години Хари беше вода за нейния огън, търпеше стоически всичките ѝ мелодрами и емоционални изблици, неразделна част от личността ѝ. Въпреки взаимната им любов, бракът им никога не е бил безоблачен. Нейната разхвърляност го подлудяваше, а тя ненавиждаше навика му да се затваря в себе си, когато се опитваше да го накара да даде израз на чувствата си. Трейси винаги тайно се бе страхувала, че той ще я напусне заради някоя жена, която повече му прилягаше.

Конър се размърда и пропълзя нагоре по гърдите на баща си. Хари инстинктивно го прегърна. Колко ноци бяха прекарали двамата с децата в леглото? Тя никога не ги гонеше. Никога не ѝ се бе струвало логично, че най-надеждните хора в семейството, родителите, през нощта могат да търсят утеха в прегръдките си, докато най-малките и беззащитните трябва да спят сами. След като се роди Британи, те сложиха на пода огромния матрак на леглото, за да не се тревожат, че някое от децата ще падне през нощта и ще се удари.

Приятелките ѝ се изумяваха: *И кога правите секс?* Но вратите на дома им имаха здрави ключалки, а и двамата с Хари винаги намираха начин. Винаги до последната ѝ бременност, когато на него най-последно му бе писнало от нея.

Хари се размърда и отвори очи. Бяха замъглени от съня, когато се спряха на нея. За миг ѝ се стори, че зърна в тях да проблясва искра на познатата непоколебима любов, но после лицето му отново доби отчуждено изражение и тя нищо повече не видя.

Трейси се обърна и отиде да потърси свободно легло.

В малката каменна къща в покрайнините на Касалеоне Виторио Киара притегли жена си в обятията си. Джулия обичаше да спи,

заровила пръсти в косата му, и сега те отново бяха сплетени в дългите кичури. Но тя не спеше. Върху гърдите му, под бузата ѝ, се бе образувало мокро петно и той разбра, че тя плаче. Мълчаливите ѝ сълзи раздираха сърцето му.

— Изабел ще си тръгне през ноември — прошепна младият мъж.
— Дотогава ще направим всичко, което е възможно.

— Ами ако тя не замине? Нищо чудно той да ѝ продаде къщата.

— Не предизвиквай съдбата, сара^[5].

— Зная, че си прав, но...

Той я помилва по рамото, за да я утеши. Преди няколко години щеше да я люби, но сексът вече не бе толкова забавен.

— Чакахме толкова дълго — пророни той. — Ноември ще дойде съвсем скоро.

— Те са мили хора.

Тя го изрече толкова тъжно, че сърцето му се сви от болка. Сети се за единственото, което можеше да я разведри.

— В сряда вечерта ще ходя в Кортоната с онези американци, за които ти споменах. Искаш ли да се срещнем там?

За миг тя остана мълчалива, сетне кимна.

— Ще бъда там — промълви Джулия. Звучеше толкова тъжно, колкото се чувстваше и той.

— Този път ще се получи, ще видиш.

Дъхът ѝ погали кожата му.

— Само ако тя можеше да замине.

Нещо събуди Изабел. Тя се раздвижи в леглото и тъкмо отново започваше да се унася, когато чу трополене по стъклото. Обърна се настрани и се заслуша.

Отначало не долови нищо, но след малко звукът се повтори: някой хвърляше камъчета по стъклото. Тя стана и прекоси студените плочки на пода. Отвън смълчаната градина бе потънала в мекото сияние на сребрилата луна. И тогава го видя.

Призрак.

Той се рееше през маслиновата горичка — неясно, нереално видение. Изабел си помисли да събуди Рен, но едва ли беше много

разумно да се озове близо до леглото му. По-добре да почака до сутринта.

Призракът се скри зад едно дърво, сетне отново изплува. Изабел му махна, затвори прозореца и се върна в леглото.

---

[1] Кухня (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Гъби (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Мама (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Популярна реклама на млечни продукти, създадена през средата на трийсетте години на миналия век. — Б.пр. ↑

[5] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

Трейси се наслаждаваше на разкоша да се събуди на спокойствие, без да е ръчкана от петгодишно дяволче или да лежи в локва от протеклия памперс на Конър. Ако той скоро не се научи да ползва гърнето, ще се наложи да му купува памперси за възрастни.

Тя чу дюдюкането на Джереми, последвано от пронизителния писък на Стефи. Той отново я дразнеше, Британи сигурно се разнасяше гола наоколо, а Конър е получил разстройство, ако е изял прекалено много плодове на закуска. Но вместо да стане, Трейси зарови лице във възглавницата. Още беше рано. Дали Хари бе заминал? Щеше да е непоносимо да гледа как колата му потегля.

Тя затвори очи и се опита отново да заспи, но бебето в корема ѝ притискаше пикочния мехур, затова се измъкна неохотно от леглото и се потътри към банята. В мига, в който седна на тоалетната чиния, вратата се разтвори и Стефи нахлу вътре.

— Мразя Джереми! Кажу ми да спре да ме дразни!

Появи се и Британи, този път като никога облечена, но цялата ѝ уста беше наплескана с червилото на Трейси.

— Мама! Погледни ме!

— Вземи ме! — настоя Конър, дотъркалял се след цялата банда.

И като за капак цъфна и Хари. Застана на прага и мълчаливо се вторачи в нея. Съдейки по вида му, още не беше взел душ и беше по джинси и една от тениските си за спане. Само Хари Бригс можеше да има тениски за спане — стари тениски, които бяха прекалено износени, за да ги облича през деня, но достатъчно здрави, за да не ги изхвърли. Но дори с избелялата тениска, той изглеждаше по-добре от нея, седнала на тоалетната чиния, с вдигната до кръста нощница.

— Не може ли поне за малко да остана сама, моля?

— Мразя Джереми. Той ме нарече...

— Аз ще поговоря с него. А сега излизайте. Всички.

Хари отстъпи от вратата.

— Вървете, деца. Ана каза, че закуската ще е готова след минута. Момичета, вземете брат си.

Децата неохотно се изнизиха и тя остана с Хари, последния човек, с когото искаше да е в момента.

— „Всички“ включва и теб. Защо още си тук?

Той я изгледа през очилата.

— Защото семейството ми е тук.

— Сякаш ти дреме за това. — Сутрин винаги беше вкисната, а днес беше особено заядлива. — Махай се. Искам да пишкам.

— Давай, кой те спира. — Той приседна на ръба на ваната и зачака.

Рано или късно, бременните жени се лишават от последната капка достойнство и това бе един от тези моменти. Когато свърши, той ѝ подаде прилежно сгъната тоалетна хартия. Трейси я смачка на топка, за да му покаже, че не всичко в този живот е чисто и спретнато, както му се иска на него. Избърса се, пусна водата и стана да си измие ръцете, без да го поглежда.

— Предлагам да поговорим, докато децата закусват. Бих искал към обяд да тръгна.

— Защо ще чакаш до обяд, когато можеш да потеглиш още сега? — Тя изстиска паста за зъби върху четката.

— Вече ти казах вчера. Няма да тръгна без децата.

Той не можеше едновременно да работи и да се грижи за децата, и двамата го знаеха, така че защо беше всичко това? Освен това отлично знаеше, че тя няма да позволи дори на цяла армия безсърдечни съпрузи да ѝ отнемат децата. Опитваше се да я манипулира, за да се върне с него в Цюрих.

— Добре, вземи ги. Имам нужда от малко почивка. — Тя започна да си мие зъбите, сякаш не ѝ пукаше за нищо на света.

В огледалото го видя как примигва зад стъклата на очилата. Не го очакваше. Трейси забеляза, че е намерил време да се обръсне. Обичаше уханието на кожата му сутрин и копнееше да зарови лице във врата му.

— Добре — изрече Хари бавно.

В пристъп на садомазохизъм, тя остави четката и обхвана корема си с длани.

— С изключение на това. Нали се разбрахме. След като се роди, ще бъде само мое.

За пръв път той избягна погледа ѝ.

— Аз... не биваше да го казвам.

— Извинението не се приема. — Трейси се изплю в умивалника и изплакна устата си. — Мисля да си върна моминското име — за мен и за това бебе.

— Ти ненавиждаш моминското си име.

— Прав си. Вастермеен е ужасно име. — Той я последва в спалнята, давайки ѝ възможност да го нарани, така както той бе наранил нея. — Ще се върна към предишната си фамилия. Винаги съм харесвала как звучи Трейси Гейдж. — Изрита един куфар от пътя си. — Надявам се бебето да е момче, за да го нарека Джейк. Джейк Гейдж. Ето това се казва име!

— Как ли пък не!

Най-после бе успяла да пробие стената на безразличие, но фактът, че му причиняваше болка, не ѝ достави удоволствие. Вместо това ѝ се искаше да заплаче.

— Какво значение има за теб? Никога не си искал това бебе, забрави ли?

— Само защото не подскачам от щастие за тази бременност, не означава, че няма да приема детето.

— И трябва да ти падна на колене от благодарност?

— Нямам намерение да се извинявам за чувствата си. По дяволите, Трейси, ти винаги ме обвиняваш, че прикривам емоциите си, но единствените емоции, които исках да проявявам, са тези, които на теб ти харесват. — Тя си помисли, че съпругът ѝ най-после е изгубил пословичното си самообладание, но той отново си възвърна хладния безстрастен тон, който я подлудяваше. — Не исках и Конър, но сега не мога да си представя живота без него. Логично е да се предположи, че ще изпитвам същото и към това бебе.

— Благодаря на Бог за логиката! — изстреля тя и грабна банския от купчината дрехи на пода.

— Престани да се държиш детински. Истинската причина да си бясна е, че не получаваш достатъчно внимание, а бог е свидетел колко обичаш да си център на вниманието.

— Върви по дяволите.

— Още преди да тръгнем от Кънектикът, знаеше, че ще съм много зает и през по-голяма част от времето ще работя.

— Но пропусна да споменеш, че ще ми изневеряваш наляво и надясно.

— Не съм ти изневерявал наляво и надясно.

Преднамерено търпеливият му тон окончателно я извади от равновесие.

— Обясни ли го на онази малка сладурана в ресторанта?

— Трейси...

— Видях те с нея! Двамата се гушкахте в онова сепаре. Тя те целуваше!

Той имаше безочие то да се намръщи раздражено.

— И защо не ми се притече на помощ, вместо да ме оставиш насаме с нея? Знаеш, че се притеснявам, ако се озова в неловка ситуация.

— О, да... ситуацията изглеждаше доста неловка. — Тя грабна сандалите си.

— Стига, Трейси. Амплото ти на кралица на драмите отдавна се изтърка. Тя е новият вицепрезидент на „Уърлдбридж“ и понякога злоупотребява с алкохола.

— Голям си късметлия.

— Престани да се държиш като разглезено момиченце. Знаеш, че аз съм последният мъж на земята, който ще се забърка в любовна история, но ти трябваше непременно да разиграеш гръцка трагедия заради лигавенето на една пияна жена, тъй като се чувстваш пренебрегната.

— Да, това е вярно. Аз просто капризничка. — Някак си беше по-лесно да приеме мисълта за изневяра, отколкото това негово емоционално безразличие, което я съсипваше, но тя навярно през цялото време подсъзнателно бе знаела, че той няма любовна връзка. — Истината е, Хари, че ти стана студен и равнодушен към мен месеци преди да заминем от Кънектикът. Истината е, Хари... че ти зарязваш нашия брак, изоставяш ме.

Надяваше се да отрече, ала той не го направи.

— Ти ме заряза и замина, така че не обвинявай мен, не аз те изоставих. И къде избяга? При този бонвиван, бившия си съпруг.

Отношенията между Трейси и Рен винаги са били болното място на Хари. От дванайсет години той избягваше срещите с него и ставаше студен и затворен, когато тя говореше с бившия си съпруг по телефона. Това бе толкова нетипично за него.

— Избягах при Рен, защото знаех, че мога да разчитам на него.

— Нима? Е, на мен не ми се стори да примира от щастие да те види.

— И за милион години няма да разбереш какво изпитва Рен Гейдж.

Най-после бе постигнала надмощие, затова, естествено, той побърза да смени темата.

— Ти настоя да приема работата в Цюрих. И ти настоя да дойдеш с мен.

— Защото знаех колко много означава това за теб и не исках да ми натякваш, че провалям кариерата ти с поредната си бременност.

— Някога да съм ти го натяквал?

Никога. Той можеше да ѝ навре в лицето дълъг списък с оплаквания от първите дни на брака им, когато тя все още се учеше как да обича, но никога не го бе сторил. Докато не забременя с Конър, Хари винаги е бил безкрайно търпелив с нея. И Трейси отчаяно искаше това търпение да се върне. Търпението, подкрепата и разбирането, и най-важното, любовта, която винаги бе смятала за безкрайна и безрезервна.

— Вярно е — горчиво се съгласи Трейси. — Аз съм тази, която е злопаметна и натяква. Ти си идеален и заради това е голям срам, че си принуден да търпиш толкова несъвършена съпруга! — Метна банския през рамо, грабна плажния халат и се втурна към банята. Когато излезе, той бе изчезнал, но когато се запъти към кухнята, за да провери децата, го чу да вика на Джереми. Двамата играеха на топка в градината.

И само за миг си позволи да се престори, че всичко е наред.

— Видяла си какво?

— Призрак — повтори Изабел, докато оглеждаше мократа му от пот тениска. Беше тъмносиня и придаваше на очите му особено зловещ сребрист оттенък. Тя се взря в него малко по-дълго от

необходимото, преди да започне да прибира от сушилника чиниите, които Марта бе оставила, след като се бе прибрала от вилата, за да почисти. — Определено беше призрак. Как можеш да тичаш в такава жега?

— Станах твърде късно, за да тичам на по-хладно. Какъв призрак?

— От тези, които хвърлят камъчета в прозореца ми и после се реят из маслиновата горичка, увити в бял чаршаф. Помахах му.

Рен не го намери за забавно.

— Това стигна твърде далеч.

— Съгласна съм.

— Преди да изляза да потичам, се обадох на Ана и й казах, че днес двамата с теб ще ходим до Сиена. Така всички ще имат достатъчно време да разберат, че къщата ще е празна. — Грабна чашата с прясно изстискан портокалов сок, която тя от глупост бе оставила без надзор, пресуши я и се отправи към стълбите. — Нужни са ми десет минути, за да взема душ, и после съм готов да потеглим.

Двайсет минути по-късно той се появи с джинси, черна тениска и традиционната си бейзболната шапка „Лейкърс“. Огледа подозрително сивия ѝ трикотажен панталон, марафонките и тъмносивата тениска, която след кратко колебание бе отмъкнала от неговите.

— Не ми изглеждаш облечена за туристическа обиколка.

— Камуфлаж. — Изабел грабна слънчевите си очила и се запъти към колата си. — Размислих и реших да се присъединя към шпионската ти мисия.

— Не те искам с мен.

— И без това ще дойда. Иначе ще заспиш и ще пропуснеш нещо важно. — Тя отвори шофьорската врата. — Или ще се отегчиш и ще започнеш да късаш краката на някой скакалец, или ще подпалиш пеперудите, или... какво беше онова нещо, което направи в „Пътят на мъртвилото“?

— Нямам представа. — Той я избута настрани и се настани зад волана. — Тази кола е оскърбление за сетивата ми.

— Не всички можем да си позволим мазерати. — Изабел заобиколи от другата страна и се плъзна на седалката. Случката със среднощния псевдопризрак подсказваше последна степен на отчаяние

и тя трябваше да разплете тази загадка, дори да се налагаше да остане насаме с него на място, където онези омайващи целувки нямаше да бъдат прекъснати от лозари, деца или икономки.

Само те двамата. Самата мисъл караше кръвта да забучи в главата ѝ. Тя беше готова — повече от готова — но първо двамата трябваше сериозно да поговорят. Независимо какво казваше тялото, мозъкът ѝ настояваше да определи границите.

— Донесох някои неща за пикник. В багажника са.

Той ѝ хвърли отвлечен поглед.

— Само жена е способна да превърне една разузнавателна мисия в пикник.

— И какво трябваше да взема?

— Не зная. Храна, подходяща за следене. Евтини понички, термос горещо кафе и празна бутилка, за да пикаем.

— Каква съм глупачка!

— И не малка, а *голяма* бутилка.

— Ще се опитам да забравя, че съм психолог.

Рен махна на Масимо, докато потегляше, сетне зави към вилата.

— Трябва да проверя дали е пристигнал сценарият от Дженкс. А и така още веднъж ще разглася дългоочакваното ни отсъствие.

Тя се усмихна, докато го гледаше как изчезва във вилата. През последните дни, прекарани с Рен Гейдж, се бе смяла много повече, отколкото през трите години с Майкъл. Но при мисълта за проваления годеж усмивката ѝ помръкна. Раните още не бяха зараснали, но боляха другояче. Това не беше болка от разбито сърце, а по-скоро съжаление за времето, напразно изгубено за нещо, което от самото начало е било обречено на провал.

Отношенията ѝ с Майкъл приличаха на застояло блато. Никакви вълни или скрити течения, никакви подводни скали, които да принудят някого от тях да смени посоката или да поеме в друго направление. Двамата никога не се караха, никога не се предизвикваха. Нямаше вълнение — и Майкъл беше прав — нито пък страст.

С Рен всичко щеше да бъде страст... страст, кипяща в океан, осеян със скали. Но това не означаваше, че тя ще позволи да се натъкне на някоя от тях.

Той се върна при колата, запъхтян и неустойимо сладък.

— Малката нудистка е докопала флакона ми с крема за бръснене и го е изфъскала целия, за да си направи бикини от пяна.

— Много новаторско. Пристигнал ли беше сценарият?

— Не, по дяволите. Мисля, че си счупих палеца на крака. Джереми е намерил гирите ми и е оставил едната на стълбите. Не проумявам как Трейси се оправя с тях.

— Мисля, че е различно, когато децата са твои. — Изабел се опита да си представи Рен с деца и въображението ѝ нарисува прекрасни малки дяволчета, които ще завързват бавачката, ще взривяват смърдящи бомбички и постоянно ще си правят шеги с родителите си по телефона. Не особено приятна картинка.

Тя го огледа скептично.

— Не забравяй, че и ти не си бил дете за пример.

— Вярно е. Психарят, при когото ме изпрати баща ми, когато бях на единайсет, ми обясни, че единственият начин да получа вниманието на някой от родителите ми е, като устройвам номера. От ранна възраст усвоих до тънкоост лошото поведение, за да бъда винаги в светлината на прожекторите.

— И си пренесъл тази философия в кариерата си.

— Хей, в детството ми се получаваше страхотно. Всички помнят злодея.

Сега не беше най-подходящото време да изясняват отношенията си, но може би не беше зле да постави на пътя му малък камък — не да го задържи, а да го подготви.

— Ти, естествено, разбираш, че като деца ние съзнателно развиваме някои дисфункции, защото ги смятаме жизненоважни за нашето оцеляване, нали?

— Тъхъ.

— Част от процеса на съзряване е необходимостта да ги преодолеем. Разбира се, нуждата от внимание, изглежда, е обичайна за повечето велики актьори, така че в твоя случай дисфункцията се е оказала изключително функционална.

— Ти смяташ, че съм велик актьор?

— Мисля, че имаш потенциал, но не можеш действително да станеш велик, ако продължаваш да играеш все една и съща роля.

— Това са пълни глупости. Всяка роля има собствени нюанси, затова не можеш да твърдиш, че всички са еднакви. А и актьорите

винаги са обичали да играят злодеи. Това им дава шанс да разгърнат таланта си докрай.

— Ние не говорим за актьорите като цяло. Говорим за теб и факта, че не желает да играеш по-различна роля. Защо?

— Вече ти казах, че е прекалено рано за подобни дискусии.

— Защото си отраснал с изкривена представа за себе си. В детството си ти си бил емоционално малтретиран и сега е необходимо да си изключително наясно с мотивите си да избираш подобни роли.

— Само още едно малко камъче на пътя му и ще го остави на мира. — Дали е, защото обичаш да играеш садисти, или защото на някое подсъзнателно ниво не се чувстваш достоен да играеш герой?

Той удари с юмрук по волана.

— Господ ми е свидетел, че за последен път в живота си се срещам с шибан психар.

Изабел се подсмихна.

— Ние не се срещаме. Освен това караш с превишена скорост.

— Млъквай.

Тя мислено си отбеляза да не забрави да му даде списък с правилата за честния двубой, неотменна част от установяването на стабилна връзка. Нито едно от тях не включваше аргумента „млъквай“.

Двамата пристигнаха в града и докато минаваха край площада, Изабел забеляза, че няколко глави се извърнаха към тях.

— Нищо не разбирам. Въпреки всичките ти дегизировки, някои от тези хора навярно знаят кой си ти, но не те преследват за автографи. Не мислиш ли, че е странно?

— Казах на Ана, че ще купя ново оборудване за училищната спортна площадка, ако никой не ми досажда.

— Имайки предвид стремежа ти винаги да си център на внимание, сигурно се чувстваш доста странно да се криеш?

— Тази сутрин си се събудила с упоритото намерение да ме дразниш или ти се получава спонтанно?

— Отново превишаваш скоростта.

Рен въздъхна.

Градът остана зад тях и след още няколко километра те свиха от главното шосе и поеха по доста по-тесен страничен път. Рен отново благоволи да заговори:

— Този път води към изоставен замък на върха на хълма над къщата. От там всичко се вижда като на длан.

Колкото приближаваха, пътят ставаше все по-изровен и накрая свърши с тясна пътека, където Рен спря. Когато започнаха да се изкачват между дърветата, той грабна пликите с храната от ръката ѝ.

— Поне не си взела една от онези идиотски кошници за пикник.

— И аз знам нещичко за тайните операции.

Той изсумтя.

Когато стигнаха до поляната на билото на хълма, Рен се спря, за да разчете килнатата настрани табелка, отбелязваща историческите руини. Изабел разгледа наоколо и скоро установи, че останките не бяха само от замък, но и от крепост с множество постройки. По полуразрушените стени пълзяха лози и достигаха до развалините на някогашната стражева кула. Под полусъборените сводове растяха дървета, а полски цветя надничаха в пукнатините на камъните, някога представлявали основите на конюшня или хамбар.

Рен заряза табелата и се приближи до Изабел, която се любуваше на ширналите се полета и гори.

— Мястото е било етруско гробище, преди да издигнат замъка — осведоми я той.

— Руини върху руини. — Дори с невъоръжено око можеше да се види фермерската къща в долината, но и в градината, и в маслиновата горичка не се мяркаше жива душа.

— Нищо не става.

Рен се взря през бинокъла, който носеше.

— Още е рано. Това е Италия. Нужно им е време, за да се организират.

Една птица се стрелна от гнездото в стената зад тях. Изабел реши, че с присъствието си нарушават покоя на мястото, и малко се отдалечи. Нозете ѝ стъпкаха няколко стръка дива мента и въздухът се изпълни със сладко ухание.

Тя забеляза част от стена с куполообразна ниша. Когато приближи, видя, че представлява абсида от някогашен параклис. Върху купола все още се различаваха леки следи от боя — ръждивокафява, която някога е била тъмночервена, прашни отсенки на синьо, избеляла охра.

— Всичко е толкова спокойно и умиротворяващо. Чудя се защо са го изоставили.

— Съдейки по надписа върху табелата, заради чумата през петнайсети век и непосилните данъци за съседните епископи. Или може би са били прогонени от духовете на етруските, погребани тук — осведоми я Рен раздражено.

Тя му обърна гръб и се взря в купола. Църквите обикновено я успокояваха, но Рен бе твърде близо. Усети мирис на дим и се извърна. Той палеше цигара.

— Какво правиш?

— Пуша само по една на ден.

— Може ли да не го правиш в мое присъствие?

Той не ѝ обърна внимание, всмукна дълбоко и се запъти към един от порталите. Облегна се на камъните с мрачно и отчуждено изражение. Може би не биваше да го насилва да се рови в детството си.

— Грещиш — изрече Рен рязко. — Аз съм напълно способен да отделям реалния живот от екранния.

— Никога не съм казвала, че не си. — Младата жена приседна върху останките от стена и се загледа в профила му, толкова съвършен, с изчистени пропорции. — Просто предположих, че представата, която имаш за себе си, формирана в детството, когато си виждал и правил неща, на които никое дете не бива да бъде подлагано, може да не съответства на мъжа, в който си се превърнал.

— Ти не четеш ли вестници?

Изабел най-последно разбра какво в действителност го тормозеше.

— Не можеш да престанеш да се измъчваш за случилото се с Карли, нали?

Той вдиша дълбоко дима, но не каза нищо.

— Защо не свикаш пресконференция и не кажеш истината? — Тя отскубна стръкче мента и го стри между пръстите си.

— Хората са преситени от сензации. Те вярват в това, което искат.

— Тя не ти е била безразлична, нали?

— Да. Беше мило дете... о, боже, толкова талантлива. Беше тежко да гледам как се похабява напусто.

Изабел обви ръце около коленете.

— Колко време бяхте заедно?

— Само няколко месеца, преди да разбера колко сериозен е проблемът ѝ с наркотиците. Тогава си въобразих, че мога да я спася, и още няколко месеца правех всичко възможно да ѝ помогна. — Той изтръска пепелта и отново всмукна от цигарата. — Уредих да я прегледат. Опитах да я убедя да постъпи в клиника за наркомани. Нищо не се получи, накрая се отказах и се разделихме.

— Разбирам.

Той я изгледа мрачно.

— Какво?

— Нищо. — Тя поднесе стръкчето към носа си. Как ѝ се искаше да не се опитва винаги да променя хората, а да ги остави да бъдат такива, каквито са. Още повече, когато самата тя се нуждаеше от основна промяна.

— Какво означава това дълбокомислено „разбирам“? Кажете какво мислиш. Бог е свидетел, че за теб не би трябвало да е никак трудно.

— И какво мисля според теб?

Той изпусна дима през ноздрите си.

— Предполагам, че ти ще ми кажеш.

— Аз не съм твоят психиатър, Рен.

— Ще ти напиша чек. Кажете какво ти се върти в ума.

— Не е важно какво се върти в моя ум. Кажете ми какво се върти в твоя.

— Звучи така, сякаш ме осъждаш — настръхна той и ѝ метна враждебен поглед. — Звучи така, като че ли мислиш, че съм можел да направя нещо, за да я спася, и това никак не ми харесва.

— Това ли смяташ, че правя? Съдя те?

Рен захвърли цигарата.

— Не е моя вината, че тя се е самоубила, по дяволите! Аз направих всичко, което можах.

— Наистина ли?

— Смяташ, че е трябвало да остана с нея? — Рен стъпка угарката. — Да ѝ подавам спринцовката, когато се нуждае от следващата доза? Или да ѝ приготвям линиите с кокаин, за да смърка? Казах ти, че като дете имах проблеми с дрогата. Не можех да бъда в близост с подобни гадости.

Изабел си припомни насмешливото му подмятане как е смъркал кокаин, но в момента той не се шегуваше.

— Преди да навърша двайсет се изчистих, но и сега изтръпвам от ужас, като си помисля как едва не съм прецакал живота си. Оттогава се старая да стоя възможно най-далеч от наркотиците. — Поклати глава. — Смъртта ѝ е огромна и ненужна загуба.

Сърцето ѝ се сви от мъка за него.

— И ако си останал с нея, си можел да я спасиш?

Той се извърна към нея. Лицето му пламтеше от гняв.

— Това са глупости! Никой не можеше да я спаси!

— Сигурен ли си?

— Да не мислиш, че аз съм единственият, който се е опитвал? Семейството ѝ беше с нея. Много от приятелите ѝ. Но тя се интересуваше само от следващата доза.

— Може би е имало нещо, което да кажеш? Или да направиш?

— Тя беше наркоманка, по дяволите! На даден етап трябваше сама да си помогне.

— Но не го е сторила, нали?

Той зарови върха на обувката си в прахта.

Изабел се изправи.

— Ти не си можел да направиш нищо против волята ѝ, Рен, но си искал. И след смъртта ѝ се побъркваш от мисли, опитвайки се да разбереш какво е можело да кажеш или да сториш, за да ѝ помогнеш.

Той пъхна ръце в джобовете и зарея поглед в далечината.

— Нищо не можеше да се направи.

— Напълно ли си сигурен?

Дълбока въздишка се изтръгна сякаш от дълбините на душата му.

— Да, сигурен съм.

Тя пристъпи зад него и го потупа по гърба.

— Продължавай да си го напомняш.

Той се втренчи в нея, дълбоката бръчка между веждите му се изглади.

— Май наистина трябва да ти напиша чек, а?

— Смятай го за бартерна сделка за урока по готварство.

Устните му леко се извиха.

— Само недей да се молиш за мен, става ли? Плаши ме до смърт.

— Не мислиш ли, че заслужаваш няколко молитви?

— Не и когато се опитвам да си спомня как изглеждаше без дрехи същата особа, която се моли за мен.

Сякаш помежду им подскочи огнена топка. Той вдигна ръка и бавно затъкна кичур коса зад ухото ѝ.

— Ама и аз имам един късмет. Цели месеци се държа прилично и когато съм готов за бойни подвизи, се оказвам на необитаем остров с монахиня.

— Така ли мислиш за мен?

Той подръпна крайчеца на ухото ѝ.

— Опитвам се, но не се получава.

— Добре.

— Господи, Изабел, ти ми изпращаш по-противоречиви сигнали от развалено радио. — Рен отпусна ръка.

Тя облиза устни.

— Това е... защото съм прекалено объркана.

— Изобщо не си объркана. И ти го искаш не по-малко от мен, но още не си измислила как да го включиш в настоящите си житейски планове, затова протакаш нещата, или иначе казано, едва влачиш крака насреща ми. Същите крака впрочем, които искам да почувствам качени на раменете ми.

Устата ѝ пресъхна.

— Ти направо ме подлудяваш! — възкликна той.

— Да не мислиш, че и ти не правиш същото с мен?

— Първата добра новина за днешния ден. Тогава какво още чакаме?

Той се протегна към нея, но тя се дръпна като ужилена.

— Аз... аз трябва да помисля и да се ориентирам. *Ние* трябва да се ориентираме. Първо да седнем и поговорим.

— Точно това не желая. — Сега той отстъпи назад. — По дяволите, няма да позволя отново да ни прекъснат, защото в минутата, в която те докопам, някой със сигурност ще цъфне във фермерската къща. Какво ще кажеш да похапнем? Дяволски ми е нужно нещо голямо, което да отвлече вниманието ми.

— Мислех, че моят пикник е прекалено женски за теб.

— Гладът изкарва наяве женствените черти от характера ми. От друга страна, сексуалната неудовлетвореност събужда инстинктите ми на убиец. Кажи ми, че не си забравила виното.

— Това е шпионска мисия, глупчо, а не коктейлно парти. По-добре използвай бинокъла по предназначение, докато извадя храната.

Като никога Рен не възрази и докато оглеждаше терена, Изабел разопакова продуктите, които бе купила сутринта — сандвичи с прозрачни резени прошуто между две прясно изпечени фокачи^[1], салата от зрели домати, пресен босилек и faggo — подобни на ечемик зърна, присъщи за тосканската кухня. Разположи всичко върху сенчеста част от стената с прекрасен изглед към фермерската къща, а накрая добави бутилка минерална вода и останалите от вечерята круши.

Изглежда, и двамата осъзнаваха, че няма да понесат още словесни игри, затова, докато се хранеха, разговаряха за храна и книги — за всичко друго, но не и за секс. Рен беше начетен, остроумен и забавен събеседник и много по-осведомен от нея по различни теми.

Изабел тъкмо посегна към една круша, когато той грабна бинокъла.

— Изглежда, купонът най-сетне започна.

Тя изрови театралния си бинокъл и видя как градината и маслиновата горичка постепенно се изпълват с хора. Първи се появиха Масимо и Джанкарло заедно с един мъж, в когото Изабел разпозна Бернардо, който беше местният poliziotto, или полицаи. Ана заедно с Марта и още няколко жени застанаха край оградата. Всички те явно даваха наставления на по-младите, които пристигаха. Изабел разпозна хубавото червенокосо момиче, от което вчера бе купила цветя, симпатичния млад мъж, който работеше във фотостудиото, и месаря.

— Я виж кой още се появи.

Тя насочи бинокъла си към посоката, в която гледаше Рен, и видя в градината да влиза Виторио, съпроводен от Джулия. Те се включиха в групата, която бе започнала да събаря оградата камък по камък.

— Не би трябвало да изпитвам разочарование, но се чувствам излъгана — въздъхна Изабел.

— Да, аз също.

Марта прогони един млад мъж, навлязъл сред розите ѝ.

— Интересно, какво търсят? И защо са чакали да пристигна, за да започнат да го търсят?

— Може би преди това не са знаели, че е изчезнало. — Той остави бинокъла и започна да прибира остатъците от обяда им в

пликовете. — Мисля, че е време да предприемем по-крути мерки.

— Помни, че не можеш да използваш хладно или огнестрелно оръжие.

— Само в краен случай.

Той я придържаше под лакътя, докато се спускаха по тясната пътека към колата. Отне им само минута да хвърлят всичко на задната седалка и да потеглят. Рен не жалеше пандата.

— Ще ги изненадаме — заяви той, когато отби по обходното шосе, заобикалящо Касалеоне, вместо да се насочи директно към града. — Всички в Италия имат мобилни телефони и не искам някой да се обади във фермата, за да им съобщи, че се връщаме.

Зарязаха колата на един страничен път, недалеч от вилата, и поеха през гората.

Първа ги видя Ана и остави на земята стомните с вода, които носеше. Някой спря радиото, от което се разнасяше поп музика. Постепенно разговорите замряха и тълпата се раздвижи. Джулия пристъпи към Виторио и го улови за ръката. Бернардо, облечен в *roliziotto* униформа, застана до брат си Джанкарло.

Рен се спря в края на горичката, огледа разкопките, сетне насъбралото се множество. Никога не бе приличал толкова на безмилостен убиец и всички разбраха посланието.

Изабел отстъпи назад, за да му даде възможност да се развихри.

Той не бързаше, смразяващият му поглед се местеше от лице на лице, вплътил се в ролята на лошото момче, както само той умееше. Когато тишината стана непоносима, Рен най-сетне заговори. На италиански.

Тя трябваше да предвиди, че този разговор няма да се води на английски, но не се бе досетила и сега ѝ идеше да закрепчи от разочарование.

Когато той млъкна, всички заговориха в един глас. Беше, все едно да наблюдаваш цяла армия от пощурели диригенти, отчаяно опитващи се да дирижират оркестъра. Ръце, въздигнати към небесата, пръсти, сочещи към земята, главите и сърцата. Високи изблици, свиване на рамене, въртене на очи. Изабел изгаряше от нетърпение да разбере какво казват.

— На английски — изсъска тя, но Рен бе твърде зает да залива Ана с непрекъснат словесен порой, за да ѝ обърне внимание.

Икономката застана пред тълпата, откъдето се обясняваше с вид на примадона, изпълняваща трагическа ария.

Той най-после я прекъсна и каза нещо на множеството. Когато свърши, всички започнаха да се разотиват, мърморейки тихо един на друг.

— Какво казват? — не се стърпя Изабел.

— Някакви глупости за кладенеца.

— Открий слабото им място.

— Вече го открих. — Той пристъпи по-навътре в градината. — Джулия, Виторио, вие никъде няма да ходите.

---

[1] Традиционен италиански плосък хляб с лук, маслини и подправки. — Б.пр. ↑

Виторио и Джулия се спогледаха неловко и неохотно се върнаха в градината. Ана и Марта бяха изчезнали и сега бяха останали само четиримата. Без да губи време, Рен мина в настъпление.

— Искам да зная какво става в моята собственост. И не обиждайте интелигентността ми с разни измислици за канализацията.

Виторио изглеждаше толкова измъчен, че Изабел почти го съжали.

— Нещата са много сложни — избъбри нещастникът.

— Ами тогава ги опрости, за да разберем — изръмжа Рен.

Виторио и Джулия отново се спогледаха. Тя упорито стисна устни.

— Трябва да му кажем, Виторио.

— Не — отсече съпругът ѝ. — Върви в колата.

— Ти върви в колата! — възкликна Джулия и размаха ръце. — Ти и твоите приятели нищо не можахте да направите. Сега е моят ред.

— Джулия... — В гласа му прозвуча предупредителна нотка, но тя я пренебрегна.

— Това... това е свързано с Паоло Балио, брата на Марта — подхвана жената забързано.

— Нито дума повече! — Виторио имаше безпомощното изражение на човек, който знае за приближаващата катастрофа, но не разбира как да я предотврати.

Джулия мина покрай него и застана пред Рен.

— Той беше, той беше местният... представител... за... Фамилията.

— Мафията — уточни Рен невъзмутимо и седна на оградата с вид на човек, който е на „ти“ с организираната престъпност.

Виторио се извърна, сякаш нямаше сили да понесе признанието на жена си.

Джулия като че ли се опитваше да реши каква част от истината да им каже.

— Паоло беше... Той се грижеше да не се случват произшествия с местните бизнесмени. Нали се сецате какво имам предвид? Прозорците на магазините да не биват разбити през нощта, а камионът с цветята за цветарницата да не изчезне със стоката.

— Пари за закрила — кимна Рен.

— Можете да го наречете както желаете — промърмори Джулия, докато кършеше пръсти. Те бяха малки и фини, с венчална халка върху единия пръст и по-малки пръстени върху останалите. — Ние сме малко градче, но всички знаят какви са правилата и най-добросъвестно плащаха на Паоло на всяко първо число. И в резултат витрините на магазините оставаха цели, а камионът с цветята пристигаше навреме. — Тя нервно завъртя венчалната халка. — Но после Паоло получи сърдечен удар и почина.

Джулия прехапа устни.

— Отначало всичко беше наред... като се изключи скръбта на Марта, която много тъжеше за брат си. Но точно преди да пристигне Изабел, в града се появиха някакви мъже. Лоши хора. Мъже от Неапол. — Тя стисна устни, сякаш бе лапнала нещо кисело. — Те... те намериха кмета и... беше ужасно. Но когато си заминаха, разбрахме, че Паоло е бил много глупав. Той ги е лъгал, крил е истинските суми, събирани от търговците, и е прибирал разликата за себе си. Така натрупал няколко милиона стари лири. — Джулия пое дълбоко дъх. — Те ни дадоха един месец да намерим парите и да ги върнем. Ако ли не...

Гласът ѝ заглъхна и тогава Виторио пристъпи напред. Сега, след като Джулия бе започнала, той изглеждаше примирен и готов да довърши разказа на жена си.

— Марта е сигурна, че Паоло в скрил парите някъде близо до къщата. Знаехме, че не ги е похарчил, а Марта си спомняше, че преди да умре, Паоло все работел нещо по оградата.

— Времето ни изтича — намеси се Джулия. — Не искахме да те лъжем, но какво можехме да сторим? Беше прекалено опасно да те замесваме, само искахме да те предпазим. Сега разбираш ли, Изабел, защо толкова искахме да се преместиш в града? Тревожихме се, че онези мъже ще изгубят търпение и ще се появят тук. А ако ти се окажеш на пътя им... — Тя направи отривист жест с ръка, сякаш режеше нещо.

— Много е лошо това, което се случи — додаде Виторио. — Трябва да намерим парите, което означава, че се налага колкото се може по-скоро да съборим оградата.

— Si. Тези мъже са много опасни.

— Интересно. — Рен се изправи. — Нужно ми е време, за да помисля.

— Само да не е много дълго — погледна го Джулия умолително.

— Много съжаляваме, че трябваше да ви излъжем — рече Виторио засрамено. — И, Изабел, извинявай за среднощния призрак. Беше Джанкарло. Ако знаех какво е намислил, щях да му попреча. Нали ще дойдете у нас другата седмица на вечеря?

— Както и за гъби? — обърна се Джулия оживено към Изабел. — Следващия път, когато завали.

— Разбира се — увери я Изабел.

Когато двойката си тръгна, Изабел въздъхна и приседна на оградата. За миг се полюбува на спокойната красота на градината, после погледна към Рен.

— Вярваш ли им?

— На нито една дума.

— Аз също. — Тя понечи да загризе нокътя на палеца си, но тутакси се възпря. — Но едно е истина: тук има скрито нещо.

— Цялата земя в тази страна гъмжи от артефакти. — Той бръкна в задния джоб на джинсите, но си спомни, че вече е изпушил дневната си дажба. — Когато се изкопае някоя историческа останка, дори да е в частен имот, е собственост на правителството. Може би добрите жители на Касалеоне търсят нещо много ценно, което не желаят да предадат на властите.

— И ти мислиш, че цялото градче участва в заговора? Бернардо е полицай. Не ми се струва възможно.

— Полицайте са подкупни. Ти имаш ли по-добра идея? — Той зарея поглед към хълмовете.

— Трябва да е нещо изключително ценно. — Едно листо падна на оградата до нея и тя го бръсна. — Мисля, че трябва да се престорим, че сме им повярвали и да им позволим да продължат започнатото.

— Съгласен съм. Освен това възнамерявам да присъствам, когато събарят оградата.

— Аз също. — Една от котките се приближи и се отърка в краката ѝ. Тя се наведе, за да я погали.

— Трябва да отида да взема колата от сервиза, после ще отскоча до вилата, дано Бог ме закриля.

— Добре. Аз трябва да работя, а ти ме разсейваш.

— Върху книгата за овладяването на личната криза?

— Да. И да не си посмял да кажеш нито дума!

— Не съм и помислял. Значи те разсейвам, така ли?

Изабел сви палеца в юмрука си.

— Говоря сериозно, Рен. Няма смисъл да ме обайваш с чара си, защото, докато не поговорим, нищо няма да се случи.

Той въздъхна примирено.

— Можем днес да вечеряме в Сан Джиминяно. И ще поговорим.

— Благодаря.

Устните му се извиха в дръзка усмивка.

— Но в мига, в който спреш да говориш, ще дам воля на ръцете си. И облечи нещо секси. За предпочитане с дълбоко деколте и определено без бельо.

— Вие, гимназистчетата, ще ме уморите от смях. Някакви други желания?

— Не, мисля, че това е всичко.

Той се отдалечи, подсвирквайки си. Приличаше повече на очарователен пройдоха, отколкото на любимия психопат на Холивуд.

Изабел взе една бърза вана, грабна бележника и нахвърля няколко идеи за книгата си, но мозъкът ѝ отказваше да работи, затова остави тефтера настрана и се отправи към вилата, за да види как са Трейси и децата.

— Всичко е просто супер. — Бившата съпруга на Рен се излежаваше на шезлонга край басейна със затворени очи. — Хари и децата ме мразят, а нероденото бебе ме кара постоянно да пръцкам.

Изабел зърна децата да слизат от колата на Хари с оплескани със сладолед лица.

— Ако Хари те мразеше, едва ли щеше да е още тук.

Трейси вдигна облегалката на шезлонга и надяна слънчевите очила.

— Той е тук, защото се чувства виновен заради децата. Утре си тръгва.

— Двамата опитахте ли се да поговорите?

— Говорих най-вече аз, а той се държа снизходително.

— Тогава защо не опиташ пак? Довечера, след като децата заспят. Налей му чаша вино и го помоли да изброи три неща, които би искал да направиш за него, за да е щастлив.

— Това е лесно. Да повиша с двайсет пункта коефициента си на интелигентност, да бъде организирана и подредена, вместо бременна, и да променя изцяло характера си.

Изабел се засмя.

— Май малко се самосъжаляваме, а?

Трейси я изгледа с присвити очи над очилата.

— Ти си доста странен психолог.

— Зная. Ще си помислиш за това, нали? Попитай го, но съвсем чистосърдечно. Без никакъв сарказъм.

— Без сарказъм? Сега съвсем ме обърка. По-добре ми разкажи за теб и Рен.

Изабел се отпусна в шезлонга.

— По-добре да не го правя.

— Добрата докторка явно може да предписва горчиви хапове, но самата тя не е готова да ги глътне. Хубаво е да видя, че аз не съм единствената прецакана жена, седнала край този басейн.

— Определено не си. И какво мога да кажа, освен очевидното — загубила съм си ума.

— Не си първата му жертва.

— Да, но аз не съм от неговата класа.

— От друга страна, ти не си от тези, които позволяват да им хвърлят прах в очите, така че отлично знаеш в какво се забъркваш. А това ти дава явно предимство пред останалите му жени.

— Предполагам.

— Мамиии! — Конър изписка иззад ъгъла, а провисналото дъно на сините му шорти се полюшваше настрани, докато тичаше.

— Хей, голямо момче! — Трейси стана, вдигна го на ръце и покри с целувки малкото му личице, оплескано със сладолед.

Той погледна Изабел над рамото на майка си и се ухили, разкривайки малките си блестящи зъбки.

Сякаш някаква ръка стисна сърцето на Изабел. Животът на Трейси може и да беше пълна бъркотия, но си имаше своите награди.

Рен грабна плика от „Федерал Експрес“, лежащ върху масичката в антрето на вилата и се шмугна в спалнята си. Заклучи вратата, за да не нахлуят малките нахалници, и се настани в креслото до прозореца. Взря се в тъмносиния илик с надпис: „Среднощно убийство“, напечатан с обикновен шрифт. От години не бе изпитвал подобно възбуждение. Хауард най-после бе завършил сценария.

От предишните им обсъждания с Хауард той знаеше, че идеята му е да предизвика публиката с един основен въпрос: дали Каспар Стрийт е просто психопат убиец, или, което е много по-тревожно, неизбежен продукт на общество, в което насилието се приемаше за даденост? Дори света Изабел би трябвало да одобри това послание. Той се усмихна, когато си припомни как изглеждаше тя преди по-малко от половин час — слънчевите лъчи сияеха в косата ѝ, а прекрасните ѝ очи го изпиваха с желание. Обичаше уханието ѝ на подправки, секс и доброта. Но сега не можеше да мисли за нея, не и когато в кариерата му щеше да настъпи дългоочакваният звезден обрат. Актьорът се устрои по-удобно и зачете.

Два часа по-късно бе плувнал в студена пот. Дженкс бе надминал себе си. Ролята на Стрийт изобилстваше с мрачни обрати и почти неуловими нюанси, които щяха да накарат Рен да разгърне докрай актьорските си умения. Нищо чудно, че всеки актьор в Холивуд жадуваше да се снима в този филм.

Но в последния вариант на сценария имаше огромна промяна, която Хауард не беше обсъждал с Рен. С един бриляnten замах той още по-ярко бе открил основната тема на филма, превръщайки я в екзистенциален кошмар. Вместо да преследва и убива жените, които обичаше, Каспар Стрийт изтезаваше и убиваше деца.

Рен се облегна назад и затвори очи. Промяната бе гениална, но...

Никакви „но“. Тази роля щеше да го изстреля на върха в звездния списък от актьори и да го превърне в мечтата на всеки режисьор.

Той грабна няколко листа, за да нахвърли бележки за образа. За него това винаги бе началната стъпка и Рен обичаше да я предприема веднага след първоначалното четене, докато впечатленията му все още бяха свежи. Той записваше чувствените си възприятия, идеи за

костюмите, жестовете и движенията, всичко, което му идваше на ума и което по-късно щеше да му помогне да изгради своя герой.

Но сега само въртеше капачката на писалката. Обикновено идеите го заливаха, въображението му се развихряше, но последната промяна на Дженкс го бе изкарала от равновесие и нищо не му хрумваше. Нуждаеше се от повече време, за да осмисли прочетеното. Утре щеше да опита отново.

Няколко часа по-късно той се отправи към фермата. Беше решил да не споменава на Изабел за промяната в сценария. Не беше разумно да я дразни. Не и сега, когато проточилата се помежду им игра най-сетне клонеше към своя край.

Изабел игнорира предложението на Рен да облече нещо секси. Избра най-консервативната си черна рокля с тънки презрамки и наметна върху голите рамене черен шал с ресни, осеян с миниатюрни златни звездички. Хранеше котките, когато чу зад гърба си приближаващи се стъпки. Върху шията ѝ затуптя една веничка. Тя се обърна и видя на прага да стои мъж с вид на завеян интелектуалец. С разрошената си коса, очила с телени рамки, чиста, но омачкана риза, износен панталон в цвят каки и раница, провиснала от едното рамо, той приличаше на по-малкия брат на Рен Гейдж — една по-чиста и поетична душа.

— Чудех се кой ли ще е кавалерът ми за вечерта — усмихна се Изабел.

Той огледа скромния ѝ тоалет и въздъхна.

— Знаех си, че няма смисъл да се надявам за минипола.

В двора до нейната кола бе паркирано сребристо „Алфа Ромео“.

— Откъде се взе това?

— Колата ми още е на ремонт и докато чакам да стане готова, поръчах да ми доставят тази.

— Докато чакат нещо, хората си поръчват шоколадови блокчета, а не коли.

— Само бедняците като теб.

Градчето Сан Джиминяно увенчаваше хълма като изящна корона. Четиринайсетте му стражеви кули се открояваха живописно на фона на залеза. Изабел се опита да си представи какво са изпитали поклонниците, поели от Северна Европа към Рим, когато за първи път са зърнали града. След рисковете по широкия друм, Сан Джиминяно навярно им се е сторил като рай на безопасността и сигурността.

Мислите на Рен явно следваха нейните.

— По правило би трябвало да приближим града пешком.

— Едва ли точетата ми са пригодени за поклонничество. Красиво е, нали?

— Най-добре запазеният средновековен град в Тоскана. В случай че не си успяла да прочетеш пътеводителя си, градът е бил спасен от нещастие.

— Какво искаш да кажеш?

— Сан Джиминяно е бил оживен търговски център, преди черната смърт да погуби по-голяма част от населението му.

— Също като замъка.

— По онова време определено им е било трудно без антибиотици. Сан Джиминяно изгубил значението си като главна спирка на поклонниците, поели към Вечния град. За наш късмет, малцина от оцелелите му жители са имали пари, за да го модернизират, затова повечето от стражевите кули са се запазили и до днес. Тук са заснети части от „Чай с Мусолини“. — Покрай тях в противоположна посока профуча туристически автобус. — Това е новата „черна смърт“ — въздъхна Рен. — Прекалено много туристи. Но градът е толкова малък, че повечето не остават за през нощта. Ана ми каза, че в късния следобед улиците на града почти опустяват.

— Ти отново си говорил с нея?

— Разреших им утре да започнат събарянето на оградата, но само под мое наблюдение.

— Обзалагам се, че не ѝ се е понравилось.

— Питай ме дали ме е грижа. Назначих Джереми да стои на стража.

Рен спря колата на паркинга пред древните стени и праметна раницата на гръб. Въпреки че дегизировката му на отвейан интелектуалец не го прикриваше толкова добре, както останалите,

повечето туристи се бяха разотишли и той не привличаше особено внимание, докато вървяха по улиците.

По пътя Рен ѝ разказа за фреските в църквата от дванайсети век в романски стил и беше удивително търпелив, докато тя надзърташе в магазинчетата. След това двамата минаха по тесните стръмни улички, водещи към Рока — древната градска крепост — и се изкачиха на кулата, за да погледат от високо хълмовете в далечината и полетата, призрачно красиви под лъчите на залеза.

Рен посочи към лозята.

— Там отглеждат гроздето за „Вернача ди Сан Джиминяно“, местното бяло вино. Искаш ли да го опитаме на вечеря по време на разговора, за който толкова настояваш?

От ленивата му усмивка кожата ѝ настръхна и тя едва не му каза, че предпочита да пропуснат и виното, и разговора и да се отправят право към леглото. Но душата и сърцето ѝ бяха твърде наранени, за да понесат още удари, и затова трябваше да прояви благоразумие и да постъпи правилно.

Малкият ресторант в хотел „Систерна“ имаше каменни стени, покривки в прасковен цвят и от него се разкриваше поредната великолепна гледка, с които Тоскана изобилстваше. От масата им, закътана в ъгъла между високите прозорци, се виждаха върховете на полегатите покриви, покрити с червени керемиди, и можеха да наблюдават как светват светлините в къщите и фермите край града.

Рен види чашата с вино.

— За разговорите. Дано този се окаже милостиво кратък и безкрайно ползотворен.

Докато отпиваше от тръпчивото вино, Изабел си напомни, че жените, които не отстояват позициите си и проявяват мекушавост, биват стъпквани.

— Ще имаме любовна авантюра.

— Слава богу!

— Но при моите условия.

— Виж ти, каква изненада.

— Трябва ли да си саркастичен за всичко? Защото, ако възнамеряваш постоянно да ехидничаш, длъжна съм на секундата да те уведомя, че не е особено привлекателно.

— Ти си не по-малко саркастична.

— Точно затова зная колко е неприятно.

— Не е ли по-добре просто да продължиш? Виждам, че умираш от желание да изложиш условията си. Надявам се, че не откриваш намеци за „лягане“, или и това ти се струва твърде саркастично?

Той вече се забавляваше.

— Ето какво е нужно да си изясним. — Изабел подмина факта, че в очите му лудуваха десетки дяволити пламъчета. Не я беше грижа. Прекалено много жени биваха малодушни пред любовниците си, ала тя нямаше да бъде една от тях. — Първо... не можеш да ме критикуваш.

— И защо, дявол да го вземе, ще го правя?

— Защото аз не съм сексуален шампион като теб и защото съм заплаха за самолюбието ти, което никак не ти се нрави.

— Добре. Никаква критика. И ти *не* си заплаха за мен.

— Второ... няма да участвам в нищо извратено. Просто обикновен секс.

Зад кръглите стъкла на очилата му сребристосините му вълчи очи се присвиха подозрително.

— Какво е определението ти за „обикновен секс“?

— Общоприетото определение.

— Разбрах. Никакъв групов секс. Никакви играчки. Никакви садо-мазо изпълнения. Разочароващо, но ще го преглътна.

— Забрави! Просто забрави! — избухна Изабел и хвърли салфетката върху масата. — Аз не съм от твоята класа и сама недоумявам как можа дори за миг да ми хрумне подобна лудост.

— Извинявай. Малко се поувлякох. — Рен се наведе през масата и отново разстла салфетката върху коленете ѝ. — Стриктно ли ще се придържаш към мисионерската поза, или предпочиташ да си отгоре?

Типично в негов стил да обърне всичко на шега. Трудна работа. Мъжете разполагаха с десетки начини да защитят илюзорното си превъзходство, но тя нямаше намерение да се хваща на въдицата му.

— Ще зависи от настроението ни.

— А може ли да съблечем дрехите си?

— Ти можеш. Всъщност това е изискване.

Той се усмихна.

— Ако ти не желаеш да се съблечеш, аз нямам нищо против. Фини черни мрежести чорапи и колан с жартиери би трябвало да ти

помогнат да запазиш благоприличие.

— Колко си великодушен. — Тя прокара пръст по ръба на чашата си. — Ще повторя очевидното — това ще бъде само секс. Никакъв емоционален компонент.

— Както кажеш.

Сега идваше най-трудното, но тя нямаше да отстъпи.

— И още нещо... Никакъв орален секс.

— Това пък защо?

— Просто не ми допада. Струва ми се малко... първично.

— Знаеш ли, тук ограничаваш възможностите ми.

Изабел стисна устни.

— Приемаш или приключваме дотук.

О, той щеше да приеме, помисли си Рен, докато се любуваше на тези възхитителни устни, свити в тънка линия. Той се бе любил на екрана и в живота с най-красивите жени на света, но нито едно от тези прелестни лица не криеше толкова жизненост и енергия като нейното. Той виждаше ум, хумор, решителност и безкрайно състрадание към хората. И при все това единственото, което искаше в този миг, бе да я грабне на ръце и да я отнесе до най-близкото легло. За нещастие, доктор Фифи не беше от жените, които можеш да грабнеш и понесеш на ръце, не и когато имаше дневен ред, който не бе изчерпан. Нямаше да се изненада, ако сега измъкне някакъв договор и му го тикне за подпис.

Но пулсиращата веничка на шията ѝ разпалваше надеждите му. Тя не беше толкова хладнокръвна и овладяна, на каквата се преструваше.

— Чувствам се малко неуверено — призна той.

— И защо се чувстваш неуверено? Получаваш това, което искаш.

Рен знаеше, че стъпва по тънък лед, но въпреки това нямаше да ѝ позволи изцяло да командва парада.

— Да, но това, което искам, изглежда, е облепено с огромни предупредителни надписи.

— Ти просто не си свикнал жените открито да излагат нуждите си. Разбирам, че това може да ти се струва заплашително.

Кой би помислил, че такъв велик ум може да бъде толкова секси?

— Въпреки това егото ми е сериозно наранено.

— Казано метафизично, това е добре.

— Но казано физически, не е. Искам да вярвам, че за теб съм неустоим.

— Ти си неустоим.

— Не може ли да го изречеш с повечко плам?

— Това е болно място.

— Моята неустоимост?

— Да.

Рен се усмихна. Правилен отговор.

Появи се сервитьорът с предястието, състоящо се от наденички, маслини и нарязани на тънки резени зеленчуци, запържени до златисто. Рен избра един резен, пресегна се през масата и го поднесе към устните ѝ.

— Добре, сега да обобщим казаното дотук: никаква критика и никакъв орален секс. Това са изискванията ти, нали? И нищо извратено.

Той се надяваше да я подразни, но тя запази ледено самообладание.

— Точно това казах.

Той плъзна хапката между устните ѝ.

— Предполагам, че няма смисъл да питам за камшици и снопчета тънки пръчки.

Изабел дори не си даде труда да отвърне на подобна глупост. Вместо това попи с деликатен жест ъгълчето на устата си със салфетката.

— Или белезници — додаде Рен.

— Белезници? — Салфетката застина на половината път към скута ѝ.

Да не би в очите ѝ да проблесна искрица на интерес? Изглеждаше развълнувана, но той не беше такъв глупак, че да ѝ позволи да види, че е забелязал.

— Забрави. Проявих непочтителност и моля да ме извиниш.

— И-извинението се приема.

Рен долови заекването и тутакси сподави усмивката си. Значи госпожица Суперконтрол може би не е против малко игрички на робиня и господар в леглото. И макар че много добре си представяше кой ще се озове с белезници, реши, че все пак това не е лошо начало. Само се надяваше, че тя няма да загуби ключа.

Рен се възползваше от всеки предлог да я докосва по време на вечерята. Краката му закачаха нейните под масата. Погали коляното ѝ. Поигра си с пръстите ѝ, хранеше я с хапки от чинията си. С изтъркано сантиментално движение, почерпано навярно от някой от филмите му, той прокара палец по долната ѝ устна. Колко пресметлив можеше да бъде един мъж? И всеки един от триковете му даваше резултат.

Изтънченият мъчител бутна настрана празната чаша от капучиното. Храната беше великолепна, но Изабел не си спомняше какво бе яла.

— Свърши ли? — попита той.

О, да, тя бе свършена, и още как!

Когато кимна, той я изведе от ресторанта и я насочи към извитата стръмна стълба, но вместо да слязат, я побутна нагоре.

— Къде отиваме?

— Помислих, че ще пожелаеш да погледнеш площада от високо.

За днес достатъчно се бе налюбувала на гледки. Искаше да се върне във фермерската къща. Или може би той щеше да пожелае да го направят в колата. Никога досега не го бе правила в кола, но днес изглеждаше подходящ ден за експерименти.

— Мисля, че за днес ми стигат гледки. Предлагам да се отправим към колата.

— Няма защо да бързаме. Зная, че тази гледка ще ти хареса.

Рен я подхвана под ръка, зави по коридора и извади от джоба си тежък железен ключ.

— Откъде го взе?

— Нали не мислеше, че ще ти дам шанс да размислиш?

Стаята беше малка, с позлатени корнизи, с множество летящи ангели, изрисувани върху тавана, и двойно легло, застлано с обикновена бяла покривка.

— Единствената свободна стая, но мисля, че става, нали? — Той остави раницата на пода.

— Много приятно. — Изабел изрита сандалите, твърдо решена да не му позволи да грабне инициативата. След като метна шала върху облегалката на високия дървен стол, тя остави чантата си, извади един презерватив и с делови жест го остави върху нощното шкафче до леглото. Рен, естествено, не се сдържа и избухна в смях.

— Май не сме големи оптимисти? — Той свали очилата и ги захвърли.

— Имам още.

— Не се и съмнявам. — Той заключи вратата. — А между другото, и аз.

Тя си напомни, че тази нощ няма нищо общо с любовта или постоянството. Това беше само секс — нещо съвсем очаквано, след като една жена се озове в компанията на Лоренцо Гейдж. А точно в този момент той беше нейната лична играчка. О, наистина изглеждаше възхитително.

Младата жена се опита да реши откъде да започне. Дали първо да го съблече? Да го разопакова един вид, като подарък за рожден ден? Или да го целуне?

Той остави ключа върху скрина и се намръщи.

— Списък ли правиш?

— Защо питаш?

— Защото имаш типичното дълбокомислено изражение на жена, заета да съставя списък.

— Май те изнервям, така ли? — Изабел прекоси килима, прегърна го през раменете и притекли главата му към себе си, за да достигне тази сладострастна уста. Сетне заби зъби в долната му устна.

— Хей! — изохка той.

Нека разбере каква тигрица има насреща си.

Тя се усмихна, прегърна го по-здраво и го дари с жарка целувка, за да изцели малката раничка, но се постара нейният език да води играта.

Рен, изглежда, нямаше нищо против.

Изабел плъзна крак по прасеца му. Той обхвана с длани дупето ѝ и я повдигна от пода, което беше идеално, защото така ставаше по-висока от него и, о, тя обожаваше позицията на превъзходство! Вложи още страст в целувката и пъкна стъпало между бедрата му.

Той определено се наслаждаваше на това движение и започна да отстъпва заднешком към леглото, вече готов да поеме командването.

— Първо се съблечи — пророни тя в устните му.

— Да се съблека?

— Ъхъ... при това бавно.

Рен я намести на края на леглото и прикова поглед в нея — възплъщение на опасен секс и мръсни намерения. Изваяните му устни едва се движеха, когато прошепна:

— Сигурна ли си, че си достатъчно жена, за да се справиш с това?

— Почти съм сигурна, да.

— Не ми се ще да се надценяваш и да прибързаш.

— Действай и дай най-доброто от себе си.

Изабел виждаше, че той изпитва удоволствие, макар че единственият издайнически признак бе лекото потрепване на гъстите му тъмни мигли. Знаеше също, че няма да има демонстрация на мускули или пози на модел за календар. Рен беше истински мъж.

Бавно... лениво... той разкопча ризата. Без да бърза, освобождаваше всяко копче с ловко движение на пръстите. Краищата на ризата се разтвориха.

— Отлично — разнесе се дрезгавият ѝ шепот. — Обичам да имам кинозвезда на свое разположение.

Ризата полетя към пода. Ръката му се спусна към токата на колана, но вместо да я разкопчае, Рен повдигна игриво вежди към нея.

— Първо ме вдъхнови.

Ръката ѝ се стрелна под роклята, смъкна гащичките и ги захвърли настрани.

— Отлично — промърмори той. — Обичам да имам секси гуру на свое разположение.

Когато той свали колана, обувките и чорапите и смъкна ципа на панталона с няколко сантиметра, устата ѝ бе пресъхнала. Шоуто определено беше първокласно!

Тя зачака да спусне ципа докрай, но Рен поклати глава.

— Още малко вдъхновение.

Изабел изви ръка зад гърба си и спусна своя цип много по-надолу, отколкото той неговия. Роклята се плъзна от раменете ѝ. Тя разкопча обеците.

— Жалки уловки. — Той изу панталона и застана пред нея по копринени тъмносини боксерки. Осемдесет и пет килограма прекрасна жива плът, само за нея.

— Преди да видиш още, искам поредната доза вдъхновение.

Той отново се опитваше да поеме контрол, но къде оставаше забавлението и за двамата? Тя го помами с пръст — съблазнителен жест, който никога досега не бе използвала в живота си и никога не бе мислила да използва, но не се изненада, когато той се подчини.

Изабел се облегна на възглавниците и протегна ръце, толкова пламтяща от желание, че имаше чувството, че ще подпали чаршафите. Той протегна ръка и дръпна нагоре полата ѝ. Не до кръста, само до горната част на бедрата, което бе достатъчно кожата ѝ да запуши. Матракът хлътна, когато той се надвеси над нея. Подпря се на лакти, така че гърдите им да не се докосват, и сведе глава.

Толкова изкушаващо бе да отвърне на поканата му за целувка. Но мисълта да покаже властта си над този тъмнокоз звяр бе още по-съблазнителна. Изабел се извъртя под него и безцеремонно го избута. Той покорно се претърколи по гръб.

— Става все по-добре и по-добре — промълви той хрипливо.

— Стараем се да доставим удоволствие.

Когато тя се настани отгоре му, той не можа да потуши дяволитите искрици в очите си.

— Щастлива ли си?

— Много — ухили се Изабел.

Един по-мил, по-чувствителен мъж щеше просто да я остави да прави каквото поиска, но той не беше мил, затова впи зъби в рамото ѝ, достатъчно силно, за да го почувства, а сетне яростно засмука.

— Не бива да си играеш с огъня, освен ако не си готова да изгориш.

— Ти ме плашиш. — Тя праметна крак върху бедрата му. — А когато съм уплашена, малко подивявам. — Вдигна колене и седна право върху копринените му, тъмносини като нощта боксерки.

Рен пое рязко въздух.

Тя се завъртя.

— Да позабавя ли темпото? Не бих искала да те стресна.

— Ъ... не. Остани точно там, където си. — Той мушна ръце под полата ѝ и обви шепи около стегнатото ѝ дупе.

Тя никога не си бе представяла колко е невероятно вълнуващо, когато и тялото, и умът ти са едновременно възбудени. Но в същото време я напушваше смях и от контраста главата ѝ се замая.

— Цяла нощ ли ще стоиш там, или ще се размърдаш? — попита той.

— Мисля.

— За какво?

— Дали съм готова да ме възбудиш.

— Нуждаеш се от още възбуждане?

— О, да...

— Това преля чашата! — Той я тръшна по гръб върху леглото. — Никога не очаквай жена да свърши мъжката работа.

Полата отлетя на талията ѝ. Той разтвори краката ѝ.

— Извинявай, скъпа, но без това няма да стане. — И преди тя да успее да протестира, Рен се наведе и засмука жадно центъра на женствеността ѝ.

В главата ѝ избухнаха ракети. От гърлото ѝ се изтръгна тих дрезгав вик.

— Дръж се — промърмори той, заровил език в нежните гънки. — Ще свърши, преди да се усетиш.

Тя се опита да стисне крака, но главата му беше между тях, а коленете ѝ не помръдваха, защото усещането бе божествено възхитително.

Езикът му потъваше по-надълбоко, устните му милваха, а безумната спирала на усещанията я издигаше някъде нависоко и Изабел имаше чувството, че се рее над леглото. Той можеше да я подразни, но не го стори и тя... полетя.

Когато тя най-сетне дойде на себе си, тъмносините боксерки бяха изчезнали. Той я претърколи върху гърдите си и проникна в нея, но не докрай. Изражението му омекна, а в очите му светеше нежност, когато се пресегна и отметна един кичур от лицето ѝ.

— Беше необходимо.

За нейно удивление, гласът излезе от устата ѝ, макар че повече приличаше на крякане.

— Казах ти, че не искам да правиш това.

— Накажи ме.

Изабел искаше да се засмее, но той я изпълни цялата и тя пламна, разтопена от желание, жадуваща за още.

— Сложих само един. — Рен кимна към обвивката на презерватива върху нощното шкафче. — Да се надяваме, че е

достатъчно.

— Давай, подигравай ми се, любовнико. Няма да се смееш дълго. — Тя обхвана с ръце края на роклята и я изхлузи през главата, докато го усещаше вътре в себе си, проникнал почти — но не съвсем — до края.

Той поднесе пръстите ѝ към устните си и ги целуна. Сега тя беше само по черен дантелен сутиен и златната гривна с гравирания девиз „ДИШАЙ“ от вътрешната страна. Изабел започна бавно да се движи, опивайки се от своята сила, чувствайки се стопроцентова жена, жена, способна да задоволи такъв мъж.

Ръцете му не останаха кротки за дълго. Той разкопча сутиена и го метна настрани. Устните му завладяха гърдите ѝ, после сграбчи полукълбата ѝ и започна да гали мястото, където телата им се съединяваха. Накрая я притегли към себе си, за да се наслади на устата ѝ. Бедрата му се движеха с бесни тласъци, но Изабел искаше той да изпита същия екстаз като нея и въпреки че езиците им се преплитаха в лудешки танц, тя си заповяда да се сдържа, да се движи по-бавно и по-бавно, пренебрегвайки трескавия зов на тялото си.

Кожата му блестеше от пот. Мускулите му трепереха. Тя се движеше все по-бавно... По-бавно... Изабел умираше, както и той. Можеше да я доведе до края, но не го правеше и тя знаеше какво му струва това усилие. Какво струваше на нея... Но движенията почти замряха.

По-бавно. Едва забележимо.

Само леко търкане... почти неусетно потръпване...

Докато дори това...

... беше твърде много.

Камбаните на Сан Джиминяно звънях тихо в сутрешния дъжд. През нощта в хотелската стая бе станало студено и Изабел се бе сгушила на топло под завивките, охранявана от древните стражеви кули и духовете на вярващите.

Минатата нощ бе истинско откровение за нея. Тя се усмихна във възглавницата и се претърколи по гръб. Тя бе властна господарка, покорна робиня, потънала в чувствена забрава, всеотдайна партньорка и всеки миг бе прекрасно възшебство. Рен беше неуморим любовник — нищо изненадващо. Изненадващо бе, че тя не му отстъпваше.

Сега беше сама в стаята. Младата жена се прозя, отметна завивките и се отправи към банята. Раницата му лежеше отворена на пода, а отгоре и бе метнат черният ѝ шал. Тя се порови и откри четка за зъби и туба паста без капачката. Той се бе подготвил предварително, което тя оцени по достойнство.

Изабел се изкъпа набързо, уви се в една от хотелските кърпи и надникна отново в раницата, търсейки гребен. Нямаше гребен, но затова пък откри червени дантелени прашки.

Той провря глава през вратата.

— Малък израз на чувствата ми. Ще закусим веднага, щом ги обуеш.

— Още няма девет часът. Станал си ужасно рано.

— Не бива да губим време. Чака ни много работа. — Усмивката му красноречиво подсказваше точно каква работа ги чака.

— Излез, докато се облека.

— И защо ще го правиш?

Рен никога не бе виждал нещо по-сладко от доктор Фифи, разрошена и мокра след банята, с разпилени буйни къдрици, порозовели бузи и нос, обсипан с лунички. Но нямаше нищо невинно в чувствените извивки на тялото ѝ, нито в яркочервените прашки, висящи от умелите ѝ малки пръстчета.

Миналата нощ бе истинско безумие. Тя или му нареждаше като властна кралица, или лежеше сладно отпусната и покорна в обятията му. Никога досега не се бе забавлявал толкова с друга жена и нямаше търпение играта да започне отначало.

— Ела тук.

— О, не. Гладна съм. Какво си ми донесъл?

— Нищо. Свали тази кърпа.

Тя намота прашките около пръста си.

— Мирише ми на кафе.

— Плод на въображението ти.

— Не мисля. Налей. Идвам след минутка.

Той затвори вратата, отново се усмихна и извади белия плик, съдържащ кафе и топли кифлички. Момчето на рецепцията го бе разпознало и се наложи Рен да даде автографи за всичките му роднини, но той беше в такова прекрасно настроение, че нямаше нищо против.

Вратата на банята се отвори и Рен едва не разля кафето. Тя стоеше на прага само по червените прашки, които той вчера импулсивно бе купил, и черния шал, праметнат през раменете.

— Това ли имаше предвид?

— Надмина очакванията ми.

Изабел се усмихна, разкърши рамене и остави шала да падне.

Когато най-сетне стигнаха до кафето, то беше леденостудено.

— Обичам Сан Джиминяно — въздъхна Изабел, докато пътуваха през дъжда. — Бих могла да остана там завинаги.

Рен сподави усмивката си и включи чистачките.

— Май пак се каниш да ми дадеш пари?

— Приятел, ако някой трябва да плаща за сексуални услуги, това трябва да си ти, защото аз бях дяволски добра. Признай го.

Тя изглеждаше толкова доволна от себе си, че той дори не помисли да оспорва твърдението ѝ.

— Ти беше от световна класа.

— И аз така мисля.

Рен се засмя и му се прииска да я целуне, но тя щеше да се впусне в пространна лекция, ако ръцете му се отделят от волана.

Спътницата му кръстоса крака, оставяйки единия сандал да се полюшва лениво от палеца.

— Ако трябва да ми дадеш оценка, каква ще бъде?

— Оценка?

— Класация.

— Искаш да те *класирам*? — Тъкмо когато си мислеше, че вече не може да го изненада с нищо, тя го халосваше по главата с личната си снимачна клапа.

— Да.

— Не смяташ ли, че това е малко унижително?

— Не и след като аз те моля.

Той не беше глупак и от пръв поглед разпознаваше змийското гнездо.

— Защо ти е нужна тази класация?

— Не защото искам да се съревновавам с твоите любовници — не се ласкай. Просто ми се ще да добия представа за настоящото си ниво на умения от гледна точка на всепризнат авторитет. Докъде съм стигнала. И — в интерес на самоусъвършенстването — колко далеч трябва да стигна.

— Относно „стигането“...

— Отговори на въпроса.

— Добре. — Рен се намести по-удобно. — Ще бъде откровен. Ти не си номер едно. Нали не се засягаш?

— Продължавай.

Той взе един остър завой.

— Номер едно беше изключително изкусна френска куртизанка.

— А, французойка.

— Номер две бе прекарала младежките си години в харем в Средния изток и едва ли можеш да си съперничиш с нея, нали?

— Предполагам, че не. Макар че, като се замисля...

— Колкото до номер три, трудно е да се определи. Или бисексуалният акробат от „Цирк дю Солей“, или двете червеноси близначки с интересен амулет. Номер четири...

— Давай по същество.

— Петдесет и осмо място.

— Продължавай. Забавлявай се.

— О, забавлявам се, и още как.

Тя се подсмихна самодоволно и се намести по-удобно на седалката.

— И без това се шегувах. Притежавам достатъчно самочувствие, за да ме е грижа за класацията ти. Просто исках да видя как ще се гърчиш от притеснение.

— Май не само аз се гърча от притеснение. Може би се чувстваш малко по-неуверена, отколкото показваш.

— Това е заради прашките. — Тя ги подръпна през полата. — Наистина са атрибут за отчаяни жени.

— На мен ми харесаха.

— Забелязах. Надявам се, разбираш, че сега трябва да се върнеш във вилата?

Сякаш изневиделица отново го бе цапардосала с онази снимачна клапа.

— Какви ги плещиш?

— Готова съм да бъдем любовници, но не и да живеем заедно.

— Но довчера живеехме заедно!

— Това беше преди миналата нощ.

— Няма да се промъквам във вилата в пет часа сутринта — отрязва той и натисна педала на газта малко по-силно от необходимото. — И ако си мислиш, че няма да спим отново заедно, значи имаш много къса памет.

— Не твърдя, че понякога няма да оставаш да пренощуваш. Просто казвам, че не можеш да продължиш да живееш във фермерската къща.

— Доста тънка отлика.

— Но съществена. — Изабел отлично разбираше разликата и подозираше, че и той също. Тя докосна гривната. Не можеше да остане съсредоточена, ако не разполага с достатъчно време да остане сама, да откъдне и събере мислите си. — Между нас има само секс и нищо повече. — Той отклони поглед от пътя, за да я удостои с най-зловещата гримаса на психопат убиец, но Изабел не се трогна и продължи: — А съвместното съжителство ще усложни отношенията ни.

— Не виждам как ще стане.

— Когато двамата души живеят заедно, се обвързват емоционално.

— Почакай мал...

— О, що за ужасена физиономия. Само доказваш тезата ми. Ние имаме само мимолетни, чисто физически отношения, без никакъв емоционален компонент. От мен получавах тялото ми и нищо друго. Според мен би трябвало да подскачаш от радост.

Но за нейно изумление изражението му стана още по-мрачно. Нищо не разбираше — тя му бе обрисувала идеалната връзка, поне от негова гледна точка. Сигурно се инатеше и цупеше, защото тя поставяше условията. Напълно предсказуемо поведение, обусловено от пола му. Ала тя не можеше да приеме нещо за дадено, особено що се отнасяше до този мъж, затова се гмурна в дълбокото.

— И за да сме наясно от самото начало... докато правим секс, няма да си изневеряваме.

— Ще престанеш ли да говориш за „правене на секс“? Звучи така, сякаш сме лепнали грип. Освен това не се нуждаем от лекции за вяръност.

— Не ти чета лекция.

Рен не издържа и се засмя.

— Добре де — призна тя. — Може би си прав. Давай. Твой ред е.

— Значи и аз имам право на глас?

— Разбира се. Сигурна съм, че искаш да поставиш свои условия.

— Дяволски си права.

Тя го наблюдаваше как се опитва да измисли няколко и едва се сдържа да не направи няколко предложения.

— Добре — рече накрая Рен. — Ще пренеса нещата си веднага щом се върнем. Но ако „правим секс“, след това няма да се прибирам във вилата.

— Съгласна съм.

— А ако *не* „правим секс“ и съм принуден да прекарам нощта във вилата с онези хулигани, които ми натресе, не очаквай на следващия ден да съм самото слънчице. Ако искам да се заяждам, ще го правя.

— Хубаво. — Тя разкръстоса крака. — Но не можеш да ми заповядваш да мълча.

— Млъквай.

— И още нещо...

— Дотук с условията.

— Миналата нощ ти премина границата. И само защото съм сгрешила, установявайки именно тази граница, не означава, че трябва да продължиш да я нарушаваш.

Рен хитро присви очи.

— Каж ми коя по-точно граница съм преминал.

— Много добре знаеш коя.

— Говори ми мръсотии. За онази ли, когато коленете ти бяха около...

— Достатъчно.

— Бейби, когато грешаш, значи грешаш — ухили се той със сатанинска усмивка. — Наистина *грешаш*. И това ме кара да се питам...

— Не зная. Мисля по въпроса.

— И откъде знаеш какво точно смятах да те попитам?

— Аз съм изключително проникателна. А ти си мъж и навярно би поискал известна взаимност.

— Това не е пазарлък, при който едната страна се оттегля от сделката. Аз съм повече от щастлив с настоящото положение.

— Радвам се да го чуя.

— Освен това не желая да се чувстваш притискана.

— Благодаря ти. Няма.

— Повдигнах този въпрос единствено за да те успокоя. Просто исках да знаеш, че ако някога те обземе... авантюристичен дух, обещавам да бъда истински джентълмен.

— Нима би могъл да си нещо друго?

— Толкова добре ме разбираш.

Дъждът ги принуди да останат във вилата цялата сутрин, чак до ранния следобед. Хари шестваше от стая в стая, със залепен до ухото телефон, като избягваше стаите, където можеше да се натъкне на Трейси. Трейси игра с момичетата на Барби игри, докато накрая едва се съдържаше да не откъсне главата на малката анорексична кучка. Опита се да забавлява Джереми с игри на карти, които той не желаше да играе. Децата се биеха, Конър постоянно си дърпаше ухото, а глезените ѝ се подуваха, което означаваше, че се налага да се откаже от

солта, а какъв бе смисълът на живота без сол? Само при мисълта ѝ идеше да излапа цял пакет чипс.

Най-после успя да сложи Конър да спи, дъждът спря и останалите деца излязоха да играят навън. Трейси беше готова да се разплаче от радост, но при вида на Хари, набиращ поредния номер, отново се вкисна. Тя доста бе мислила върху думите на Изабел — за въпроса, който да зададе — кои са трите неща, които би трябвало да направи, за да бъде Хари щастлив? А кои са нещата, които той би трябвало да направи, за да бъде Трейси щастлива? В този момент ненавиждаше Изабел Фейвър не по-малко силно, отколкото Хари.

Той направи грешката да мине покрай нея тъкмо когато Трейси се спъна в чантата за лаптопа му, която Конър цял ден влачеше наоколо. Тя я вдигна и я хвърли към него. Той не се разкрещя, но Хари никога не крещеше. Тя беше креслата в семейството. Той просто приключи разговора и я изгледа неодобрително, както гледаше децата, когато се държаха зле.

— Сигурен съм, че имаше основателна причина за това.

— Съжалявам само, че не беше стол. Цяла сутрин вали като из ведро, а ти нито веднъж не си мръдна пръста да ми помогнеш с децата.

— Имах спешен конферентен разговор. Казах ти. Отмених всичките си срещи и разсрочих две презентации, но наистина трябваше незабавно да се погрижа за този проблем.

Тя знаеше, че проектът му се намира в критична фаза, и той бе останал тук много по-дълго, отколкото би могла да се надява. Освен това, откакто бе пристигнал, Хари бе прекарал с децата повече време, отколкото тя, но болката и обидата не ѝ позволяваха да бъде честна. Интересуваше я само да е права.

— И аз искам да имам лукса да мога да грабна телефона всеки път, когато ми скимне. — Кога се бе превърнала в такава опърничава мрънкачка?

Когато съпругът ѝ престана да я обича.

— Ще се успокоиш ли, ако обичаш? Не можеш ли поне веднъж в живота си да се престориш на разумен човек?

Отдалечава се от нея... винаги се отдалечава от нея. Прави се, че чувствата ѝ нямат значение, за да не му се налага да се оправя с тях.

— Какъв е смисълът, Хари? Да се преструваме за каквото и да било? Аз отново съм бременна, ти не можеш да ме понасяш, дори не

ме харесваш. Господи, писна ми от теб.

— Престани с тези мелодрами. Свикнах с мисълта, че ще имаме още едно дете. Ти правиш от мухата слон, защото си отегчена и си търсиш развлечение.

Ето че отново я подценяваше. Не можеше да понася нито минута повече хладното му отчуждение, нито секунда повече не издържаше мисълта колко малко означава любовта им за него.

— Реагираш прекалено остро заради бременността — продължи той. — Хормоните ти бушуват и се държиш неразумно.

— Преди една година не бях бременна. Пак ли се държах неразумно, когато отидохме в Нюпорт и ти през целия ден не пусна телефона?

— Тогава имаше спешен случай.

— Винаги има спешен случай!

— Какво искаш от мен? Каж ми, Трейси. Какво да направя, за да бъдеш щастлива?

— Престани да бъдеш такъв пън!

— Ще се опиташ ли да се овладееш?

— И да се превърна в робот като теб? Не, благодаря.

Хари поклати глава.

— Всичко това е загуба на време. Оставането ми тук. Чиста загуба на време.

— Тогава заминавай! И без това нямаш търпение да се махнеш. Тръгвай, за да не се налага да се занимаваш с дебелия си истеричен съпруга!

— Може би ще го направя.

— Върви!

— Е, постигна своето! Веднага щом се сбогувам с децата, изчезвам отук! — Той изрита ядно чантата за лаптопа и изхвърча от стаята.

Трейси се свлече върху фотьойла и избухна в сълзи. Наистина го бе постигнала. Най-сетне го бе прогонила завинаги.

Каж ми, Трейси. Какво да направя, за да бъдеш щастлива?

За миг се запита дали Изабел не е говорила с него. Но, не, въпросът беше просто случайно съвпадение. Въпреки това съжеляваше, че не му каза истината.

Обичай ме, Хари. Просто ме обичай, както някога.

Хари откри най-големия си син и най-малката си дъщеря пред вилата. Когато свали Британи от една от статуите, на които Джереми я бе подучил да се качи, осъзна, че ризата му е мокра от пот. Не можеше да позволи децата да видят отчаянието му и се насили да се усмихне.

— Къде е Стефи?

— Не зная — измърмори Джереми.

— Седнете, деца. Трябва да ви кажа нещо.

— Отново заминаваш, нали? — Яркосините очи на Джереми, точно същите като на майка му, го гледаха обвинително. — Връщаш се в Цюрих и двамата с мама ще се разведете.

— Няма да се развеждаме. — Ала това бе следващата логична стъпка и гърдите на Хари се стегнаха толкова силно, че едва можеше да диша. — Просто трябва да се върна на работа, това е всичко.

Джереми го изгледа така, сякаш бе угасил слънцето.

— Няма нищо страшно. Наистина. — Хари ги прегърна и ги поведе към една от пейките. Седнаха и той им наговори куп хубави неща, само дето не им каза кога ще ги види пак и дали ще е тук, или в Цюрих. Не можеше нищо да планира предварително, нито да мисли. От месеци не бе спал. През последните две нощи, с децата, сгушени до него, бе успял малко да подремне, ала това не беше онзи дълбок, спокоен сън, в който се унасяше, когато Трейси го прегърнеше, а сънищата му бяха наситени от сладкото, екзотично ухание на буйната ѝ черна коса. — Няма да се усетите и пак ще се видим.

— Кога? — Джереми винаги бе приличал повече на Трейси, отколкото на Хари. Зад маската на намусено и заядливо момче, най-големият му син криеше чувствителна и крехка душа. Как ли ще му се отрази всичко това?

— Ще ви се обаждам всеки ден — обеща Хари, избягвайки точния отговор.

Британи пъкна палец в устата и изрита обувките си.

— Не искам да заминаваш.

Слава богу, че Конър спеше. Сърцето му се сви от мъка и сълзи запариха в очите му при мисълта за онези малки, доверчиви ръчички, обвити около врата му, и лепкавите устнички, притиснати към бузата му. Цялата тази безрезервна любов от сина, когото не бе искал. Как

можеше да очаква Трейси да му прости за това, когато сам той не можеше да си прости? А новата бременност отново бе отворила старите рани.

Хари бе сигурен, че ще обикне това бебе, след като се роди. По дяволите, Трейси го познаваше достатъчно добре, за да го знае. Но той ненавиждаше факта, че единствено повече деца можеха да я накарат да се почувства цялостна и щастлива. Само той не ѝ стигаше.

Трябваше да намери Стефи, но изпитваше ужас да ѝ съобщи новината. Също като него, тя по природа бе притеснителна и вечно се вълнуваше от нещо. Докато останалите деца шумно настояваха за вниманието му, тя стоеше настрани, сбърчила загрижено челце, сякаш не бе сигурна, че е заслужила мястото редом с тях. Понякога тя направо късаше сърцето му. Искаше му се да знае как да закали характера ѝ, да я направи по-силна и издръжлива.

Джереми започна да рита пейката. Британи съблече лятната рокличка. Не му се мислеше какво им причинява в този момент.

— Вървете да потърсите Стефи, става ли? След няколко минути ще се върна.

Усмихна им се бодро и се запъти към фермерската къща и бившия съпруг на Трейси. Трябваше да го направи още преди два дни, но кучият син постоянно го избягваше.

Рен стоеше на прага на фермерската къща и наблюдаваше приближаващия се Хари Бригс. Дъждът бе охладил въздуха и той възнамеряваше да отиде да потича, но изглежда, гимнастиката трябваше да почака.

Рен винаги тайно се бе възхищавал на мъже като Бригс — математически гении със супермозъци и почти пълно отсъствие на емоции. Мъже, на които не се налагаше по цели дни да се ровят в помийните ями в душата си, търсейки спомени и чувства, които да извадят най-аве, за да им помогнат да убедят публиката, че всеки е способен на убийство. Или да издевателства над дете.

Рен изтласка мисълта в едно далечно кътче на съзнанието си. Просто трябваше да намери друг начин да подходи към ролята. Довечера щеше да седне пред тетрадката и да се залови за работа.

Пресрещна Хари до колата на Изабел. Хари носеше риза на фино райе, панталон с остри като нож ръбове и излъскани до блясък мокасини, но върху очилата му се мъдреше петно, приличащо на отпечатък от палец. Рен се облегна нехайно на колата с вид на закоравял бандит само за да го подразни. След като Бригс правеше Трейси нещастна, не заслужаваше по-добро отношение. Така му се падаше на лъжливото копеле!

— Връщам се в Цюрих — обяви Бригс студено. — Но преди да тръгна, искам да те предупредя да внимаваш. В момента Трейси е особено уязвима и не желая с нищо да я разстройваш.

— Не е нужно аз да го правя. Ти се справяш отлично със задачата.

Жилите на врата на Бригс се изпънаха.

— Говоря сериозно, Гейдж. Ако по някакъв начин се опиташ да я манипулираш, ще съжаляваш.

— Досаждаш ми, Бригс. Ако толкова си загрижен за нея, не биваше да ѝ изневеряваш, нали?

По лицето на негодника не се мярна дори сянка на угризение, което изглеждаше странно за толкова праволинеен и принципен тип като Бригс. Рен си спомни съмненията на Изабел относно историята на Трейси и реши да го почовърка малко.

— Колко странно, нали, че тя дотърча именно при мен, когато се е почувствала оскърбена и наранена? И знаеш ли кое е още по-странно? Аз може и да съм бил калпав съпруг, но докато бяхме женени, не съм поглеждал друга жена. — Е, поне не много.

Хари понечи да отвърне, но каквото и да се канеше да каже, бе пометено от пронизителния вик на Джереми, раздал се от билото на хълма.

— Тате, търсихме навсякъде, но никой не можа да открие Стефи! Хари рязко вдигна глава.

— Някой провери ли при басейна?

— Мама е там сега. Тя каза веднага да дойдеш!

Бригс хукна нагоре.

Рен тутакси го последва.

Стефи не беше нито в басейна, нито в градината. Те претърсиха всяка стая в къщата, включително тавана и винената изба, но малкото момиченце никъде го нямаше. А когато Рен се обади в местната полиция, лицето на Хари бе добило пепеляв оттенък.

— Ще взема колата и ще проверя дали не е някъде край пътя — заяви Хари, след като Рен затвори. — Джереми, имам нужда от допълнителен чифт очи. Ти идваш с мен.

— Аз ще огледам гората и лозята — присъедини се Рен. — Изабел, може би Стефи се крие във фермерската къща. Защо не отидеш да провериш? Трейси, ти остани тук, в случай че тя се върне.

Трейси протегна ръка към Хари.

— Намери я. Моля те.

За миг двамата застинаха, вперили погледи един в друг.

— Ще я намеря — кимна той.

Очите на Изабел бяха затворени и Рен разбра, че тя се моли. За пръв път се зарадва. Стефи изглеждаше твърде плаха и послушна, за да избяга от дома. Но ако не беше избягала и не се бе случила някаква злополука, оставаше само една възможност. Той решително пропъди ужасяващите мисли, които започнаха да изникват в главата му. Сценарият на „Среднощно убийство“ явно бе започнал подмолното си разрушително въздействие.

— Всичко с нея ще бъде наред — прошепна Изабел на Трейси. — Зная го. — Усмихна ѝ се ободряващо и се отправи към фермерската къща.

Рен прекоси мократа от дъжда градина и се насочи към лозята. С всяка стъпка мускулите на врата му се напрягаха все повече. Онзи проклет сценарий... той си напомни, че тук не е големият град, където в задните улички и изоставените сгради постоянно дебнат хищници. Едва ли се навъртаха в кротката и мирна провинция.

Но Каспар Стрийт бе намерил една от жертвите си на село — седемгодишно момиче, каращо велосипед край пътя.

Това е филм, за бога!

Рен си заповяда да се съсредоточи върху действителността, вместо да се поддава на фантазии, и мислено раздели лозето на сектори. Едва минаваше три часът, но облаците бяха надвиснали толкова ниско, че почти нищо не се виждаше. От дъжда земята се бе разкаляла и докато вървеше през редовете, мократа пръст полепваше по маратонките му.

Трейси и Стефи бяха облечени с червени шорти. Рен напрягаше очи, търсейки да зърне нещо ярко. Където и да беше момиченцето, той се надяваше да няма паяци.

Стрийт щеше да използва паяците.

Тилът му се скова. В момента не можеше да мисли за Стрийт. *Хайде, Стефи. Къде си ти?*

Трейси даде на Бернардо снимка на Стефи, която държеше в портфейла си, когато полицаят дойде във вилата след обаждането на Рен. Тя помоли Ана да остане да превежда, в случай че не успеят да се разберат. От време на време замлъкваше, за да успокои Британи и да гушне Конър, ала нищо не можеше да заглуши ужаса ѝ. Нейното скъпо малко момиченце...

Изабел претърси фермерската къща, но никъде нямаше криещо се дете. Провери градината, надникна под глицинията, обвиваща перголата. Накрая грабна фенерчето и се отправи към боровата горичка, простираща се досами шосето, между вилата и фермерската къща. Докато вървеше, всяка нейна стъпка бе молитва.

Хари бавно караше по шосето. Джереми оглеждаше вдясно, а той вляво. Облаците в небето се сгъстяваха и с всяка изминала минута видимостта се влошаваше.

— Тате, мислиш ли, че тя е мъртва?

— Не! — Той преглътна с усилие огромната буца на страха, заседнала на гърлото му. — Не, Джереми. Просто е излязла на разходка и се е загубила.

— Стефи не обича разходките. Прекалено се бои от паяци.

Тъкмо това Хари се опитваше да забрави.

По предното стъкло затрополиха капки дъжд.

— Тя е добре — каза Хари. — Просто се е изгубила, това е всичко.

Дъждът се лееше с такава сила, че Рен навярно нямаше да забележи вратата на хамбара, ако мълнията не я бе осветила тъкмо в мига, когато минаваше покрай нея. Преди два дни беше заключена. А сега бе леко откряната.

Той избърса водата от очите си. Едва ли едно дете, което се страхуваше от паяци, щеше доброволно да влезе вътре. Рен си спомни, че вратата задираше в пръстта. Стефи не би имала сили да я отвори сама. Но някой друг би могъл да я отвори и да внесе вътре момиченцето...

Каспар Стрийт здравата го бе изплашил. Той пристъпи към вратата, хвана дръжката и тя поддаде. Може би дъждът бе отмил част от пръстта. Той бутна вратата и старите панти проскърцаха.

Вътре беше сухо и тъмно като в рог, дори при отворена врата. Докато се движеше покрай купчината кашони, Рен съжали, че няма фенерче.

— Стефи?

Тишината се нарушаваше единствено от плющенето на дъжда. Той удари пищяла си в една от дървените каси. Касата падна толкова шумно върху прашния под, че Рен едва не го пропусна.

Тихо подсмъркване.

Или може би така му се е сторило?

— Стефи?

Никакъв отговор.

Устоявайки на порива да разбута боклуците, той остана неподвижен и изчака няколко секунди, докато не го чу отново — приглушено ридание, раздало се вляво, откъм дъното на хамбара.

Заля го огромна вълна на облекчение. Понечи да се спусне натам, но се поколеба. Не знаеше какво ще намери, а ако не внимава, можеше да я изплаши още повече. Господи, не искаше да прави това.

Не бива да плашиш децата. Не и докато не стане прекалено късно, за да избягат.

Стомахът му се присви. Беше прочел сценария само веднъж, но имаше отлична памет и в мозъка му се бяха запечатали прекалено много фрази.

— Стефи? — извика той тихо. — Всичко ще бъде наред.

Рен чу плахо шумолене, но не последва отговор.

— Всичко е наред — повтори той. — Каж ми нещо.

Тих, боязлив шепот долетя през почти непрогледния мрак.

— Ти чудовище ли си?

Той стисна очи. *Не сега, скъпа, но след месец...*

— Не, скъпа — пророни тихо. — Аз съм Рен.

Той зачака.

— М-моля те, върви си.

Въпреки ужаса, момиченцето не бе забравило добрите маниери. *Любезните малки момиченца са най-лесните жертви — твърдеше Стрийт в сценария. — Желанието им да угодят на възрастните надделяват над инстинктите им за самосъхранение.*

Мокрите дрехи прилепваха по тялото му и той трепереше от студ, но усети, че започва да се поти. Защо точно на него се падна да я намери? Защо не беше баща ѝ или Изабел? Стараеше се да се движи колкото може по-безшумно.

— Всички те търсят, миличка. Родителите ти са много разтревожени.

Долови нещо като леки стъпки в прахта. Тя също се движеше, осъзна Рен. Навярно беше твърде изплашена и се боеше той да не я приближи. Но какво толкова я бе уплашило?

Струваше му се, че я преследва, и ненавиждаше това усещане. Нещо повече, ненавиждаше се, задето машинално добавяше тези емоции към огромното бунище в душата му, съставляващо актьорския му запас, от който черпеше, за да пресъздаде най-уродливите страни на човешката природа. Всеки актьор имаше подобен запас, но той подозираше, че неговият е много по-гнусен, отколкото на останалите.

Само крайното отчаяние можеше да я принуди да се свре тук. Освен ако не е имала избор...

— Наранена ли си? — Той се опитваше да говори спокойно. — Някой причини ли ти болка?

Разнесе се кратко, изплашено хълцукане.

— Тук има... има много паяци.

Вместо да отиде при нея и да я разстрои още повече, той се върна при вратата, за да ѝ попречи да избяга.

— Ти сама ли... сама ли дойде тук?

— В-вратата беше отворена и аз се промуших.

— Самичка?

— Щ-щото ме е страх от гръмотевици. Но не знаех, че ще е толкова... тъмно.

Рен не можеше да се отърси от сянката на Стрийт.

— Сигурна ли си, че не си дошла с някого?

— Не. Бях самичка.

Той малко си отдъхна.

— Тази врата е много тежка. Как я затвори?

— Бутах много силно с две ръце.

Рен най-последно се отпусна и пое дълбоко дъх.

— Трябва да си доста силна, за да го направиш. Дай да пипна мускулите ти.

Казват, че всяка минута на земята се ражда по един глупак, но Стефи не беше една от тях.

— Не, благодаря.

— Защо не?

— Защото... ти не обичаш деца.

Е, сега ме хвана. Наистина щеше да му се наложи да поработи здравата върху отношенията си с децата, преди камерата да се завърти. Едно от нещата, заради които Стрийт беше такова чудовище, бе умението му да влиза в света на децата. Те не усещаха злото у него, докато не станеше твърде късно.

Актьорът си заповяда да се върне към действителността.

— Хей, аз обичам деца. Някога и аз съм бил дете. Макар че не бях добро дете като теб. Вечно се забърквах в неприятности.

— Мисля, че и аз се забърках.

Можеш да се обзаложиш.

— Не, те толкова ще се зарадват да те видят, че няма да имаш никакви неприятности.

Тя не помръдваше, но сега, когато очите му привикнаха с тъмнината, Рен различи неясен силует, свит зад нещо, което

приличаше на прекатурен стол.

— Кажи ми отново, миличка — подхвана Рен, защото трябваше да се увери. — Някъде боли ли те? Някой нарани ли те?

— Не. — Той улови леко движение. — Паяците в Италия наистина са много големи.

— Да, но аз ще ги избия всичките. Много ме бива в това.

Момиченцето не каза нищо.

Докато Стефи решаваше дали да му се довери, Трейси и Хари се гърчеха в пламъците на ада. Време беше да хване бика за рогата.

— Стефи, твоите мама и татко наистина са полудели от тревога. Трябва да те заведе при тях.

— Не, благодаря. Вече м-може ли да си отидеш?

— Не мога да го направя. — Той отново запристъпя предпазливо към нея. — Не искам да се плашиш, но сега трябва да те приближа и да те отведа от тук.

Жално подсмъркване.

— Освен това се хващам на бас, че си гладна.

— Т-ти ще развалиш всичко — изхленчи Стефи и се разплака. Тихи нещастни хлипания, които късаха сърцето му.

Той спря, за да ѝ даде време да се окопити.

— Какво ще разваля?

— В-всичко.

— Подскажи ми малко. — Рен се промъкна между две каси.

— Ти няма да разбереш.

Вече беше толкова близо, че можеше да я докосне, но той не го направи. Вместо това приклекна в прахоляка на около метър и половина, опитвайки се да изглежда по-нисък.

— Защо?

— З-защото така.

Рен окончателно се обърка. Не знаеше нищо за децата и понятие нямаше как да се справи с тази ситуация.

— Хрумна ми нещо. Нали познаваш доктор Изабел? Ти я харесваш, нали? Искам да кажа, много повече от мен.

Твърде късно Рен осъзна, че това не беше начинът да постави въпроса на едно толкова деликатно и възпитано малко момиченце.

— Всичко е наред, не се притеснявай. Не съм обиден. Аз също много харесвам доктор Изабел.

— Тя е много мила.

— Мислех си... Тя е от тези хора, които всичко разбират. Искаш ли да те заведе при нея, за да ѝ кажеш какво не е наред?

— Ще отидеш ли да я доведеш?

Трейси не беше отгледала глупачка. Явно нямаше да стане толкова лесно.

Рен се подпря на една от касите за вино.

— Не мога да го направя, миличка. Трябва да остана с теб. Но обещавам, че ще те заведе при нея.

— А т-тати ще знае ли?

— Да.

— Не, благодаря.

Какво означаваше всичко това?

— Да не би да те е страх от татко? — попита той с престолено небрежен тон.

— От татко? — искрено се удиви детето и Рен си отдъхна.

— На мен ми се струва много добър човек.

— Да. — Тази единствена дума съдържаше цяла бездна страдание. — Но той заминава.

— Навярно трябва да се върне на работа. Възрастните трябва да работят.

— Не — изтръгна се мъчително стенание от детето. — Той заминава сега и завинаги.

— Кой ти каза?

— Чух го. Дватамата ужасно се скараха, те вече не се обичат и той заминава.

Значи, ето за какво е било всичко. Стефи бе чула Трейси и Бригс да се карат. И сега какво трябваше да направи? Не беше ли чел някъде, че трябва да се позволява на децата да изразяват с думи чувствата си?

— Глупости.

— Не искам той да заминава — изхленчи момиченцето.

— Виж, аз съвсем наскоро се срещнах с твоя татко, така че не го познавам добре, но ето какво ще ти кажа: той никога няма да те изостави, нито сега, нито когато и да било.

— Той няма да замине, ако наистина се изгубя. Ще трябва да остане и да ме търси.

Бинго.

Тя беше смело момиченце, не можеше да ѝ го отрече. Беше готова да се изправи пред най-големия си страх, само и само да не изгуби баща си. Обаче междувременно родителите ѝ умираха от тревога. Рен не се гордееше със себе си, но нямаше друг начин, трябваше да го направи.

— Не мърдай! Видях огромен отровен паяк!

Тя се хвърли към него и преди Рен да се опомни, се притискаше към гърдите му, треперейки от страх и студ в мокрите дрехи, с ледени крака. Той я сложи на колене и я прегърна силно.

— Изчезна. Дори мисля, че не беше паяк. Само така ми се е сторило, беше само облак прах.

Той забеляза, че малките момиченца не миришат като големите момичета. От нея се разнасяше мирис на пот, но не беше неприятно, а косата ѝ ухаеше на бебешки шампоан. Рен разтри раменцата ѝ, опитвайки се да я стопли.

— Излъгах те — чу се да признава. — Нямаше никакъв паяк, но твоите мама и татко са много притеснени и трябва да се уверят, че си добре.

Тя се опита да се отскубне от ръцете му, но той продължи да я разтрива с леки, успокояващи движения. В същото време се напрягаше да отгатне какво би направила Изабел на негово място. Каквото и да кажеше тя, щеше да е на място — състрадателно и умно, напълно подходящо за случая.

Мамка му.

— Твоят план издиша, Стефи. Не можеш вечно да се криеш тук, нали? Рано или късно ще огладнееш и ще се наложи да излезеш и тогава — какво? Пак ще си в изходна позиция.

— Да, и аз се притеснявах за това.

Тя малко се отпусна и Рен се усмихна в мрака.

— Нужен ти е нов план. Който да не е надупчен като сито. И като за начало ще разкажеш на мама и татко какво те е разстроило.

— Може да нараня чувствата им.

— И какво от това? Те са наранили твоите чувства, нали? Ето какво ще ти кажа, хлапе: ако през целия си живот се опитваш да не нараниш нечий чувства, ще се превърнеш в страхливка, а никой не обича страхливците. — Почти виждаше как Изабел се мръщи насреща му, но какво пък, по дяволите! Тя не беше тук и той правеше всичко по

силите си. Въпреки това си остави вратичка: — Не казвам, че трябва съзнателно да нараняваш другите. Казвам само, че трябва да се бориш за това, което е важно за теб, и ако междувременно нечий чувства биват наранени, това си е техен проблем, а не твой. — Не беше кой знае колко по-добре, но беше вярно.

— Но те може да се разсърдят.

— Не исках да го споменавам по-рано, но честно да ти кажа, мисля, че твоите мама и татко и без това ще се разсърдят. Не отначало. В първия миг ще бъдат толкова щастливи да те видят, че ще те обсипят с целувки и ще те задушат в прегръдките си. Но след като малко се успокоят — е, това е само предположение — смятам, че ще се наложи да приложиш някои ловки маневри.

— Какво означава това?

— Това означава, че трябва добре да помислиш как да се държиш, за да не загазиш много.

— Като например?

— Например... когато най-сетне спрат да те задушават в прегръдките си и да те обсипват с целувки, ще си спомнят колко си ги измъчила с бягството си и тогава ти ще се окажеш в опасна зона. Ще трябва да ги накараш да се почувстват виновни. За целта ще се наложи да разкажеш как си ги чула да се карат и — това е най-важната част — докато го правиш, навярно ще трябва малко да се разплачеш, при това с най-жалостив вид. Можеш ли да го направиш?

— Не съм сигурна.

Рен се подсмихна в тъмното.

— Да отидем до вратата, където е по-светло, и аз ще ти покажа. Става ли?

— Става.

Той я вдигна и я отнесе до вратата. Носовете на сандалите ѝ се удряха в коленете му. Тя се бе вкопчила във врата му, вече твърде голяма, за да я носят на ръце, но все още толкова малка и безпомощна. Когато стигнаха до вратата, Рен отново приклепна и седна, без да обръща внимание на мръсотията, като я нагласи в скута си. Дъждът бе спрял и имаше достатъчно светлина, за да различи изплесканото с прахоляк и набраздено от сълзите личице и сериозните изразителни очи, които се взираха в него, сякаш беше Дядо Коледа. Само ако знаеше...

— Добре, основната цел е да предотвратим доживотен затвор, ясно ли е?

Тя кимна сериозно.

— И така, след като мама и татко се успокоят, те ще решат, че се налага строго да те накажат, за да са сигурни, че никога повече няма да ти хрумне да направиш нещо подобно. — Той я изгледа с един от най-убийствените си погледи. — И да сме наясно с едно: ако някога *отново* решиш да скроиш този гаден номер, мен няма да можеш да ме преметнеш толкова лесно като родителите си, затова най-добре да ми обещаеш още в тази секунда, че ще измислиш нещо по-умно, за да решиш проблемите си.

Поредното сериозно кимване.

— Обещавам.

— Добре. — Той отметна един сплъстен кичур от лицето ѝ. — Когато родителите ти започнат да ти обясняват, че се налага да понесеш последствията от постъпките си, това ще означава, че обмислят наказание, и в този момент ще трябва да им кажеш защо си избягала. И не забравяй да изтъкнеш колко нещастна си се почувствала, като си чула караницата им, защото, признай, това е главният ти коз. Естествено, докато разказваш всичко това, ти отново ще се разстроиш, което е добре, защото ще използваш тази емоция, за да изглеждаш колкото е възможно по-тъжна и нещастна. Разбра ли?

— Трябва ли да плача?

— Няма да е зле. Хайде сега да видим как ще го направиш. Погледни ме нещастно и жалостиво.

Тя го погледна с огромните си тъжни очи — Рен никога не бе виждал по-жалостиво и нещастно изражение, но се оказа, че малката актриса още не бе започнала. Той едва не прихна, когато тя смръщи личице, изду устнички и театрално изхлипа.

— Малко преиграваш, хлапе.

— Какво значи това?

— Дръж се естествено. Просто мисли за нещо тъжно, като например как ще те затворят в стаята ти до края на дните ти и ще вземат всичките ти играчки. Нека това се отрази на лицето ти.

— Или за това, че тати ще замине завинаги?

— И това ще свърши работа.

Тя се замисли за миг и после доби доста убедително нещастно изражение, в комплект с трепереща долна устничка.

— Отлично. — Трябваше час по-скоро да прекрати урока по актьорско майсторство, преди тя прекалено да се вживее. — Хайде сега да преговорим набързо сценария.

Стефи изтри нос със слабичката си ръка.

— Ако започнат да се ядосват, аз ще трябва да им кажа, че съм ги чула да се карат и как съм се почувствала заради заминаването на тати, дори това да нарани чувствата им. И докато им разказвам, трябва да плача. Просто ще мисля за нещо много тъжно, за това, как тати ни изоставя завинаги, и ще изглеждам много нещастна.

— Браво! Дай пет!

Те удариха длани и тя се ухили, а Рен се чувства, сякаш слънцето отново бе изгряло.

Докато я водеше за ръка през мократа трева, той си спомни по-раншното си обещание.

— Струва ми се, че вече няма нужда да говориш с доктор Изабел, нали? — Последното, което искаше, бе преподобната Нравоучителка да провали целия му къртовски труд с поредната лекция за искреното разкаяние. Много скоро всички актьорски постижения на малката му ученичка, ведно с треперещата долна устничка, ще останат само блед спомен.

— Мисля, че вече съм добре. Но... — Стефи стисна по-силно ръката му. — Ти не може ли... Не може ли да бъдеш с мен, докато разговарям с тях?

— Не мисля, че е добра идея.

— А аз мисля, че е. Ако си с мен, ти можеш, нали се сецаш, и ти да изглеждаш тъжен и нещастен.

— Всички искат да са режисьори.

— Какво?

— Довери ми се. Моето присъствие само ще развали големия ти дебют на сцената. Но обещавам да съм наблизо. И ако те решат да те заключат в тъмница или нещо подобно, ще ти нося тайно шоколадови блокчета.

— Те няма да го направят.

Изпълненият ѝ с благ укор поглед му напомни на Изабел и той се усмихна.

— Именно. Тогава от какво те е страх?

Бригс току-що се бе върнал във вилата, за да провери има ли новини, така че всички се бяха събрали отпред, когато Рен и момиченцето се появиха на пътеката откъм фермерската къща. Щом я съзряха, двамата родители хукнаха към тях. В следващия миг вече бяха на колене върху мокрия чакъл и едва не задушиха бедното дете в прегръдките си.

— Стефи! О, боже, Стефи!

Те я целуваха и трескаво я опипваха, за да се уверят, че е цяла и невредима, а след това Трейси скочи и покри Рен с целувки. Дори Бригс понечи да го прегърне, но Рен успя да го избегне, като се наведе уж да завърже връзките на маратонките. Междувременно Изабел стоеше с гордо изражение, което дяволски го дразнеше. Какво очакваше тя от него? Да убие хлапето?

И изведнъж осъзна, че по някое време, докато беше със Стефи, по някаква божия милост бе спрял да мисли за Каспар Стрийт.

Вбесяващото поведение на Изабел не му пречеше да изгаря от желание отново да проникне в нея, при все че бяха минали едва няколко часа от последния път. Въпреки че съвсем не беше във възторг от условията, които му постави сутринта в колата. Не че искаше емоционални усложнения — опазил бог! — но трябваше ли тя да е толкова коравосърдечна по въпроса? А и цялата история с Каспар Стрийт... На нея и без това никак не ѝ се нравеше амплоато му на мъчител и убиец на млади жени. Какво ли щеше да каже, ако узнае за децата?

Най-после успя да я отдели от всеобщата сцена на радост, като изтъкна, че е подгизнал до кости, измръзнал и умиращ от глад. Това събуди женските ѝ инстинкти, точно както се надяваше, и след час двамата бяха в леглото.

— Много ли сте ми сърдити? — прошепна Стефи.

В гърлото на Хари бе заседнала буца с големината на Роуд Айланд. И тъй като не можеше да говори, само отметна кичур коса от челото на дъщеря си и поклати глава. Тя лежеше, свита на кравайче в

леглото, притисната към бузата си най-старото си плюшено мече. Беше изкъпана и облечена в любимата си синя памучна нощничка. Той си я спомни каква беше като едва проходило бебе, как се клатушкаше към него с доверчиво протегнати ръчички. Сега изглеждаше толкова мъничка и беззащитна под завивките, тяхното скъпоценно съкровище.

— Не сме сърдити — заговори Трейси тихо от другата страна на леглото. — Но все още сме разстроени.

— Рен ми каза, че ако ме заключите в тъмница, той ще ми носи тайно шоколадови блокчета.

— Какъв щурак — промърмори Трейси и оправи завивката. По лицето ѝ нямаше и помен от грим, а под очите ѝ тъмнееха големи кръгове, но за Хари тя все още бе най-красивата жена на земята.

— Извинявайте, че толкова ви изплаших.

Трейси доби строго изражение.

— Да, вече го каза. Но въпреки това утре ще прекараш цялата сутрин в тази стая.

Трейси бе направена от по-твърд материал от Хари, защото той бе готов да забрави за всякаква дисциплина и наказания. Но Стефи не беше избягала заради майка си, а заради него. Той се чувстваше сломен и объркан. Ала в същото време изпитваше известно негодувание. Кога бе станал лошият в това семейство?

— Цялата сутрин? — Стефи изглеждаше толкова малка и нещастна, че Хари едва се съдържа да не отмени наказанието на майка ѝ и да ѝ обещае да я заведе да хапнат сладолед.

— Цялата сутрин — повтори Трейси твърдо.

Стефи се замисли, а после долната ѝ устничка започна да трепери.

— Зная, че не биваше да бягам само защото толкова се натъжих, като ви чух да се карате с тати.

Стомахът на Хари се сви на топка, а челото на Трейси се сбърчи.

— До десет и половина — побърза да смекчи наказанието тя.

Долната устничка на Стефи спря да трепери и тя въздъхна като възрастна, което обикновено караше баща ѝ да се смее.

— Сигурно можеше и да е по-зле.

Трейси подръпна кичур от косата на дъщеря си.

— Можеш да се обзаложиш. Няма да те затворим в тъмница, както е споменал Рен, само заради алергиите ти.

— И заради паяците.

— Да, и заради това. — Гласът на Трейси пресекна и Хари се досети, че и двамата мислят за едно и също. За Стефи беше толкова важно родителите ѝ да са заедно, че е била готова да се изправи пред най-големия си страх. Дъщеря му притежаваше повече смелост, отколкото той.

Трейси се улови за таблата на леглото и се наведе да я целуне. Остана дълго така, със затворени очи, притиснала буза о бузката на дъщеря си.

— Толкова много те обичам, тиквичке. Обещай, че повече няма да правиш така.

— Обещавам.

Хари най-после успя да възвърне гласа си.

— И обещавай, че следващия път, когато нещо те разстрои, ще ни кажеш.

— Дори и да нараня чувствата ви?

— Дори тогава.

Тя пъкна мечето под брадичката си.

— А ти... пак ли ще заминеш утре?

Той не знаеше какво да каже, затова просто поклати глава.

Трейси отиде да нагледа Конър и Британи, които спяха в една стая, поне докато не се събудеха и не пропълзяха в леглото на баща си. Джереми още беше на долния етаж и играеше на компютърна игра. Хари и Трейси не бяха оставали насаме от катастрофалната им разправия същия следобед. Той не искаше да е сам с нея точно сега, не и когато сърцето му се късаше от мъка, но родителите не можеха винаги да правят това, което искат.

Трейси затвори вратата и излезе в коридора. После облегна гръб на стената, както често правеше в последните месеци на бременността, за да облекчи напрежението. При другите ѝ бременности той я разтвиваше, но не и този път.

Тежестта на вината му ставаше все по-голяма.

Тя сложи ръка на корема. Своеволното, прекалено самоуверено богато момиче, което го бе накарало да го преследва преди повече от десет години, бе изчезнало и мястото му бе заела тази болезнено красива жена с изтерзани очи.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

Какво ще правиш ти?, му се искаше да попита. Нали тя го бе напуснала. Тя никога и от нищо не беше доволна. Хари свали очилата и разтърка очи.

— Не зная.

— Двамата повече не можем да разговаряме.

— Можем.

— Не, само ще започнем да си разменяме обиди.

Едва ли можеше да се каже, че „разменям“ е точната дума. Тя бе тази с острия език и избухливия характер. Той просто се опитваше да отбягва стрелите.

— Аз не съм те обиждал. — Хари отново надяна очилата.

— Разбира се, че не.

Тя го изрече без ехидство, но възелът в гърдите му се стегна още повече.

— Мисля, че след случилото се днес следобед преминахме етапа на обидите, не смяташ ли?

Въпреки добрите му намерения в гласа му прозвучаха осъдителни нотки и той се приготви да посрещне атаката ѝ, но Трейси само затвори очи и облегна глава на стената.

— Да, и аз мисля така.

Хари искаше да я грабне в обятията си и да я моли да забрави за всичко, но тя вече бе взела решение за него и каквото и да кажеше той, нямаше да го промени. А ако не съумееше да я накара да разбере, те нямаха никакъв шанс.

— Днешният ден доказа това, което повтарям от доста време. Трябва да проявим разум и да направим това, което е нужно. Мисля, че вече и двамата го знаем.

— И какво е то?

Тя изглеждаше искрено изненадана. Как можеше да е такава тъпачка? Той се опита да прикрие тревогата си.

— Да започнем да се държим като възрастни.

— Ти винаги си се държал като възрастен. Аз съм тази, на която, изглежда, ѝ е трудно да го прави.

Вярно беше — точно това се опитваше да ѝ каже — но съкрушеното ѝ лице го съсипваше. Защо тя просто не приеме нещата такива, каквито са, за да продължат напред? Хари се опитваше да намери подходящите думи, но чувствата му пречеха. Трейси вярваше,

че трябва да се ровят в тези чувства винаги, когато ѝ скимнеше, но не и Хари. Той никога не бе виждал ползата, само вредата.

Тя затвори за миг очи.

— Кажи ми какво да направя, за да си щастлив — пророни тихо.

— Слез на земята! Браковете се променят. Ние се променяме. Остаряваме и животът понякога ни нанася удари. Не може винаги да е като в началото, затова не го очаквай. Задоволи се с това, което имаме.

— До това ли се свежда всичко? Просто да се примирим?

Разбуненото море от емоции заплашваше да го удави.

— Трябва да бъдем реалисти. Бракът не може вечно да бъде лунна светлина и рози. Аз не бих нарекъл това примирение.

— А аз бих. — Косата ѝ се люшна, когато тя се оттласна от стената. — Аз го наричам примирение и няма да го приема! Няма да се предам и да се оставя на течението! Ще се боря за този брак, дори да съм единствената, която има смелост за това!

Тя извиси глас, но не можеха да си позволят нова разправия, не и когато Стефи е толкова близо.

— Не можем да говорим тук. — Хари я улови за ръката и я повлече надолу по коридора. — Не говориш смислено. Нито веднъж, нито един път, откакто сме женени, не съм успял да те разбера.

— Защото имаш компютър вместо мозък — нахвърли се тя върху него, когато завиха по коридора към другото крило. — Аз не се боя от сраженията. И ако се наложи, ще се бия, докато и двамата не плувнем в кръв.

— Отново разиграваш една от драмите си. — Хари се ужаси от силата на гнева, който бушуваше в него, но изглежда, не можеше да го укроти. Бутна най-близката врата, натика я вътре и запали лампата. Голяма стая, с масивни мебели. Господарската спалня.

— Нашите деца няма да бъдат отгледани като деца, които живеят в някаква пародия на брак! — изкреця тя.

— Престани! — Това беше гняв, каза си той. Гняв, а не отчаяние, защото все още можеше да контролира гнева. — Ако не престанеш...

— Чудовището в него надигна глава. — Не можеш да се държиш така. — Хари рязко пое дъх. — Трябва да престанеш. Да престанеш, преди да си разрушила всичко.

— Как мога да разруша...

В главата му избухна бомба.

— Като изречеш думи, които няма да можем да върнем обратно!

— Какви думи например? Че вече не ме обичаш? — Сълзи на ярост запариха в очите ѝ. — Или че съм дебела крава, а възбудата да чукаш бременна жена е изчезнала отдавна, още преди три деца? Или че никога не съумявам да спазвам баланса между приходи и разходи в чековата си книжка? Или че винаги забутвам ключовете на колата ти, че ти всяка сутрин се събуждаш със съжалението, че не си се оженил за някоя подредена и точна жена като Изабел? Това ли не бива да изричам?

Типично за Трейси да поеме в напълно погрешна посока. Идеше му здравата да я разтърси.

— Никога няма да успеем да се разберем, ако не разсъждаваш логично.

— Не мога да бъда по-логична от това.

Той долови в гласа ѝ същото отчаяние, което разяждаше душата му, но защо тя изпитваше разочарование, когато изреждаше подобни глупости?

Трейси постоянно забравяше да си носи кърпички и сега избърса носа си с опакото на ръката.

— Днес ти ме попита какво да направиш, за да бъда щастлива, а аз избухнах, вместо да ти кажа какво искам. Знаеш ли какво трябваше да ти кажа?

Той знаеше и не желаше да го чува. Не искаше тя да му казва колко е скучен и безинтересен и че косата му оредява, че дори на милиметър не се доближава до мъжа, когото тя заслужаваше. Не желаше да чуе как ще му заяви, че той е изпълнил предназначението си, давайки ѝ децата, и сега съжالياва, че не е избрала друг мъж, много по-подходящ за нея.

Сълзите блестяха като сребристи ручейчета върху страните ѝ.

— Просто ме обичай, Хари. Това исках да ти кажа. Обичай ме както някога. Сякаш съм специална, а не тежък кръст, който си принуден да търпиш. Че различията между нас са нещо хубаво, а не ужасно. Искам всичко помежду ни да бъде както някога, когато ме гледаше така и не можеше да повярваш, че съм твоя. Като че ли съм най-прекрасното създание на земята. Зная, че не изглеждам така, както тогава. Зная, че навсякъде имам белези от ражданията, зная колко обичаше гърдите ми, а сега са провиснали до коленете и се

ненавиждам за това. Ненавиждам мисълта, че не ме обичаш както някога и ненавиждам факта, че трябва да моля за любовта ти!

Това беше абсурдно. Напълно лишено от логика и смисъл. Толкова беше далеч от истината, че той не можеше да измисли какво да каже, за да я накара да разбере колко греша. От всички... Той отвори уста, но не знаеше откъде да започне, затова я затвори и отново опита. Беше твърде късно. Трейси вече бе избягала.

Хари остана неподвижен и вцепенен, опитвайки се да разбере какво се бе стоварило върху главата му. Та тя беше всичко за него. Как можеше дори за миг да си помисли, че той не я обича? Трейси беше центърът на вселената му, диханието на живота му. Не беше той... Тя беше тази, която не обичаше достатъчно.

Той се свлече на леглото и зарови лице в шепи. Тя мислеше, че той не я обича? Идеше му да вие.

Някаква врата проскърца и космите на врата му щръкнаха, защото звукът не дойде откъм коридора, а от дъното на стаята.

Вдигна глава. Там имаше баня... Ужас пропълзя в стомаха му, когато вратата се отвори и един мъж излезе от там. Висок, красив, с гъста коса.

Рен Гейдж поклати глава и погледна съчувствено Хари.

— Човече, яко си загазил.

Сякаш той не го знаеше.

— Porcini!

Едно мокро клонче перна Изабел по лицето, когато Джулия се втурна през храстите. Маратонките ѝ никога нямаше да добият предишния си вид след тазсутрешната екскурзия в разкаляната от вчерашния дъжд гора. Тя забърза към падналото дърво и клекна до Джулия пред туфа кадифени кафяви гъби, под чиито шапчици можеше да се скрие горска фея.

— Ммм... Тосканско злато! — Джулия извади сгъваем нож, внимателно отрязва пънчето в основата и сложи гъбата в кошницата. Изабел вече бе разбрала, че истинските гъбари никога не използват найлонови торби, а само кошници, през чиито пролуки на земята се посипват спори, за да е сигурно, че следващата година ще пораснат нови гъби. — Жалко, че Виторио не можа да дойде с нас. Той мърмори, когато го будя рано, но обича да бере гъби.

Изабел също съжаляваше, че Рен не е с тях. Ако снощи, след като се любиха, не го бе помолила да се върне във вилата, тази сутрин можеше да го измъкне от леглото и да го уговори да дойде с тях. Въпреки че двамата бяха любовници от малко повече от двайсет и четири часа, миналата нощ тя се улови, че се протяга в просъница за него, и окончателно се събуди, когато не го напипа. Той беше като наркотик. Опасен наркотик. Смес от кокаин и хероин. Щеше да ѝ е нужна програма от дванайсет степени за рехабилитация, когато аферата им приключи.

Изабел пхна пръсти под маншета на пуловера и подръпна златната гривна. *Дишай. Съсредоточи се и дишай.* Колко често ще има възможност да бере порчини в горите на Тоскана? Въпреки влагата, отсъствието на Рен и прецтракването на някакво сухожилие на гърба ѝ от постоянното навеждане, за да търси гъби, Изабел си прекарваше страхотно. Утрото бе ясно и слънчево, Стефи беше в безопасност, а тя имаше любовник.

— Помириши. Направо е неописуемо, нали?

Изабел вдъхна острия, землист мирис на funghi и си помисли за секс. Нищо чудно, след като, изглежда, всичко я караше да мисли за секс. Вече нямаше търпение да се върне във фермерската къща и отново да види Рен. Градските жители щяха да се съберат в десет, за да довършат събарянето на оградата, и той щеше да им помага.

Тя си спомни колко мрачен беше миналата нощ, преди да си тръгне. Отначало помисли, че се цупи, задето го гони, но той дори се пошегува, че го изритват посред нощ като ненужна вещь. Тя го попита какво не е наред и Рен отвърна, че просто е уморен, но на нея ѝ се струваше, че има още нещо. Може би беше закъсняла реакция от намирането на Стефи. Но едно бе сигурно: Рен умееше майсторски да крие чувствата си и ако той не желаше тя да узнае какво става в душата му, шансовете ѝ да отгатне бяха почти нулеви.

Двете жени отново поеха през гората с отворени на четири очи, въоръжени с туристическите щеки, които Джулия бе донесла, за да претърсват храсталаците около корените на дърветата и гниещите пънове. Дъждът бе съживил изсушената земя и въздухът бе изпълнен с упойващите ухания на розмарин, лавандула и дива салвия. Изабел намери цяло скривалище на кадифени порчини под купчина листа и ги прибави към останалите гъби в кошницата.

— Ти си родена гъбарка — прошепна благоговейно Джулия.

През цялата сутрин говореше тихо — порчините бяха истинско съкровище и събирането им се смяташе за тайна операция. Кошницата им дори имаше капак, за да го скрие от любопитни погледи, ако случайно се натъкнат на гъбари в гората, не че щяха да заблудят някого. Джулия се прозина за четвърти път през последните минути.

— Май е малко рано за теб? — попита Изабел.

— Снощи трябваше да се срещна с Виторио в Монтепулчано, а предишната вечер в Пиенца. Прибрах се много късно.

— Винаги ли се срещаш с него, когато отсъства от града?

Джулия мушна щеката в купчина плевели, която току-що бе огледала.

— Понякога. В някои определени вечери.

Интересно, каквото и да означаваше това.

Когато наближи десет часът, двете поеха обратно към фермата, като носеха на смени пълната кошница. Хората вече бяха започнали да се събират, Рен стоеше в градината и оглеждаше оградата. Дори с

прашни ботуши, джинси и избеляла тениска, той изглеждаше като слязъл от корица на модно списание. Когато я зърна, на лицето му разцъфна усмивка, която пропъди и последните остатъци от сутрешния студ. А когато видя кошницата, целият засия.

— Я по-добре да скрия това на безопасно място!

— О, не, в никакъв случай! — тутакси се възпротиви Изабел, но закъсна. Той вече бе измъкнал кошницата от ръцете на Джулия и я беше понесъл към къщата.

— Побързай! — изсъска Изабел, сграбчи ръката на Джулия и я повлече към кухнята. Влязоха миг след него. — Веднага ми дай кошницата! На теб не може да се вярва!

— Обиждаш ме. — Очите му на изпечен мошеник гледаха невинно като на послушник край олтара. — А аз тъкмо се готвех да предложа да сготвя малка вечеря за нас четиримата. Нищо специално. Може да започнем с леко задушени порчини върху хрупкави кростини. Последвани от спагети с гъбен сос, много лек и приятен. Ще задуша гъбите в зехтин и чесън и ще добавя малко пресен магданоз. По-големите ще запечем на скара и ще ги поднесем със салата от рукола. Разбира се, ако ви се струва прекалено нахално...

— Да! — заподскача Джулия радостно като малко дете. — Виторио довечера ще си е у дома. Зная, че сега е наш ред да ви поканим, но ти готвиш много по-вкусно и аз приемам от името на двама ни!

— Ще ви очакваме в осем. — Кошницата с гъбите изчезна в бюфета.

Доволна, Джулия се върна в градината, за да поздрави приятелите си. Рен погледна часовника си, повдигна арогантно вежда и властно посочи с палец към тавана.

— Ти. Горе. Веднага. И по-бързо.

Той не беше единственият, който знаеше как да играе игрички. Изабел се прозина.

— Не мисля.

— Очевидно се налага да прибегна към по-груби методи.

— Знаех си, че денят ще бъде страхотен.

Той се засмя, набута я в дневната, притисна я към стената и я целуна със страст, от която й се зави свят. За съжаление, Джулия ги

прекъсна твърде скоро — извика ги от кухнята и се наложи да се откъснат един от друг.

Докато работеха, градските жители разговаряха със сърцераздирателни интонации и драматични жестове, за да илюстрират облекчението, което ще изпитат, когато намерят тайното съкровище на Паоло и как повече няма да им се налага да живеят в постоянен страх. Изабел беше почти убедена, че целият град заслужава „Оскар“ за невероятното изпълнение.

Появи се Трейси заедно с Марта и Конър. Хари се довлече половин час по-късно в компанията на останалите деца. Изглеждаше уморен и потиснат и Изабел се стъписа, когато видя Рен да приближава към него и да го заговаря.

Стефи не се отделяше от баща си, отдалечи се само за малко, за размени няколко думи с Рен. Изглежда, компанията на момиченцето му доставяше удоволствие — доста изненадващо, имайки предвид всичките му оплаквания заради присъствието на деца в дома му. Може би вчерашният инцидент бе променил възгледите му. Той дори клекна, за да поздрави Британи, великодушно подминавайки факта, че момиченцето бе съблякло тениската си.

Когато Джереми видя вниманието, с което бяха удостоени сестрите му, започна да върши лудории, ала родителите му бяха прекалено умърлушени, за да забележат. Рен похвали мускулите му и го изпрати да носи камъни.

Изабел реши, че предпочита да разнося храна, отколкото да копае камъни, и се зае да помага при приготвянето на сандвичи и да пълни вода в стомните. Марта я смърри на италиански, но незлобливо, задето бе нарязала панфортето^[1] на прекалено тънки резени. Един по един хората, които ѝ бяха причинили неприятности, се изреждаха, за да се помирят. Джанкарло се извини за историята с призрака, а Бернардо, който тази сутрин не беше дежурен, я запозна със съпругата си — жена с тъжни очи, на име Фабиола.

Около един часа пристигна красив италианец с гъста къдрава коса. Джулия го заведе при Изабел.

— Това е Андрея, братът на Виторио. Той е нашият прекрасен местен лекар. Днес следобед е затворил кабинета, за да ни помогне в търсенето.

— Piacere, signora. Приятно ми е да се запознаем, синьора — усмихна се той и захвърли цигарата. — Лош навик, особено за лекар.

Андрея имаше малък белег на бузата и маниери на обигран женкар. Докато двамата бърбеха, тя усети втренчения поглед на Рен и се опита да се убеди, че любовникът ѝ ревнува. Малко вероятно, но беше толкова хубаво да си помечтае!

Към тях се приближи Трейси. Изабел я запозна с Андрея и тя го помоли да ѝ препоръча някоя местна акушерка.

— В Касалеоне аз израждам бебетата.

— Какви щастливки са майките им — отвърна Трейси кокетно, но Изабел подозираше, че е само защото Хари беше наблизо.

Към средата на следобеда оградата бе разрушена камък по камък и празничното настроение се разсея като дим. Не откриха нищо поинтересно от няколко умрели мишки и парчета от счупени керамични съдове. Свела глава, Джулия стоеше сама на върха на изровения склон. Бернардо сякаш утешаваше разстроената си съпруга с тъжните очи. А жена, на име Тереза, една от многобройните роднини на Ана, бе уловила майка си за ръка. Андрея Киара отиде да поговори с млад мъж, който пушеше нервно и риеше прахта с върха на ботуша си.

Точно в този момент се появи Виторио. Той долови всеобщото униение и незабавно се насочи към Джулия. Изабел видя как поведе съпругата си към сянката на перголата, където я прегърна.

Рен се приближи до Изабел, застанала върху една от чакълениите пътеки.

— Имам чувството, че съм на погребение.

— Зад това се крие нещо много повече от изчезнал артефакт.

— Определено бих искал да зная какво.

Джулия остави Виторио и се приближи към тях. В очите ѝ проблясваха сълзи.

— Ще ни извините ли за довечера? Няма да можем да дойдем, не се чувствам добре. Така за вас двамата ще останат повече порчини.

Изабел си припомни колко се бе зарадвала Джулия на предстоящата вечеря.

— Съжалявам. Мога ли да помогна с нещо? — попита Изабел.

— Можеш ли да направиш чудо?

— Не, но мога да се помоля да стане чудо.

— Ще трябва да се молиш много усърдно — вяло се усмихна Джулия.

— Може би ще е по-лесно, ако знае за какво да се моли — подхвърли Рен.

Виторио бе останал под перголата. Джулия се извърна и го погледна умолително. Той поклати глава. Изабел видя негодуванието, забулило за миг лицето на новата ѝ приятелка, и реши, че е време малко да я притисне.

— Няма да можем да ти помогнем, ако не си откровена с нас.

Джулия нервно потри ръце.

— Не мисля, че изобщо можеш да помогнеш.

— Да не би да си изпаднала в беда?

Италианката разпери ръце.

— Да виждаш дете в прегръдките ми? Да, изпаднала съм в голяма беда.

Виторио я чу и се спусна към тях.

— Достатъчно, Джулия!

Рен сякаш прочете мислите на Изабел, която в този момент се чудеше дали да не прибегнат към изпитаната тактика „разделяй и владей“. Докато прегръщаше Джулия през раменете, Рен препречи пътя на Виторио.

— Не е ли по-добре да поговорим?

Изабел бързо поведе Джулия към ъгъла на къщата, където бе паркирана колата ѝ.

— Хайде да се поразходим с колата.

Джулия се качи послушно в колата. Изабел даде на заден и излезе на шосето. Изчака няколко минути, преди да заговори.

— Предполагам, че имаш основателна причина да криеш истината, нали?

Джулия уморено разтърка очи.

— Откъде знаеш, че не ти казвам истината?

— Защото историята с мафията прекалено много прилича на някой от сценариите на филмите на Рен. Освен това не смятам, че щеше да си толкова тъжна заради откраднатите пари.

— Ти си много умна жена. — Джулия прокара пръсти през косата си и я затъкна зад ухото. — Никой не иска да прилича на глупак.

— От това ли се боиш? Че истината може да ви накара да приличате на глупаци? Или просто Виторио ти е забранил да говориш?

— Мислиш, че мълча заради Виторио? — уморено се засмя Джулия. — Не. Не е заради него.

— Тогава защо? Очевидно е, че се нуждаете от помощ. Може би двамата с Рен бихме могли да погледнем нещата от различен ъгъл.

— А може би не. — Тя кръстоса крака. — Ти си много добра към мен.

— Нали за това са приятелите?

— Ти си по-добра приятелка, отколкото аз на теб.

Докато минаваха край малка ферма, където една жена копаеше в градината, Изабел сякаш усети тежестта на вътрешната битка, която водеше Джулия.

— Тайната не е само моя — промълви Джулия накрая. — Тя е на целия град и всички ще ми се разсърдят, ако я разкрия. — Измъкна книжна кърпа от пакета, който Изабел бе оставила на седалката, и гневно издуха носа си. — Не ме е грижа. Ще ти кажа. И ако го сметнеш за глупаво... е, не мога да те упреквам.

Изабел търпеливо чакаше. Гърдите на спътничката ѝ учестено се повдигаха и спускаха. Накрая тя се реши и заговори:

— Ние търсим „Ombra della Mattina“.

Изабел не се сети веднага за оброчната статуя на етруското момче в музея „Гуарначи“, „Ombra della Sera“. Тя намали газта, за да пропусне един камион.

— Какво означава това? „Ombra della Mattina“?

— „Утринна сянка“.

— Статуята във Волтера се казва „Вечерна сянка“. Това не е съвпадение, нали?

— „Ombra della Mattina“ е нейната половинка. Статуя на жена. Преди трийсет години я намерил един свещеник, докато сядял розови храсти на гробището.

Точно както подозираше Рен.

— И хората от градчето не искат да я предадат на правителството.

— Не си мисли, че това е обикновен случай на алчни хора, опитващи се да скрият археологическа находка. Де да беше толкова просто!

— Но това е много ценна находка.

— Да, ала не по начина, който мислиш.

— Не разбирам.

Джулия подръпна нервно малката си перлена обеца. Изглеждаше изцедена и измъчена.

— „Ombra della Mattina“ притежава специална сила. Затова не говорим за нея на чужденците.

— Каква сила?

— Не можеш да разбереш, ако не си роден в Касалеоне. Дори не всички местни хора вярват. — Тя махна грациозно с ръка. — Ние се смеехме, когато родителите ни разказваха истории за статуята, но вече не ни е до смях. — Жената най-после се извърна и погледна Изабел. — Преди три години „Ombra della Mattina“ изчезна и оттогава нито една жена в радиус от трийсет километра не е заченала.

— За три години никоя жена не е забременяла?

— Само онези, които са заченали извън града.

— И наистина ли вярвате, че причината е в изчезването на статуята?

— Двамата с Виторио имаме университетско образование. Дали вярваме с разума си? Не. Но фактите остават... Единственият начин семейна двойка да зачене дете е да замине по-далеч от Касалеоне, а това невинаги е лесно.

Най-после Изабел проумя.

— Затова ли винаги пътуваш, за да се срещнеш с Виторио? Вие се опитвате да заченете дете.

Джулия отчаяно закърши ръце.

— Ето защо Кристина и Енрико, които искат да имат второ дете, са принудени нощ след нощ да оставят дъщеря си при нейната баба, за да се измъкнат от града. Ето защо Сауро и Теа Грифаци се отправят навътре в провинцията, за да се любят в колата, а после се връщат у дома. Миналия месец Сауро го уволниха от работа, защото сутрин не можеше да чуе будилника и постоянно закъсняваше. Ето защо Ана е толкова тъжна. Бернардо и Фабиола не могат да я дарят с внуче.

— Аптекарката в градчето е бременна. Видях я.

— Шест месеца живя при сестра си в Ливорно, която е една свадлива сврака и ѝ надуваше главата с упреците си. Съпругът ѝ всяка нощ пътуваше до там и обратно. Сега се развеждат.

— Но какво общо има това с фермерската къща и Паоло?

Джулия потърка очи.

— Паоло е откраднал статуята.

— Очевидно Паоло не е понасял децата — каза Изабел на Рен същата вечер. Двамата бяха в кухнята и внимателно чистеха гъбите от пръстта с влажни кърпи. — Не можел да търпи шума, който вдигали, и се оплаквал, че ако има много деца, ще се харчат твърде много пари за училищата.

— Явно сродна душа. И така той решил да намали прираста на населението, като открадне статуята. И каква част от разума си изгубила, за да повярваш в тези небивалици?

— Джулия ми каза истината.

— Не се съмнявам. Но ми е доста трудно да проумея как си могла да приемеш на сериозно предполагаемите сили на статуята.

— Неведоми са пътищата Господни. — Както обикновено, Рен бе разхвърлял кухнята и Изабел се зае да разчиства плота.

— Спести ми нравоученията.

— Откакто статуята е била открадната, нито една жена в Касалеоне не е забременяла — изтъкна тя.

— Въпреки това не смятам да изхвърля презервативите ти. Цялата тази история не представлява ли обида за научните ти възприятия?

— Ни най-малко. — Тя отнесе куп мръсни купи в умивалника. — Само потвърждава това, което зная. Човешката мисъл е могъщо оръжие.

— Искаш да кажеш, че наоколо цари масова истерия? И жените не забременяват, защото вярват, че не могат?

— Имало е такива случаи.

— Мафиотската история ми харесва повече.

— Само защото са намесени оръжия.

Рен се усмихна, наведе се и я целуна по носа, от там мина към устата, продължи към гърдите и изминаха няколко минути, преди двамата да поемат дъх.

— Захващай се с готвенето — промълви тя задъхано. — Цял ден чакам тези гъби.

Рен изпъшка и грабна ножа.

— Ти си успяла да изтръгнеш от Джулия много повече, отколкото аз от Виторио, дължен съм да ти го призная. Но статуята е изчезнала преди три години. Защо всички са чакали толкова дълго, за да започнат да копаят наоколо?

— Местните свещеници са държали статуята в канцеларията на църквата...

— Не е ли очарователно това съжителство между езичеството и християнството?

— Всички са знаели къде е статуята — продължи Изабел, докато плакнеше една купа, — но местните власти не са искали размирици, като докладват за съществуването ѝ, затова са си затваряли очите. Паоло от години е помагал в църквата, но никой не е направил връзката между него и изчезването на статуята, докато не починал няколко месеца по-късно. Тогава хората започнали да си спомнят, че не обичал деца.

Рен завъртя очи.

— Много подозрително.

— Марта винаги го е защитавала. Тя заявила, че не е мразел децата. Просто бил *imbronciato* заради артритата си. Какво означава *imbronciato*?

— Вкиснат и сърдит.

— Тя изтъкнала, че винаги е бил добър баща за дъщеря си. Дори преди години отлетял до Щатите, за да види новородената си внучка. И така хората постепенно се отказали от тази версия и тогава плъзнали други слухове. Предполагам, че накрая е станало доста напечено и е избухнал скандал.

— Замесени ли са оръжия?

— За съжаление — не. — Тя избърса част от плота. — В деня преди да пристигна, Ана изпратила Джанкарло тук, за да почисти натрупалата се купчина боклук. И познай какво намерил, завряно в една дупка в оградата, когато случайно съборил един от камъните?

— Целият съм в слух.

— Мраморната основа, върху която статуята винаги е стояла. Същата основа, която изчезнала в деня, когато статуята била открадната.

— Е, това обяснява внезапния интерес към оградата.

Изабел избърса ръце.

— Всички в града пощурели. Решили да съборят оградата, но изведнъж се появила муха в кацата с мед.

— Ти.

— Точно така.

— Всичко щеше да бъде много по-просто, ако ни бяха казали истината от самото начало — отбеляза Рен.

— Ние сме чужденци и те нямат причина да се доверят на някого от нас. Особено на теб.

— Благодаря.

— Каква полза биха имали, ако намерят статуята, а ние разпространим новината по цял свят, че е тук? Едно е местните политици да си затворят очите, че безценна етруска реликва се пази в канцеларията на църквата, но властите в останалата част на страната едва ли ще са толкова снизходителни. Тукашните хора се страхуват, че „Утринна сянка“ ще бъде заключена в стъкления шкаф редом с „Вечерна сянка“.

— Където ѝ е мястото — постанови Рен, докато притискаше скилидка чесън с плоската страна на ножа.

— Докато ти работеше, аз проведох малко разследване и виж какво открих. — Изабел донесе пожълтения плик, който бе намерила в дневната, и изсипа съдържанието му върху кухненската маса. Имаше няколко десетки снимки на внучката на Паоло, всички до една старателно надписани на гърба.

Рен избърса ръце и отиде да ги разгледа. Тя му посочи цветна снимка на възрастен мъж с бебе на ръце, застанал на предната веранда на малка бяла къща.

— Това е най-старата снимка. Този мъж е Паоло. Вероятно е направена, когато е ходил в Бостън наскоро след раждането на внучката му. Казва се Джоузи, съкратено от Джоузефина.

Някои от снимките показваха Джоузи на лагер с приятели, други по време на ваканция с родителите ѝ в Гранд Каньон. На няколко беше сама. Изабел взе последните две.

— Това е Джоузи в деня на сватбата ѝ преди шест години. Младата жена имаше тъмна къдрава коса и широка усмивка. — А на тази е със съпруга си, малко преди Паоло да почине. — Изабел обърна снимката, за да му покаже датата на гърба.

— Не ми прилича на колекция на човек, който мрази деца — рече Рен замислено. — Значи, може би Паоло не е взел статуята.

— Той е издигнал оградата и е натрупал купчината боклуци.

— Едва ли може да се нарече неопровержимо доказателство. Но ако статуята не е зазидана в оградата, тогава къде е?

— Със сигурност не е в къщата — увери го Изабел. — Ана и Марта са претърсили всеки сантиметър от мазето до тавана. Има предложение да разкопаят градината, но Марта твърди, че е щяла да забележи, ако Паоло я е заровил там, а и няма да позволи да съсипят градината. Има доста места близо до оградата или в маслиновата горичка, може би дори в лозята, където Паоло е могъл да изкопае дълбока дупка и да скрие статуята. Аз предложих на Джулия да потърсят с метални детектори.

— Браво! Това започва да ми харесва.

— Добре. — Изабел свали кухненската кърпа, която бе увила около кръста си. — Е, стига приказки. Изключи фурната и се съблечи.

Рен хлъцна сащисано и изтърва ножа.

— Заради теб едва не си отрязах пръста.

— Добре че е само пръстът — ухили се палавата негодница и започна да разкопчава блузата си. — Кой твърди, че не мога да бъда спонтанна?

— Не и аз. Добре, струва ми се, че вече мога да си поема дъх — промърмори Рен, докато следеше с жаден поглед всяко следващо копче. — Колко е часът?

— Наближава осем.

— По дяволите! Гостите ще пристигнат всеки миг. — Той се протегна към нея, но тя се намръщи и се отдръпна.

— Мислех, че Джулия и Виторио отмениха посещението си.

— Поканих Хари.

— Ти не харесваш Хари. — Тя отстъпи още една стъпка и започна да закопчава блузата.

Рен въздъхна.

— Откъде ти хрумна това? Той е чудесен тип. Не искаш ли да оставиш горните разкопчани? Трейси също ще дойде.

— Изненадана съм, че е приела. Днес дори не го погледна.

— Всъщност не съм й казал, че съм го поканил.

— Няма що, очертава се приятна вечер.

— Налага се. Тази сутрин нещата помежду им съвсем са се спекли и оттогава Трейси го избягва като чумав. Хари е много разстроен.

— Той ли ти го каза?

— Хей, ние, мъжете, понякога също си споделяме. И ние имаме чувства.

Изабел повдигна вежди.

— Добре де, може би той е малко отчаян, а аз съм единственият тук, с когото може да поговори. Нещастникът е пълна скръб, що се отнася до жени и ако аз не му помогна, ще виси тук цяла вечност.

— И все пак същият нещастник вече единайсет години е женен и е баща на пет деца, докато ти...

— Докато ме осени идея, която мисля, че ще ти хареса. Идея, която, между другото, няма нищо общо с враждуващото семейство Бригс, ако не се смята обстоятелството, че за осъществяването ѝ първо трябва да се отървем от тях.

— Каква е тази идея? — Тя се наведе да вдигне няколко пънчета, които той бе изпуснал на пода.

— Една малка сексуална костюмирана драма. Но за да успее постановката, е нужна подходяща сцена, което означава, че цялото семейство ведно с бавачките трябва да се омете от вилата.

— Костюмирана драма? — Пънчетата се изплъзнаха от внезапно отмалелите ѝ пръсти и тупнаха обратно на пода.

— *Сексуална* костюмирана драма. Време на действието — среднощ. Свещи. Ако имаме късмет, навън ще бушува буря. — Рен взе чашата ѝ и завъртя тънкото столче между пръстите си. — Явно безскрупулният Лоренцо Гейдж е хвърлил око на една бойка селска хубавица, която вече не е в първа младост...

— Хей!

— Което я прави още по-привлекателна за него.

— Дяволски вярно.

— Та въпросната селянка е прочута със своята доброта и отдаденост в името на човечеството, затова тя отблъсква любовните му атаки, независимо от факта, че той е един от най-големите красавци в околността. По дяволите, дори в цяла Италия.

— Само в Италия? Въпреки това винаги спокойно можеш да заложиш на добродетелните жени. При тях той няма никакъв шанс.

— Споменах ли, че освен това принц Лоренцо е най-умният тип в целия окръг?

— О, това действително усложнява ситуацията.

— Ето защо заплашва, че ще изгори цялото село до основи, ако тя не се покори.

— Мерзавец. Естествено, тя отвръща, че по-скоро ще се самоубие.

— На което той нито за миг не вярва, защото добрите католички не се самоубиват.

— Имаш право.

Рен описа красноречива дъга с ножа.

— Действието започва в нощта, когато тя се промъква в уединената, осветена от сиянието на свещите вила на принца. Същата вила, която по странно съвпадение е кацнала на върха на хълма.

— Изумително.

— Тя се появява, облечена в роклята, която той ѝ е изпратил същия следобед.

— Разбирам. Скромна и бяла.

— Яркочервена и предизвикателна.

— Кое то само ще подчертае добродетелта ѝ.

— Той не губи време в прелюдии. Повлича я на горния етаж...

— Вдига я на ръце и я отнася на горния етаж.

— Независимо че не може да се каже, че тя е лека като перце, но за щастие, той всяка сутрин тренира. И след като я отнася в спалнята, принцът повелява да свали бавно дрехите си... пред непреклонния му взор.

— Естествено, той е гол, докато я наблюдава непреклонно, защото във вилата е много горещо.

— А в спалнята е още по-горещо. Казах ли ти какъв красавец е принцът?

— Струва ми се, че го спомена.

— И така настъпва мигът, когато тя трябва да му се покори.

— Не мисля, че тази част ще ми хареса.

— Защото си вманиачена командаджийка.

— И по една случайност и *тя*.

Рен се смири с неизбежното.

— И тъкмо когато той е готов да я изнасили, какво случайно зърва тя с ъгълчето на окото си? Белезници.

— В осемнайсети век е имало белезници?

— Окови. Чифт окови, лежащи съвсем наблизко.

— Колко удобно.

— Докато замъгленият му от похот поглед е насочен някъде другаде... — замъглените от похот очи на Рен се втреничиха в гърдите ѝ, — тя се пресяга зад него, грабва оковите и ги стяга около...

— Почуках, но никой не отговори.

Двамата отскочиха един от друг и видяха Хари, застанал на прага с нещастна физиономия.

— И ние правехме този номер с белезниците — промърмори той мрачно. — Беше невероятно.

— Ах. — Изабел се прокашля смутено.

— Можеше да почукаш — изръмжа Рен.

— Почуках.

Изабел грабна нова бутилка вино.

— Защо не отвориш това? Аз ще донеса чаши.

Рен едва успя да налее виното, когато се появи Трейси и щом видя съпруга си, се наежи възмутено.

— Какво прави той тук?

Рен я целуна по бузата.

— Изабел го покани. Казах ѝ да не го прави, но тя си мисли, че знае всичко.

В един друг живот Изабел навярно щеше да се защити, но сега имаше работа с шантави хора, така че какъв беше смисълът?

— Чудесно — обяви Хари. — През целия ден се опитвам да поговоря с теб, но ти постоянно ме избягваше.

— Защото ми се повдига от теб.

Той трепна, но не се отказа.

— Да излезем навън, Трейси. Само за няколко минути. Има някои неща, които трябва да ти кажа, при това насаме.

Трейси му обърна гръб, прегърна Рен през кръста и притисна буза о рамото му.

— Никога не биваше да се развеждам с теб. Господи, ти беше великолепен любовник. Най-добрият.

Рен стрелна с поглед Хари.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш женен за нея? Защото в момента можеш да си намериш нещо къде по-добро.

— Сигурен съм — кимна Хари. — Аз много я обичам.

Трейси вдигна глава, като малко животно подуши въздуха и реши, че миризмата е неприятна.

— Да бе, как не!

Хари клюмна и раменете му увиснаха. Извърна се към Изабел. Дълбоките сенки под очите му придаваха вид на човек, който няма какво да губи.

— Надявах се да поговорим насаме, но очевидно няма да стане, и след като Трейси не желае да ме изслуша, ще го кажа на теб, ако нямаш нищо против.

Трейси, изглежда, цялата се бе превърнала в слух, а Изабел кимна.

— Влюбих се в нея в мига, в който изля виното си в скута ми. Помислих, че е случайно. Все още не съм сигурен дали да ѝ вярвам, че не е било. На онзи купон беше пълно с хубавци, които се изпопребиваха да привлекат вниманието ѝ, но на мен дори не ми бе хрумвало да опитам. И не само заради физическата ѝ красота, а бог ми е свидетел, че никога не съм виждал по-красива жена от нея, но заради самата нея... заради почти неземното сияние, което я обкръжаваше. Заради тази енергия, струяща от нея. Не можех да откъсна поглед от нея, но в същото време не исках тя да забележи, че я наблюдавам. После тя изля питието си, а аз не можех да измисля какво да кажа.

— Той каза: „Извинете, вината е моя“. — Гласът на Трейси леко се пречупи. — Аз плиснах чашата си, а този идиот пелтечи: „Вината е моя“. Още тогава трябваше да се досетя.

— Не можех да мисля — продължи Хари, все още приковал поглед в Изабел. — Имах чувството, че са били огромна инжекция новокаин директно в мозъка ми. Тя беше със сребриста рокля с дълбоко деколте, с вдигната коса, но няколко непокорни кичура се бяха измъкнали и падаха до раменете ѝ. Никога в живота си не бях виждал нещо подобно. Същество като нея. — Той се втренчи в чашата си. — Ала колкото и да бе красива през онази нощ... — Хари преглътна. — Съжалявам. Не мога да го направя. — Остави чашата на плота и изчезна през вратата в градината.

В очите на Трейси се мярна тъга, но тя сви рамене, сякаш нямаше значение.

— Виждате ли какво съм принудена да търпя? Тъкмо реша, че е готов да говори, и той се изключва. Сякаш съм омъжена за компютър.

— Престани да се държиш като кучка — срязва я Рен. — Никой нормален мъж не би искал да излива душата си пред бивш съпруг. Той през целия ден се опитваше да говори с теб.

— Голяма работа! Аз от години се опитвам да говоря с него.

Изабел погледна към градината.

— Той не ми прилича на човек, способен да изразява с лекота чувствата си.

— Имам новина и за двете ви — оповести Рен. — Нито един мъж не е способен да изразява с лекота чувствата си. Примирете се.

— Ти си способен — възрази Трейси. — Ти говориш открито за чувствата си, но Хари има постоянен емоционален запек.

— Аз съм актьор, затова по-голяма част от това, което се лее от устата ми, са пълни глупости. Хари те обича. Дори и последният глупак може да го разбере.

— Е, в такъв случай съм последната глупачка, защото не го вярвам.

— Ти не се биеш честно — поклати глава Изабел. — Зная, че си наранена, но това с нищо не ти помага. Дай му възможност да ти каже какво мисли без свидетели. — Изабел посочи към вратата. — И когато говориш с него, се вслушай в разума си, защото сърцето ти е прекалено наранено и в момента не е най-надеждният ти съветник.

— Няма смисъл! Не разбираш ли? Мислиш ли, че не съм опитвала?

— Опитай пак. — Изабел я побутна решително към вратата.

Трейси се запъна за миг, но после излезе.

— Вече ми се ще да убия и двамата — призна Рен, — а още не сме стигнали до предястието.

Хари стоеше до перголата, пъхнал ръце в джобовете, телените рамки на очилата му проблясваха на последните лъчи на залязващото слънце. Трейси почувства онова познато замайване, което бе изпитала

за пръв път преди дванайсет години, малко преди да разлее питието си в скута му.

— Изабел ме накара да дойда. — Трейси усети враждебната нотка в гласа си, но днес вече го бе умолявала веднъж и повече нямаше намерение да го прави.

Без да я поглежда, той извади ръка от джоба и се опря на перголата.

— Това, което каза тази сутрин... Пак ли беше една от твоите димни завеси? Имам предвид онези небивалици, че си дебела и имаш белези от ражданията, когато прекрасно знаеш, че с всеки изминал ден ставаш все по-красива? И да казваш, че не те обичам, когато хиляди пъти съм ти казвал какво изпитвам към теб?

Думи, изречени машинално, по навик. *Обичам те, Трейси.* Без никакви емоции. Никога: *Обичам те, защото...* А само: *Обичам те, Трейси. Не забравяй да купиш паста за зъби от магазина.*

— Едно е да го кажеш, съвсем друго наистина да го вярваш. Две съвсем различни неща.

Той бавно се извърна към нея.

— *Моята* любов никога не е била под въпрос, от самото начало. Винаги е била *твоята*.

— *Моята*? Аз те *свалих*! Ако не бях аз, двамата никога нямаше да се съберем. Аз те открих, аз те преследвах и аз те улових на въдицата.

— *Аз не бях чак такава голяма награда!*

Хари никога не крещеше и избухването му толкова я стъписа, че тя загуби дар слово.

Той се оттласна от перголата.

— Ти искаше деца. А на челото ми сякаш бе написано с огромни букви: ТАТКО. Нима не разбираш? За теб не бяхме важни ние двамата. Единственото, което имаше значение, бе необходимостта ти да имаш деца. Аз бях подходящият баща. Подсъзнателно винаги съм знаел защо ме искаш, но продължих да се самозалъгвам. Беше лесно, когато бяха само Джереми и Стефи. Дори когато се роди Британи, можех да се преструвам, че всичко все още е за нас, че ме искаш заради самия мен. Може би щях да успея и занапред да се преструвам, но тогава ти забременя с Конър и се разхождаше наоколо със самодоволния вид на котка, изяла канарчето. За теб главното беше да си бременна и да раждаш деца. Опитах да го преглътна, да продължа да давам вид, че аз

съм голямата ти любов, а не само най-надеждният източник на сперма. Всяка сутрин те поглеждах и копнеех ти да ме обичаш така, както аз те обичам, но аз бях свършил своята работа и ти дори не ме забелязваше. И си права. Наистина започнах да се отчуждавам, да се затварям в себе си. Само така можех да продължа да живея. Но когато забременя последния път и беше толкова щастлива, повече не можех да се преструвам. Исках, но не можех. — Гласът му пресекна. — Просто... не можех.

Трейси се опитваше да осъзнае думите му, но я връхлитаха прекалено много противоречиви емоции и тя не можеше да ги подреди. Облекчение. Гняв заради глупостта му. И радост. О, да, радост, защото в крайна сметка не всичко бе изгубено. Не знаеше откъде да започне, затова реши да е от незначителното.

— Ами пастата за зъби?

Хари се втренчи в нея, сякаш ѝ бе поникнала втора глава.

— Пастата за зъби?

— Нали знаеш, че почти винаги забравям да купя паста за зъби. И как пощуряваш, когато изгубя ключовете си. Ти ми каза, че ако още веднъж оплескам чековата си книжка, ще ми я отнемеш. Помниш ли онази вдлъбнатина на калника на колата ти, за която смяташе, че е станала, когато си водил Джереми на мача по бейзбол от Малката лига? Аз съм виновна. Конър повърна в колата ми и нямах време да почистя, затова взех твоята. Кресях на Британи, която започна с маймунджилъците си на паркинга пред магазина, и се връзах в колата с количката за пазаруване. Какво ще кажеш за това, Хари?

Той примигна.

— Ако правиш списък с покупките, няма да забравиш да купиш паста за зъби.

Типично за Хари — да се хване за маловажно и да не проумее главното.

— Аз никога няма да правя списък с покупките, нито ще престана да губя ключовете си, нито ще поправа всичките си недостатъци, които те подлудяват.

— Зная. Освен това зная, че поне хиляда мъже са готови да се строят на опашка, за да ти купят паста за зъби и да те умоляват да врежеш количката си за пазаруване в техните коли.

Може би все пак го беше проумял.

Изабел ѝ бе казала да се вслуша в разума, а не в сърцето, но това беше трудно, когато ставаше дума за Хари Бригс.

— Наистина знаех, че ще бъдеш страхотен баща и може би това е част от причината да се влюбя в теб. Но аз щях да продължа да те обичам, дори да не можеше да ми направиш нито едно дете. С теб аз станах цялостна. И не искам още деца, защото ти не ми стигааш. Искам още деца, защото любовта ми към теб става все по-голяма и се нуждае от други отдушници.

В очите му проблесна надежда, но лицето му остана тъжно. Тя осъзна, че неговите комплекси са се загнездени много по-надълбоко от нейните. Трейси винаги го бе смятала за най-умния човек, когото познаваше, затова ѝ беше трудно да свикне с мисълта, че в тяхната двойка тя е по-съобразителната.

— Истина е, Хари. Всяка дума.

— Малко ми е трудно да го повярвам. — Той я изпиваше жадно с поглед, макар да познаваше всяка частичка от лицето ѝ. — Само ни погледни. Аз съм от тези мъже, покрай които можеш да минеш десет пъти на ден и да не ги забележиш. Но ти... Мъжете се блъскат в уличните стълбове, когато те видят.

— Никога не съм срещала човек, който толкова да е вманиачен по външния вид. — Тя забрави всякакви наставления да се осланя на разума и го перна по бузата, за да го накара да слезе на земята. — Аз харесвам лицето ти. Мога да те гледам с часове. Бях омъжена за най-великолепния мъж на вселената и двамата бяхме нещастни. И ти си прав, бих могла да имам всеки мъж на онзи купон, но нито един не ме привлече. И когато разлях онова питие в скута ти, определено не гледах на теб като на бъдещ баща на децата ми.

Тя усети, че Хари живва, но още не беше свършила.

— Някой ден ще остареея и ако беше видял баба ми, щеше да знаеш, че когато стана на осемдесет, ще бъда по-грозна и от смъртта. Тогава ще спреш ли да ме обичаш? Само външността ли е важна за теб? Защото, ако е така, ние наистина здравата сме загазили.

— Разбира се, че не е. Аз не... аз никога...

— И кой взел да ми говори за димни завеси! Винаги съм смятала, че ти си толкова здравомислещ, но дори в най-скапания ми ден мисълта ми е по-ясна от твоята. Господи, Хари, в сравнение с мен ти си емоционален инвалид!

Думите ѝ го накараха да се усмихне и при това изглеждаше толкова глупаво, че Трейси разбра, че най-после е достигнала до сърцето му. Искаше да прогони с целувки страховете му, но и нейните бяха прекалено големи, за да бъдат заличени с целувки. Трейси не желаше да прекара остатъка от живота си в опити да убеди своя съпруг в любовта си. А и не ѝ се нравеше, че външността ѝ бе толкова важна за него. Върху лицето, което той толкова обичаше, вече се бяха появили първите признаци на умората и отминалите години. Какво щеше да стане след няколко години, когато и тялото ѝ ще изгуби свежестта и красотата си?

— След толкова години брак би трябвало много по-добре да се разбираме един друг — промърмори Хари.

— Не мога да продължа да живея така. Двамата трябва завинаги да поправим това, което е счупено помежду ни.

— Не зная как ще го постигнем.

— С добър брачен консултант, ето как. И колкото по-скоро, толкова по-добре. — Трейси се повдигна на пръсти, целуна го с обич и се извърна към фермерската къща. — Изабел! Би ли дошла тук?

---

[1] Италиански десерт от Сиена. Освен карамел, ядки, сушени плодове, шоколад и ароматни подправки, в тестото се добавя черен пипер, който подчертава уханието и вкуса на десерта. — Б.пр. ↑

18

Изабел и Рен лежаха голи в градината под дебелото одеяло, което ги предпазваше от нощния студ. Тя впери замислено поглед в примигващите свещи в полилея, висящ от клона на магнолията. Той докосна с устни косата ѝ.

— Тежа ли ти много?

— Ммм... Остани така още минута. — Странно, но ѝ се струваше съвсем естествено да лежи под него. А още по-странно бе, че се чувстваше в безопасност с този толкова опасен мъж.

— Само за сведение... онази сексуална задръжка, която имаше? Мисля, че уверено можем да кажем, че вече е в миналото.

Тя се усмихна в мрака.

— Просто се опитвах да бъда любезна.

— Отнасяй се с другите така, както би искал те да се отнасят с теб?

— Философия, която се опитвам да следвам.

Рен се подсмихна.

Тя прокара пръсти по гърба му. Той притисна устни към пулсиращата веничка на китката ѝ, сетне побутна с нос златната гривна.

— Май никога не я сваляш.

— Тя е напомняне. — Изабел се прозина и плъзна показалец по извивката на ухото му. — От вътрешната страна е гравирано: „Дишай“.

— Доколкото си спомням, напомняне да бъдеш съсредоточена. Намирам го за досадно.

— Животът ни е толкова трескав и забързан, че лесно можем да изгубим спокойствие.

— Ще ми е нужно доста повече от гривна, за да остана спокоен тази вечер. И нямам предвид само последния час под това одеяло.

Изабел унесено се усмихна.

— Порчините не бяха съвсем съсипани.

— Малко остана.

Той се претърколи от нея. Тя се подпря на лакът и погали мускулестата му гръд.

— Твоите спагети с гъби бяха страхотни. Никога не съм яла нещо по-вкусно.

— Щяха да бъдат още по-страхотни, ако ги бях сервирал един час по-рано. Онези двамата се дърлят от месеци. Още не проумявам защо решиха, че точно тази вечер имат нужда от брачен консултант.

— Трябваше спешно да подредят някои приоритети. А и аз в действителност не съм брачен консултант.

— Със сигурност не си. Накара ги да се закълнат в живота на децата си, че няма да правят секс.

— Ти не биваше да чуваш това!

— Доста е трудно да бъдеш глух, когато си в съседната стая и всички гръмогласно настояват да не си отиваш.

— Бяхме гладни и се бояхме, че ще отмъкнеш вечерята със себе си. За тях физическото общуване не е проблем. Словесната комуникация им създава главоболие и в момента те трябва да се съсредоточат именно върху нея. Двамата изглеждаха щастливи по време на вечерята, нали?

— Дотолкова, доколкото могат да бъдат двама души, които знаят, че за неопределен срок са на сексуална диета. Не се ли опасяваш, че онези списъци, които им връчи, само ще дръпнат дявола за опашката, образно казано?

— Ще видим. Има още нещо, което не успях да ти спомена... Мисля, че ще се зарадваш... — Тя гризна рамото му, не само за да го предразположи, макар че и това бе част от замисъла, а защото беше под носа ѝ и изглеждаше много съблазнително. — Известно време ще живеем заедно.

Той вдигна глава и подозрително я изгледа.

— Преди да се впусна в танца на радостта, нека чуя останалото.

Полилеят над главите им се люлееше от нощния ветрец. С върха на пръста си тя очерта контура на вълнистата сянка, която хвърляше върху гърдите му.

— Утре сутринта се местя във вилата. Само за няколко дни.

— Имам по-добра идея. Аз ще се преместя тук.

— Всъщност...

— Не си го направила! — Той се надигна толкова рязко, че едва не я събори. — Кажи ми, че не си поканила онези двама неврастеници да се настанят във фермерската къща!

— Само за няколко дни. Нужно им е уединение.

— Аз се нуждаю от уединение! *Ние* се нуждаем от уединение! — Той отново се свлече върху одеялото. — Ще те убия! Наистина. Този път ще го направя! Имаш ли представа колко много начини зная как да *отнема човешки живот*?

— Сигурна съм, че са доста. — Изабел плъзна длан по корема му. — Но се надявам, че ще намериш по-продуктивно занимание.

— Аз съм евтин, но не чак толкова... — поде Рен, но дъхът му секна.

— Струваш ми се доста евтин. — Пръстите ѝ се придвижиха по-надолу, докато не откриха една особено чувствителна зона.

Той простена.

— Добре, аз съм евтин *и* лесен. Не искаш ли този път да пробваме леглото? — Той улови главата ѝ, когато тя притисна устни към корема му. — Определено се нуждаем от легло — изохка отмаляло.

Тя близна пъпа му.

— Напълно съм съгласна.

— Убиваш ме, док. Знаеш го, нали?

— А още не си видял най-порочната ми страна.

Рен прекара следващия ден в безуспешни опити да убеди Хари и Трейси да не се местят във фермерската къща. Единственото, което за кратко разсея мрачното му настроение, бе неволното му присъствие на лекцията, която Изабел изнесе на двамата натрапници.

— Запомнете — тъкмо казваше тя, когато той влизаше в стаята във вилата, която се предполагаше, че е неговият кабинет, — никакъв секс. На вас двамата ви предстои много работа. Точно заради това предлагам да се настаните във фермерската къща. За да имате възможност всяка вечер да говорите насаме.

Рен побърза да се измъкне заднешком в коридора, но не преди да види изпълнения с копнеж поглед, който Трейси метна на Хари.

— Предполагам, че си права — чу я да мънка Рен. — Но нямаш представа колко ни е трудно. Не мислиш ли...

— Не, не мисля — достигна до Рен безапелационният глас на Изабел. — Сексът прекалено дълго ви е позволявал да прикривате проблемите си. Много по-лесно е да се чукате, отколкото да поговорите.

Той потръпна. *Да се чукате.* Защо трябваше да се изразява по този начин? Преди по-малко от две седмици тя твърдеше, че за нея сексът е свещен, но оттогава доста се бе разпасала. Не че се оплакваше. Той обожаваше отзивчивостта ѝ в леглото. Харесваше начина, по който се наслаждаваше на ласките му, на страстта им. Ала в същото време нещо в нейното отношение започваше дяволски да го дразни.

В това нямаше логика и Рен го осъзнаваше. Може би изпитваше угризения. Още не ѝ бе казал за промяната в сценария на „Среднощно убийство“ и това го притесняваше, а фактът, че се чувстваше виновен, го притесняваше дори още повече. Изабел нямаше нищо общо с кариерата му, нищо общо с *него*. След няколко седмици отношенията им щяха да приключат. Тя сама бе поставила условията и както обикновено, беше права. Всичко помежду им беше само секс.

И що се отнасяше до това, двамата взаимно се използваша. Той се възползваше от компанията ѝ за развлечение. Използваше я, за да му помогне да се справи с Трейси и да заглуши вината, която изпитваше заради Карли. И господ му бе свидетел, използваше я за секс, но това не се смяташе за грях в книгата на Изабел.

По дяволите, не искаше да я нарани, не и когато бе натрупал в душата си повече грехове, отколкото тя можеше да си представи: наркотиците, жените, с които се бе отнесъл толкова безсърдечно, всички онези вонящи отломки от младостта, които продължаваха да оставят зад него тинеста следа, където и да отидеше. Понякога, когато тя го гледаше с онези свои невинни очи, Рен искаше да ѝ напомни, че той не умее да играе доброто момче, ала никога не каза и дума, защото беше егоистичен кучи син и не искаше тя да си тръгне. Не още. Не и докато не получи това, от което се нуждаеше, и не бъде готов да я пусне.

Едно нещо бе сигурно: веднага след като узнаеше за новия вариант на сценария и за извратената страст на Каспар Стрийт към

малки момиченца, тя щеше да хукне към вратата и преди да успее да я настигне, всичките четири крайъгълни камъка щяха да се стоварят върху главата му.

След вечерята Трейси каза на децата, че двамата с Хари ще се върнат за закуска и че Марта ще се погрижи за тях, ако през нощта се нуждаят от нещо. Рен прекара остатъка от вечерта в отвратително настроение. Искаше да се уедини с Изабел в спалня, зад чиято врата не дебнеха цяла орда деца. Вместо това тя се извини и се оттегли, за да работи върху книгата си.

Той се отправи към кабинета си и се опита да поработи върху образа на Стрийт, но не можеше да се съсредоточи. Реши да повдига малко гири и поигра за кратко компютърна игра с Джереми. След това излезе на разходка, която ни най-малко не утоли сексуалния му глад. Накрая капитулира и си легна, за да налага злостно възглавницата и да проклина възрастните Бригс, които навярно се бяха сгушили уютно в спалнята във фермата. Където би трябвало сега да са те двамата с Изабел.

След цяла вечност се унесе, но не бе спал много, когато нещо топло се сви до него. Крайно време беше. Рен обичаше да докосва голата кожа на Изабел, докато тя спеше. Усмихна се и я притегли поблизо... Но нещо никак не беше наред. Отвори очи и подскочи с писък.

Лицето на Британи се сгърчи.

— Ти изпищя. Защо пищяш? — Тя лежеше върху одеялото, както майка я беше родила.

— Не можеш да спиш тук! — изграчи той.

— Чух шум. Изплашена съм.

Не и наполовина колкото него! Понечи да скочи от леглото, после си спомни, че не само тя е гола. Грабна одеялото и го уви около кръста си.

— Ти прекалено много се въртиш — упрекна го Британи нацупено. — Спи ми се.

— Къде ти е нощницата? Няма значение. — Рен я омота с чаршафа толкова плътно, че момиченцето заприлича на мумия, сетне я вдигна на ръце.

— Ще ме смачкаш! Къде отиваме?

— При една добра фея. — Той се препъна в одеялото и едва не я изпусна. — Мамка му!

— Ти каза...

— Знам какво съм казал. И ако го повториш, езикът ти ще окапе.
— Някак си успя да я провре през вратата, да я пренесе по коридора до бившата спалня на Треиси, без да изгуби по пътя одеялото, но вдигна толкова шум, че Изабел се събуди.

— Какво...?

— Тя е изплашена, гола и цялата е твоя — издекламира Рен и стовари Британи до нея.

— Кой е това? — Стефи надигна глава от другата страна на Изабел. — Британи?

— Искам тати! — изхленчи Британи.

— Всичко е наред, скъпа. — Изабел беше топла и разрошена. Той никога досега не бе познавал жена като нея, неосъзнаваща собствената си сексуална привлекателност, макар че, изглежда, повечето мъже също не я осъзнаваха. За разлика от него, Виторио и онзи мазен доктор Андрея. Този последният нито за миг не бе заблудил Рен, когато днес цъфна под фалшивия предлог да съобщи на Изабел, че са уредили доставката на металните детектори. *Кретен.*

Нощницата се бе свлякла от рамото ѝ, откривайки част от заоблената ѝ гръд, която в този момент трябваше най-надлежно да се намира в шепата му. Тя кимна към одеялото.

— Хубава поличка.

Рен се изпъчи с достойнство.

— Утре сутринта ще го обсъдим.

Докато крачеше обратно към спалнята си, той си напомни, че бе дошъл в Италия, за да се откъсне от всичко. Вместо това устройваше шибан домашен купон и добавяше още един черен белег в душата си.

Малко преди зазоряване стана още по-зле. Когато с огромно усилие най-после успя да отлепи клепащи, видя някакъв крак, напъхан в устата му. Не беше неговият.

Миниатюрно нокътче се бе забило в долната му устна. Рен потръпна и се опита да помръдне, но втори крак го срита яко в пищяла. После усети как върху бедрото му застрашително се разпростира мокро петно. А той си мислеше, че по-зле няма накъде.

Момчето Памперс се сгуши по-плътно до него. Дотук с грижите на Марта. Рен претегли възможностите си. Ако събуди хлапето, то ще вдигне врява, а Рен нямаше намерение да се разправя с него в —

погледна часовника си — четири сутринта. Той въздъхна примирено, оттегли се на по-суха територия и си заповяда да заспива.

Няколко часа по-късно го сръгаха в гърдите.

— Искам моя *тати*!

Светлината, процеждаща се през полузатворените му клепачи, подсказваше, че вече се е съмнало, но едва-едва. Къде, дявол да го вземе, беше Марта?

— Заспивай — промърмори той.

— Искам мами *сега*!

Рен се предаде пред неизбежното, отвори очи и най-накрая проумя защо родителите бяха готови да преминат през всичко това. Момчето Памперс беше сладко като ангелче. Тъмните му къдрици стърчаха във всички посоки, а кръглите му бузки бяха поруменели от съня. Бърза проверка на матрака установи, че няма нови мокри петна. Което означаваше...

Рен скочи от леглото, нахлузи шортите си и грабна хлапето. Конър извреця уплашено. Рен го понесе като чувал с картофи към банята.

— Искам *ДжерEMI*!

— Без повече глезотии, хлапе! — Той свали предпазливо памперса, втренчи се в него за миг, после разтвори кепенците и го изхвърли през прозореца. — Време е да посрещнеш храбро предизвикателството! — Посочи към тоалетната чиния. — Това е предизвикателството.

Конър издаде долната си устничка и се нацупи — удивително копие на майка си по време на по-голямата част от брака ѝ с Рен.

— Гърне лошо.

— Кажи го на някой, на когото му пука.

Конър сгърчи личице.

— Искам мами!

Рен вдигна капака на тоалетната чиния.

— Свърши си работата и после ще говорим.

Конър го зяпна слисано.

Рен отвърна с най-свирепата си гримаса.

Конър отиде до ваната и се покатери вътре.

Рен скръсти ръце и се облегна на вратата.

Конър подръпна крана.

Рен се почеса по гърдите.

Конър взе сапуна.

Рен се зае да оглежда ноктите си.

— Не е зле да престанеш с цирка, кораво момче, защото имам на разположение целия ден. Ще почакам.

Конър погледна сапуна за миг, остави го и започна да пишка във ваната.

— Без такива номера! — Рен го грабна под мишниците и го изправи пред тоалетната чиния. — Пишкай тук. Веднага.

Конър протегна шия, за да разгледа по-добре мъчителя си.

— Чу ме. Ти момче ли си, или момиче?

Хлапетото се замисли. Пъхна пръст в носа, внимателно огледа пъпа си. После се изпишка в тоалетната чиния.

Рен се ухили.

— Браво, пич!

На свой ред Конър също се ухили и се затича към вратата, но изведнъж се закова на място.

— Аки!

— Тъ, приятел... сигурен ли си?

— Аки!

Явно нямаше накъде да е по-сигурен.

След като Конър си свърши работата, Рен го подложи под крана, после го отнесе в спалнята, където изрови една безопасна игла и най-малките си стреч слипове, на които Изабел толкова се възхищаваше. Закрепи ги колкото можа на хлапетото и му метна свиреп поглед.

— Тези са мои и ако ги намокриш, горко ти. Разбра ли?

Конър пъхна палец в устата, наклони глава, за да огледа новата си придобивка, и доволно се изкиска.

Слиповете останаха сухи.

Следващите няколко дни преминаха без особени произшествия. Хари и Трејси се появяваха на закуска, за да поемат грижите за децата. Рен и Изабел прекарваха част от сутрините във фермата, където помагаша на останалите в изморителната дейност по претърсване на района с металните детектори. След това Изабел се оттегляше да

работи над книгата си, а Рен отиваше да се срещне с Масимо сред лозите.

Масимо бе отглеждал лозя през целия си живот и не се нуждаеше от надзор, но на Рен му беше приятно да върви бавно между сенчестите редове и да усеща под краката си твърдата като камък глинеста земя, по която бяха бродили дедите му. Освен това искаше поне за малко да се отдалечи от Изабел. Прекалено хубаво му беше с нея и това ставаше опасно.

Масимо му подаде няколко зърна, за да ги смачка.

— Пръстите ти лепнат ли?

— Не още.

— Значи захарта не е достатъчна... може би още две седмици и ще сме готови за vendemmia.

В късния следобед, когато Рен се връщаше във вилата, Джереми неизменно го посрещаше на прага. Момчето не бе казало нищо, но на Рен не му отне много време, за да разбере, че хлапето искаше да усъвършенства бойни хватки. Джереми беше схватлив, с добра координация и Рен нямаше нищо против. По това време Хари и Трейси, както обикновено, се бяха затворили с Изабел за поредната консултация по семейни проблеми, но ако свършеха по-рано, Хари с удоволствие се присъединяваше към тях. За Рен бе истинско удоволствие да наблюдава как Джереми учи баща си на това, което бе усвоил.

Понякога той се улавяше да се пита какъв ли щеше да стане, ако бе имал баща като Хари. Дори успехите му не спечелиха одобрението на баща му. Да бъде актьор, особено известен, беше прекалено публично и вулгарно — и това го твърдеше човек, който бе женен за празноглава светска пеперудка като майката на Рен.

За щастие, Рен много отдавна бе престанал да се интересува от мнението на баща си. Нямаше никакъв смисъл да се домогва до одобрението на човек, когото никога не бе уважавал.

Ана започна да му досажда с молбата да устрои fiesta^[1] след гроздобера.

— Когато бях момиче, всяка година имаше fiesta. Всички, които помагаха при vendemmia, идваха във вилата първата неделя след гроздобера. Изобилие от храна и смях! Но леля ти Филомена реши, че тези празници са прекалено много главоболия, и сложи край на

традицията. А сега, след като ти живееш тук, можем да започнем всичко отначало, нали?

— Аз живея само временно тук. — Беше в Италия почти три седмици. Следващата седмица трябваше да отскочи до Рим, за да се срещне с Дженкс за няколко дни, а снимките щяха да започнат няколко седмици след това. Още не бе обсъдил плановете си с Изабел — нито срещата в Рим, нито колко дълго ще остане във вилата — а и тя не го бе питала. Но и защо да го пита? И двамата знаеха, че отношенията им са нещо краткотрайно.

Може би щеше да я покани да го придружи. Да види познатите места през нейните очи, означаваше да ги погледне от съвършено нов ъгъл. Само дето не можеше да я покани. Всички дегизировки на света нямаше да попречат на зоркото око на папараците да ги забележат и това щеше да е краят и на малкото останала ѝ репутация на добро момиче. Плюс неизбежния факт, че тя щеше да откаже да тръгне с него, след като узнае за промяната в сценария на „Среднощно убийство“.

Негодуванието му се пробуди с нова сила. Тя никога нямаше да разбере какво означава тази роля за него, както отказваше да разбере, че не някаква изкривена представа за самия него, загнездила се в съзнанието му, го кара да играе роли на лоши момчета. Той просто не можеше да се отъждестви с героичните образи и това нямаше никаква шибана връзка с ненормалното му детство. Е, поне не много. И откога жена, която с голям успех наемаше мошеници за счетоводители и се сгодяваше за тъпанари, имаше право да го съди?

Беше истинско чудо, че връзката им още не бе угаснала безславно, макар че беше трудно да си представи, че нещо, свързано с Изабел, ще приключи мирно и тихо. Не, краят навярно щеше да е съпроводен с гръм и трясък. Мисълта толкова го разстрои, че му беше нужно малко време, за да осъзнае, че Ана продължава да му говори.

— ... но сега това е твоят дом, семейният ти дом, и ти винаги ще се връщаш. Така че, ако устроим fiesta тази година, можем да положим началото на нова традиция, нали?

Рен не можеше да си представи, че ще се върне тук без Изабел, но даде картбланш на Ана да се заеме с организацията.

— Ти не си от тези хора, които смятат, че бременните жени не се нуждаят от секс, нали? — Трейси изгледа осъждащо Изабел. — Защото, ако си, погледни добре този мъж и ми кажи как би могла една жена, бременна или не, да му устои?

Хари някак си се изхитри да изглежда едновременно смутен и щастлив.

— Колкото до това, не зная... Но наистина, Изабел, забраната вече не е необходима. *Определено* не е. Ние имахме достатъчно време, за да поговорим, а и списъците, които ни помоли да съставим, много ни помогнаха. Аз не разбирах съвсем добре... просто не знаех... — Лицето му засия в усмивка. — Никога не съм си представял, че тя толкова много ме обича.

— А аз не съм си представяла, че той се възхищава на толкова много неща в мен. В мен! — Трейси потръпна от удоволствие. — Мислех, че зная всичко за него, но само съм драскала по повърхността.

— Нека да изчакате още малко — остана непреклонна Изабел.

— Що за брачен консултант си ти? — възмути се Трейси.

— Не съм. Импровизирам. Казах ви го от самото начало. Вие настоявахте да ви консултирам, забравихте ли?

— Просто не искаме отново да оплескаме всичко — въздъхна Трейси примирено.

— Тогава нека днес да обсъдим списъците. Всеки от вас изреди ли двайсетте качества на партньора си, които би искал сам да притежава?

— Двайсет и едно — отвърна Трейси, — и това включва и пениса му.

Хари прихна и двамата се целунаха, а остро жило на ревността се заби право в сърцето на Изабел и тя потрепери от болка. Бракът наистина възнаграждаваше онези, които съумяваха да преживеят хаоса.

— Побързай! Тръгнаха си!

Изабел се сепна и изтърва писалката, когато Рен нахлу в задния салон на вилата, където тя се бе настанила удобно зад бюро от осемнайсети век и пишеше писмо до своя приятелка в Ню Йорк. След

като семейство Бригс току-що потеглиха, за да вечерят в Касалеоне, нямаше нужда да пита Рен за кого говори.

Изабел се наведе, за да вдигне писалката, но той я издърпа от стола, преди да я достигне. Напоследък настроението му се менеше със скоростта на светлината — в един момент се държеше така, сякаш искаше да ѝ прекърши врата, а в следващия я гледаше с дяволити пламъчета в очите. Колкото по-дълго бяха заедно, толкова по-ясно усещаше Изабел битката, която се водеше в душата му между личността, за която той се смяташе, и мъжа, който вече не се чувстваше удобно в кожата на вечния негодник.

Рен кимна към вратата.

— Да вървим. Предполагам, че разполагаме с два часа, преди да се върнат.

— Някое конкретно място?

— Фермерската къща. Тук се мотаят твърде много хора.

Двамата хукнаха надолу по хълма, влетяха през вратата и изкачиха на бегом стълбите. Когато стигнаха горе, Изабел го повлече към по-малката спалня.

— Чисти чаршафи.

— Като че ли ще останат дълго такива.

Тя свали дрехите си, а той заключи вратата, затвори кепенците и включи лампата. Крушката бе слаба и стаята потъна в уютен полумрак.

Той изпразни съдържанието на джобовете си върху нощното шкафче и се съблече. Тя се излегна върху тясното легло, после се обърна настрани, за да му направи място. Той завря нос във врата ѝ и изхлузи гривната.

— Искам да си напълно гола за мен. — Зърната ѝ се втвърдиха от хрипливата властна нотка в гласа му. Устните му засмукаха дланта ѝ и тя затвори очи.

— Гола, с изключение на това... — продължи той, а дъхът му опари кожата ѝ.

Той се протегна към нощното шкафче. След секунди около китката ѝ се стегна студен метал.

Изабел изписка уплашено и рязко отвори очи.

— Какво правиш?

— Поемам командването. — Улови китките ѝ — закопчаната с белезниците и свободната — и ги вдигна над главата ѝ.

— Веднага престани!

— Няма да стане. — Рен промуши веригата през пръчките на таблата, после щракна белезниците около другата ѝ китка.

— Ти ме закопча за леглото!

— Понякога съм толкова развратен, че се дивя на себе си.

Изабел се опита да определи доколко е разстроена, но не успя.

— Това са истински белезници.

— Поръчах да ми ги доставят с „Федерал Експрес“. — Устните му се спуснаха по вътрешната страна на ръката ѝ и стигнаха до ямката на подмишницата. Тя изви китки в опит да се освободи, а по кожата ѝ се разляха вълни на удоволствие.

— Не знаеш ли, че има правила за държане в плен? — Младата жена простена, когато устните му откриха зърното ѝ и жадно го засмукаха. — Има... протокол!

— Никога не съм обръщал особено внимание на протокола.

Той продължи да изтезава беззащитното ѝ зърно, но тя нямаше да си позволи да се покори на възхитителния трепет, докато не си каже думата.

— Забранено е да се използват истински белезници, а само такива, които лесно се разкопчават. — Изабел с усилие сподави стона си. — Или най-малкото трябва да имат меки подложки. И партньорът ти трябва да се съгласи да бъде вързан, споменах ли го вече?

— Не мисля. — Той приседна на пети, раздалечи коленете ѝ и се взря в нея.

Тя облиза устни.

— Е, сега го споменавам.

Пръстите му се вплетоха в къдравите косъмчета между краката ѝ.

— Разбрано.

Изабел прехапа устна, когато той я разтвори.

— Аз написах... ох... статия, когато работех над дисертацията си.

— Разбирам. — Еротичните кадифени нотки в гласа му възбудиха нервните ѝ окончания. Движенията на палеца му бяха като топло, влажно перо, галещо и дразнещо.

— Освен това е нужна... кодова дума, която да се използва... аххх... ако нещата стигнат твърде далеч.

— Можем да го уредим. — Той прекалено скоро отдръпна ръка, пропълзя по тялото ѝ и прошепна нещо в ухото ѝ.

— Не бива да са сексуални думи. — Изабел плъзна коляно по вътрешната страна на бедрото му.

— И какво му е забавното на това?

Рен обхвана гърдите ѝ, повдигна ги, замачка ги с наслада в дланите си.

Изабел се вкопчи в пръчките на таблата.

— Трябва да са думи като „аспержа“ или „карбуратор“. Говоря сериозно, Рен... — Този път не успя да сдържи стенанието си. — Ако кажа „аспержа“, това означава, че ти... ахх... си стигнал твърде далеч и трябва да спреш.

— Ако кажеш „аспержа“, наистина ще спра, защото възбудата ми тутакси ще секне. — Той се отдръпна от гърдата ѝ. — Не можеш ли да кажеш нещо като „жребец“? Или... — Отново зашепна в ухото ѝ.

— Това е сексуално. — Тя леко измести бедро и се отърка о него. Той беше толкова твърд, че Изабел потрепери. Рен докосна с устни вдлъбнатината под мишницата ѝ и направи друго предложение. Тя се изви на дъга. — *Много сексуално.*

— А какво ще кажеш за това? — Шепотът се смени с гърлено ръмжене.

— *Това е неприлично.*

— Страхотно. Да го използваме.

Тя повдигна бедра.

— Аз ще използвам „аспержа“.

И в същия миг той я заряза. Приседна отново на пети между разтворените ѝ крака, така че телата им да не се докосват, и зачака.

Въпреки лукавите искри в очите му, Изабел не схвана веднага. Кога ще се научи най-после да държи устата си затворена? Опита се да повика на помощ достойнството си, което се оказа доста трудна задача в това безпомощно положение.

— Все едно не съм го казала.

— Сигурна ли си?

Той беше истинско възплъщение на самодоволството.

— Сигурна съм.

— Напълно? В случай че още не си го осъзнала, ти си гола, завързана за леглото, без надежда за спасение и всеки миг може да

бъдеш изнасилена.

— Ъхъ. — Тя вдигна по-високо коляното си.

Той помилва с палец нежните къдрави косъмчета, наслаждавайки се на гледката. Изабел усети желанието му, изпепеляващо като нейното; долови в нехайния му дразнещ тон чувствените дрезгави нотки.

— Виж, аз не само изкарвам хляба си, като изнасилвам и изтезвавам жени. Аз съм заплаха за всеки, който защитава правдата, справедливостта и американския начин на живот. И за да съм откровен и честен докрай, единствената ти защита от мен е един зеленчук.

В отговор малката палавница разтвори още по-широко крака. За да му покаже, че не е толкова беззащитна. В същия миг тя си обеща, че когато всичко свърши, няма да се усмири, докато не изпробва белезниците върху него. И ако не грешеше, той нямаше да се противи.

— Ясно, разбирам. — Пръстът му се плъзна в нея. — А сега, мирувай, за да те изнасиля.

И той го направи. Майсторски. Първо с пръсти, а после с тяло. Легна върху нея и я прониза докрай. Измъчва я, докато тя не чу собствения си умоляващ глас. В същото време Изабел никога не се бе чувствала в по-голяма безопасност или по-лелеяна и обичана, пленница на божествените му милувки.

— Не още, скъпа. — Той я целуна яростно и властно и проникна още по-надълбоко. — Не и докато не съм готов.

Той беше повече от готов. Мускулите му се напрягаха, сякаш той бе окованият. Тази яростна наслада му струваше повече усилия, отколкото на нея. Рен се потопи докрай в люлката на бедрата ѝ. Изабел го обви с крака. Двата се движеха заедно, крещяха заедно... Оковите, които ги свързваха със земята, се разкъсаха. Накрая бе станал пленник, също като нея.

Докато Рен дремеше, тя се измъкна от леглото и вдигна белезниците, които лежах на пода заедно със захвърления ключ. Взря се в него. Гъстите мигли приличаха на заострени полумесеци върху скулите му, черни кичури падаха върху челото му. Контрастът между екзотичната му смугла кожа и белите чаршафи му придаваше вид на великолепен варварин.

Тя отиде в банята и пъкна белезниците и ключа под една кърпа. Би трябвало да мрази това, което направи с нея, но не бе изпитала и капчица ненавист, нито за секунда. Какво бе станало с жената, за която бе жизненоважно да държи всичко под контрол? Вместо да се почувства безпомощна и бясна, тя му бе дала всичко, което имаше.

Включително и любовта си.

Пръстите ѝ стиснаха ръба на умивалника. Тя се бе влюбила в него. Изабел се втренчи в отражението си в огледалото, сетне сведе поглед. Кой би искал да гледа такава глупачка? Те се познаваха едва от три седмици и ето че тя, най-предпазливата жена на света, що се отнасяше до любовни връзки, се бе влюбила до уши.

Написка лице и се опита да се отдалечи от емоциите, за да погледне на привличането между мъжа и жената от биологично ниво. Първобитните мъже са избирали самките си, за да осигурят продължението на рода, когато са оцелявали най-силните и най-здравите. Някои от тези инстинкти все още се бяха съхранили в повечето хора, очевидно и в нея.

Но какво ставаше с оцеляването ѝ като съвременна жена? С оцеляването ѝ като жена, твърдо решена да има само стабилни връзки и която се бе заклела да не повтаря съдбовните грешки на родителите си? Авантюрата ѝ с Рен трябваше да пробуди и освободи сексуалността ѝ. А вместо това бе освободила сърцето ѝ.

Младата жена се втренчи мрачно в сапуниерката. Имаше нужда от план.

Да бе. Като че ли някой от плановете ѝ бе сработил.

Засега просто нямаше да си позволява да мисли за това. Ще приложи метода на пълното отричане. Отричането невинаги беше лошо. Може би ако не се задълбочава в чувствата си, те просто ще изчезнат.

А може би не.

---

[1] Тържество, празник (ит.). — Б.пр. ↑

19

— Какво искаш — шоколадова торта или черешов пай? — Изабел спря в края на градината, наблюдавайки как Британи подава пръстена чиния на Рен.

Той се втренчи съсредоточено в асортимента от листа и клонки.

— Мисля, че ще взема парче черешов пай. И може би чаша уиски, ако много не те затруднявам.

— Не се казва това — смъмри го Стефи. — Трябва да поискаш чай.

— Или слърпи^[1] — уточни Британи. — Можем да пием слърпи.

— Не, не можем, Бритни. Само чай. Или кафе.

— Чай е чудесно. — Рен взе въображаемата чашка с чинийка от ръцете ѝ, жестовете му бяха толкова убедителни, че Изабел почти видя чашката в ръката му.

Тя постоя още малко, за да ги погледа. Странно, Рен изглеждаше прекалено напрегнат и съсредоточен, докато играеше с момичетата. Не беше такъв с момчетата. Когато подхвърляше Конър във въздуха или надничаше с Джереми под капака на наскоро ремонтираното мазерати, го правеше непринудено. Не по-малко озадачаваща беше готовността му да се включва в игри, които момичетата му измисляха, включително и въображаеми, като това чаено парти. Трябваше да го поразпита какво става.

Изабел се запъти към фермата, за да провери докъде са стигнали вчера с претърсването с металните детектори. Джулия я видя и ѝ махна уморено. Имаше кално петно на бузата и сенки под очите. Зад нея трима мъже и една от жените методично претърсваха маслиновата горичка. Другите стояха с лопати, готови да копаят, ако детекторите избибипкат, което се случваше час по час.

Джулия подаде лопатата си на Джанкарло и отиде да я поздрави, а Изабел нетърпеливо я попита за новини.

— Още монети, гвоздеи и част от колело — отвърна тя. — Преди час намерихме нещо по-голямо, но се оказа част от счупена стара

готварска печка.

— Изглеждаш уморена.

Джулия разтърка с длан бузата си, размазвайки калта.

— Скапана съм. И работата ми страда, защото почти през цялото време съм тук. Виторио не позволява на търсенето да се отразява на неговата работа. Той развежда групите по график, докато аз...

— Зная, че си разстроена, Джулия, но се опитай да не си го изкарваш на Виторио.

Тя измъчено се усмихна на Изабел.

— И аз все си повтарям същото. Виторио е принуден да търпи толкова много заради мен.

Те се преместиха под сянката на едно маслиново дръвче.

— Мислех си за Джоузи, внучката на Паоло — поде Изабел. — Марта е говорила с нея за статуята, но очевидно италианският на Джоузи не е много добър, така че един бог знае какво е разбрала, нали? Исках да ѝ се обадя и да разбера какво знае, но може би е по-добре ти да го направиш. Все пак ти по-добре от мен познаваш семейството.

— Да, идеята е добра. — Тя погледна часовника си, пресмятайки часовата разлика. — Трябва да се върна в офиса. Ще ѝ се обадя от там.

След като Джулия си тръгна, Изабел хвана един от металните детектори и съвестно претърсва известно време, преди да го предаде на Фабиола, съпругата на Бернардо, след което се отпрати към вилата. Взе тетрадката си и се настани удобно на един от столовете в розовата градина.

Закътаната градина бе едно от любимите ѝ места. Бе разположена върху тясна земна тераса под основната градина, но малката овощна градина я скриваше от любопитни погледи. На полянката досами гората мирно пасеше кон, а лъчите на късното следобедно слънце образуваха златист ореол около руините на стария замък на върха на хълма. Денят беше топъл, по-скоро приличаше на август, отколкото на късен септември, а въздухът бе изпълнен със сладкото ухание на рози.

Тя погледна към тетрадката в скута си, но не я отвори. Всички идеи, които бе нахвърляла, повтаряха предишните ѝ книги. В нея се зароди обезпокоителното усещане, че вече е написала всичко, което знаеше за овладяването на личната криза.

— Ето къде си била. — Рен вървеше към нея, облечен в шорти и тениска на сини и бели райета. Подпря ръце върху облегалката на металния стол, на който тя седеше, и се наведе, за да я дари с дълга целувка. После дланите му обхванаха гърдите ѝ. — Точно тук. Точно сега.

— Изкушаващо. Но нямам белезници в себе си.

Той заряза гърдите ѝ и се плъсна на стола до нея с нацупена физиономия.

— Довечера ще го направим в колата, като всички в този град.

— Дадено. — Тя повдигна лице към слънцето. — При условие че женският ти фен клуб не те надуши.

— Кълна се, че онези малки дяволици имат радари.

— Ти беше изумително търпелив с момичетата. Изненадана съм, че прекарваш толкова време с тях.

Очите му станаха ледени.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах.

— Не желая да говоря за тях.

Изабел повдигна вежди. Той умееше да се дистанцира от хората със същата лекота, с която ги очароваше, въпреки че тя не можеше да си представи защо бе нужно да го прави точно сега.

— Май някой е станал с дупето нагоре.

— Извинявай. — Рен протегна крака и кръстоса глезени, но позата изглеждаше по-скоро премерена, отколкото небрежна, като че ли се насилваше да се отпусне.

— Трейси каза ли, че двамата с Хари възнамеряват да наемат къща в града?

Тя кимна.

— Онзи апартамент в Цюрих само е усилил разногласията им. Прекалено е малък за тях. Решили са, че ще е по-добре, ако тя и децата останат тук, където се чувстват почти като у дома, а Хари да си идва през уикендите.

— Аз ли съм единственият, който намира за малко изнервящ факта, че настоящата ми любовница е брачен консултант на бившата ми съпруга?

— Не виждам защо, след като явно в случая не се спазва строга конфиденциалност. Един от двамата, изглежда, ти разказва за всичко,

което обсъждаме.

— Въпреки всичките ми усилия да ги обезкуража. — Той улови ръката ѝ и разсеяно се заигра с пръстите ѝ. — Защо се подлагаш на това? Какво толкова те е грижа за тях?

— Това ми е работата.

— Ти си във ваканция.

— При моята работа няма ваканции.

— При всяка работа има ваканции.

— Аз нямам строго определено работно време.

Той се намръщи.

— И откъде си толкова сигурна, че помагаш? Не е ли твърде арогантно винаги да смяташ, че знаеш кое е по-добро за другите?

— Мислиш, че съм арогантна?

Рен зарея поглед към високата декоративна трева, полюшваща се от лекия ветрец.

— Не. Ти си напориста и твърдо държиш на своето. Но не си арогантна.

— Обаче ти си прав. Наистина има известна арогантност да смяташ, че знаеш кое е по-добро за останалите.

— И въпреки това не се отказваш.

— Понякога се втрещваме в недостатъците на другите, за да не виждаме своите. — Изабел се усети, че нокътят на палеца ѝ приближава към устните, и побърза да отпусне ръка в скута си.

— Ти това ли мислиш, че си правила?

Не го мислеше, но сега май трябваше да се запита дали наистина не е било така.

— Предполагам, че дойдох в Италия, за да си изясня точно това.

— И изясни ли го?

— Не съвсем.

Той я потупа по крака.

— Ако ти е нужна помощ, за да откриеш недостатъците си, аз съм насреща. Като например манията ти за ред и навика ти да манипулираш всичко, за да командваш парада.

— Трогната съм, но има нещо, което се налага сама да разбере.

— Ако това е някаква утеха, аз мисля, че си дяволски готин човек.

— Благодаря, но твоите стандарти са по-ниски от моите.

Рен се засмя, сетне стисна ръката ѝ и я изгледа съчувствено.

— Горката доктор Фифи. Да си духовен водач, е тежко бреме.

— Не чак толкова, колкото да си глупав и невеж духовен водач.

— Ти не си глупава, нито невежа. Просто се развиваш и израстваш. — Той бръсна с палец бузата ѝ.

Тя не желаше той да се разчувства. От дни се опитваше да се убеди, че всъщност не е влюбена в него, а подсъзнанието ѝ е съчинило емоцията, за да не изпитва вина заради секса. Ала не беше вярно. Тя го обичаше, в това нямаше съмнение, и този момент обясняваше защо. Как може някой, който е нейна пълна противоположност, да я разбира толкова добре? Когато бяха заедно, тя изпитваше усещане за цялостност. Той се нуждаеше от някой, който да му напомня, че по природа е почтен и порядъчен, а тя от човек, който да ѝ попречи да се превърне в самодоволна лицемерка. Но Изабел знаеше, че Рен далеч не смята така.

— *Рен!* — Две малки момиченца се промушиха през храсталаците.

Той отметна глава назад и изпъшка.

— Те наистина имат радар.

— Навсякъде те търсихме! — заяви Стефи укорително. — Построихме къща и искаме да си играеш с нас.

— Време е за работа. — Той стисна ръката на Изабел и се надигна от стола. — Хей, и бъди по-нежна и снизходителна към себе си, става ли?

Сякаш беше възможно... Младата жена го гледаше как се отдалечава. Една част от нея искаше да изтръгне от сърцето си любовта, която изпитваше към него, но другата отчаяно копнееше да я задържи завинаги. В гърдите ѝ се надигна напълно заслужено самосъжаление и я стегна за гърлото.

Отлична работа, Господи, няма що! Можеше да изпречиш на пътя ми някой като Хари Бригс, това се казва сродна душа. Но, не. Трябваше да ми поднесеш на тепсия един мъж, чиято работа е да убива и изнасилва жени. Много мило, приятел.

Младата жена захвърли тетрадката. Днес беше твърде разсеяна, за да пише каквото и да било. Навярно е по-добре да слезе във фермата и да се хване за лопатата. Може би ще успее да изразходва част от негативната енергия.

Когато пристигна във фермата, Андрея Киара беше там. Двамата с Виторио бяха чаровници по природа, но доктор Андрея не беше толкова безобиден и кокетката в нея тайно пожела Рен да е наблизо, за да види как младият мъж ѝ целува ръка за поздрав.

— С още една красива жена да ни вдъхновява — изрече той галантно, — работата ще потръгне много по-бързо.

Изабел погледна крадешком към вилата, но уви, Рен не се виждаше никъде.

Трейси се появи тъкмо когато Изабел завършваше смяната си. Очите ѝ блесяха от възбуда.

— Току-що се чух с Джулия. Къщата, която наехме в града, ще е готова след три дни.

— Много се радвам.

— Ще ни е тежко да сме толкова далеч от Хари, но всяка вечер ще говорим по телефона, а и той ще може да работи по осемнайсет часа на ден, без да бърза да се прибере вкъщи или да го е страх, че ще му вдигна скандал. А най-хубавото е, че когато ще си идва тук за уикендите, ще го имаме само за нас, без никакви мобилни телефони.

— Мисля, че ще бъде чудесно.

— А когато наближи да раждам, ще работи от тук. Децата са на седмото небе от щастие, че не се налага да се връщат в Цюрих. Те усвояват италианския много по-бързо от мен и много се привързаха към Ана и Марта. Ние ще останем тук още месец, а Рен почти три седмици. Тук ще бъдем много по-щастливи.

Три седмици. Той не ѝ бе казал. Тя би могла да го попита, но се надяваше, че той ще ѝ каже, вместо да се държи така, сякаш бъдещето не съществуваше за тях, въпреки че това беше самата истина. Рен едва ли можеше да се нарече „сериен женкар“, както го представяха медиите, но различни периоди от живота му бяха белязани с различни връзки. След години ще си спомня смътно Изабел като своята тосканска авантюра. Не ѝ харесваше, задето сама се бе поставила в това уязвимо положение, но не знаеше как другояче да живее.

Трейси отдавна бе спряла да говори и я наблюдаваше развеселено.

— Ти си единственият човек, когото познавам, който може да върши черна работа, без да се изцапа.

— Години на практика.

Трейси посочи към маслиновата горичка, където Андрея пушеше цигара, докато довършваше претърсването с металния детектор.

— Записах си час за следващата седмица при доктор Мокри сънища. Ана каза, че е великолепен лекар, въпреки репутацията му на плейбой. Може да се позабавлявам, докато съм просната с вдигнати крака на онова „магаре“.

— В такъв случай нека ти съобщя още хубави новини. Отменям забраната за секс.

Трейси разтри замислено корема си.

— Добре.

Изабел ни най-малко не очакваше подобна реакция.

— Има ли някакъв проблем?

— Не точно — смънка Трейси и пъкна ръка под плетеното горнище, за да се почеше. — Но... имаш ли нещо против да не казваш на Хари за вдигането на забраната?

— Залогът за успеха на вашия брак е откритото общуване, забрави ли?

— Зная, но... о, Изабел, обожавам нашите разговори. Миналата нощ говорихме за китовете — и съвсем не за формата на тялото ми. Опитвахме се да изброим видовете, които познаваме. Както и да си спомним най-страшния филм, който сме гледали като деца. Аз му споделих за разправията с моята съквартирантка в колежа, която и до ден-днешен ме вбесява, щом се сетя. Представи си, че през цялото това време съм мислила, че любимият му сладолед е шоколадовият, а се оказа сметановият с орехи. Изброихме всички подаръци, които сме си правили през годините, и чистосърдечно си признахме кой ни е харесал и кой не. И въпреки че през цялата седмица съм ходила със стиснати крака, защото не можех да си намеря място от похотливи мераци, не искам да се отказваме от разговорите. В крайна сметка се оказа, че външността ми не е най-главното. Той ме обича цялата, с всичките ми вбесяващи недостатъци.

Изабел отново усети как жилото на ревността бодна сърцето ѝ. При цялата си емоционална обърканост, Трейси и Хари споделяха нещо скъпоценно.

— Аз отменям забраната — каза тя. — А колкото до това, дали ще кажеш на Хари, нека съвестта ти да реши.

— Супер — измърмори мрачно Трейси.

След като размени няколко думи с Андрея, Трејси се отправи към вилата. Почете малко с момичетата, опита се да даде на Джереми урок по история, но скоро установи, че не може да се съсредоточи. Какво да прави с решението на Изабел да отмени забраната за секс?

Продължаваше да умува над проблема, когато вечерта двамата с Хари вървяха, хванати за ръка, към фермата. Като разглезено богато момиче, тя ненавиждаше моралните дилеми, но бракът ѝ нямаше да сполучи, ако не събере смелост да се изправи лице в лице с предизвикателствата. Когато влязоха в къщата през кухненската врата, Трејси реши, че е дошло време да приложи в действие някои от новите методи, на които Изабел ги бе обучила. Затова улови ръцете на съпруга си и го погледна право в очите.

— Хари, има нещо, което съм длъжна да ти кажа, но не желая. Имам основателна причина и моля за разрешението ти засега да не споделям информацията с теб.

Тя знаеше, че му е нужно време, за да обмисли чутото, и докато чакаше, се взираше с безкрайна любов в милото му познато лице.

— Работата на живот и смърт ли е? — попита той накрая.

Сега тя имаше нужда да помисли.

— Почти, но не съвсем.

— И е нещо, което ще искам да узная?

— О, да.

— Но ти не желаеш да ми кажеш.

— Наистина не желая. Не сега. Скоро. Много скоро.

Той леко повдигна вежда.

— Защото...?

— Защото безкрайно те обичам. Обичам да говоря с теб. Нашите разговори са много важни за мен, а след като узнаеш тази новина, която искам още малко да запазя в тайна, се боя, че вече няма да разговаряме толкова много и аз ще започна да мисля, че ме обичаш само заради външността ми.

Очите му заблестяха.

— Изабел е отменила забраната за секс!

Трејси пусна ръцете му, обърна се и излезе от стаята.

— Мразя откровеното общуване.

Той се засмя и хукна след нея. Грабна я в прегръдките си и я целуна по челото. Бебето помежду им енергично зарита в корема ѝ.

— Хей, ти не си единствената, която обича нашите разговори. И вече знаеш, че щях да те обичам, дори да беше по-грозна от чичо Уолт. Хайде да сключим сделка: за всяка минута, която прекарваме голи, ще разговаряме цели три. Което, имайки предвид чувствата ми в момента, означава доста дълго говорене.

Тя се усмихна, завряла глава под брадичката му. Само уханието на кожата му караше кръвта ѝ да кипва. Но ако отново се върнат към предишните навици? Двамата бяха получили жесток урок, който ги бе накарал да разберат колко много усилия са нужни, за да имат стабилна и щастлива връзка. Може би бе дошло времето да подложат на изпитание наученото.

— Първо трябва да ме гушкаш и милваш — заяви тя. — Но с дрехи. И няма да пускаш ръце под кръста.

— Дадено. И първият, който не издържи, ще трябва да направи на другия пълен масаж на тялото.

— Става. — Какво пък, по дяволите! Тя обичаше да го масажира.

Хари я сграбчи и я положи на дивана пред камината, но тя едва се сгуши до рамото му и простена:

— Трябва да пишкам. Постоянно ми се пишка. Ако някога само спомена, че искам ново бебе, те умолявам да ме занесеш на върха на планината и да ме оставиш да умра.

Той се засмя и ѝ помогна да стане.

— Ще дойда с теб.

Докато съпровождаше съпругата си на горния етаж, Хари не спираше да се пита какво е направил в този живот, че да заслужи тази жена. Тя беше бурята, а той — тихото пристанище; тя беше живакът, а той — солидният метал. Последва я в банята. Трейси не възрази, когато Хари приседна на ръба на ваната. Преди Изабел и нейните списъци тя нямаше представа, че той търси най-различни извинения, за да бъде с нея, когато е в тоалетната, просто защото обичаше интимността на тези мигове, обикновения им уют. Трейси се бе задавила от смях, докато се опитваше да ѝ обясни, но той бе сигурен, че е разбрала.

— Любим зеленчук? — попита тя. Тя не бе забравила колко силно я желае той и искаше да се увери, че Хари разбира

притесненията ѝ. — Няма значение. Зная. Грах.

— Зелен боб — поправи я той. — Но не преварен. Да е леко хрупкав.

Той се протегна и стисна прасеца ѝ. Сега знаеше, че трябва да каже какво чувства, вместо да предполага, че Трейси разбира това, което за него е очевидно.

— Знаеш, че аз също обичам да разговарям с теб — рече той, ала честността го принуждаваше да признае: — Но в момента много повече ме интересува сексът. Господи, Трейси, мина толкова време! Знаеш ли какво ми причиняваш? Дори само да съм близо до теб?

— Да, защото ти ми го каза. — Двамата се усмигнаха един на друг и няколко минути по-късно се отправиха към спалнята. След като прекрачиха прага, Трейси го стрелна кокетно с поглед: — Ами ако забременея?

— Тогава ще се ожения за теб. Толкова пъти, колкото пожелаеш.

Той започна да я целува, но след миг тя се отдръпна.

— Това дете е последното, кълна се. Ще отида да ми вържат тръбите.

— Ако искаш да имаме още деца, аз нямам нищо против.

— Пет са напълно достатъчни. Винаги съм искала толкова. — Тя целуна ъгълчето на устата му. — О, Хари, толкова се радвам, че не си бесен заради това дете.

— Детето никога не е било причината за моя гняв и вече го знаеш. — Той помилва бузата ѝ. — Ненавиждам чувството за несигурност.

— А пък аз мислех, че съм те отблъснала.

Той плъзна палец по брадичката ѝ. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките им, както навярно и неговите.

— Повече няма да рискуваме, нали? Брачни консултации на всеки шест месеца, независимо дали имаме нужда, или не. Мисля, че трябва да кажем на Изабел, че твърдо отказваме да работим с други психолози освен с нея.

— Тя ще разбере, когато изникваме на прага ѝ два пъти в годината.

Двамата стигнаха до спалнята, готови да се заемат със сериозната задача на любовната игра. Отначало устните им оставаха затворени, но това не трая дълго. Когато нейните леко се отвориха, той

се възползва от възможността и плъзна език в медената сладост на устата ѝ. Езиците им се преплетоха отначало в плах танц, но постепенно се разгорещиха. Много скоро това вече не им стигаше. Ръката му жадно се обви около гърдата ѝ.

— От кръста нагоре — прошепна Хари.

— От кръста нагоре — съгласи се Трейси.

Той изхлузи горницето през главата ѝ. Тя не откъсваше поглед от лицето му, докато разкопчаваше сутиена. Беше му казала, че никога няма да ѝ омръзне да го гледа.

Гърдите ѝ се изсипаха от чашките, а устата му пресъхна, докато се взираше в набъбналите зърна. Хари знаеше колко са чувствителни, както знаеше, че тя обича той да ги докосва. Припомни си изумлението ѝ, когато ѝ каза, че налетите ѝ от бременността гърди са почти начело в списъка с нещата, които го възбуждат. Досега никога не му бе хрумвало да ѝ го каже. Предполагаше, че тя го знае, тъй като той просто не можеше да откъсне ръце от тях.

Тя издаде гърлено стенание, когато той сведе глава и алчно засмука едното зърно. Ръката ѝ се стрелна между краката му.

— Опа! Изгубих!

Самообладанието му рухна и дрехите им трескаво се разлетяха. Трейси го бутна силно и Хари падна върху леглото. Косата ѝ се спусна като тъмен облак върху едното рамо, когато го възседна, а после тя се надигна леко, за да улесни достъпа му до възделеното от него място. Той прокара нежно нагоре-надолу пръсти по влажната мускусна падина, преди да се гмурне вътре.

Споменът за това, което едва не бяха изгубили, ги накара да обезумеят. Той я докосваше навсякъде, а тя му отвръщаше с пламенна страст. Двамата се изпиваха с погледи, опиянени от любовта, струяща от очите им.

— Винаги ще те обичам — прошепна Хари.

— Винаги и вечно — отрони Трейси отмаляло.

Телата им откриха идеалния ритъм и всякакви думи станаха излишни, когато божествената тъма ги обгърна.

---

[1] Замразена кишава газирана напитка с различни вкусове. — Б.пр. ↑

Дългата двестагодишна маса в трапезарията на вилата бе отрупана с блюда. Върху овалните подноси бяха подредени печено агнешко бутче и апетитни токачки, шпиковани с чесън и салвия. В пикантно ухаещите фунийки от запържени до златисто листа от ендивия се гушеха кедрови ядки, маслини, аншоа и стафиди. Тънки резени панчета^[1] красяха купа със зелен боб. Прясно изпечени самуни хляб се подаваха от панер, застлан със старинни ленени кърпи, върху които бе извезан семейният герб.

Въпреки внушителните арки и религиозните фрески, атмосферата бе топла и непринудена. Децата ровичкаха в чиниите си миниатюрните равиоли с месо, но за сметка на това се тъпчеха като невидели с домашна пица. Рен поиска допълнително от спагетите с кестени, а Изабел си позволи второ парче от полентата^[2] — отгоре с хрупкава коричка, а отдолу мека и вдигаща пара. Имаше изобилие от нарязано пекорино, смокини, потопени в шоколад, и вино — гъст, червен еликсир от собствените лозя на Рен, както и бяло плодово „Чинкуе Тере“.

Потомствен италианец и любител на купони, Рен бе използвал предстоящото заминаване на семейство Бригс на следващата сутрин, за да покани приятелите си на вечеря. Край масата бяха насядали Виторио и Джулия, както и членовете на семейството на Ана и Масимо. Забеляваше се отсъствието на доктор Андрея Киара, въпреки че Изабел бе предложила да го поканят.

Масимо не спираше да говори за vendemmia, гроздобера, който започваше след два дни, докато Ана и Марта постоянно сновяха между кухнята и трапезарията и носеха още храна. Никой не говореше за статуята. Бяха приключили с претърсването на маслиновата горичка и не бяха открили нищо.

— Ти винаги си толкова мила с нея — прошепна Джулия на Изабел, за да не я чуе Трейси, която седеше в другия край на масата. — Ако беше бивша жена на Виторио, несъмнено щях да я мразя.

— Не и ако Виторио се е опитал да се отърве от нея толкова упорито, като Рен — отвърна Изабел.

— Дори и така... — Джулия направи красноречив жест с ръка. — Ах, зная, че не мога да те заблудя. Не я харесвам, защото ревнувам. Някои жени само като погледнат мъж, и забременяват. Дори Джоузи, внучката на Паоло, пак е бременна.

— Аз бях с децата, когато разказваше на Рен, че си говорила с нея. Какво ти каза тя?

Джулия замачка троха хляб между пръстите си.

— Че е бременна. С второ дете. — Усмихна се през сълзи на Изабел. — Понякога ми се струва, че всички жени на тази земя са бременни. Това ме кара да изпитвам самосъжаление, което не води до нищо добро.

— Тя не знае ли нищо за статуята?

— Много малко. След смъртта на майка ѝ, на Джоузи не ѝ е било лесно да говори с Паоло, тъй като италианският ѝ не е много добър. Но двамата са поддържали връзка и той винаги ѝ изпращал подаръци.

— Подаръци? Мислиш ли...

— Не, сред тях няма статуя. Аз я питах, особено след като ми каза, че е забременяла трудно с първото дете.

— Може би не е зле да имаме списък на всичко, което ѝ е изпратил Паоло. Все някъде може да има скрита следа. Карта, пъхната между страниците на книга, ключ... или нещо подобно.

— Не се сетих за това. Довечера пак ще ѝ се обадя.

— Гърне! — извреця Конър от детското си столче в дъното на масата тъкмо когато поднесоха ябълковия сладкиш.

Хари и Треиси тутакси скочиха.

— Искam него! — обяви хлапето и посочи към Рен, който се намръщи.

— Остави ме на мира, приятел. Върви с баща си.

— Искam теб!

Треиси замаха с ръце като подплашена кокошка.

— Не спори с него, иначе ей сега ще стане беля!

— Той няма да посмее. — Рен изгледа свирепо момченцето.

Конър пъкна пръст в устата си и се изкиска.

Рен въздъхна и се предаде пред неизбежното.

— Отне му известно време да приеме идеята, но после само за един ден свикна с гърнето — похвали се Трейси на Фабиола, докато Рен отнасяше Конър от масата. — Предполагам, че след четири деца най-после разбираш как най-лесно да научиш децата да ползват гърнето.

Рен я чу и възмутено изсумтя.

Часовете неусетно се нижеха. Появи се изгаряща гърлото грапа и сладко винсанто, за да топят в него кантучините с лешници^[3]. Лекият ветрец, нахлуващ през отворените прозорци, чувствително бе захладнял, но Изабел бе оставила пуловера си във фермата, когато тази сутрин пренасяше вещите си там. Тя стана и докосна рамото на Рен, увлечен в оживена беседа с Виторио за италианската политика.

— Ще се кача горе да взема един от пуловерите ти.

Той кимна разсеяно и се върна към разговора.

Господарската спалня бе обзаведена с тежки, тъмни мебели, включващи резбован гардероб, огледала с позлатени рамки и легло с четири колони. Вчера следобед Изабел и Рен бяха откраднали един час насаме между същите тези четири колони, докато семейство Бригс бяха излезли да се полюбуват на местните забележителности. Младата жена потръпна при спомена и сериозно се замисли над вероятността да се пристрасти към секса. Но отлично съзнаваше, че това по-скоро е пристрастяване към Лоренцо Гейдж.

Пристъпи към скрина, но се закова на място, когато забележа нещо върху леглото. Приблужи, за да го види отблизо.

Рен реши, че е изпил достатъчно вино, затова мина на грапа. Възнамеряваше тази вечер да бъде трезвен, когато с доктор Изабел се заемат с мръсните играчки. Имаше чувството, че огромен часовник тиктака над главите им, отброявайки времето, което им оставаше. След по-малко от седмица трябваше да замине за срещите си в Рим, а малко след това завинаги щеше да напусне това място. Потърси Изабел с поглед, сетне си спомни, че се бе качила в спалнята му, за да вземе назаем един от пуловерите му.

В главата му зави предупредителна сирена. Той избута стола назад и хукна към стълбите.

Изабел разпозна стъпките му в коридора. Той имаше отличителна походка — равномерни крачки, леки и грациозни за такъв висок мъж. Рен прекрачи бавно прага и пъхна ръце в джобовете.

— Намери ли пуловер?

— Не още.

— Има един сив върху бюрото. — Той прекоси килима. — Най-малкият от всички, които имам.

Тя седеше от едната страна на леглото и държеше в ръце сценария, който бе намерила.

— Кога го получи?

— А може би е по-добре да вземеш синия пуловер. Това? Преди два дни. Синият е съвсем чист, а сивия съм го обличал няколко пъти.

— Не си казал нищо.

— Сигурно съм казал. — Той зарови в едно чекмедже.

— Не си ми казал, че си получил сценария.

— Напоследък тук беше истинска лудница, в случай че не си забелязала.

— Не е чак такава лудница.

Той сви рамене, извади един пуловер, после измъкна друг.

Тя прокара палец по етикета.

— Защо не спомена нищо за сценария?

— Ами в цялата залисия не е останало време.

— Двамата с теб постоянно разговаряме. Ти не си казал и дума.

— Предполагам, че не съм се сетил да го спомена.

— Трудно ми е да го повярвам, след като зная колко е важно това за теб.

Въпреки че движението беше почти незабележимо, тялото му сякаш се изви като змия, преди да нападне.

— Това започва да ми прилича на разпит.

— Ти ми сподели как нямаш търпение да прочетеш окончателния вариант на сценария. Струва ми се странно, че нито веднъж не спомена, че си го получил.

— На мен не ми се струва странно. Моята работа е нещо лично.

— Разбирам. — Само допреди миг си спомняше с наслада как се бяха любили в това легло, но сега се почувства тъжна и малко евтина. Тя беше жената, с която той спеше — не негов приятел, нито дори

истинска любовница, защото истинските любовници споделяха не само телата си.

Той отбягваше погледа ѝ.

— Ти и без това не харесваш филмите ми. Защо те интересува?

— Защото ти се интересуваш. Защото говорихме за това. Защото аз ти разказах за моята работа. Избери си една от всички изброени причини. — Тя захвърли сценария върху леглото и стана.

— Правиш от мухата слон. Аз просто... Дженкс малко е променил основната сюжетна линия в сценария, това е всичко. Все още работя над него. Ти си права. Трябваше да ти кажа. Но предполагам, че не съм искал отново да подхващаме старата песен. Честно, Изабел, малко се уморих да защитавам работата си.

Първо гняв, после угризения на съвестта, а сега той минаваше в атака. Класика. Искаше да му отмъсти, но не така се градеше една стабилна връзка, а Изабел толкова силно се нуждаеше тази връзка да е стабилна, че едва можеше да диша.

— Добре. Това е справедливо. — Тя опипа гривната и пое дълбоко дъх. — Аз бях предубедена и си позволих да те съдя. Трябва да престана. Но не ми харесва да се чувствам изолирана.

Той затвори чекмеджето с коляно.

— Исусе, ти говориш, сякаш между нас... сякаш имаме... мамка му!

— Връзка? — Дланите ѝ бяха лепкави от пот. — Това ли се опитваш да кажеш? Говоря така, сякаш имаме връзка?

— Не. Ние наистина имаме връзка. Страхотна връзка. И аз се радвам за това. Но...

— Всичко е само секс, нали?

— Хей! Ти беше тази, която определи правилата, така че сега не обвинявай мен.

— Това ли смяташ, че правя?

— Смятам, че се отнасяш към мен, като че ли съм един от проклетите ти клиенти.

Изабел осъзна, че повече не можеше да издържа. Не можеше да стои спокойно и да го слуша. Не можеше да възприема това, което той ѝ казваше, а след това да го пречупва през призмата на принципите, в които толкова дълбоко вярваше. Той беше прав. Тя бе установила

правилата, а сега сама ги нарушаваше. Но онези правила бяха поставени преди цяла емоционална вечност.

Изабел се обгърна с ръце.

— Извини ме. Очевидно престъпих границата.

— Ти очакваш прекалено много, това е всичко. Аз не съм светец като теб и никога не съм се преструвал на такъв, така че да забравим за тази история, става ли?

— Разбира се. — Тя се отправи към вратата, но преди да стигне до нея, той я извика:

— Изабел...

Една светица навярно щеше да се обърне и да се опита да изглади нещата, ала тя не беше светица и затова продължи.

Рен стоеше до високите тъмни прозорци и се взираше в мраморните статуи, проблясващи на лунната светлина, къпеща градината. Вилата бе притихнала и зад гърба му долитаха само сърцераздирателните звуци на саксофона на Декстър Гордън. Хари и Трейси бяха решили да пренощуват във вилата, за да оставят Изабел на спокойствие във фермерската къща, но си бяха легнали да спят преди часове. Рен разтри очи. Доктор Изабел Фейвър, която от все сърце вярваше, че в отношенията между двама души не бива да остават недоизказани неща, му бе обърнала гръб и си бе тръгнала. Не че я обвиняваше. Беше се държал като пълен кретен.

Неговата амазонка имаше твърде много уязвими места, а той бе успял да засегне всяко едно от тях. Но в този живот или нараняваш, или ще бъдеш нараняван, нали? А той не можеше да ѝ позволи отново да се рови в душата му, да дълбае във всички онези кътчета на себеотвращение, които таеше, откакто се помнеше. Тя бе определила границите на техните отношения. *Това ще бъде само секс* — бе казала тя. — *Само мимолетни, чисто физически отношения.*

Рен запали цигара. Защо тя трябваше да е толкова дяволски властна и твърдоглава? Щеше да побеснее, когато разбере, че той щеше да играе насилник на малки момиченца. И не само това, но тя знаеше колко време е прекарал с момичетата. Никак нямаше да ѝ е трудно да събере две и две и да се досети, че го е правил, за да влезе по-лесно в образа на Каспар Стрийт. И тогава адът щеше да се

отприщи и той щеше да изгуби и малкото ѝ уважение, което бе успял да спечели. Историята на живота му...

Всмукна дълбоко от цигарата. Това бе наказанието му, задето се бе забъркал с толкова морална и праведна жена. Цялата тази откачена добродетелност го бе засмукала отвсякъде и сега си плащаше. Храната не му се струваше вкусна, когато тя не беше с него; музиката губеше очарованието си. Би трябвало отдавна да се е отегчил от нея. Вместо това му беше безкрайно скучно без нея.

Можеше да си възвърне благоразположението ѝ, ако просто ѝ се извини. *Извинявай, че го скрих от теб.* На нея и през ум нямаше да ѝ мине да затаи обида и за разлика от него, Изабел не беше злопамятна и не умееше да се цупи. Тя заслужаваше извинение, но после какво? Господ да ѝ е на помощ, но тя се влюбваше в него. Рен не искаше да го признае дори пред себе си, но чувствата ѝ бяха като отворена книга. Виждаше го в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ. Най-умната жена, която познаваше, а се влюбваше в мъж, който с всяко свое докосване оставяше видими белези върху кожата ѝ. А най-лошото — това, което не можеше да си прости — беше блаженството, което изпитваше, докато получаваше любовта на тази добродетелна и мила жена.

Гневът му, макар и незаслужен, избухна с все сила. В много отношения тя го познаваше по-добре от всеки друг, защо тогава не бе могла да се предпази? Тя заслужаваше някой с чисто минало. Бойскаут, председател на студентски съвет, някой, който през пролетната ваканция е строил домове за бедните, вместо да си пилее времето в безсмислени развлечения.

Дръпна за последен път от цигарата и захвърли фаса. Стомахът му изгаряше, сякаш бе погълнал киселина. Всеки отявлен злодей, достоен за титлата си, би се възползвал от ситуацията. Докато можеш, греби удоволствието с пълни шепи, а после изчезни без угризения, без да се обръщаш назад. Злодеите са лесно предвидими. Но какво щеше да направи един герой?

Един герой щеше да си тръгне, преди още повече да нарани героинята. Героят щеше да намери начин да се раздели с нея така, че героинята да изпита огромно облекчение, задето толкова лесно се е отървала от нещастиято.

— Чух музика.

Той се обърна рязко и видя Стефи да щалука по мраморния под към него. Това беше последната ѝ нощ тук. Когато хлапетата си тръгнат, най-после ще си отдыхне на тишина и спокойствие, само че той вече им каза, че могат да идват всеки ден да плуват в басейна.

Тя беше с избеляла жълта нощничка, шампована с някакви мултипликационни герои, които би трябвало да са му известни, но той не успя да ги разпознае. Тъмната ѝ късо подстригана коса стърчеше около лизнатия ѝ кичур, а на бузката ѝ се бе отпечатала гънка от възглавницата. Когато тя приближи, Рен осъзна, че ще трябва да се осланя на цялата си актьорска техника, която бе придобил в досегашната си кариера, за да изиграе Каспар Стрийт, защото колкото и да се опитваше да влезе в образа му, никога нямаше да проумее как някой би могъл да нарани дете.

— Защо си станала?

Тя вдигна нагоре нощничката и той видя малка драскотина върху прасеца ѝ.

— Британи ме ритна насън и ме поряза с нокътя на палеца.

Имаше нужда от пишие. Не желаше тъмнокоси малки момиченца да идват при него посред нощ, за да ги успокоява. През деня беше различно. Тогава можеше да се дистанцира и да наблюдава. Но не и през нощта, когато се чувстваше като стогодишен старец.

— Нищо ти няма. Върви да спиш.

— Вкиснат си.

— Върви при мама и татко.

Черните вежди се склучиха.

— Те са *заклучили* вратата!

Рен не можа да сдържи усмивката си.

— Да, ами животът не е лесен.

— А ако видя паяк? — тропна Стефи негодуващо с краче. — Кой ще го убие?

— Ти, приятелче.

— Не-е.

— Знаеш ли какво правех, когато бях малък и видех паяк?

— Размазвал си го с крак?

— Не. Вземах го внимателно в дланта си и го изнасях навън.

Очите ѝ се окръглиха и се втренчиха ужасено в него.

— И защо си правил *това*?

— Аз обичам паяци. Някога имах домашен любимец тарантула. — Разбира се, насекомото бе умряло, защото той бе спрял да се грижи за него, но нямаше намерение да я посвещава в тази срамна тайна. — Повечето паяци са много мили животинки.

— Ти си странен. — Стефи клекна и зачопли лющещия се светлосин лак върху нокътя на палеца си. Нейната беззащитност го тревожеше. Също като Изабел, трябваше да стане по-корава и безчувствена.

— Престани с глупостите, Стеф. Тези бръщолевения за паяците вече се изтъркаха. Ти си умна и достатъчно силна, за да се справиш с проблема, а не да търчиш при мама и татко посред нощ, сякаш си бебе.

Тя го изгледа с надменния поглед, който явно бе усвоила от майка си.

— Доктор Изабел казва, че трябва открито да говорим за чувствата си.

— Да, ами всички знаем какво изпитваш към паяците и вече ни писна да го слушаме. Според мен в случая ти правиш нещо като емоционален пренос.

— Точно това каза и тя. Защото много се тревожех за мама и татко.

— Вече спокойно можеш да не се тревожиш за тях.

— Значи смяташ, че повече не бива да се страхувам от паяци? — Тя го гледаше едновременно скептично и обвинително, но на Рен му се стори, че зърна в очите ѝ искрица надежда.

— Не си длъжна да ги харесваш, но престани да им придаваш толкова голямо значение. По-добре да се изправиш срещу страховете си, отколкото да бягаш от тях.

Лицемер. Нима някога бе посмял да се изправи срещу десетилетната пустота, царяща в душата му?

Тя се почеса по крака.

— Знаеш ли, че ще ходим в тукашното училище?

— Чух.

Джереми очевидно бе оглавил бунта на сестрите си срещу учителските напъни на Треиси да им преподава у дома. В крайна сметка Хари бе подписал чек на местните чиновници, за да имат право децата да посещават училището в Касалеоне до отпътуването си в края на ноември. Когато Хари бе попитал за мнението му, Рен бе отвърнал,

че децата вече знаят достатъчно италиански, за да общуват с учителите и учениците, а и за тях щеше да е полезно преживяване.

— Ще се ожениш ли за доктор Изабел?

— Не!

— Защо не? Ти я харесваш.

— Защото доктор Изабел е прекалено добра за мен, ето защо.

— Аз мисля, че и ти си добър.

— Това е, защото си наивно глупаче и нищо не разбираш.

Тя се прозина и пъхна ръка в неговата.

— Ще ме сложиш ли да си легна?

Той се втренчи в темето на главата ѝ и я притисна към крака си.

— Добре, но само защото в момента нямам друга работа и ми е скучно.

На следващата сутрин всички се събраха пред вилата, за да изпратят семейство Бригс, въпреки че не заминаваха накрай света. Рен мушна в ръцете на Джереми няколко диска, които знаеше, че хлапето харесва, получи лепкава целувка от Конър, възхити се на страничното колело на Британи и за пореден път напомни на Стефи, че трябва да е кораво момиче и не бива да хленчи за дреболии. Изабел през цялото време беше заета да разговаря с всички, но не и с него. Той не беше изненадан, че тя още е сърдита. В нейния свят фактът, че не бе споменал за получаването на сценария, се смяташе за огромно предателство.

Когато колата изчезна надолу по алеята, Изабел махна на Ана и се отправи към фермерската къща. Марта временно се местеше при Трейси, за да ѝ помага в грижите за децата, и Изабел щеше да остане сама. Докато я гледаше как върви към пътеката, малкото кръгло хлебче, което бе изял на закуска, се превърна в лепкава буца в стомаха му. Крайно време беше да приключи с това.

— Почакай! — викна след нея той. — Имам нещо за теб.

Тя се обърна. Рен се вгледа в черния пуловер, чиито ръкави бяха грижливо завързани на кръста ѝ. Всичко у нея беше спретнато и подредено, с изключение на чувствата ѝ към него. Нима още не бе осъзнала, че е попаднала в примамливата мрежа на забраненото? И тя не беше единствената.

Той взе сценария, който бе мушнал между колоните на парапета, приближи се към нея и ѝ подаде папката.

— Вземи.

Изабел не каза нищо. Само я погледна.

— Хайде. Прочети го.

Тя не подметна нещо язвително, както той би направил. Само кимна и пъкна папката под мишница.

Докато я наблюдаваше как се отдалечава, Рен се убеждаваше, че постъпва правилно. Но, господи, как щеше да му липсва присъствието ѝ в живота му. Щеше да му липсва времето, прекарано заедно... ако не се смята глождещото го разкаяние, че някак си я бе покварил.

Остатъка от сутринта прекара сред лозята — единственият надежден начин да се въздържа да не изпуши целия пакет цигари. Докато слушаше Масимо, Рен се опитваше да не мисли коя точно сцена чете Изабел в този момент, нито как ще реагира на нея. Вместо това гледаше как възрастният мъж поглежда небето и размишлява на глас за нещастията, които могат да ги връхлетят преди утрешния голям ден на vendemmia — внезапна буря, ранна слана, която ще попари реколтата и ще превърне узрелите гроздове в лепкава каша.

Когато повече нямаше сили да издържа мрачните прокоби на Масимо, Рен се отправи към вилата, но тя му се стори потискащо празна без врявата и децата, които да търчат наоколо. Тъкмо бе решил да поплува, когато се появи Джулия. Търсеше Изабел.

— Тя е във фермерската къща — осведоми я той.

— Би ли ѝ предал това? Тя предложи да се обадя пак на внучката на Паоло и да я попитам за подаръците, които той ѝ е изпращал. Снощи говорих с Джоузи и това е всичко, за което си спомня.

Рен разгърна листчето, което му подаде Джулия, и погледът му пробяга набързо по списъка. Бяха все практични неща, полезни за дома и градината: глинени гърнета, комплект инструменти за камина, нощна лампа, стенен ключодържател, торбички с изсушени порчини, вино, зехтин. Той потупа с пръст по листа.

— Тази лампа... може би основата...

— Алабастрова, а и е твърде малка. Попитах.

— Струваше си да се опита.

Рен сгъна листчето и го пъкна в джоба. Въпреки че не вярваше в специалните сили на статуята, не му беше приятно, задето не успя да

помогне да я намерят. Като настоящ господар на имението, някак си се чувстваше длъжен да измисли начин да открият изчезналата реликва.

След като Джулия си тръгна, той се запъти към басейна, за да преплува няколко дължини. Водата бе студена, но не достатъчно, за да притъпи сетивата му, на което се надяваше. Когато се умори, се излегна по гръб и тогава съзря Изабел да седи под чадъра.

Тя бе кръстосала глезени и ги бе извила настрани. Широката периферия на шапката засенчваше лицето ѝ, а сценарият лежеше в скута ѝ. Той се гмурна, после изплува на повърхността възможно най-далеч от нея, като последен страхливец, опитващ се да отложи неизбежното. Накрая излезе от басейна и грабна кърпата.

Изабел го наблюдаваше, докато той се приближаваше към нея. Обикновено безуспешните ѝ опити да не зяпа опънатите отпред плувки, го развеселяваха, но днес не му беше до смях.

— Невероятен сценарий — каза тя.

Очевидно бе решила да приспи бдителността му, преди да го убие. Рен се въплъти в ролята на преситена кинозвезда, излегна се на шезлонга до нея, отметна глава и примижа срещу слънцето.

— Аха.

— Не е особено трудно да разбере защо не си искал да ми го покажеш.

Грубото поведение бе най-бързият начин да се стигне до унищожителното заключение.

— Нямам настроение за лекция.

— Аз и не смятам да ти я изнасям. Това не е от филмите, заради които бих се наредила на опашка за билет, но зная, че ще бъде изключение. Критиците ще го харесат, както и публиката.

Той отвори едно око. Вместо да го нападне директно, коварната хитруша бе избрала обходна атака.

— Разбирам защо си толкова развълнуван — продължи Изабел.

— Тази роля ще изстиска докрай актьорските ти умения и талант. А в момента кариерата ти е на такъв етап, когато се нуждае точно от това.

Рен повече не можеше да издържа и скочи от шезлонга.

— Той е насилник на деца!

Тя примигна.

— Зная, че не си подписал конкретно за това, но изграждането на този образ е невероятно предизвикателство за всеки актьор. — Тя дори

имаше смелостта да му се усмихне. — Ти си изключително талантлив, Рен, и през цялата си досегашна кариера си чакал подобна роля.

Той изрита шезлонга и закрачи към ръба на басейна. В този миг почти я ненавиждаше. Тя беше толкова нетърпимо разумна, толкова безмилостно справедлива, че сега той щеше да я осветли за всички подробности.

— Явно от вниманието ти е убягнал фактът, че прекарвах цялото това време с момичетата на Трейси, защото ги използвах, за да се въплътят в характера на моя герой.

— Всъщност го разбрах.

Той бясно се извъртя.

— Стефи и Британи! Тези прекрасни малки момиченца! Не проумяваш ли? Аз се опитвах да вляза в кожата на Стрийт, да ги видя през неговите очи.

Периферията на шапката засенчваше лицето ѝ, затова той реши, че просто му се е сторило и неправилно е отгатнал изражението ѝ. После тя извъртя глава и той видя, че изобщо не бе сгрешил. Очите ѝ бяха пълни със съчувствие.

— Мога само да си представям колко ти е било трудно.

Това окончателно преля чашата! Явно не ѝ стигаше да одере кожата му. Искаше да оглозга и костите му!

— По дяволите! — Рен мразеше добротата ѝ, състраданието ѝ. Ненавиждаше всичко, което я отличаваше от него. Трябваше час по-скоро да се махне, но краката не го слушаха и отказваха да помръднат. Преди да се усети, ръцете ѝ се обвиха около талията му.

— Горкият Рен. — Тя зарови лице на гърдите му. — Въпреки всичкия си сарказъм, ти обожаваш онези малки момиченца. Сигурно ти е било ужасно тежко да се подготвяш за тази роля.

Той искаше да я отблъсне, но тя беше балсам за раните му и ръцете му сами я притиснаха по-близо.

— Те са толкова дяволски доверчиви.

— А ти си напълно достоен за доверието им.

— Аз ги използвах.

— Ти си прекалено добросъвестен и стриктен в работата си. Разбира се, че за да изиграеш убедително тази роля, е необходимо да разбереш детската психика. Но ти нито за секунда не си бил заплаха за момичетата.

— Господи, зная го, но... — Тя нямаше да си тръгне. В едно отдалечено кътче на съзнанието си знаеше, че това означава, че трябва да започне всичко отначало. Но не днес, не в този момент.

И противно на всякаква логика, той искаше да говори с нея за това. Затова отстъпи няколко крачки назад, отдалечавайки се достатъчно от нея, за да не се тормози, че я покварява.

— Сценарият... Много по-добър е от първоначалния вариант на Дженкс. Има сцени, в които публиката ще му съчувства и ще го подкрепя, въпреки че е насилник на деца.

— Точно те правят образа толкова блестящ и ужасяващ.

— Тези сцени показват колко изкусително може да бъде злото. Всеки, който гледа филма, ще бъде принуден да надникне в душата си. Дженкс е удивителен талант. Зная го. Просто... — Устата му пресъхна.

— Разбирам.

— Дявол да го вземе, превръщам се в хленчещ слабак!

— Не ругай. Ти винаги си бил хленчещ слабак. Но си толкова прекрасен актьор, че още никой не го е разбрал.

Изабел се надяваше, че ще го накара да се усмихне, но той бе твърде погълнат от вихрушката на противоречиви емоции, за да му е до смях. Това обясняваше защо напоследък беше толкова раздражителен. Колкото и да мечтаеше да изиграе ролята, тя го отвращаваше.

— Това е филмът на Стрийт — рече той. — Нейтан, така се казва положителният герой, е само фон.

— Досега винаги си съумявал да се разграничиш от персонажите, които играеш, и смятам, че и сега няма да е проблем.

Тя искаше да го успокои, но той изглеждаше още по-разтревожен.

— Не те разбирам — промълви Рен. — Всичко това би трябвало да ти е противно. Нима не си убеден радетел на доброто и праведното, които трябва да тържествуват в този свят?

— Така искам да изживея своя живот. Но в изкуството нищо не е само черно и бяло, нали? Артистите трябва да претворят света такъв, какъвто го виждат, а техните представи невинаги са прекрасни.

— Смяташ, че този филм е изкуство?

— Да. Както и ти, иначе не би се подложил на всичко това.

— Просто... искам... По дяволите, жалко, че агентът ми не ги убеди да сложат името ми преди заглавието.

Арогантното му самохвалство нито за миг не я заблуди и сърцето ѝ се сви от мъка за него. Фактът, че толкова очевидно се разкъсваше от вътрешни противоречия, означаваше, че най-после се бе уморил да се крие в тъмни ъгълчета. Може би в следващия си филм щеше да пожелае да изиграе положителна роля. Крайно време беше да надрасне ограничената представа, която имаше за себе си като актьор и човек.

Ала в момента в погледа му имаше само цинизъм.

— Значи ти ми даваш опрощение на греха, който смятам да извърша.

— Да се снимаш във филм, не е грях. А аз едва ли имам право да давам опрощение на греховете.

— Ти си най-доброто, с което разполагам.

— О, Рен. — Изабел пристъпи към него и протегна ръка, за да отметне кичур коса от челото му. — Кога ще започнеш да се виждаш в истинската си светлина, а не във въображаемата?

— Боже, наистина си голяма наивница!

Изабел си напомни, че тя е негова любовница, а не психиатър, и не беше нейна работа да се опитва да излекува душата му, особено когато самата тя се нуждаеше от сериозно изцеление. Тя понечи да отстъпи назад, но той сграбчи ръката ѝ и я стисна почти до болка.

— Да вървим.

Младата жена зърна върху лицето му нещо подобно на отчаяние. Той я повлече към фермата, към спалнята. Тя съзнаваше, че не е редно, но неговата треска я бе заразила и подобно на него, започна с нетърпение да сваля дрехите си.

Когато паднаха върху матрака, тя го привлече към себе си. Искаше той да прогони зловещото предчувствие, че краят настъпваше твърде бързо и никой от двамата не можеше да го спре. Той мушна ръце под коленете ѝ и разтвори краката ѝ. Оргазмът ѝ бе разтърсващ, но лишен от радост — сянка, засенчила слънцето.

Рен завърза кърпа около кръста и се отправи към кухнята. Беше очаквал най-различни реакции от Изабел, след като прочете сценария, но приемането — да не споменаваме за искрената ѝ подкрепа — не

бяха в списъка. Щеше му се поне веднъж тя да се държи както той очакваше, но тъкмо нейната непредсказуемост бе още една причина да не може да ѝ се насити.

Започваше да изпитва нещо като... Думата „паника“ се прокрадна в главата му, но той тутакси я пропъди. Той никога не се паникьосваше, дори в края на филма, когато, напълно очаквано, го застигаше жестоката смърт. Просто се чувстваше... неспокоен, това беше всичко.

Чу от горния етаж шум на течаща вода, явно Изабел пълнеше ваната. Надяваше се, че тя ще изтърка грижливо всички мръсни отпечатъци, които той бе оставил върху кожата ѝ — онези, които оставаха невидими за нея, но той знаеше, че са там.

Рен се потупа по бедрото, търсейки цигарите, но напипа кърпата. Вместо цигара, щеше да се задоволи с чаша вода. Но когато се насочи към мивката, купчината писма върху плота привлякоха вниманието му. До тях лежеше дебел кафяв куриерски плик, върху който бе напечатан обратният адрес на нюйоркския ѝ издател. Рен погледна най-горното писмо.

Скъпа доктор Фейвър,

Никога досега не съм писала на известни хора, но посетих лекцията ви, когато идвахте в Ноксвил, и тя промени цялостното ми разбиране за света. Започнах да ослепявам, когато бях на седем...

Той дочете писмото и посегна за следващото.

Скъпа Изабел,

Надявам се да нямаш нищо против, че те наричам по име, но аз те смятам за своя приятелка и отдавна мислено съчинявам това писмо. Когато прочетох във вестника за всички неприятности, които са те сполетели, реших наистина да го напиша. Преди четири години, когато съпругът ми напусна мен и двете ни деца, аз изпаднах в такава депресия, че няхах сили да стана от леглото. Тогава

най-добрата ми приятелка ми донесе аудиокасета с една от твоите лекции, която взела от библиотеката. В нея ти говореше за необходимостта да вярваме в себе си и оттогава животът ми се промени. Явих се на изпити в гимназията и се дипломирах като частна ученичка, а сега посещавам курсове...

Рен разтърка корема си, но гаденето, което усещаше, нямаше нищо общо с факта, че днес не беше ял.

Скъпа госпожо Фейвър,

Аз съм на шестнайсет и преди два месеца се опитах да се самоубия, защото мислех, че съм гей. Някой бе забравил ваша книга в едно кафене на „Старбъкс“ и аз я взех. Мисля, че вие спасихте живота ми.

Той приседна до масата, усещайки, че плувва в пот.

Скъпа Изабел Фейвър,

Може ли да ми изпратите снимка с автограф? За мен ще означава толкова много. Когато ме уволниха от работа...

Доктор Фейвър,

Двамата със съпругата ми вечно ще ви бъдем задължени, задето спасихте нашия брак. Имахме финансови проблеми и...

Скъпа госпожице Фейвър,

Никога досега не съм писала на знаменитости, но ако не бяхте вие...

Всички писма бяха написани, след като Изабел бе изпаднала в немилост, но очевидно на авторите им не им пукаше за това. Те се интересуваха единствено от това, което тя бе направила за тях.

— Жалка равносметка, нали? — Изабел бе застанала на прага и пристягаше колана на халата си.

Горчилката в стомаха му се надигна към гърлото.

— Защо го каза?

— Два месеца. Дванайсет писма. — С нещастно изражение тя пъкна ръце в джобовете на халата. — В моите златни дни, слънчево момче, пристигаха в кашони.

Рен толкова рязко скочи от стола, че писмата се разпиляха на пода.

— Да не би спасяването на души да се измерва по количеството, а не по качеството?

Тя го изгледа някак странно.

— Искях да кажа, че имах толкова много, а го пропилях.

— Нищо не си пропиляла! Прочети тези писма. Само прочети шибаните писма и дявол да го вземе, престани да се самосъжаляваш!

Държеше се като истински кучи син и всяка друга жена щеше да го разкъса на парчета. Но не и Изабел. Не и шибаната света Изабел! Тя дори не трепна. Изглеждаше толкова тъжна, че сърцето го заболя.

— Може би си прав — пророни тя и леко се извърна.

Той отвори уста, за да се извини, когато видя, че очите ѝ се притвориха. Това окончателно го довърши. Знаеше как да се справя с жени, които плачеха, с жени, които крещяха, но как да се държи с жена, която се моли? Беше дошло време отново да мисли като герой, колкото и да бе в разрез с природата му.

— Трябва да се връщам във вилата. Ще се видим утре сутринта на vendemmia.

Тя не го погледна, не отвърна, а и кой би могъл да я вини? Защо да говори с дявола, когато общуваше с Господ?

---

[1] Разновидност на бекона, характерен за италианската кухня; представлява части от свински гърди, овалени в сол и подправки. — Б.пр. ↑

[2] Традиционно италианско ястие, приготвено от царевично брашно, сродно с качамака. — Б.пр. ↑

[3] Двойно изпечени бисквити, известни още като „бишкоти ди Прадо“. — Б.пр. ↑

На следващата сутрин само Масимо се появи по-рано от Рен в лозята, и не защото господарят на имението бе станал много по-рано, а защото изобщо не си бе лягал. Цяла нощ бе слушал музика и бе мислил за Изабел.

Тя се появи, сякаш я бе призовал — пристъпи в ранната утринна мъгла като земен ангел. Беше облечена в нови джинси, с все още неизгладени гънки на коленете. Бархетната риза, която бе закопчала над тениската, беше негова, както и бейзболната шапка на „Лейкърс“. Не проумяваше как го бе постигнала, но доктор Изабел изглеждаше безукорно спретната. Той си припомни писмата от почитатели, които бе получила, и нещо се разгоря в гърдите му.

Хлопна врата на кола и Джанкарло пристигна, спасявайки Рен от необходимостта да ѝ каже нещо, освен кратко приветствие. Когато заприихдаха и останалите, Масимо започна да дава нареждания. Vendemmia беше започнала.

Изабел много скоро установи, че гроздоберът е доста мръсно занимание. Когато хвърляше натезжалите гроздове в кошницата, или рапеге, както я наричаха тук, гъстият сладък сок се стичаше под ръкавите, а градинарските ножици станаха толкова лепкави, че все едно бяха залепени за дланите ѝ. Освен това най-предателски се хлъзгаха, заплашвайки да клъцнат човешка плът вместо жилавите гроздови стъбла. Много скоро новоизлюпената гроздоберачка се сдоби с лейкопласт на пръста.

Рен и Джанкарло минаваха между редовете, събираха препълнените кошници и ги изсипваха в пластмасовите контейнери, подредени върху ремаркетото, закачено за трактора. Тези контейнери се изпразваха в старата каменна постройка близо до лозята, където други помагачи мачкаха гроздето и изсипваха ширата в големи бъчви, за да ферментира.

Тъмносиви облаци бяха задънили небето и денят беше мрачен и студен, но Рен се бе разсъблякъл по тениска, украсена с логото на един от филмите му. Приблужи се до нея, за да вземе кошницата, която тя току-що бе напълнила.

— Нали разбираш, че не е нужно да правиш това — промърмори той.

В съседната пътека между редовете една от жените притисна до гърдите си два натежали грозда и игриво ги залюля. Всички се разсмяха. Изабел отпъди с ръка една досадна пчела.

— Кога друг път ще имам възможност да бера грозде в тосканско лозе?

— Романтиката много бързо ще изчезне.

Явно вече бе изчезнала, тъжно си помисли младата жена, а той избърса потното си чело и се отдалечи.

Тя дълго се визира в пчелата, кацнала върху ръката ѝ. Миналата нощ Рен не дойде при нея. Телефонира ѝ от вилата и ѝ каза, че имал работа. Тя също трябваше да работи, но вместо това се отдаде на тъжни размисли. Тъмната страна от миналото на Рен бе полепнала по него като упорита паяжина, задушавайки всяка надежда за общото им бъдеще. Или може би и той просто бе решил, че тя е „твърде много“ за него.

Зарадва се, когато една от по-младите жени дойде да работи на съседния ред. Тъй като английският на жената бе също толкова оскъден като италианския на Изабел, разговорът им погълна цялото ѝ внимание.

До вечерта половината от лозята бяха обрани и Изабел се отправи към фермерската къща. Не бе говорила с Рен, който бе отишъл с мъжете да изпият бутилка вино. Когато Трейси се обади, за да я покани на вечеря, Изабел отказа. Беше прекалено уморена, затова хапна набързо сандвич със сирене и се стовари в леглото.

Стори ѝ се, че едва е затворила очи и вече е утро. Всички мускули я боляха. Тя сериозно се замисли дали да не остане в леглото, но си спомни колко много се бе наслаждавала вчера на дружеската атмосфера, докато всички се трудеха рамо до рамо. Освен това ѝ бе приятно усещането за добре свършена работа, в която и тя имаше принос. Отдавна не бе изпитвала подобна удовлетвореност.

През втория ден работата вървеше много по-бързо. Виторио също дойде да помогне. Появи се и Трейси с Конър и най-подробно осведоми Изабел за първия учебен ден на децата, както и за дългия телефонен разговор с Хари предишната нощ. На своя развален английски Фабиола описа на Изабел безуспешните си опити да забременее. Но Рен почти не ѝ проговори. Тя се питаше дали той работи по-усърдно от останалите, защото бе собственик на лозята, или просто се стараяше да я избягва.

Слънцето се спусна ниско над хоризонта. Когато останаха само няколко реда, Изабел отиде до масата, където имаше пластмасови туби с вода. Докато наливаше чаша с вода, бурен изблик на смях я накара да вдигне глава. Видя група от трима мъже и две жени да се приближават откъм вилата.

Рен остави касетата, която изпразваше, махна им и се запъти към тях.

— Крайно време беше! — посрещна ги радостно.

Двама от тримата мъже, явно преки потомци на Адонис, говореха с американски акцент.

— Когато командващият се обажда, кавалерията незабавно идва на помощ.

— Къде е бирата?

Изискана червенокоса красавица с маркови очила, вдигнати на главата, изпрати въздушна целувка на Рен.

— Хей, бейби. Липсваше ни.

— Радвам се, че успя да дойдеш. — Той докосна с устни бузата ѝ, после поздрави със същата целувка и спътничката ѝ, истинско копие на Памела Андерсън.

— Умирам за диетична кола — измърка тя. — Твоят безсърдечен агент не пожела никъде да спре.

Четвъртият мъж беше нисък и слаб, може би около четиридесет и пет годишен. Очилата му висяха на тънка кожена каишка около врата, а до ухото му бе залепен мобилен телефон. Докато говореше, обясняваше със знаци на Рен, че обажданият се е някакъв идиот и след минута ще го разкара.

Червенокосата гърлено се засмя и прокара показалец по голите гърди на Рен.

— О, боже, сладурче, я се погледни. Това истинска мръсотия ли е?

В гърдите на Изабел се надигна вълна на негодувание. Тази жена се държеше така, сякаш Рен ѝ принадлежеше! Изабел огледа панталона ѝ с ниска талия, елегантните обувки на убийствено високи токчета, краката, стигащи чак до сливиците, и идеално оформения пъп, гордо изложен на показ. Защо Рен не бе споменал, че е поканил тези хора?

Тя стоеше на достатъчно разстояние и той лесно можеше да я пренебрегне, но вместо това я повика:

— Изабел, ела да те запозная с приятелите ми!

Трейси постоянно я подкачаше, че винаги е прекалено чистичка и спретната, но в този момент Изабел се чувстваше мръсна и мърлява. Докато вървеше към новодошлите, ѝ се искаше да спре времето, за да може да вземе вана, да се срещне, да се гримира, да облече нещо елегантно и с кръшна походка, с мартини в ръка, да приближи към тях.

— Извинете, че не се ръкувам, но ръцете ми са лепкави и мръсни.

— Това са мои приятели от Лос Анджелис — представи ги Рен. — Тад Кийтинг и Бен Гиърхарт. Онзи клоун с телефона е моят агент Лари Грийн. — Първо посочи към червенокосата: — Това е Савана Симс. — Сетне кимна към двойничката на Памела Андерсън. — А това е Памела.

Изабел примигна.

— Само приличам на нея — уточни Памела. — Не сме роднини.

— А това е Изабел Фейвър — обяви Рен. — Тя е отседнала във фермерската къща там долу.

— О, боже! — изписка Памела. — Миналата година в нашия литературен клуб дискутирахме две от книгите ви!

Фактът, че жена, която приличаше на Памела Андерсън като две капки вода, беше достатъчно умна, за да членува в литературен клуб, би трябвало да даде допълнително основание на Изабел да я възненавиди, но тя стоеше над подобни низки дребнавости.

— Радвам се да го чуя.

— Вие сте писателка? — изрече Савана провлачено. — Колко мило.

Е, поне тази можеше спокойно да ненавижда.

— Не зная за вас — поде Рен, — но довечера съм готов да купонясваме. Изабел, защо не дойдеш във вилата, след като се измиеш и освежиш? Освен, разбира се, ако не си прекалено уморена.

Изабел не понасяше, когато някой над двайсет години използваше термин като „купонясвам“. А най-вече я вбесяваше това, че той се държеше с нея като с чужд човек.

— Изобщо не съм уморена. Всъщност нямам търпение да се позабавляваме. Колко готско! Щур купон!

Рен отместа поглед.

Когато се прибра във фермата, Изабел се изкъпа, а после легна да подремне, но заспа дълбоко. Когато се събуди, минаваше девет. Написка лице със студена вода, за да се разсъни и започна да се облича. Тъй като не можеше да се мери със секси прелъстителките, не се и опита. Облече най-семплата си черна рокля, приглади косата си, закопча гривната около китката, грабна един шал и с натежало сърце се отправи към вилата.

И тъй като се чувстваше като гостенка, позвъни на звънеца, вместо, както обикновено, просто да влезе. Когато Ана отвори вратата, я посрещна оглушителна музика.

— Хубаво е, че сте тук, Изабел — промърмори икономката, истинско олицетворение на праведното негодувание. — Тези хора... — От гърдите ѝ се чу звук като от спукана гума.

Изабел ѝ се усмихна съчувствено, после се насочи към задната част на къщата, откъдето гърмеше уредбата. Спря се под сводестия вход на задния салон.

Агентът на Рен се беше проснал по очи върху килима. Памела, с вдигната до кръста пола, го бе възседнала и усилено масажираше гърба му. В стаята бе полутъмно, а музиката кънтеше. Навсякъде бяха разпръснати чинии и подноси с храна, а върху мраморния бюст на Венера се кипреше черен сутиен. До него Тед Адонис Първи се мляскаше със знойна красавица, в която Изабел разпозна младата жена, която работеше в парфюмерийното магазинче в града. Бен Адонис Втори, държеше оглозгано пилешко бутче като микрофон и припяваше пиянски.

Рен танцуваше със Савана, която, изглежда, не забеляза пристигането на Изабел може би защото гърдите ѝ направо се бяха разплескали върху неговите, а двете ѝ ръце бяха увити като змии около

врата му. Едната му ръка обвиваше кръста ѝ, а от пръстите му се поклащаше кристална чаша, пълна с нещо с вид на смъртоносна отрова. Изабел видя как другата му ръка се плъзна по кльощавото ѝ бедро.

Значи така...

— Хей, приятелко! — Памела ѝ махна дружески от импровизираното седло, или гърба на Лари Грийн. — Лари обича тройки. Искаш ли да помасажираш краката му?

— Не, не искам.

Когато я чу, Рен лениво се обърна, но Савана не се отлепи от него. В черния елегантен панталон и бялата копринена риза, разкопчана с едно копче по-долу, отколкото бе нужно, той бе въплъщение на елегантната разюзданост. Без да бърза, пусна Савана.

— Ако си гладна, на масата има храна.

— Благодаря.

Тъмен кичур коса падна на челото му, когато се приближи до шкафа с напитките и доля чашата си от една от бутилките, подредени върху сребърен поднос. Отпи малка глътка и запали цигара. Димът обви главата му като сивкав порочен ореол.

— Не мислех, че ще дойдеш.

Тя свали шала и го провеси върху облегалката на стола.

— И да пропусна такъв купон? За нищо на света. Надявам се, че не съм закъсняла за играта на бутилка.

Погледът му се плъзна по нея, от дяволските му ноздри се виеха тънки струйки дим. Савана, с надменното си изражение и безкрайните крака, огледа скромната черна рокля на Изабел със студена насмешка. Памела се засмя и скочи от гърба на Лари.

— Изабел, ти си страшно забавна. Хей, докато си била в колежа, играла ли си някога онази пиянска игра, когато всеки път щом Стинг изпее „Роксана“, сръбваш яко от бутилката?

— Не ми се е случвало.

— Ти сигурно си зубрила, докато аз съм висяла по баровете. Исках да стана ветеринар, защото обичам животните, но следването беше адски трудно и накрая го зарязах.

— Математиката е ужасна скука — обади се провлачено Кралицата на гаднярките.

— За мен пък препъникамъкът беше органичната химия — призна Памела добродушно.

Адонис Бен заряза импровизирания пилешки микрофон и взе да се кълчи, сякаш свири на китара.

— Ела тук и ме обичай, Пами, защото съм животно.

Памела се изкиска.

— Ще поемеш ли Лари, Изабел?

Савана се обви като питон около Рен.

— Хайде да танцуваме.

Той пъхна цигарата в ъгълчето на устата си и сви рамене, без да откъсва поглед от Изабел. Този път склучи ръце около талията на Савана и бавно закълчи стегнатия си задник.

Проснатият на пода Лари погледна към Изабел.

— Ще ви платя стотачка, ако продължите от там, докдето бе стигнала Пам.

— Мисля, че първо трябва да пообщуваме, за да разберем дали сме съвместими.

Рен изсумтя.

Лари изпъшка и се надигна.

— Заради часовата разлика е, напълно съм скапан. Останалите спаха в самолета. — Мъжът поклати глава. — Аз съм Лари Грийн, агентът на Рен. Говорех по телефона, когато ни запознаваха. Не съм чел нито една от книгите ви, но Пам ме осветли относно кариерата ви. Кой ви оправя?

— До неотдавна, Рен.

Лари прихна и тя забеляза, че очите му са проницателни, но без отсянка на злоба. Ритъмът на мелодията се смени и дланта на Рен се спусна няколко сантиметра по-надолу по бедрото на Савана.

Лари наклони глава към шкафа с напитките.

— Да ви наля ли питие?

— Благодаря, чаша вино, моля — отвърна тя и седна на дивана. За последен път беше яла преди осем часа и трябваше да хапне, а не да пие, но апетитът ѝ напълно се бе изпарил.

От уредбата се разнесоха звуците на романтична балада и Савана започна най-безсрамно да се отърква о всяка частица от Рен, която можеше да достигне.

— Доколкото чух, кариерата ви е в тоалетната чиния.

— И след последното пускане на водата ще изтече в канала.

— Какво смятате да правите?

— Въпрос за милион долара.

— Ако бяхте моя клиентка, щях да ви кажа да започнете отначало. Това е най-бързият начин да възвърнете енергията си. Да създадете нова личност.

— Добър съвет, но за съжаление, ми е трудно да се променя.

Той се усмихна и двамата заговориха за кариери, докато тя се опитваше да не зяпа Рен и Савана. Изабел разпита Лари за работата му като агент, а той прояви жив интерес към лекторските ѝ обиколки. Рен заряза танца, за да покаже на Савана някои от антиките в салона, включително пистолета, с който бе изплашил Изабел по време на първото ѝ посещение. За нейно облекчение, той побърза да го остави, но когато се приближи, тя забеляза, че е започнал да заваля думите.

— Що, п'дяволите, не донесе малко трева? — размаха той чашата си към Лари.

— Неоправдан страх от чуждестранни затвори. А ти откога...

— С'ледващия път донеси шибана трева. — Рен напълни отново чашата си, без да го е грижа, че разля половината върху подноса. Отпи, сетне обви ръце около хълбоците на Савана. Двамата започнаха да се движат в бавен чувствен танц.

Изабел реши, че е постъпила мъдро, задето нищо не бе яла, иначе щеше тутакси да си изповърне червата.

— Искате ли да танцуваме? — попита Лари, по-скоро от съжаление, както подозираше Изабел, отколкото от желание да се надигне от дивана.

Тя поклати глава.

Една от ръцете на Рен се стегна около задника на Савана. Партньорката му наклони лице и устните ѝ се разтвориха. Рен не се нуждаеше от друга покана и жадно впи своите в нейните.

Изабел реши, че достатъчно се е нагледала. Стана решително от дивана и взе шала си. После заговори високо, за да надвика музиката:

— Рен, би ли излязъл навън с мен за минута?

В стаята се възцари неловка тишина. Рен бавно се отдели от устните на Савана.

— Не бъди такава досада — промърмори.

— Е, Досада е второто ми име, а и няма да ти отнема много време.

Той взе чашата и с отегчен, пиянски вид отпи щедра глътка, после я остави.

— Добре, да приключваме с това — сви примирено рамене и се заклатушка към високите прозорци, водещи към лоджията, като пътьом запали друга цигара.

Изабел я измъкна от устата му веднага щом излязоха отвън.

— Хей!

Тя яростно я стъпка.

— Не желая да се убиваш в мое присъствие.

Той се наежи с пиянско възмущение.

— Ще се убивам, когато пожелаеш!

— Много съм ти ядосана.

— Ти си ядосана?

— Да не очакваш да примирам от щастие? — Тя се загърна плътно с шала. — Заради теб ме заболя главата. А колкото до храната... не можах да преглътна дори зальк!

— Прекалено съм пиян, за да ми дреме.

— Не си пиян. Онези питиета бяха почти само лед и ти ги разливаше всеки път, когато си сипваше. Ако искаш да ме зарежеш, просто ела и ми го кажи.

Устните му се свиха. Пиянското заваяне изчезна и той заговори със звънък и ясен глас:

— Добре. Искам да те зарежа.

Изабел скръцна със зъби.

— Ти сам не знаеш какво искаш.

— И кой го казва?

— Аз. А точно в този момент аз, изглежда, съм единствената от нас двамата, която има, макар и смътна представа за нашите чувства.

— Ти не видя ли какво ставаше там? — Той насочи яростно показалец към вратата и думите му полетяха като куршуми. — Това е моят истински живот. Времето, прекарано в Италия, беше *ваканция*. Не го ли разбра?

— Това не е истинският ти живот. Може някога да е бил, но не и сега. Поне не от известно време. Ти просто искаш да ме накараш да повярвам, че е истинският.

— Аз живея в шибания Ел Ей! Само да вляза в някой клуб и жените започват да пъхат гащичките си в джобовете ми. Имам твърде много пари. Аз съм повърхностен и егоистичен. Аз бих продал шибаната си баба, за да ме снимат за корицата на „Венити Феър“.

— Освен това имаш мръсна уста. Но никой не е свършен. Аз понякога съм прекалено педантична.

— *Педантична?* — Съдейки по вида му, всеки миг щеше да се взриви. Пристъпи към нея, стиснал зъби. — Чуй ме, Изабел. Ти смяташ, че знаеш всичко. Е, я помисли върху следното. Да предположим, че това, което казваш, е истина? Да предположим, че аз съм ги поканил тук — изтърпял съм всичко това — само за да ти покажа, че всичко между нас е свършено. Още ли не разбираш? Заключениеето е същото. Аз се опитвам да се отърва от теб.

— Очевидно. — Тя не успя да прикрие предателското треперене в гласа си. — Въпросът е защо си правиш целия този труд? Защо просто не ми кажеш: „Аста ла виста, бейби“? Знаеш ли какво мисля? Мисля, че си изплашен. Е, аз също съм. Смяташ ли, че се чувствам удобно с тази наша връзка?

— Откъде, дявол да го вземе, ще знам какво мислиш? Аз изобщо не те разбирам. Но едно зная със сигурност: когато събереш светица и грешник — очаквай беди.

— Светица? — Изабел не можеше да издържа повече. — Наистина ли мислиш, че съм светица?

— В сравнение с мен, си чиста светица. Ти си жена, която иска всичко да ѝ е подредено под конец. Ти дори не понасяш, когато косата ти е малко разрошена. Я ме погледни. Аз съм самият хаос! Животът ми е пълна лудница. И така ми харесва.

— Ти не си чак толкова лош.

— Но не съм и божа кравичка, сестричке.

Тя се обгърна с ръце.

— Ние се харесваме, Рен. Можеш да го отричаш колкото щещ, но това е факт. — Чувствата ѝ не бяха срамни и тя нямаше да ги крие и омаловажава. Но въпреки това пое дълбоко дъх, преди да продължи. — А аз не само те харесвам. Аз се влюбих в теб. И това определено не ме кара да примирам от възторг.

Той дори не мигна.

— Стига, Изабел, ти си достатъчно умна, за да осъзнаваш какво става. Това не е любов. Ти си жена, на която на челото е написано с огромни букви: СПАСИТЕЛ. За теб аз съм един голям спасителен проект.

— Нима? И какво по-точно трябва да спасявам? Ти си талантилив и образован. Освен това си един от най-умните хора, които съм познавала. Въпреки малката сапунка, която ми спретна, ти не си женкар, не си наркоман и аз никога не съм те виждала пиян. Ти си страхотен с децата, макар и по свой, малко странен начин. Имаш стабилна работа и колегите ти те уважават. Дори бившата ти съпруга те харесва. С изключение на слабостта ти към никотина и мръсната уста, не разбирам какво толкова ужасно има в теб.

— Ти и не би разбрала. Ти си толкова сляпа за хорските недостатъци, че е истинско чудо, че още те пускат да излизаш навън без каишка.

— Истината е, че ти се боиш от това, което се случва помежду ни, но вместо да се опиташ да го осмислиш, си решил да се държиш като идиот. Съветвам те веднага да отидеш в банята, да си изплакнеш добре устата и да си измиеш старателно зъбите, за да се отървеш от микробите на онази жена. Освен това трябва да ѝ се извиниш. Тя е много нещастна жена и ти нямаше право да я използваш по подобен начин.

— Господи, Изабел... — прошепна той и затвори очи.

Луната изплува иззад облака и триъгълни сенки прорязаха лицето му. Изглеждаше измъчен и някак си победен.

— Онази сцена там. Не беше много преувеличена.

Изабел сподави желанието да го докосне. Не можеше да реши проблемите му вместо него. Той трябваше сам да си изясни всичко, по неговия начин или изобщо нямаше да си даде труд.

— Съжалявам. Зная колко ти е писнало да живееш така.

Той издаде тих, почти недоловим звук и я притегли рязко към себе си. Но тя едва усети топлината на тялото му, когато ръцете му я пуснаха.

— Утре заминавам за Рим.

— За Рим?

— Хауард Дженкс е там, за да уточни местата на външните снимки. — Той се потупа по бедрото, търсейки цигарите. — Ще

долети Оливър Крейг, англичанинът, който ще играе Нейтан, и Дженкс иска да репетираме заедно. Ще пробваме костюмите, грима. Обещах да дам две интервюта. Ще се върна за празника по случай гроздобера.

Празникът беше след седмица.

— Сигурна съм, че Ана ще го оцени.

— Колкото до това там — кимна към къщата, — ти не го заслужаваше. Аз просто... Трябваше да те накарам да разбереш, това е всичко. Съжалявам.

Тя също. Повече, отколкото той можеше да си представи.

Очите на Трейси се напълниха със сълзи, предизвикани от хормоните.

— Благодарих ли ти, задето ми върна Хари?

— Няколко пъти.

— Ако не беше ти...

— Двамата щяхте да се разберете. Аз само ускорих процеса.

Трейси избърса очи.

— Не зная. Преди да се появиш, нямахме голям успех. Конър, дръж тази топка по-далеч от цветята.

Конър вдигна очи от футболната топка, която гонеше из малката градина зад къщата на Бригс в Касалеоне, и им се ухили. Едната част от двора се спускаше стръмно към редицата къщи на долната улица, а другата — към останките от древноримската стена, опасваща някога градчето.

— Днес Рен замина за Рим — обяви Изабел унило. Болезнената празнота в душата ѝ я задушаваше. — Той иска да се отърве от мен.

Трейси остави настрана износеното розово детско джинсово яке, което кърпеше.

— Обясни ми какво става.

Изабел ѝ разказа за купона от предишната вечер.

— Оттогава не съм го виждала — додаде, след като свърши. — Ана ми каза, че двамата с Лари са заминали около обед.

— А паразитите от Ел Ей?

— Те са потеглили за Венеция. Памела е мила.

— Щом казваш. — Трейси разтри корема си. — Той има навика да избира лесните пътища, затова се ожени за мен. Екранът е единственото място, където допуска емоционален хаос.

— Едва ли има по-голям емоционален хаос от нашата връзка. — Изабел се опита да се усмихне, но не ѝ се получи.

— Това не е вярно.

— Казваш го, за да не ме нараниш. Той мисли, че го съдя, което е истина, но само за работата му. Опитах се да не го показвам, защото зная, че не е честно, особено след като самата аз имам един куп недостатъци. Предизвиквам го само защото твърде много съм загрижена за него. През повечето време той заема толкова високо място в личната ми ценностна скала, че аз самата се удивявам.

— Сигурна ли си, че страстта не замъглява трезвата ти преценка?

— Ти го познаваш толкова отдавна, че не си забелязала в какъв невероятен човек се е превърнал.

— Мамка му. — Трейси се отпусна назад в креслото. — Ти наистина си влюбена в него.

— Не мислех, че това е кой знае каква тайна. — Със сигурност не и за Рен, след като снощи направо бе хвърлила сърцето си в краката му.

— Знаех, че си привлечена от него. Коя нормална жена не би била? А той направо ще те изяде с поглед. Но ти си толкова разумна по отношение на хората. Мислех, че си разбрала, че всякаква връзка с Рен трябва да остане на животинско ниво. Единственото, към което се отнася сериозно, е работата му.

Изабел тутакси изпита потребност да го защити. Наистина беше много жалка!

— Той е сериозен за много неща.

— Назови едно.

— Храната.

— Именно — подсмихна се Трейси.

— Имам предвид всичко, що се отнася до храната. Той обича да готви, проявява истинско творчество, умее да я поднася. Храната за него е начин на общуване, а ти по-добре от всеки друг знаеш колко много му е липсвало то в детството. Той обича Италия. Обожава децата ти, независимо дали го признава, или не. Интересува се от история и има обширни познания за изкуството и музиката. И се отнася сериозно към мен. — Тя пое дълбоко дъх и продължи, но без предишната увереност. — Просто не чак толкова сериозно, колкото аз към него. Той си е вгълпил в главата тази вбесяваща глупост, че аз съм светица, а той — безнадежден грешник.

— Рен живее в паралелна вселена и може би тя го е направила такъв грешник. Жените постоянно се хвърлят на врата му. Директорите

на студиата на практика го умоляват да им вземе парите. Хората за нищо не могат да му откажат. Това му създава изкривена представа за неговото място в този свят.

Изабел понечи да възрази, че намира представата на Рен за мястото му в този свят за доста точна, макар и малко цинична, но Трейси не бе свършила.

— Той не обича да наранява жените, но незнайно как, накрая винаги им причинява болка. Моля те, Изабел... не се хващай в този капан.

Добър съвет, но малко позакъснял.

Изабел се стараше да си намира работа, но постоянно се улавяше, че се визира безцелно в пространството или мие една и съща чиния. Когато осъзна, че виси във фермата в очакване телефонът да звънне, толкова се вбеси на себе си, че грабна бележника с ежедневиия си график и разчерта дните си по минути. Ходеше на гости на Трейси, играеше с децата и прекарваше часове във вилата, за да помага в приготовленията за fiesta. От ден на ден Ана й ставаше все по-симпатична, особено след като по-възрастната жена й разказа интересни истории за вилата и жителите на Касалеоне.

Изминаха три дни, а от Рен нямаше ни вест, ни кост. Тя се луташе като муха без глава, нещастна, с разбито сърце и изпълнена с безкрайна тъга и безнадеждност заради задънената улица, в която се бе озовал животът ѝ. Не само че не бе съумяла да намери нова посока, но бе станало още по-трудно да следва старата.

Виторио и Джулия я заведоха в Сиена, но въпреки красотата на древния град пътуването се оказа пълен провал. Колчем мине краишето на някое дете, тъгата на Джулия ставаше почти осезаема. Въпреки че външно се държеше, несполуката със статуята я бе съсипала. Виторио правеше всичко възможно да ги развесели, но напрежението започваше да се отразява и на него.

На следващия ден изяви желание да гледа Конър във фермата, докато Трейси е на преглед при гинеколога, тъй като Марта бе отишла във вилата, за да помогне на Ана в готвенето. Докато се разхождаха из маслиновата горичка, Изабел се стараше да се съсредоточи върху щастливото бръщолевене на детето, опитвайки се да заглуши острата

болка, дълбаеща сърцето ѝ. След това двамата поиграха с котките, а когато захладня, влязоха в къщата. Изабел му връчи празен лист и пастелите, които му бе купила.

— Нарисувах куче! — обяви Конър и гордо ѝ показа рисунката.

— Страхотно куче.

— Още листа!

Тя се усмихна и взе една от празните тетрадки, които бе подредила в спретнатата купчина на масата. Конър, както бързо установи Изабел, не вярваше особено в опазването на природните ресурси, но въпреки това беше невероятен сладур! Досега тя никога не се бе замисляла сериозно да има деца и бе отлагала появата им за необозримото бъдеще. Колко нехайно се бе отнасяла към важните неща от живота. Изабел примигна, за да спре напирещите сълзи.

Трейси се появи тъкмо когато Конър започна да нервничи. Тя го взе и духна във вратлето му, а после се настани край масата и го сгуши в скута си, докато Изабел правеше чай.

— Доктор Андрея определено е секси парче. Все още не мога да реша дали е нормално, или не да лежиш на магарето пред толкова красив гинеколог. Той пита за теб.

— Той е сериен прелъстител.

— Вярно е. Рен обади ли се?

Изабел се втренчи в студената камина и поклати глава.

— Съжалявам.

Надигналият се гняв попари част от болката.

— Аз съм твърде много за него. Твърде много във всяко отношение. Е, нищо не може да се направи. Не искам изобщо да се връща!

Трейси загрижено смръщи чело.

— Не мисля, че искаш твърде много. Той е магаре.

— Кон! — изкрещя Конър от вратата, размахал друга рисунка.

Докато Трейси се извъръщаше, за да изрази възторга си, Изабел се застави да диша спокойно, но спиралата на гнева бе запалила огън в гърдите ѝ, който поглъщаше целия кислород.

Трейси събра вещите на Конър, после я прегърна и се наклони да си тръгва.

— Той губи. Рен не би могъл да намери по-свястна жена от теб, включително и настоящата ти компания. В никакъв случай не му

позволявай да види сълзите ти!

Никакъв шанс, помисли си Изабел.

След като остана сама, тя грабна сакото и излезе в градината, за да се успокои, но изведнъж осъзна, че гневът е за предпочитане пред разяждащата болка. За последните четири месеца я зарязаха два пъти и вече ѝ бе дошло до гуша! Разбира се, раздялата с Майкъл се бе оказала истинска благословия, но Рен беше страхливец от съвсем друга порода. Господ им бе поднесъл безценен дар, ала само един от тях бе имал куража да го приеме. И какво от това, че тя бе „твърде много“ във всичко? Такъв беше и той. И когато го види, възнамеряваше да му заяви точно това.

Изабел се закова на място. Нямахше да му казва нищо. Веднъж вече го бе предизвикала, но втори път нямаше да го стори. И не от гордост. Ако той сам не дойде при нея, то и тя не го иска.

Вятърът задуха от север. Когато се прибра в къщата, беше толкова нещастна и измръзнала, че побърза да запали камината. След като огънят се разгоря, Изабел отиде в кухнята да си направи чай, който не ѝ се пиеше. Докато чакаше водата да заври, се зае да разчисти хартиите, които Конър бе разхвърлял по масата. Забеляза, че детето явно не обичаше да рисува повече от една фигура върху един лист. Когато бяха свършили листовете, които му бе дала, момченцето бе използвало гърбовете на писмата от почитателите ѝ, които още не бе отворила.

Изабел запари чая, сетне отнесе чашата и купчината писма в дневната. Винаги е била много стриктна с кореспонденцията и старателно бе отговаряла на всички писма, но сега ѝ се искаше да хвърли цялата купчина в огъня. Какъв смисъл имаше да се занимава с това?

Припомни си възмущението на Рен, когато му изтъкна колко мизерно малко са верните ѝ почитатели. *Да не би спасяването на души да се измерва по количеството, а не по качеството?* За нея малката купчинка бе още един символ на падението ѝ, но за него — нещо съвсем различно.

Тя се отпусна на облегалката на дивана и затвори очи. Писмата топлеха пръстите ѝ, сякаш бяха живи. Младата жена взе първото и зачете. Когато свърши, отгърна второто, сетне третото и продължи до

края. Чаят изстина. Дървата пращяха в камината. Тя се сгуши в меките възглавници и започна да се моли.

Вземаше писмата едно по едно и се молеше за този, който го бе изпратил.

Накрая започна да се моли за себе си.

Мракът обгърна малката къща. Огънят гаснеше. А Изабел се молеше с молитвата на заблудените души.

Освети пътя ми...

Но когато най-последно отвори очи, видя само огромните си грешки.

Тя бе създала четирите крайъгълни камъка, за да се пребори със собствените си комплекси. В едно кътче в душата ѝ изплашеното малко момиче, оставено на милостта на безотговорните си родители, толкова отчаяно бе жадувало за стабилност, че бе създало система от правила, които да му помогнат да се почувства в безопасност.

Направи това и това и всичко ще бъде наред. Адресът ти няма да се мени всеки месец.

Родителите ти няма да се напият до безпамятство, че да забравят да те нахранят. Никой няма да крещи омразни думи, нито ще избяга посред нощ, оставяйки те сама. Ти няма да се разболееш. Няма да остарееш. Никога няма да умреш.

Четирите крайъгълни камъка ѝ бяха дали илюзията за надеждност. И когато се случваше нещо, което не се вписваше в техните граници, тя просто добавяше още един камък, за да го вмести. Накрая цялата структура бе станала толкова тежка, че се бе сгромолясала върху главата ѝ. Тя бе живяла в отчаяние, в напразни усилия да контролира неконтролируемото.

Изабел стана от дивана и се вгледа в тъмнината отвън. Четирите крайъгълни камъка обединяваха благонадеждна психология, здрав разум и духовната мъдрост на учителите. Тя бе получила достатъчно доказателства за тяхната пригодност и полезност. Но в същото време искаше да вярва, че те са нещо повече от това — нещо като талисман, който да те опази от опасностите на живота. Ако следваш правилата, нищо не те застрашава.

Но животът не се подчинява на правила и цялата организация, реорганизация, целеустременост, планиране и медитация на света не можеха да оформят вселената в определен калъп. Нито хиляда

крайъгълни камъка, без значение колко добре са замислени и изградени.

И в този миг го долови. Тъничък гласец от дълбините на душата ѝ. Изабел затвори очи и се напрегна, за да го чуе, ала не можеше съвсем добре да различи думите. Объркана и неудовлетворена, тя остана неподвижно, със затворени очи, притиснала буза о рамката на прозореца, но напусто. Гласът заглъхна.

И при все че в стаята бе топло, зъбите ѝ започнаха да тракат. Тя се чувстваше изгубена, сама и много гневна. Тя бе направила всичко съвсем правилно. Е, почти всичко, ако не броеше влюбването в жалък страхливец. Беше направила всичко прекалено правилно. Беше толкова заета да слага живота си в ред, че не ѝ бе останало време да го живее. Не и докато не бе дошла в Италия. И ето в каква пълна неразбория се бе превърнало всичко.

Гласът отново зашепна нещо, ала тя така и не можеше да разбере думите, заглушени от бесните удари на сърцето ѝ.

— Рен?

Той се сепна и се върна към действителността.

— Да. Така ще е по-добре. Както ти смяташ.

— Сигурен ли си? — Хауард Дженкс намести по-навътре в креслото едрото си тяло. Определено имаше вид на човек, разяждан от съмнения относно избора си на актьор за главната роля във филма. И Рен не можеше да го вини. Не можеше да се съсредоточи и постоянно губеше нишката на разговора. В един момент участваше разпалено в обсъждането, а в следващия се отнасяше нанякъде.

Освен това съзнаваше, че изглежда отвратително. Очите му бяха кървясали и само факирските умения на майстор гримьор можеха да скрият тъмните кръгове под тях. Но как можеше да изглежда добре, след като от дни почти не бе спал? *По дяволите, Изабел, остави ме на мира!*

Седнал в креслото срещу него в апартамента на Дженкс в гранд хотел „Сейнт Реджис“, Лари се намръщи.

— Сигурен ли си за това, Рен? Мислех, че беше решил да не използваш дубльор за сцените на „Голдън Гейдж“.

— Няма да използвам — отвърна Рен, сякаш точно това бе имал предвид от самото начало. — Дубльорът само ще усложни снимките, а аз не изпитвам страх от височини. — Смяташе да спре дотук, ала думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му. — А и едва ли ще е толкова трудно да уловя едно шестгодишно момиченце, нали?

В стаята се възцари неловка тишина. Оливър Крейг, актьорът, който щеше да играе Нейтан, повдигна вежди.

Крейг приличаше на момче от църковен хор, но се ползваше с напълно заслужена репутация на професионалист. Той бе следвал в Кралската академия по изкуствата и се бе утвърдил като един от най-изявените актьори на сцената на „Олд Вик“^[1]. Участието му в една нискобюджетна романтична комедия бе привлякло вниманието на Дженкс.

— Акробатичните номера на моста включват много повече от преследването на шестгодишни момиченца — заяви Дженкс сковано. — Не се съмнявам, че ти е известно.

Крейг побърза да се притече на помощ.

— Миналата нощ двамата с Рен надълго и нашироко обсъдихме емоционалния баланс между екшън сцените и не толкова динамичните моменти. Забележително постижение.

Лари побърза да се включи в разговора — колко щастлив бил Рен да получи роля, която ще му даде възможност да разгърне изключителния си талант, колко блестящо ще си партнират Рен и Оливър — и всякакви подобни глупости. Рен се извини и отиде в банята. Наведе се над умивалника и наплиска лицето си със студена вода. Трябваше да се стегне. Миналата нощ Дженкс бе отвел Лари настрана и го бе попитал дали Рен не се друса.

Той грабна една кърпа. Това бе дългоочакваният пробив в кариерата му, неговият звезден миг, а той бе на път да прецака всичко, защото не можеше да се съсредоточи. Толкова отчаяно копнееше да чуе гласа на Изабел, че поне десетина пъти понечи да ѝ се обади. Но какво щеше да ѝ каже? Че тя толкова силно му липсва, че не може да спи? Че нуждата му от нея се е превърнала в болка, която не си отива? Ако не беше обещал да присъства на празника по случай гроздобера, навярно щеше да изчезне в нощта като влечуго, каквото беше. Вместо това трябваше да се пържи в собствен сос.

Вчера се бе натъкнал на американски репортер, който искаше да узнае дали са верни слуховете, които бил чул.

— Говори се, че ти и Изабел Фейвър сте заедно.

Савана бе дала воля на голямата си уста. Рен бе отрекъл всичко, преструвайки се, че дори не се сеща за коя Изабел става дума. Крехката ѝ репутация никога нямаше да издържи, ако отношенията им станат публично достояние.

Отново си каза същото, което си повтаряше от дни. На определен етап любовната им история или трябваше да приключи, или логично да мине на следващото ниво. Но не можеше да има следващо ниво за двама души, които бяха толкова различни. Той трябваше от самото начало да се откаже от нея, но привличането помежду им бе твърде силно, за да му устои. И сега, когато бе дошло времето да изчезне от живота ѝ, една непримирима част от него все още искаше Изабел да го помни с добро. Може би тъкмо заради това толкова отчаяно се опитваше да остави поне един последен прекрасен спомен у нея, преди да си кажат последно сбогом.

Рен пусна водата и се върна в стаята. При появата му разговорът секна и тутакси му стана ясно за какво са говорили. Забеляза, че Оливър си бе тръгнал. Лош знак.

Дженкс вдигна очилата на главата си.

— Седни, Рен.

Вместо да седне и да покаже, че разбира цялата сериозност на ситуацията, Рен отиде до барчето и си наля чаша пелегрино. Чак след като отпи щедра глътка, се отпусна на стола. Агентът му го стрелна предупредително с поглед.

— Двамата с Лари си поговорихме — поде Дженкс. — Той отново ме увери, че ти изцяло си отдаден на този проект, но у мен се появиха доста обезпокоителни съмнения. Ако имаш някакъв проблем, искам откровено да го споделиш, за да го разрешим.

— Няма проблем. — По челото му избиха капки пот. Знаеше, че трябва някак си да убеди Дженкс, че всичко е наред, и се опита да намери нужните думи, но изведнъж се чу да изрича нещо съвсем различно: — Искам на снимачната площадка да присъства детски психолог за сцените, в които участват деца. Най-добрият, който може да се намери. Проклет да съм, ако стана отговорен за нощните кошмари на някое от онези малки момиченца.

Само дето работата му беше тъкмо това — да предизвиква хорските кошмари. Зачуди се как ли спи Изабел.

Бръчките от двете страни на устата на Дженкс се превърнаха в дълбоки бразди, но преди режисьорът да успее да отговори, телефонът иззвъня. Лари вдигна слушалката.

— Да? — Погледна към Рен. — В момента е зает.

Рен издърпа слушалката от ръката му и я поднесе към ухото си.

— Гейдж.

Дженкс и Лари многозначително се спогледаха. Рен слуша няколко минути, после тресна слушалката върху вилката и се отправи към вратата.

— Трябва да вървя.

Гневът не даваше покой на Изабел. Кипеше под повърхността, докато режеше зеленчуци в кухнята на вилата и вадеше чинии от бюфета. Не бе стихнал и в късния следобед, когато се срещна с Джулия в града, за да пийнат по чаша вино. После се отби да види децата на Бригс, но дори докато слушаше веселото им бърборене, гневът продължи да бушува в гърдите ѝ.

Тъкмо потегляше с колата към фермата, когато някакво ярко петно на витрината на местния бутик привлече вниманието ѝ. Роклята проблясваше зад стъклото — ярък червено-оранжев факел, пламтящ като гнева ѝ. Никога не би ѝ хрумнало да облече нещо подобно, но колата ѝ, изглежда, не го знаеше, защото свърна към магазина и закова точно на мястото, на което се мъдреше табела: „Забранено за паркиране“. Десет минути по-късно тя излезе през вратата с рокля, която не можеше да си позволи, нито можеше да си представи, че ще облече.

Същата вечер се зае да готви, обхваната от някаква трескава ожесточеност. Увеличи пламъка на котлона, докато мазнината в тигана започна да цвърчи и да пуши и изпържи пикантната наденичка, която бе купила в града. Големият остър нож чукаше яростно по дъската за рязане, докато режеше на едро лука и скилидките чесън. Добави и люти чушки, които набра в градината. Когато се сети, че не е възварила вода за спагетите, заля със соса дебела филия стар хляб и отнесе всичко в градината. Седна на стената и излапа лакомо храната,

прокарвайки я с две чаши кианти. После изми чиниите под звуците на италиански рокендрол, гърмящ от радиото. Счупи една чиния и я хвърли в кошчето за боклук. Тя толкова силно удари дъното, че се разби на десетки парчета.

Телефонът иззвъня.

— Синьора Изабел, Ана се обажда. Казахте, че ще дойдете утре, за да помогнете при подреждането на масите под тентата, но вече не е необходимо. Синьор Рен ще се погрижи.

— Той се е върнал? — Моливът, имал нещастieto да попадне в ръката ѝ, се счупи надве. — Кога пристигна?

— Днес следобед. Не сте ли говорили с него?

— Още не. — Тя пъкна палеца между зъбите си и злостно загриза нокътя.

Ана се впусна да изрежда последните подробности за fiesta, за момичетата, които била наела, за да помагат, и накрая заяви, че не желае Изабел да прави каквото и да било, а искала само да се забавлява. Гневът на Изабел гореше с такава сила, че тя едва успя да смотолети нещо в отговор.

По-късно същата вечер събра всички листове с бележките, които бе нахвърлила за книгата си за овладяването на личната криза, и ги хвърли в бумтящите пламъци в камината. Когато се превърнаха в пепел, глътна две хапчета за сън и си легна.

На сутринта се облече набързо и подкара към града. Обикновено, след като бе взела хапчета за сън, се чувстваше замаяна и отпаднала, но сега вилнеещият в нея гняв бе изострил докрай сетивата ѝ, прояснявайки мозъка ѝ. Погълна смъртоносна доза еспресо в кафенето на площада, после се разходи по улиците, но не посмя да погледне към нито една витрина от страх, че разрушителните мълнии, струящи от очите ѝ, могат да пропукат стъклото. Неколцина от местните жители се спряха, нетърпеливи да поговорят за изчезналата статуя или за празненството днес следобед. Със забити в дланите нокти, Изабел отговаряше колкото може по-кратко.

Върна се във фермата малко преди началото на fiesta. Отиде направо в банята, пусна душа и застана под ледената вода в напразен опит да охладя пламтящата си кожа. Когато започна да се гримира, пръстите ѝ натискаха молива за вежди по-силно от обикновено, а четката нанесе допълнителен слой бронзиращ руж върху скулите.

Тониращият крем, сенките за очи, спиралата за мигли — всички сякаш действаха по собствена воля. Трейси бе забравила кървавочервен гланц за устни и Изабел се зае щедро да го размазва. Когато приключи, устата ѝ блестеше като вампирска.

Тя бе окачила на вратата на гардероба роклята, която я мамеше като смъртоносен пламък. Платът падаше от корсажа надолу в тясна, светеща колона. Тя никога не бе носила ярки цветове, но сега дръпна решително дрехата от закачалката и я нахлузи с един замах. Чак след като вдигна ципа, се сети да обуе чифт гащички.

Извърна се, за да се погледне в огледалото. Миниатюрните кехлибарени мъниста, гушещи се в гънките на дрехата, искряха като въглени. Диагоналното деколте на горницето оставяше открито едното рамо, а неравният подгъв се спускаше като огнени езици от средата на бедрото до прасеца. Роклята не беше подходяща нито за случая, нито за нейния стил, но тя бе решила да я носи на празника.

За подобен тоалет се изискваха убийствено високи тънки токчета, обсипани отпред с позлатени мъниста, но тя не разполагаше с такива, затова напъха нозе в бронзовите си сандали. *За да стъпча по-лесно сърцето ти на хиляди късчета.*

Погледна се в огледалото. Алените ѝ устни не хармонираха с цвета на роклята, а сандалите не бяха подходящи, но не ѝ пукаше. Беше забравила да изсуши косата си след душа и буйните ѝ руси къдрици бяха досущ като на майка ѝ в най-бурните ѝ времена. Тя си спомни мъжете, крясъците и ексцесиите, белязали живота на майка ѝ, но вместо да пристегне буйната грива с лента за коса, пръстите ѝ се пъгнаха в малките ножички за маникюр. Младата жена се втренчи за миг в тях, после ги вдигна към косата и започна да кълца.

Малките отрязани къдрици се навиваха около пръстите ѝ. Ножиците щракаха сърдито, движейки се все по-бързо и по-бързо, докато стилната ѝ прическа не се превърна в непокорна къдрава маса. Накрая Изабел свали златната гривна, хвърли я върху леглото и излезе от стаята.

Докато крачеше по пътеката, виеща се от фермерската къща към вилата, изпод токчетата на сандалите ѝ хвърчаха камъчета. „Вилата на ангелите“ изплува пред погледа ѝ и тя зърна тъмнокос мъж да се качва в прашното черно мазерати. Сърцето ѝ се разтупка, но тутакси заби в нормалния си ритъм. Беше само Джанкарло, който преместваше

спортната кола встрани от алеята, за да направи място за колите на гостите, които продължаваха да пристигат.

Денят беше твърде студен за толкова разголена рокля и въпреки че слънцето се бе скрило зад плътните сиви облаци, кожата ѝ продължаваше да гори. Тя прекоси градините към задната част на вилата, където местните хора вече бяха започнали да се събират. Някои от тях бърбеха под издигнатата наред поляната тента, други се бяха скупчили в лоджията. Джереми и няколко по-големи момчета ритаха футболна топка между скулптурите, докато по-малките момчета се пречкаха в краката им.

Изабел си бе забравила чантата. Нямаше пари, нито книжни кърпички и червило, химикалка или ментови бонбони. Нито тампони, ключове за кола или джобно ножче — нито един от предметите, с които се опитваше да се защити от суматохата на реалния живот. А най-лошото — нямаше пистолет.

Тълпата се раздели.

Още преди да я види, Рен долови, че се е случило нещо необичайно. Очите на Треиси се разшириха, а Джулия нададе тих вик. Виторио вдигна глава и промърмори позната италианска фраза, но когато Рен видя това, което бе завладяло всеобщото внимание, мозъкът му изгуби способността да приема.

Изабел гореше като факел.

Той гледаше занемял искрящия пожар на роклята ѝ, пламъците в очите ѝ, долови яростната енергия, излъчващата се на талази от нея, и устата му пресъхна. Нямаше ги спретнатите дрехи в неутрални тонове — всички онези удобни черни, бели и бежови одеяния, определящи нейния свят. А косата ѝ... Разрошените къдрици блестяха около главата ѝ — стил, за чието постигане фризьорите в Бевърли Хилс смъкваха стотици долари от клиентите си.

Червилото ѝ не беше в тон с роклята, нито обувките, но Изабел пламтеше с такава неумолима решителност, че той мигом застана нащрек. Беше се снимал една година в „Младите и неспокойните“. Беше чел сценариите и отлично знаеше какво се случва.

Коварната злодейка, сестрата близначка на Изабел, бе дошла в града.

---

[1] Един от най-старите и престижни театри, символ на английското театрално изкуство. — Б.пр. ↑

Изабел наблюдаваше Рен, който на свой ред също я наблюдаваше. Беше облечен целият в черно. Под тентата зад гърба му бяха подредени маси, застлани с яркосини покривки, украсени с керамични гърнета, преливащи от розови мушката. Но колоритните багри не можеха да я успокоят. От високоговорителите, монтирани от Джанкарло в лоджията, се разнасяше музика, а върху масите за сервиране вече бяха подредени чинии с ордьоври, подноси със сирена и купи с плодове.

В един миг погледите им се кръстосаха и гневът на Изабел избухна с нова сила. Този мъж беше неин любовник, ала тя нямаше ни най-малка представа какво се таи зад сребристите му очи, а и вече не я интересуваше. Въпреки цялата си физическа сила, той се бе оказал емоционален страхливец. Беше я излъгал по хиляди начини — с изкусителното си готвене и победния смях, със страстните си целувки и разтърсващото любене. Независимо дали го бе искал, или не, но всичко това представляваше неизречено обещание. Може би не за любов, но за нещо важно, а той го бе предал.

Андрея Киара вървеше към нея през градината. Изабел обърна гръб на Рен с неговите черни дрехи и не по-малко черно сърце и се отправи да посрещне градския лекар.

Рен едва се сдържаше да не строши нещо, докато гледаше как Изабел поздравява мазния брат на Виторио. Чу я да изрича задъхано името му, като старлетка от петдесетте. Киара ѝ отвърна с лигав поглед, вдигна ръката ѝ и я целуна. *Кретен.*

— Изабел, cara.

Cara, как ли пък не! Рен наблюдаваше как доктор Женкар я хваща под ръка и обикаля с нея групичките. Тя наистина ли си въобразяваше, че може да бие Рен в собствената му игра? Та тя се интересуваше от Андрея толкова, колкото той от Савана! Тогава защо поне не погледне към него, за да провери дали отровата ѝ действа?

Той вложи цялата сила на волята в погледа, призовавайки я да се обърне към него. Тогава ще може да се прозине насреща ѝ — последното доказателство, че най-последно се е превърнал в отявлен негодник. Той искаше да скъса с нея, нали? Сега би трябвало да е доволен, че тя флиртува с друг мъж, дори и да го правеше напук. Вместо това му се искаше да убие кучия син.

Появи се Треиси и го откъсна настрана, достатъчно далеч от останалите, за да му прочете едно яко конско.

— Е, как се чувстваш, когато ти го връщат тъпкано, с твоите камъни по твоята глава? Тази жена е най-хубавото, което ти се е случвало, а ти я захвърляш с лека ръка.

— Е, аз не съм най-хубавото, което на нея ѝ се е случвало, и ти дяволски добре го знаеш. А сега ме остави сам.

Едва се бе отървал от нея и ето че му се натресе Хари.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Напълно.

Толкова му липсваха нейната страст, доброта, безкрайната ѝ увереност. Сърцето му се свиваше от мъка, когато си припомняше, че тя почти го бе накарала да повярва, че той е много по-добър, отколкото смяташе. Рен се вгледа в прекрасната ѝ разрошена, зла двойничка и отчаяно пожела неговата спретната, търпелива Изабел да се върне, същата, от която толкова упорито се старал да се отърве.

Киара сложи ръка на рамото ѝ и Рен с усилие преглътна надигналата се ревност. Този следобед имаше мисия, която се надяваше да му донесе горчиво-сладко удовлетворение. Той искаше тя да разбере, че емоционалната инвестиция, вложена в него, поне малко си е заслужавала. Може би дори се надяваше, че ще заслужи една от усмивките ѝ, макар че не му се струваше много вероятно.

Първоначално Рен възнамеряваше да изчака, докато гостите се нахранят, и чак тогава да обяви огромната новина, но вече бе изгубил търпение. Това бе нещо, което трябваше да направи. Даде знак на Джанкарло да изключи музиката.

— Приятели, може ли да помоля за вниманието ви?

Един по един хората млъкнаха и се извърнаха към него: Джулия и Виторио, Треиси и Хари, Ана и Масимо, всички, които бяха помагали по време на гроздобера. Възрастните изшъткаха на децата да

замълчат. Рен пристъпи към осветената част пред тентата, а Изабел остана до Андрея.

Първо заговори на италиански, а после мина на английски, защото искаше да е сигурен, че тя няма да пропусне нито дума.

— Както знаете, скоро ще напусна Касалеоне. Но не мога да го направя, без да съм намерил начин да ви покажа колко ценя вашето приятелство. — Всички засияха насреща му и той превключи на английски. Изабел слушаше, ала той усещаше как гневът ѝ го облива на вълни, пенещи се в краката му, заплашващи да го погълнат.

Той измъкна кутията, която бе скрил под масата за сервиране, и я постави отгоре.

— Надявам се, че съм намерил точния подарък. — Планираше да засили напрежението с дълга реч, да ги подразни малко, но сърце не му даваше. Затова просто отвори капака.

Всички пристъпиха по-близо и наблюдаваха с любопитство, докато разтваряше опаковъчната хартия. Рен бръкна вътре, извади статуята „Утринна сянка“ и я вдигна високо.

Няколко секунди изтекоха в смаяно мълчание, после Ана приглушено изписка:

— Истинска ли е? Намерил си статуята?

— Истинска е — кимна той.

Джулия ахна и се хвърли в прегръдките на Виторио. Бернардо завъртя Фабиола във въздуха. Масимо вдигна ръце към небето, а Марта заплака. Останалите се спуснаха напред, закривайки единствения човек, чиято реакция Рен най-силно жадуваше да види.

Държеше високо „Утринна сянка“, за да могат всички да се насладят на гледката. Нямаше никакво значение, че той не вярваше в магическите сили на статуята. Те вярваха, а това бе най-главното.

Също като „Вечерна сянка“, голата фигура беше висока около шейсет сантиметра и само няколко сантиметра широка. Имаше същото благо изражение като мъжкия си двойник, но косата бе по-дълга и малките гърди подсказваха, че е женска. Отвсякъде се посипаха въпроси:

— Dove l'ha trovata?^[1]

— Com e successo?^[2]

— Dove era?^[3]

Виторио пхна пръсти в устата и пронизително изсвири, приканвайки ги да запазят тишина. Рен остави статуята на масата. Трейси мръдна няколко сантиметра настрана и той най-сетне успя да зърне Изабел. Очите ѝ бяха широко отворени, пръстите ѝ — притиснати към устните. Взираше се в статуята, не в него.

— Разкажи ни — обади се Виторио. — Разкажи ни как си я намерил.

Рен започна с телефонното обаждане на Джулия до Джоузи, когато я бе помолила да състави списък с подаръците, които Паоло ѝ бе изпратил.

— Отначало не забелязах нищо необичайно. После ми направи впечатление комплектът инструменти за камина.

Виторио пое рязко въздух. Като професионален екскурзовод, той бе разбрал преди останалите.

— „Ombra della Sera“ — промълви. — Никога не ми е хрумвало... — Извърна се към множеството. — Фермерът, който е намерил мъжката статуя в деветнайсети век, я е използвал като ръжен за камината, докато някой случайно не разпознал древната реликва. Паоло знаеше тази история. Чувал съм го да я разказва.

Рен няколко пъти бе преглеждал списъка, преди да си припомни как е била намерена другата статуя.

— Обадих се на Джоузи и я помолих да ми опише инструментите за камината. Тя каза, че били стари и много необичайни. Лопатка, маша и ръжен във формата на женска фигура.

— Нашата статуя — прошепна Джулия. — „Ombra della Mattina“.

— Джоузи се опитвала да забременее. Паоло го е знаел. Когато не успяла, той взел статуята от църквата и я опаковал сред другите подаръци, за да не заподозре нищо внучката му. Казал ѝ, че това е много ценен старинен комплект и тя трябва да го държи край огъня, защото щял да ѝ донесе късмет.

— И така и станало — рече Ана.

Рен кимна.

— Три месеца след получаването на статуетката, Джоузи била бременна с първото си дете. — Съвпадение, но никой нямаше да повярва.

— Защо Паоло толкова се е постарал да замаскира статуята като комплект инструменти за камина? — попита Трейси. — Защо просто

не я е изпратил такава, каквата си е?

— Защото се е боял, че внучката му ще го спомене пред Марта, а не е искал сестра му да знае какво е направил.

Пръстите на Марта усукваха нервно краищата на престилката ѝ. Засрамената жена започна да разказва на съгражданите си колко силно внучката ѝ искала да има деца и как сърцето на брат ѝ се късало от мъка заради нея. Въпреки че Паоло вече бе мъртъв, тя все още смяташе за свой дълг да го защити. Настояваше, че Паоло непременно е щял да върне статуята на града, след като научил за бременността на внучката си, но за нещастие, починал преди това. Настроената великодушно тъпа кимаше охотно в знак на съгласие.

Джулия взе статуетката и я притисна към гърдите си.

— Мина малко повече от седмица, откакто получих списъка от Джоузи. Как успя да я получиш толкова бързо?

— Помолих един мой приятел да отиде в дома ѝ и да я вземе. Той ми я изпрати в хотела в Рим преди два дни. — Освен това приятелят му познаваше ефективни начини да се избегнат митническите проверки.

— И тя се е съгласила да ни я върне?

— Тя вече има две деца, а и разбира колко важна е реликвата за града.

Виторио прегърна Рен и го разцелува по двете бузи.

— Сигурен съм, че говоря от името на жителите на Касалеоне, когато заявявам, че никога няма да успеем да ти се отблагодарим за това, което стори за нас.

После всички се нахвърлиха отгоре му, мъже и жени, млади и стари — щяха да го задушат с прегръдки и целувки. Всички, с изключение на Изабел.

Статуята минаваше от ръце в ръце. Джулия и Виторио сияеха. Трейси изписка тихо, когато Хари се опита да я привлече по-близо. Ана и Масимо се взираха с гордост в синовете си и с любов един в друг.

Единствено Рен беше прекалено нещастен, за да се включи във всеобщата радост. Не спираше да поглежда към Изабел, опитвайки се да види дали тя е проумяла, че поне в едно нещо той не я бе разочаровал. Ала посланието, изглежда, не бе стигнало до нея. Дори и

докато се смееше и шегуваше с останалите, Рен усещаше как гневът ѝ продължава да го изгаря.

Стефи се притисна към крака му.

— Изглеждаш тъжен.

— Кой, аз? Никога не съм бил по-щастлив. Я се огледай. Аз съм герой. — Той изтри с палец петънцето от шоколад в ъгълчето на устата ѝ.

— Аз мисля, че доктор Изабел ти е бясна. Мама каза... — Малкото ѝ челце съсредоточено се смръщи. — Няма значение. Мама все се цупи и мърмори. Тати ѝ каза, че трябва да е по-търпелива с теб.

— Ето, хапни солета — предложи Рен и тикна една в устата ѝ, за да спре бърборенето ѝ.

Ана и другите по-възрастни жени поканиха гостите да хапнат. Докато фигурката се предаваше от едно семейство на друго, започнаха тостовете и всички бяха в чест на Рен. Непривичен спазъм стегна гърлото му. Щяха да му липсват това място и тези хора. Някак си без да иска, неочаквано за самия него, Рен бе пуснал корени тук. Каква горчива ирония на съдбата, след като дълго нямаше да може да дойде отново. Дори и да се върне като грохнал старец, пак щеше да вижда разхождащата се из градината Изабел, очите ѝ, сияещи само за него.

Тя се бе настанила в другия край на масата, възможно най-далеч от него. От едната ѝ страна седеше Андрея, а Джанкарло от другата. И двамата не сваляха очи от нея. Тя беше като филм, пуснат на бързи обороти. При всеки жест къдриците ѝ подскачаха около главата. Очите ѝ блестяха. Сякаш бе заредена с електрическа енергия, ала като че ли единствено той съзираше гнева зад тази възбуда.

Вълнението бе изострило апетита на всички и супата бързо изчезна. Изви се студен вятър и някои от жените наметнаха пуловерите си, но не и Изабел. Голите ѝ ръце искряха от гневна жар.

Върху масата се появиха огромни купи с лингуини с миди, залети с доматен сос, и чинии с апетитно ризото и всички се нахвърлиха на вкусната храна. Събитието бе едно от тези, на които Рен най-много се наслаждаваше — приятели, прекрасни блюда, превъзходно вино и въпреки това никога в живота си не се бе чувствал по-нешастен. Джулия и Виторио крадешком се целунаха. Съдейки по изражението на Трейси, Хари я опипваше под масата. Рен искаше да опипва и гали Изабел.

Облаците се сгъстиха, дърветата се огъваха под напора на вятъра. Бушуващата в гърдите ѝ яростна енергия не ѝ даваше мира, но всеки път щом Изабел скочеше да грабне някоя чиния, Рен очакваше да се строши на хиляди парчета в ръцете ѝ. Всички мъже търсеха вниманието ѝ, привлечени от нея, като че ли кожата ѝ бе намагнетизирана. Тя разливаше вино върху покривката, докато доливаше чашите. Събори купата с прясно масло. Но не беше пияна. Едва бе докоснала чашата си.

Слънцето се спусна ниско, облаците потъмняха и напълно забулиха небето, но градът си бе върнал святата реликва и настроението ставаше все по-празнично. Джанкарло усили музиката и някои от двойките започнаха да танцуват. Изабел се бе наклонила още по-близо към Андрея и го слушаше с такъв вид, сякаш всяка дума, излизаща от устата му, беше капка мед, която тя искаше да оближе. Рен изви силно пръсти и кокалчетата му изпукаха.

Когато се появиха бутилките с грапа и винсанто, Андрея се изправи.

— Танцувай с мен — чу го Рен да казва на Изабел, надвиквайки глъчката на хората и музиката.

Тентата заплющя под вятъра. Тя стана и хвана ръката му. Докато вървяха към лоджията, краищата на пламтящата ѝ пола искряха около коленете ѝ. Тя отметна глава и къдриците ѝ се разлетяха. Очите на Андрея изпиваха гърдите ѝ, докато палеше цигара.

Изведнъж, с рязко движение, тя я измъкна от устата му и я пъкна между устните си.

Рен скочи толкова бързо, че едва не събори стола си. Преди тя да се закашля от първото вдишване на дима, той вече беше редом с тях.

— Какво, *по дяволите*, си мислиш, че правиш?

Тя издуха облак дим в лицето му.

— Купонясвам.

Рен метна на Андрея погледа, който през целия следобед пазеше специално за него.

— Ще ти я върна след няколко минути, приятелче.

Тя не се възпротиви, но докато я отвеждаше, докосването до кожата ѝ опари пръстите му. Без да обръща внимание на развеселените погледи на околните, Рен я бутна зад най-отдалечената статуя.

— Да не си откачила?

— Майната ти, загубеняко! — озъби се тя и издуха нов облак дим във физиономията му.

Той изпита неустойимо желание да измие устата ѝ със сапун, но нямаше право — той я бе докарал дотук. Вместо да потуши гнева ѝ с целувки, Рен се наежи като последен тъпак.

— Надявах се, че ще можем да поговорим, но ти очевидно не си в настроение за разумен разговор.

— Напълно си прав. А сега се разкарай от пътя ми!

Той никога досега не се бе защитавал, но обстоятелствата го налагаха.

— Изабел, нямаше да се получи. Ние сме твърде различни.

— Светицата и грешникът, нали?

— Ти очакваш прекалено много, това е бедата. Постоянно забравяш, че аз съм същият този тип, на когото върху челото е изписано: „Непоправим пройохода“. — Стисна в юмруци отпуснатите до тялото си ръце. — Един репортер ме откри, докато бях в Рим. Чул слухове за нас. Аз отрекох всичко.

— Присиш си значка на бойскаут?

— Ако пресата надуши, че имаме връзка, ще изгубиш и малкото доверие, което ти е останало. Не разбираш ли? Всичко стана прекалено сложно.

— Разбирам, че ми се повръща от теб. Разбирам, че ти дадох нещо важно, а ти не го пожела. И последно: разбирам, че никога повече не искам да те видя. — Тя захвърли цигарата в краката му и се отдалечи. Роклята ѝ се развя, сякаш гневни пламъци обвиха краката ѝ.

Няколко минути Рен остана неподвижен, опитвайки се да си възвърне самообладанието. Трябваше да поговори с някой разумен човек — да получи съвет — но един поглед към лоджията бе достатъчен, за да разбере, че най-мъдрият съветник на света в момента танцуваше мръсен танц с италиански лекар.

Вятърът прониза копринената му риза и усещането за невъзвратима загуба едва не го повали на колене. И в този момент Рен разбра. Той обичаше тази жена с цялото си сърце и раздялата с нея беше най-голямата грешка в живота му.

И какво, като беше прекалено добра за него? Тя бе най-силната жена, която познаваше, достатъчно жилава и корава, за да укроти и самия дявол. Ако си го поставеше за цел, накрая щеше да го вкара в

правия път. По дяволите, той не я заслужаваше, но това означаваше, че ще трябва да направи всичко по силите си, за да не ѝ позволи тя да го осъзнае.

Само че Изабел умееше да прониква в душите на хората. Тя не беше някоя повърхностна, емоционално нестабилна жена, привлечена от красиво лице. Ами ако всичко, което бе казала за него, беше истина? Ами ако тя беше права? Ако той дотолкова бе свикнал да гледа на себе си през отдавна остарелите очила, че не можеше да види човека, в който се е превърнал?

Само при мисълта му се зави свят. Свободата, която новата визия за собствената му личност можеше да му донесе, откриваше твърде много възможности, но сега не беше времето да мисли за тях. Първо трябваше да се опита отново да поговори с нея, да ѝ каже какво изпитва, ала в душата му се прокрадна ужасяващото предчувствие, че това няма да е толкова лесно.

До днес той можеше да се закълне, че тя притежава безгранична способност да прощава, но вече не беше толкова сигурен. Загледа се в Изабел, докато танцуваше. Тази вечер имаше нещо различно у нея, което не бе свързано с накълцаната ѝ коса, с роклята, нито дори с гнева ѝ. Нещо...

Погледът му се спря върху голата ѝ китка и паниката, която толкова дълго се опитваше да потисне, го цапардоса като съкрушителен удар. Гривната ѝ я нямаше. Устата му пресъхна, когато всички късчета си дойдоха по местата и той проумя причината за пълната ѝ промяна.

Изабел бе забравила да диша.

Ръцете на Изабел се свиха в юмруци, въздухът не можеше да проникне в дробовете ѝ. Тя се отдръпна от Андрея и промушвайки се между танцуващите, се добра до края на лоджията. Всички лица около нея сияеха от щастие, но вместо да я успокои, тяхната радост още по-силно разпалваше гнева ѝ.

Край нея притичаха шумна група деца. Андрея си проправяше път към нея, за да разбере какво не бе наред. Изабел се обърна и препъвайки се, изчезна в градината. От вятъра един от кепенците на прозорците се бе откачил от пантата и се удряше в стената на къщата.

Гневът я разкъсваше, но вече не бе насочен към Рен, а към самата нея. Оранжевата рокля изгаряше кожата ѝ като киселина. Тя искаше да я разкъса, да приглади косата си, да изтрие целия грим от лицето си. Искеше да възвърне спокойствието, самообладанието, вярата в порядъка на живота — всичко, което ѝ бе ограбено преди три нощи, когато четеше онези писма и се молеше край огъня.

Тентата се издуваше като корабно платно на вятъра. Децата пицяха, момчета и момичета се блъскаха прекалено близо до стълбовете. Профучаха покрай масата, на която стоеше статуетката. Изабел се втренчи в нея — самотна женска фигурка, носеща силата на живота.

Прегърни...

Думата я зашлеви. Не беше тихият шепот на вътрешния глас, отговорът на молитвите ѝ край огъня през онази нощ, шепотът, който така и не бе успяла да различи. Това беше вик.

Прегърни...

Тя впери поглед в статуетката. Не искаше да прегръща. Искеше да разрушава. Стария си живот. Старото си „аз“. Ала твърде много се боеше от това, което я очакваше от другата страна.

Рен се запъти към нея през градината. Лицето му бе угрижено. Тичащите момчета дюдюкаха; момичетата пицяха. Изабел пресече пътеката и се отправи към „Утринна сянка“.

Прегърни...

Имаше нещо повече. Тя го знаеше. Гласът щеше да ѝ каже още нещо.

Прегърни...

Ана извика, заповядваше на децата да стоят по-далеч от тентата. Но предупреждението ѝ закъсня. Момчето, тичащо най-отпред, се препъна и се стовари върху ъгловия стълб.

Прегърни...

— Изабел, внимавай! — изкреця Рен.

Тентата се заклати.

Гласът изрева в главата ѝ и изведнъж я обхвана невероятна радост.

Прегърни хаоса!

Тя грабна фигурката изпод падащата тента и хукна да бяга.

- [1] Къде я намери? (ит.). — Б.пр. ↑
- [2] Как успя? (ит.). — Б.пр. ↑
- [3] Къде беше? (ит.). — Б.пр. ↑

Подреденият свят на Изабел се разцепи и тя се вряза в сърцевината на разлома. Гласът я преследваше по петите, отекуваше в главата ѝ. *Прегърни хаоса!*

Младата жена заобиколи тичешком къщата, притиснала прекрасната статуетка към гърдите си. Искаше да полети, ала нямаше криле, нито самолет. Нямаше дори кола. Имаше единствено...

Мазератито на Рен.

Тя хукна към автомобила. Гюрукът бе свален и в този ден на хаоса тя видя ключовете да висят от стартера, където Джанкарло ги бе оставил. Изабел се спря, целуна фигурката и я хвърли на пасажерската седалка. После запретна полите на роклята и се прехвърли над вратата.

Мощният двигател изрева, щом завъртя ключа в стартера.

— Изабел!

От трите страни мазератито бе блокирано от други коли. Тя изви волана, натисна педала на газта и полетя като стрела през поляната.

— Изабел!

Ако беше сцена от някой от филмите му, Рен щеше да се озове за секунди на терасата и да скочи от там в колата, която профучаваше отдолу, но това бе реалният живот и цялата власт беше в Изабел.

Тя продължи да се носи по поляната, между редовете от храсти към шосето. Клоните шибаха вратите на автомобила, изпод колелата летеше пръст. Един дебел стърчащ клон отнесе огледалото за задно виждане, докато лавираше между кипарисите в опит да достигне алеята за коли. Гумите задраха в чакъла. Тя превключи скоростта и мазератито поднесе, когато сви рязко към шосето, оставяйки всичко и всички зад гърба си, устремена към върха на планината.

Прегърни хаоса.

Вятърът развяваше косата ѝ. Тя погледна към фигурката на седалката до нея и се засмя.

Дървената табела се разцепи на трески в калника, когато взе първия завой. На следващия помете изоставен курник. Черните облаци

се трупаха по-ниско в небето. Тя си спомняше пътя към руините на замъка от деня, когато двамата с Рен бяха идвали на шпионска мисия, но явно бе подминала отбивката и трябваше да направи обратен завой през някакво лозе. Когато най-после излезе на правилния път, цялата кола бе нашарена с дълбоки драскотини. Докато изкачваше стръмния склон, Изабел натискаше докрай педала на газта. Мазератито се наклони и хлътна в една дълбока дупка малко преди да достигне върха. Изабел изключи двигателя, грабна статуетката и изскочи от колата.

Сандалите ѝ се плъзгаха по камъните. Тук, на високото, вятърът духаше по-силно, но дърветата я засланиха. Притиснала здраво фигурката към гърдите си, младата жена продължи да се катери нагоре.

Стигна до края на пътеката и се озова на малка поляна. Поривът на вятъра я подхвана, тя се олюля, но не падна. Пред нея руините чернееха на фона на сивото небе, а тъмните облаци се тълпяха толкова ниско над главата ѝ, че ѝ се искаше да потопа пръсти в тях.

Тя се приведе, за да се защити от вятъра, и пое през полуразрушените арки и останките от стражевите кули към стената в самия край. С една ръка се хващаше за камъните, в другата стискаше статуетката, но най-после се добра до върха. Опълчвайки се на бушуващия вятър, Изабел се изправи в цял ръст.

Обзе я чувство на екстаз. Безмилостният вятър подмяташе полите на роклята ѝ, облациите кипяха над главата ѝ, а светът лежеше долу в краката ѝ. Най-накрая разбра това, което ѝ се бе изплъзвало досега. Тя никога не бе мислила за малките неща. Не, винаги бе мислила прекалено мащабно и бе пропуснала и забравила за всичко онова, което в действителност искаше да има в живота си. Сега знаеше какво трябва да направи.

Обърна лице към небето и се покори на мистерията на живота. На безпорядъка, смута, възхитителното вълнение. Изабел разкрачи крака, вдигна статуята високо над главата си и се врече на боговете на хаоса.

Суматохата, настъпила след срутването на тентата, забави Рен и Изабел вече беше в мазератито, когато той стигна до предния вход на вилата. Бернардо тичаше по петите му, но тъй като днес не беше

дежурен, беше дошъл с личното си рено, вместо с полицейската кола. Двата скочиха в реното и потеглиха след Изабел.

Рен много скоро отгатна накъде се бе насочила тя, но реното не можеше да се мери с неговото мазерати. Когато най-после се добраха до подножието на пътеката, Рен бе плувнал в студена пот.

Успя да убеди Бернардо да остане при колите и се отправи след Изабел. Взе на бегом разстоянието от началото на пътеката до руините на замъка. Космите на врата му настръхнаха, когато я видя в далечината. Тя се бе изправила на върха на рушащата се стена — пламтящ силует на фона на море от разбеснели се облаци. Вятърът плющеше по крехкото ѝ тяло, а развятият асиметричен подгъв на роклята ѝ я обгръщаше като оранжеви пламъци. Лицето ѝ бе извърнато към небесата, двете ѝ ръце бяха вдигнати, а едната държеше високо статуетката.

В далечината светкавица проряза небето, но от мястото, където стоеше Рен, му се стори, че е изскочила от пръстите ѝ. Тя беше Моисей в женски облик, приемаща от Бог вторите скрижали с десетте Божии заповеди.

Той вече не си спомняше нито един от своите добре обосновани, разумни доводи, с които се бе убедил, че трябва да се раздели с нея. Тя беше дар — дар, който не бе имал смелостта да приеме. И сега я гледаше със затаен дъх и изпълнен с благоговение как се възправя безстрашно срещу природните стихии. Да я изтрие от живота си, бе все едно да се отрече от душата си. Тя беше всичко за него — приятел, любовница, съвест, страст. Тя бе отговорът на всички молитви, които никога не бе имал нито достатъчно смелост, нито здрав разум, за да изрече на глас или да признае пред себе си. И ако не беше толкова идеален за нея, както му се искаше да бъде, щеше да се наложи Изабел да работи по-упорито и усилено, за да го издигне до своето съвършенство.

Рен видя как още една огнена стрела излетя от пръстите ѝ. Първите дъждовни капки паднаха на челото му, а вятърът изпъна ризата му. Той се затича. По древните камъни. През гробовете на предците. През самото време, за да стане част от нейната буря.

Изкачи се на стената до нея. Вятърът виеше толкова силно, че тя не чу приближаването му, но само смъртните можеха да бъдат

изненадани или смутени; тя не подскочи, нито трепна, когато разбра, че вече не е сама. Просто отпусна ръце и се извърна към него.

Той копнееше да я докосне, да усмири дивите кичури, развени над главата ѝ, да я притегли в прегръдките си, да я целува и люби, но нещо невъзвратимо се бе променило и кръвта му се вледени при мисълта, че това може да е любовта ѝ към него.

Още една мълния разтърси небесата. Тя нехаеше за опасността, но той изтръпна от страх и издърпа статуята от скованите ѝ пръсти. Понечи да я хвърли на земята, където повече нямаше да служи като гръмоотвод, но изведнъж се сепна и се втренчи в металната фигура. Усети как силата ѝ вибрира в ръката му, пронизва тялото му. В този миг Рен осъзна, че Изабел не е единствената, която се обричаше. Време беше да даде своя обет — обет, който противоречеше на всички мъжки инстинкти, които притежаваше.

Следвайки примера ѝ, Рен обърна лице към небето и вдигна високо статуята. Първо Изабел принадлежеше на Бог — той го разбираше. След това принадлежеше на себе си — в това нямаше съмнение. И чак след това принадлежеше на него. Такава бе природата на жената, в която се бе влюбил. Така да бъде.

Отпусна ръката със статуята и се извърна към нея. Тя го наблюдаваше с непроницаемо изражение. Той не знаеше какво да прави. Имаше опит със смъртните жени, но богините бяха нещо съвсем друго, а той жестоко бе разгневил тази.

Развятата пола на роклята ѝ го шибна под коленете, а дъждовните капки се превърнаха в яростни жила. Завладя го неистово безумие. Да я докосне означаваше смъртен риск, ала нямаше сила на земята, която да го възпре. Ако не действа, щеше завинаги да я изгуби.

Преди смелостта да го напусне, Рен я дръпна рязко към себе си. Тя не се превърна в пепел, както се страхуваше, а посрещна целувката му с настървение. Мирът и любовта, някак си разбра той, сега бяха подвластни на по-покорните ѝ сестри. Тази богиня бе обладана от жажда за завоевания и острите ѝ зъби се впиха в долната му устна. Никога досега не се бе чувствал толкова близо до смъртта — или до живота. Докато вятърът и дъждът вилнееха край тях, той я свали от стената и я притисна към камъните.

Тя можеше да се възпротиви, да се бори с него — той го очакваше — ала не го стори. Пръстите ѝ трескаво задърпаха дрехите

му. Той беше простосмъртният, когото тя бе избрала да задоволи страстта ѝ.

Рен вдигна полата на кръста ѝ и разкъса гащичките ѝ. В една част от мозъка му, която все още бе способна да разсъждава, се мярна въпросът каква ли бе съдбата на този, дръзнал да обладае богиня, но вече нямаше избор. Дори и страхът от смъртта не можеше да го спре.

Камъните режеха ръцете му, краката ѝ, ала тя разтвори бедра. Беше влажна. Влажна и настървена под пръстите му. Той разтвори по-широко краката ѝ и влезе в нея.

Тя подложи лице под дъжда, докато той продължи да прониква все по-навътре с мощни тласъци. Целуваше бясно шията ѝ, тя обви крака около бедрата му, всмуквайки силата му още по-надълбоко, използвайки го така, както той използваше нея.

Двамата се бореха заедно, заедно изкачваха висини. Бурята блъскаше телта им, пришпорвана от духовете на древните, някога любили се край тези стени. *Обичам те!*, изкрещя той, но думите останаха в главата му, защото бяха твърде слаби, за да изразят необятните му чувства.

Тя се вкопчи по-здраво в него и изсъска в ухото му:

— Хаос.

Той изчака до самия край, до последния момент, преди да се изгубят — онова сребристо мигновение, отделящо ги от вечността. Тогава Рен обви пръсти около статуята и я притисна силно към хълбока ѝ.

Нова светкавица раздра небето и те полетяха във водовъртежа на бурята.

След това тя не промълви нито дума. Те се придвижиха от стената, за да се подслонят под дърветата. Той оправя дрехите си и двамата поеха през развалините към пътеката. Без да се докосват.

— Дъждът спря. — Гласът му бе дрезгав и натежал от емоции. Държеше „сянката“ в ръце.

— Мислила съм прекалено мащабно — рече тя накрая.

— И сега ли? — попита Рен, макар да нямаше представа за какво говори тя. Преглътна буцата, заседнала на гърлото му. Ако не го направи както трябва от първия път, нямаше гаранции за дубъл. — Обичам те. Знаеш го, нали?

Тя не отговори — дори не го погледна. Беше твърде късно, точно както се боеше.

Двамата продължиха да вървят под акомпанимента на падащите капки от листата на дърветата. В края на пътеката Рен видя Бернардо, застанал до мазератито. Беше извадил колата от дупката и сега закрачи насреща им с нещастно, но решително изражение.

— Синьора Фейвър, съжалявам да го кажа, но вие сте арестувана.

— Едва ли е необходимо — възрази Рен.

— Тя е повредила чужда собственост.

— Не е станало кой знае какво — изтъкна Рен. — Аз ще се погрижа.

— Но как ще се погрижите за живота на тези, които тя е застрашила с безразсъдното си шофиране?

— Това е Италия — не се предаваше Рен. — Тук всички шофират безразсъдно.

Но Бернардо бе съвестен служител, верен на своя дълг.

— Аз не измислям законите. Signora, налага се да дойдете с мен.

Ако това беше филм, тя щеше да се вкопчи в ръката на Рен, треперейки от страх, но това беше Изабел, която само кимна.

— Разбира се.

— Изабел...

Без да му обръща внимание, тя се плъзна на седалката на реното на Бернардо. Останал сам, Рен дълго гледа след отдалечаващата се кола, докато изчезна зад завоя.

После се обърна и се втренчи в мазератито. Страничното огледало бе изчезнало, дълбока драскотина грозеше страничната врата, ала не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че той я бе тласнал към подобно опасно безумство.

Пъхна ръце в джобовете. Навярно не биваше да подкупва Бернардо с обещанието, че ще дари на полицейския участък нов, супермодерен компютър, ако я арестува. Но какво друго можеше да направи, за да е сигурен, че тя няма да замине, преди да има възможността да оправи тази каша? Със свито сърце Рен се отправи към колата.

Единствената светлина в килията идваше от примигващата флуоресцентна лампа с телена предпазна решетка. Минаваше девет и Изабел не бе виждала никого, освен Хари. Малко след като я заключиха, той бе дошъл да ѝ донесе сухи дрехи, които Трейси бе приготвила. В коридора се чува стъпки и когато Изабел вдигна глава, видя, че вратата се отваря.

Влезе Рен и изпълни тясното помещение. Дори тук съумяваше да завладее сцената. Тя не се опита да отгатне изражението му. Той беше актьор и можеше да пресъздаде всяка емоция, която пожелаеше.

Вратата се затвори зад гърба му и ключалката щракна.

— Обезумях от притеснение — оповести той.

Не приличаше на обезумял. Изглеждаше по-скоро решителен, но напрегнат. Тя остави настрани бележника, подпрян на коленете ѝ. Беше го измолила от Бернардо.

— Явно затова са ти били необходими цели три часа, за да се появиш.

— Трябваше да се обадя на няколко места.

— Е, това обяснява всичко.

Той се приближи и се вгледа притеснено в нея.

— Онази лудост на върха на планината... Нещата малко загрубяха. Добре ли си?

— Аз съм доста издръжлива. Защо, да не би да ти причиних болка?

Устните му се стиснаха на тънка черта. Усмивка или гримаса, тя не можа да реши. Той пъкна ръка в джоба си и тутакси я извади.

— Какво искаше да кажеш с това, че си мислила прекалено мащабно?

Изабел вече знаеше какво е мястото ѝ в този свят и не виждаше причина да не му обясни.

— Говорех за живота си. Винаги съм съветвала хората да преследват големи цели, но накрая осъзнах, че понякога тези цели може да са прекалено мащабни. — Тя се отмести към края на тясното легло.

— Не схващам за какво говориш.

— Оказва се, че съм мислила толкова мащабно, че съм забравила какво действително искам от живота.

— Да помагаш на хората! — пламенно заяви той. — И нито за миг не си го забравила.

— Това беше просто дейност. — Тя стисна ръце в скута си. — Не са ми нужни пълни зали. Не ми е нужна разкошна къща близо до Сентръл Парк, нито гардероб, пълен с маркови дрехи. Накрая всичко това ме задушаваше. Моята кариера, моите вещи... всички те откраднаха от мен безценния дар на времето и аз изгубих своето проникновение.

— И сега то се е върнало. — Беше заключение, не въпрос. Рен усещаше, че нещо много важно се е променило в нея.

— Върна се. — Изабел бе изпитала много по-голямо удовлетворение, докато помагаше на Хари и Трейси, отколкото от последната си лекция в „Карнеги Хол“. Повече не желаше да бъде гуру на масите. — Смятам да открия малка консултантска практика. Непретенциозен кабинет в работническо предградие. Ако хората не могат да плащат, няма проблем. Ако могат, още по-добре. Ще живея скромно.

Очите му се присвиха и той я прониза с погледа си на наемен убиец.

— Боя се, че ти нося новини, които могат да осуетят този простичък план.

Тя вече бе приела теорията на хаоса и спокойно го чакаше да продължи.

Той пристъпи по-близо и надвисна над нея, но Изабел изпита по-скоро интерес, отколкото страх.

— Когато открадна статуята, ти съумя да настроиш против себе си целия град.

— Не съм я откраднала. Взех я назаем.

— Никой не го знаеше и сега местните жители искат властите да те опандизят поне за десет години.

— Десет години?

— Повече или по-малко. Обмислях идеята да се свържа с американското посолство, но това е твърде рисковано.

— Можеш да споменеш колко пари съм изръсила на данъчните за тази година.

— Не смятам, че е добра идея да напомняме за престъпното ти минало. — Той опря рамо на нашарената с графити стена. Сега

изглеждаше много по-уверен, отколкото когато пристигна. — Ако беше италианска гражданка, навярно нямаше да те арестуват, но фактът, че си чужденка, усложнява ситуацията.

— Явно ще имам нужда от адвокат.

— Адвокатите в Италия още повече оплитат нещата.

— Какво искаш да кажеш? Че трябва да остана в затвора?

— Не и ако се придържаме към моя план. Малко е краен, но имам всички основания да вярвам, че с негова помощ за нула време ще те измъкнем от тук.

— Въпреки това, колкото и да е странно, не изгарям от желание да го чуя.

— Аз имам двойно гражданство. Ти знаеш, че майка ми беше италианка, но не помня дали съм ти споменавал, че съм роден в Италия.

— Не, не си.

— Тя е била на частно парти в Рим, когато съм се родил. Аз съм италиански гражданин и се боя, че това означава, че трябва да се оженим.

Смайващото му изявление я накара да се изстреля като пружина от леглото.

— Какви ги дрънкаш?

— Говорих с представители на местната власт и по техния си заобиколен начин те ме осведомиха, че няма да те държат в затвора, ако си италианска гражданка. А тъй като и без това си бременна...

— Не съм бременна.

Той ѝ метна суров поглед изпод страховито извитите вежди.

— Очевидно си забравила какво правихме преди няколко часа и къде точно се намираше онази статуя през това време.

— Ти не вярваш в нейните сили.

— И откога? — Той вдигна ръка. — Не ми се мисли що за адско изчадие сме заченали на онзи връх. Когато се сетя за онази буря... — Той драматично потрепери и се хвърли в нова атака. — Имаш ли някаква представа какви усилия са нужни, за да се възпита и отгледа подобно малко дяволче? Като за начало — търпение. За щастие, ти го имаш в изобилие. Строгост — бог знае колко си строга и непреклонна. И мъдрост. Е, достатъчно по този въпрос. С две думи: ти си на ход да приемеш или не предизвикателството.

Тя го зяпна слисано.

— Аз възнамерявам да изпълнявам своята част от задълженията, не мисли, че ще се скатая. Дяволски ме бива да обучавам малките хитреци как да ползват гърне.

Ето какво става, когато приемеш с отворени обятия хаоса в живота си. Но Изабел дори не мигна.

— И аз трябва да забравя как ти избяга като последен страхливец, когато се оказах твърде много за теб?

— Високо ще оценя този жест на забрава. — Той я погледна с нещо подобно на молба. — И двамата знаем, че се налага още доста да поработиш върху личността ми. Освен това съм ти донесъл подарък, който може да ти помогне да забравиш.

— Купил си ми подарък?

— Е, не точно купил. Един от онези телефонни разговори, които проведох, след като те хвърлиха в затвора, беше с Хауард Дженкс.

Стомахът ѝ се свлече в петите.

— Само не ми казвай, че си отказал да се снимаш във филма.

— О, напротив, ще се снимам във филма. Но двамата с Оливър Крейг ще си сменим ролите.

— Не разбирам.

— Аз ще играя Нейтан.

— Нейтан е герой.

— Именно.

— Той е скучен задръстеняк.

— Да кажем, че просто не му достига тестостерон.

Изабел се свлече върху леглото и се опита да си представи Рен в ролята на завения чудака, заекващия Нейтан с благите маниери. Бавно поклати глава.

— Ще бъдеш идеален.

— И аз така мисля — заяви той доволно. — За щастие, Дженкс е проникателен мъж и тутакси схвана идеята. Крейг е на седмото небе от щастие. Казах ти, че прилича на църковен певец. Тръпки ме побиват само като си помисля, че ще играе Стрийт.

Тя го погледна.

— Направил си го заради мен?

Той се забави с отговора, явно водеше вътрешна борба, но накрая сведе смутено очи.

— Направих го най-вече заради себе си. Няма да спра да играя лоши момчета, не си го помисляй нито за миг, но нямаше да се справя с ролята на Стрийт. Освен това отдавна е време да изляза извън познатите рамки. Не съм чак толкова лош. Време е да го приема. А ти, любов моя, не си чак толкова добра. Виж само кой от двама ни в момента е окошарен.

— Това ми дава шанс да обмисля идеята за нова книга.

— А какво стана със старата? За овладяването на личната криза?

— Най-сетне проумях, че не всяка криза може да бъде овладяна.

— Тя обгърна с поглед килията. — Колкото и да искаме да сме в безопасност, не можем да се предпазим от всичко. Ако искаме да живеем пълноценно, трябва да приемем хаоса.

— Да се омъжиш за мен, ми се струва добро начало.

— Само че хаосът има свои собствени начини да ни намира. Не е нужно ние да го търсим.

— Все пак...

— Не мога дори да си представя колко труден ще бъде бракът ни — въздъхна тя. — Дори ежедневието ни няма да е лесно. Всеки от нас има кариера. И къде ще живеем?

— Ти ще го измислиш за нула време. Можеш да започнеш да съставяш списъци. Не си забравила как се прави, нали? А докато се занимаваш с това, аз ще се погрижа за наистина важните неща.

— Като например?

— Ще обзаведа нашата кухня. Всичко трябва да бъде по последна дума на техниката. Искам нисък плот, за да могат нашите деца да се научат да готвят, макар че ще държим по-далеч от ножовете това дяволче, което носиш в момента. Голяма трапезария...

— Не съм бременна.

— А аз съм напълно сигурен, че си. Отдай го на мъжката интуиция.

— Защо такава кардинална промяна, Рен? Какво се случи с теб?

— Ти ми се случи. — Той се приближи и седна на леглото до нея, но не я докосна, само се вгледа настойчиво в очите ѝ. — Знаеш ли, ти ме изплаши до смърт. Когато нахлу в живота ми, го преобърна с главата надолу. Ти разпердушини всичко, обърка представите, които имах за себе си, накара ме да мисля по нов начин. Зная какъв съм бил, но сега най-после съм готов да разбера какъв наистина съм станал.

Цинизмът постепенно започва да уморява, Изабел, а ти... ме усмири, донесе ми покой. — Пружините на леглото изскърцаха, когато той скочи и изведнъж се развилня: — И да не си посмяла да ми кажеш, че си спряла да ме обичаш, защото ти все още си по-добрата от двама ни и аз разчитам на теб да се грижиш за сърцето ми далеч по-добре, отколкото аз се грижих за твоето.

— Разбирам.

Той закричи из килията.

— Зная, че бракът с мен ще е пълна бъркотия. Две кариери. Деца. Различни пътни графици. Ще ти се наложи да отблъскваш постоянните атаки на пресата, които толкова се старая да избягвам. Папараци ще клечат в храстите, на всеки шест месеца в таблоидите ще гръмват пикантни истории за това, че те бия или че се друсаш. Ще има външни снимки и жените ще ми налитат като мухи на мед. Всеки път, когато снимам любовна сцена с някоя красива актриса, ти надълго и нашироко ще ме уверяваш, че това ни най-малко не те притеснява, а после ще намирам любимите си ризи с отрязани ръкави. — Извъртя се и възбудено размаха пръст към нея. — Но жената, която стоеше днес на онази стена, е достатъчно силна, за да се изправи пред цяла армия. И искам още в тази секунда да чуя от теб, че тази жена не е останала на върха на планината.

Тя вдигна ръце.

— Добре. Защо не?

— Защо не?

— Ами да.

Ръцете му се отпуснаха.

— И това ли е всичко? Аз изливам сърцето си. Обичам те толкова много, че шибаните сълзи ще рукнат всеки миг. И в замяна получавам: „Защо не?“.

— А ти какво очакваше? Да се хвърля на врата ти, защото най-после ти е дошъл умът?

— Толкова много ли искам?

Гордостта вървеше ръка за ръка с хаоса и Изабел го изгледа като строга майка немирното си дете.

Рен отново се напуши, а в очите му засвяткаха гневни мълнии.

— И кога смяташ, че ще си готова? Да ми се хвърлиш на врата, имам предвид.

Изабел потъна в размисъл. Арестът ѝ беше негово дело. Веднага го бе разбрала. Колкото до абсурдната история да се омъжи за него, за да излезе от затвора, дори един идиот не би се вързал. При все това мръсните номера бяха част от това, което го правеше Рен Гейдж, а доколко искаше да го промени?

Никак, защото дълбоко в душата си той беше безкрайно почтен. Той я разбираше както никой друг, дори по-добре от самата нея. И какъв по-добър водач би могла да намери в света на хаоса? И не на последно място — сърцето ѝ преливаше от любов към него, въпреки че не беше много похвално за нея, задето изпитваше такова огромно удоволствие да гледа притесненото му лице и тревожно смръщеното му чело. Каква плетеница от противоречия представляваше самата тя! И колко прекрасно бе да не се налага повече да се бори с тях!

Ала все пак трябваше да му го върне заради ареста и реши да внесе малко напрежение.

— Може би трябва да ти изредя всички причини, поради които не те обичам?

Рен пребледня, а в душата ѝ избухнаха малки фойерверки на щастие. Що за гадина се беше извъдила?

— Не те обичам, защото си божествен красавец, макар Бог да ми е свидетел, че съм благодарна за това. — Вълната на облекчение, която се разля по лицето му, едва не я размекна, но толкова ѝ се искаше да се позабавлява още малко, а и нямаше смисъл да се предава толкова бързо, нали? — Не те обичам, защото си богат, защото и аз съм била богата и това е по-трудно, отколкото изглежда. Не, твоите пари определено са недостатък. И не те обичам, защото си невероятен партньор в леглото. Ти си изумителен, защото имаш прекалено много практика, а това не ме прави щастлива. А и не бива да забравяме, че си актьор. Дълбоко се заблуждаваш, ако си мислиш, че ще гледам с безразличие онези любовни сцени. Всяка една от тях ще ме кара да подивявам и *ще* те наказвам.

О, виж го ти! Имаше нахалството да се усмихва! Изабел се опита да измисли нещо достатъчно ужасно, за да изтрие тази усмивка от лицето му, но същите сълзи, които блестяха в очите му, започнаха да напират в нейните, затова се предаде.

— А най-вече те обичам, защото си безкрайно мил и добър и ме караш да вярвам, че мога да покоря света.

— Не се съмнявам, че можеш. — Гласът му бе натезал от емоции. — И ти обещавам, че ще те забавлявам, докато го правиш.

Двамата се взираха един в друг, но толкова искаха да удължат този миг на сладостно очакване, че никой не понечи да приближи другия.

— Мислиш ли, че ще можеш да ме изкараш от затвора още сега? — попита тя и с мъка прикри усмивката си, когато той неловко запристъпя от крак на крак.

— Виждаш ли, онези разговори ми отнеха малко повече време, отколкото смятах, и вече всички служби са затворени. Боя се, че ще се наложи да останеш в тази килия до сутринта.

— Поправка. Ще се наложи *ние* да останем до сутринта.

— Това е едната възможност. Другата е малко по-вълнуваща. — Двамата все още не се докосваха, но пристъпиха един към друг. Той снижи глас и потупа джоба си. — Нося малко муниции, за всеки случай. Признавам, че е малко рисковано, но винаги можем да се измъкнем с престрелка.

Тя се усмихна и разтвори обятия.

— Моят герой!

Тази игра бе продължила твърде дълго и те повече не можеха да се сдържат. А и трябваше докрай да се врекат един на друг.

— Знаеш, че ти си смисълът на живота ми, нали? — прошепна той до устните ѝ. — Нали знаеш колко много те обичам?

Тя притисна длан към гърдите му и усети как сърцето му пропусна един удар.

— Актьорите са ненаситни създания — додаде той. — Кажу колко дълго ще ме обичаш?

— Това е лесно. Вечно.

Рен се усмихна, преплел поглед с нейния, а в очите му сияеше безкрайна доброта.

— Предполагам, че е достатъчно дълго.

Двамата се целунаха, страстно и нежно. Той зарови пръсти в косата ѝ. Тя промуши своите между копчетата на ризата, за да докосне кожата му. Двамата се отдръпнаха за миг, за да надникнат в очите си. Всички прегради бяха срутени.

Изабел наклони лице към неговото.

— На това място обикновено пускат музика и надписите започват да текат.

Той обхвана лицето ѝ в шепи и се усмихна в очите ѝ.

— Много грешиш, скъпа. Филмът едва сега започва.

ЕПИЛОГ

Порочната principessa^[1] от месеци желаше почтения коняр, но търпеливо бе изчакала до тази бурна февруарска нощ, преди да нареди да го доведат в господарската спалня на „Вилата на ангелите“. Тя беше облечена в алено — любимия ѝ цвят. Предизвикателната рокля с широко деколте, оголващо раменете, разкриваше малка татуировка върху извивката на гърдата. Свободно пуснатата ѝ руса коса образуваше ореол от блестящи къдрици около главата, големи златни халки висяха от ушите ѝ, а малките ѝ пръсти, чиито нокти бяха лакирани в преливащия тъмносин оттенък на узряла слива, се подаваха изпод края на роклята.

Той бе облечен доста по-семпло, както подобаваше на скромното му положение — в светлобежов работнически панталон и бяла риза с дълги широки ръкави.

— Милейди?

Дълбокият му глас възпламени сетивата ѝ, замая главата ѝ, но като principessa тя не бе свикнала да показва чувствата си пред простолюдията, затова го измери с надменен поглед.

— Изкъпа ли се? Не понасям миризма на конска пот в спалнята си.

— Да, милейди.

— Много добре. Нека те огледам.

Докато той стоеше покорно, тя го обиколи, потупвайки с показалец брадичката си, любувайки се на изваяното му тяло. Въпреки нисшия си произход, той с достойнство издържа огледа ѝ, което още повече я възбуди. Когато повече не можеше да се сдържа, благородничката докосна гърдите му, сетне плъзна пръсти по стегнатото му дупе и стисна едното полукълбо.

— Съблечи се.

— Аз съм добродетелен човек, милейди.

— Ти си прост селянин, а аз — principessa. Ако не ми се подчиниш, ще заповядам да изгорят селото до основи.

— Ще заповядате да изгорят селото само за да задоволите греховната си похот?

— След минута по нюйоркско време.

— Ами в такъв случай, предполагам, че ще трябва да се пожертвам.

— Дяволски си прав.

— От друга страна... — И преди да се опомни, порочната principessa се озова върху леглото, с алена пола, запретната до главата.

— Хей!

Панталонът се свлече на пода.

— За ваше сведение, милейди, аз не съм вашият беден, но почтен коняр. Аз съм вашият отдавна изчезнал съпруг, преоблечен като прост селянин, завърнал се, за да предяви правата си.

— Мамка му!

— Понякога злото се наказва. — Той се намести между краката ѝ, галеше я, но не проникваше. И когато тя повдигна ръка, широката златна гривна, от вътрешната страна на която бе гравирана думата „ХАОС“, се свлече до другарчето си върху китката ѝ — гривната, която ѝ напомняше да диша — и двете половинки на живота ѝ най-сетне се сляха в едно.

— Моля те, бъди нежен.

— И после да се оплакваш? Няма начин.

Те най-после зарязаха приказките и се заеха с това, което умееха най-добре. Да се любят със страстни докосвания и задъхани, сладни думи, които ги отнасяха в тайния свят, обитаван само от тях двамата. И когато свършиха, изцедени докрай, любовниците се сгушиха един до друг в огромното легло, защитени от зимната буря, вилнееща около старата къща.

Тя отпусна крак върху прасеца му.

— Крайно време е да започнем да се държим като възрастни хора.

— Все още сме твърде незрели. Особено ти.

Тя се усмихна.

Двамата притихнаха за малко. Задоволени. Отпуснати. Щастливи.

— Имаш ли представа колко много те обичам? — погали шепотът му бузата ѝ.

— О, да — изрече с абсолютна увереност тя, притисна устни в неговите и отпусна глава върху възглавницата.

Той продължи да я милва, сякаш още не можеше да повярва, че е негова.

— Пак го правиш, нали?

Тя долови усмивката в гласа му, но продължи да се моли. Молитвите ѝ бяха станали необходими като въздуха. Толкова много молитви на благодарност.

Когато свърши, Изабел отправи поглед към камината в другия край на стаята, където върху полицата блестеше златният „Оскар“ за ролята му в „Среднощно убийство“. А талантът на Рен дори още не се бе разгърнал с пълната си мощ и освен ако не бе изгубила интуицията си, много скоро статуетката върху полицата щеше да си има другарче.

Тя също далеч не бе разгърнала своите възможности. „Несъвършеният живот“ беше безспорен бестселър — дотук с намерението да не мисли мащабно — а „Несъвършеният брак“ щеше да излезе след няколко месеца. Издателят ѝ искаше да получи „Възпитанието на несъвършеното дете“ колкото се може по-скоро, но книгата се нуждаеше от още много работа и Изабел не възнамеряваше да бърза със завършването ѝ.

Благодарение на отличните си контакти тя поддържаше малка консултантска практика. Както си бе обещала, Изабел всеки ден отделяше време за размисъл, молитва и забавления. Бракът ѝ с Лоренцо Гейдж беше безпорядъчен, но прекрасен и наситен с емоции. С много емоции.

Рен се измъкна от леглото и изруга тихо, като настъпи пластмасова фигурка от детски конструктор. Утре щяха да присъстват на кръщенето на второто дете на Джулия и Виторио — момченце, което се роди четиринайсет месеца след сестра си. Дватамата с Изабел се радваха на всеки предлог да дойдат в Тоскана. Колкото и да обичаха дома си в Калифорния, винаги с удоволствие се връщаха при своите корени. Всяко лято прекарваха по един месец тук, заедно с Хари, Треиси и децата, включително и Анабел — петото и последно попълнение в многодетното им семейство, която се роди един ден след сватбата на Рен и Изабел, състояла се в градината под прозореца на тяхната спалня.

Рен събра дрехите, които бе разхвърлял, и ги метна в сандъка, където държаха богат асортимент от маскарадни костюми и закачлив реквизит.

Благословен да си, Господи, заедто ме дари с актьор.

Той отвори гардероба, измъкна една нощница и ѝ я подаде.

— Колкото и да не ми се ще да ти давам това...

Изабел я нахлузи през главата, докато съпругът ѝ пъхаше крака в сивото копринено долнище на пижамата. После отиде до вратата, въздъхна страдалчески и я отключи.

— Прочете ли сценария? — попита той, когато се мушна под завивките.

— Да.

— Знаеш, че няма да приема ролята, нали?

— Зная, че ще я приемеш.

— Исус, Изабел...

— Не можеш да откажеш.

— Но Исус?

— Признавам, че ще бъде истинско предизвикателство. Той е бил целомъдрен и е проповядвал против насиетието. Но и двамата обичате децата.

— Особено нашите.

Тя се усмихна.

— Ти беше прав, близнаците са истински дяволчета.

— Но дяволчета, научени да ползват гърнето. Аз изпълних своята част от сделката.

— Ти си истински майстор в това.

Той запуши устата ѝ с целувка, любимият му начин за разрешаване на всякакъв спор. Двамата се прегърнаха. И докато вятърът свиреше в комина, а кепенците хлопаха, те отново нашепваха клетви за обич и вечна вярност.

Тъкмо се унасяха, когато вратата се отвори с проскърцване и два чифта малки крачета изтопуркаха по килима, бягащи от всички чудовища, които живееха в тъмното. Рен протегна ръка и придърпа натрапниците в топлото легло. Майка им ги притисна в прегръдките си.

През следващите няколко часа във „Вилата на ангелите“ царяха тишина и покой.

---

[1] Принцеса (ит.). — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Сюзън Елизабет Филипс

Заглавие: Ваканция в Тоскана

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 22.03.2016

Редактор: Диана Кутева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-153-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3556>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.